Cu sprijinul
Programului Erasmus+
al Uniunii Europene

Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, Roșiori de Vede

STĂVĂRACHE GINA
ȚIVLEA LORETA
RADU MARIN
POPESCU IOANA

„Stop bullying, contează fiecare copil!”

Comunicări științifice și
Metode de bună practică
(CD-ROM)-ISSN 2559-5733
ISSN-L 2559-5733

Ediția a IV-a
9 martie 2020
Mun. Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Violența fizică în mediul școlar
– Studiu de caz –

Profesor: Stancu Iuliana
Liceul Tehnologic Nr. 1
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Fiind o ramură a fenomenului de violenţă în general, violența în şcoală poate fi definită ca „orice formă de manifestare a unor comportamente violente precum”:
- exprimare inadecvată sau jignitoare, cum ar fi: poreclire, tachinare, ironizare, imitare, amenințare, hărţuire;
- bruscare, împingere, lovire, rănire;
- comportament care intră sub incidenţa legii (viol, agresiuni fizice, consum şi comercializare de droguri, vandalism- provocare de stricăciuni cu bună ştiinţă, furt) ;
- ofensa adusă statului / autorităţii cadrului didactic (limbaj sau conduita ireverenţioasă faţă de cadrul didactic) ;
- comportamentul şcolar neadecvat: întârzierea la ore, părăsirea clasei în timpul orei, fumatul în şcoală şi oricare comportament care contravine flagrant regulamentului şcolar în vigoare.
- introducerea şi/sau utilizarea în perimetrul unităţii de învăţământ a oricăror tipuri de arme sau alte produse pirotehnice, precum muniţie, petarde, pocnitori sau altele asemenea, spray-uri lacrimogene, paralizante sau altele asemenea care, prin acţiunea lor, pot afecta integritatea fizică şi psihică a elevilor şi a personalului unităţii de învăţământ

In functie de directiile de manifestare distingem:

- Violența între elevi;
- Violența elevilor față de profesori
- Violența profesorilor față de elevi.

Dintre acestea, cele mai frecvente cazuri se inscriu in prima categorie.
Violența elevilor față de profesori, relevată de chestionarele aplicate la nivelul liceului nostru, se referă mai mult la aspecte care țin de atitudinea la ora de curs (lipsa atenției, utilizarea telefonului mobil, deranjarea orei de curs) gesturi sau priviri considerate drept amenințătoare, jigniri (legate de competențele profesionale sau aspectul fizic). Nu au fost semnalate cazuri de violență fizică manifestată de către un elev/elevi față de un cadru didactic.
În ceea ce privește formele de comportament neadecvat al profesorilor menționate cu frecvența cea mai mare de către elevi se referă la: ironizare, insulte umilire prin utilizarea unor expresii inadecvate. Evaluarea neobiectivă a fost menționată ca un comportament neadecvat al profesorilor de către o parte dintre elevii chestionați, dar și agresiunea non-verbală (priviri amenințătoare, ignorarea sau marginalizarea unor elevi).
Cazurile de violență și abaterile de comportament cu care ne confruntăm sunt, în ordinea frecvenței cu care apar:

- limbaj nepotrivit, poreclire, injurii, jigniri, amenințări, adresate de către unii elevi altor colegi
- distrugerea bunurilor școlii
- utilizarea telefonului mobil la orele de curs, în alte scopuri decât cele educaționale, conform regulamentului
- invitarea/introducerea unor persoane străine în incinta școlii
- bruscare, lovire (între elevi, dar și, într-un caz pe care îl vom detalia un părinte al unui elev, alături de alte persoane, față de un elev al școlii)

- posesia de arme albe și spray-uri iritante

În urma analizării factorilor de risc care au condus la apariția diverselor forme de violență în cadrul unității am putut identifica:

1) Factori individuali

* Probleme de comunicare;
* Complexe, toleranţă scăzută la frustrări;
* Dificultăţi de adaptare la disciplina şcolară;
* Imagine de sine negativă;
* Instabilitate emoţională;
* Dificultăţi de concentrare;
* Tulburări psihice grave.

2) Factori de mediu socio-familial

1. Climatul socio-afectiv din familie (relaţiile dintre părinţi; atitudinea părinţilor faţă de copil; atitudinea copilului faţă de familie)
2. Tipul familiei (organizată/dezorganizată prin divorţ sau deces/reorganizată);
3. Condiţiile economice ale familiei (statutul ocupaţional al părinţilor; venitul familiei)
4. Dimensiunea familiei (numărul de copii din familie);
5. Nivelul de educaţie al părinţilor.
6. Preluarea unor modele de relaţionare din familie;
7. Condiţiile economice precare ale familiei;
8. Nivelul redus de educaţie a familiei;
9. Indiferenţa, grija insuficientă acordată copiilor şi educaţiei acestora;
10. Lipsa de supraveghere a copiilor, în cazul familiilor în care unul sau ambii părinţi sunt plecaţi temporar la muncă în străinătate.

3) Factori care țin de mediul școlar

*Deficienţe de comunicare şi relaţionare în grup;
*Programele şcolare prea încărcate şi programul supraaglomerat.
*Managementul defectuos al clasei
*Decalajul între aspirațiile/valorile elevilor şi oferta/ practica şcolară;
*Nedreptatea profesorului;
*Prejudecăţi ale profesorilor

Principalele tipuri de activități de prevenție a fenomenelor de violență care se organizează în școală, fie periodic, ca urmare a cuprinderii lor în anumite calendare și tematici, care țin de planificare programului din școală, dar și activități organizate ca măsuri de intervenție în situații punctuale, cu care unitatea s-a confruntat, sunt:

- Acțiuni de conștientizare de către elevi a efectelor negative ale violenței: ore de consiliere și orientare cu tematică anti-violență, dezbateri privind necesitatea respectării Regulamentului de Organizare și Funcționare al unității școlare;
- Organizarea de activități culturale cu implicarea elevilor de la clase diferite;
- Dezvoltarea de parteneriate ale şcolii cu alte instituţii la nivel local - Poliţie, Jandarmerie, autorităţi locale, ONG-uri
- Dezbateri tematice organizate cu elevii, cu participarea cadrelor didactice și/sau a partenerilor sociali;
- Activități extrașcolare;
- Consilierea unor elevi care au comis acte de violență, dar și a părinților acestora;
- Activități de consiliere a elevilor care prezintă risc de manifestare a unor comportamente violente, dar și a elevilor care nu se încadrează în această categorie și în cea enunțată mai sus, dar care solicită să fie consiliați.
- Creșterea gradului de siguranță în școală, prin extinderea supravegherii video
- Sancţionarea comportamentului violent şi a indisciplinei elevilor, conform regulamentelor

școlare

- Acţiuni de mediere a conflictelor între elevi sau între elevi şi cadre didactice

- Violența fizică

Cazurile de violență fizică nu au o frecvență la fel de mare, precum cele de violență verbală, dar au existat și câteva cazuri în care exacerbarea violenței verbale a condus la violența fizică, manifestată prin împingeri, bruscări, loviri. În cele mai multe dintre cazurile de violență fizică au fost implicați elevi care proveneau din familii dezinteresate, care nu manifestau interes față de situația copilului, elevi cu unul sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate, familii cu climat socio-afectiv negativ (părinți violenți sau alcoolici). În același timp au existat și cazuri în care familia exercita un control exagerat asupra copilului, generând stări de frustrare și momente de refulare a energiilor negative acumulate.

- **Studiu de caz**

În anul școlar 2017-2018, diriginta uneia dintre clasele a IX-a a semnalat faptul că eleva S.A., pe lângă faptul că în timpul orelor avea frecvente manifestări comportamentale nepotrivite (se contrazicea cu profesorii și colegii, vorbea neîntrebată, fără legătură cu tema orei, ignora explicațiile profesorului, folosea telefonul mobil, în general o atitudine rebelă și revoltată). De asemenea și în timpul pauzelor eleva se purta urât cu colegii, declanșând certuri, pe parcursul cărora devenea agresivă fizic: își pălmuia colegii, trăgea de păr colegele, iar la observațiile pe care i le făceau profesorii reacționa pe un ton certăreț, acuzând de fiecare dată că face aceste lucruri pentru că este de fapt provocată, deși toate datele (comportamentul ei de ansamblu, mărturiile celor implicați, imaginile vizionate pe camerele de supraveghere) conduceau la concluzia că S.A este factorul declanșator al conflictelor.

Eleva făcea parte dintr-o familie nucleară, ambii părinți fiind angajați, iar situația materială a familiei fiind una bună. Părinții manifestau o atenție deosebită față de situația școlară a elevei, luând legătura frecvent cu doamna dirigintă. Luând cunoștință despre manifestările de comportament amintite, părinții au mustrat eleva și au pedepsit-o, luându-i telefonul mobil și limitându-i timpul în care îi era permis să se întâlnească cu prietenii.

Eleva a fost îndrumată către cabinetul de asistență psihopedagogică, pentru consiliere. La prima ședință eleva a avut un comportament foarte defensiv, susținând că tot timpul este provocată de anumiți colegi și chiar de către unii profesori, arătându-se revoltată și neînțeleasă. A refuzat să colaboreze, susținând că nu înțelege de ce a fost îndrumată către cabinet. A fost programată în continuare și nu s-a prezentat pentru o bună perioadă de timp, în care la clasă a fost vizibil faptul că încearcă să se controleze și să își schimbe comportamentul. La un moment dat s-a prezentat benevol la cabinet, cu un atitudine vizibil afectată, spunând că dorește să discute cu profesorul consilier, căruia i-a mărturisit că își recunoaște vina pentru ieșirile pe care le-a avut de-a lungul semestrului, își dă seama că are un comportament vulcanic, că nu își poate controla emoțiile și că pentru toate acestea sunt de vină constrângerile familiei, al cărui control depășește, în opiniile ei, limitele normalului. Fata a spus că familia o consideră în continuare un copil, îi impune foarte multe reguli și limite, că tatăl este foarte rigid, că nu este ascultată și că nu i se permite să ia decizii. În același timp, în special tatăl o critică tot timpul. În ceea ce privește colegii și anumite cadre didactice, S.A a spus că sentimentul pe care îl are este că nu este înțeleasă de către aceștia și nu se regăsește în colectivul clasei, dorința ei, pe care părinții nu i-au respectat-o fiind să învețe la un alt liceu din oraș, unde se învățau prietenii ei

Doamna profesor consilier i-a recomandat doamnei diriginte să propună părinților să participe la o ședință de consiliere. Aceștia au acceptat, iar în cadrul ședinței, doamna profesor a condus discuția astfel încât să afle daca relația dintre familie și copil este cea descrisă de eleva S.A., reieșind faptul că, într-adevăr părinții aveau opinii foarte ferme în ceea ce privește educația, susținându-și punctul de vedere prin faptul că S.A. este fată și este nevoie să fie "ținută din scurt",

comunicarea lor se limitează la aspectele practice ale vieții, fără a aborda aspectele emoționale și latura intimă. Doamna profesor a solicitat prezența elevei și a apelat la un joc de rol, pe parcursul căruia părinții să devină "copilul", iar copilul să preia rolul părintelui și să pună în scenă o situație pe care au trăit-o concret, respectiv alegerea liceului, adresându-și întrebările și răspunsurile pe care și le-au adresat la momentul respectiv. Deși inițial părinții au fost reticenți, s-au implicat până la urmă în jocul de rol, pe parcursul căruia s-au privit într-o "oglindă", constatând greșelile pe care le fac unii față de alții.
În urma activității de consiliere părinții au devenit mult mai deschiși în discuțiile cu fiica, au învățat să o asculte, aceasta, la rândul ei nemaiavând izbucniri necontrolate. Fata și-a menținut privind neadaptarea la clasa la care se află și dorința de a se muta la liceul la care învață prietenele ei. Dându-si seama că pot exista urmări asupra performanțelor școlare, dar și asupra comportamentului ei de ansamblu, părinții au hotărât să îi respecte decizia de a fi transferată la liceul la care își dorește.
În aprobarea transferului unitatea noastră a ținut cont de bunăstarea emoțională a copilului și de evitarea unor posibile urmări negative ale menținerii acesteia aici, împotriva voinței ei.
În primul semestru al anului școlar următor, S.A. a venit în vizită la doamna profesor consilier, mulțumindu-i pentru ajutorul acordat, spunând că se confortabil în noua clasă, alături de prietenele ei. În familie lucrurile se discută mult mai deschis, părinții au devenit mai permisivi, iar ea încearcă să nu îi dezamăgească. Pe parcursul vizitei fata a mers și la fosta ei clasă, cerându-si scuze atât foștilor colegi, cât și fostei diriginte, pentru comportamentul indezirabil.

- **Studiu de caz**

La polul opus în ceea ce privește implicare familiei în viața copilului se află cazul elevului N. S., de la clasa a XI-a, an școlar 2016-2017.
Mai mulți profesori de la această clasă au remarcat faptul că N. S., în ciuda faptului că dădea dovadă de un nivel intelectual destul de ridicat, de o bună cunoaștere a drepturilor copilului, precum și a drepturilor și îndatoririlor elevului, manifesta o atitudine de nesupunere la reguli, refuz de a participa la activități, neatenție la orele de curs și o atitudine de superioritate față de colegi (în opinia sa colegii îi erau inferiori intelectual), stârnea frecvent polemici cu cadrele didactice (pornind de la informațiile transmise în timpul lecțiilor, informații pe care le pe care le aflase din diverse medii și pe care supună dezbaterii, fără legătură cu ora de curs). Colegii, pe lângă faptul se simțeau jigniți de N.S., își manifestau, de fiecare dată când acesta întrerupea orele pentru comentarii, revolta și plictiseala.
Părinții lui N. S. erau plecați la muncă în străinătate, adolescentul fiind în grija bunicilor. Părinții îl susțineau material, însă, nu țineau legătura cu școala. De la începutul liceului, dirigintele clasei a fost contactat o singură dată de mama elevului, pentru a se interesa de situația lui școlară. Bunicii, fiind în vârstă și domiciliind într-o localitate îndepărtată de oraș, de asemenea nu țineau legătura cu școala.

Elevul a participat la ședințe de consiliere, la cabinetul de asistență psihopedagogică al liceului și în timpul acestora manifestând același spirit polemic, mai ales că specificul activității, îl stârnea și mai mult pentru polemică.
In luna februarie, la începutul semestrului al II-lea, elevul N. S., in pauza de după ora a doua, a pornit o discuție in contradictoriu cu unul dintre colegii de clasa, B. G.. Acesta si-a manifestat dezinteresul si plictiseala fata de discuție și pe fondul insistentelor lui N. S., care îl insulta, numindu-l prost, handicapat, tâmpit, spunându-i ca nu este in stare sa facă fata discuției și nu se ridica la nivelul lui intelectual, B. G., nemaisuportând insultele, l-a înjurat. N. S. i-a aplicat o lovitura în stomac. O colega de clasa a anunțat dirigintele, care i-a condus pe cei doi in cabinetul managerial. După descrierea felului in care s-au petrecut evenimentele, doamna director le-a solicitat celor doi si profesorului diriginte să meargă împreuna cu dumneaei în clasa, pentru a asculta și opinia colegilor care au asistat la conflict. Aceștia au confirmat faptul ca N. S. l-a sâcâit

cu insistență pe B. G., iar acest lucru este unul frecvent, profesorul spunând că și în timpul orelor sale N. S. are aceeași tendință de a isca discuții colaterale, dumnealui fiind nevoit întrerupă de multe ori evoluția orei pentru a-i explica faptul ca, îi poate răspunde, pe subiectele pe care le ridica, însa acestea nu au legătură cu tema orei și trebuie să înțeleagă că nu este un lucru normal să ocupe din timpul alocat întregii clase. De asemenea colegii au susținut faptul că s-au saturat ca orele sa fie întrerupte de N. S., cu ideile lui și să fie insultați de fiecare dată când ei nu doresc să dea curs discuțiilor. Principalele subiecte pe care le aborda N. S. se refereau la situația politica, economica, diverse evenimente prezentate in mass-media, importanța legalizării canabisului (nu putem justifica această preocupare prin faptul că ar fi consumat substanțe psihotrope, deoarece nu prezenta manifestări specifice și nu se afla în evidențele poliției), dezbateri pe cazuri judiciare, etc. Elevul a recunoscut că face aceste lucruri, că își dă seama de faptul că devine deranjant și că agresiunea fizică reprezintă o culme a comportamentului său nepotrivit și a promis că încearcă să-și revizuiască atitudinea.

În ceea ce privește conflictul, cei doi au fost sancționați conform regulamentului, iar N. S. a continuat consilierea.

Doamna profesor consilier, a pus comportamentul lui N. S. pe seama absenței părinților, pe lângă faptul ca nu exista deloc un control asupra lui, fiind evident că resimțea lipsa comunicării cu aceștia, bunicii nefăcând față discuțiilor pe temele sale de interes și neavând competențele necesare pentru a-l orienta. De asemenea, lacunele afective erau evidente, simțind nevoia să fie în centrul atenției, mai ales a unor adulți, care să îl aprecieze pentru ceea ce știe, pierzând astfel simțul măsurii.

Doamna profesor consilier a observat ca tema consumului de droguri revine des, deși era evident ca N. S. abordează intenționat aceasta temă, pentru că este una foarte sensibilă, care stârnește preocuparea adultului și îndreaptă toată atenția acestuia asupra lui. În perioada imediat următoare, la nivelul școlii erau programate mai multe activități de conștientizare și prevenire a consumului de droguri, în parteneriat cu Agenția Națională Antidrog, iar doamna profesor l-a îndrumat pe N. S. să participe nu numai la sesiunea în care era repartizată clasa sa, ci și la toate celelalte sesiuni.

O altă metodă folosită de către profesorul consilier, împreună cu responsabilul de programe și proiecte educative a fost identificarea în programul de activități educative extracurriculare al școlii a unor activități, pe diverse teme, la care N.S. a fost cooptat ca "partener" al profesorului coordonator. Astfel, N. S. a avut ocazia de a se documenta, de a interacționa cu cadrul didactic în pregătirea activității, de a-și expune cunoștințele, beneficiind de ghidajul profesorului cu care lucra. A realizat astfel că, pentru a iniția și participa la o discuție este nevoie de o selectare atentă a conținuturilor, care trebuie să fie adecvate temei, clare, concise, adaptate nivelului receptorilor, să prezinte interes, să stârnească curiozitate, trebuie utilizat unui limbaj adecvat, climatul trebuie sa fie unul de respect reciproc, civilizat. N. S. și-a dat seama și ce înseamnă să te afli în rolul unui coordonator de activitate, care, ca și profesorul, la clasă, trebuie să facă față întreruperilor, discuțiilor colaterale și altor factori perturbatori.

N. S. și-a schimbat atitudinea față de ceilalți, colegi și profesori, și, la recomandarea profesorului consilier s-a înscris într-un club de dezbateri și oratorie, inițiat de o asociație culturală din oraș, iar pentru controlarea impulsivității și educarea autocontrolului a ales să practice tirul sportiv.

Părinții elevului, care au fost informați telefonic de către domnul diriginte cu privire la caz, au devenit mai atenți la nevoile lui și au început să se intereseze periodic de evoluția sa. Legătura cu școala a fost ținută tot telefonic, aceștia nefăcând vizite în țară până când fiul a terminat liceul.

N. S. nu a mai fost implicat în nici un act de violență, dimpotrivă, a devenit un elev responsabil și un bun coleg, în anul 2018 finalizând studiile liceale și obținând o specializare în domeniul tehnic.

Din păcate nu a promovat examenul de Bacalaureat și a ales să plece la părinții săi, în străinătate.

Interacţiunea individ-mediu şcolar are o mare importanţă în demersul educativ, iar mediul şcolar trebuie să ofere toate condiţiile necesare bunei desfăşurări ale activităţii didactice, astfel încât ambianţa educaţională din cadrul şcolii să fie una propice dezvoltării elevilor. Dardel Jaouadi spune:

lupta împotriva violenţei şcolare are ca rezultat ameliorarea relaţiilor şi a comunicării între persoanele implicate în activitatea educaţională. Acest lucru este esenţial pentru desfăşurarea activităţilor educaţionale, care au ca scop formarea de personalităţi armonioase, active şi creatoare, în concordanţă cu cerinţele individuale şi sociale.

Bibliografie:

1. Olweus D (1993). Bullying la școală: Ce știm și Ce putem face.Wiley-Blackwell.
2. Olweus D (2001). Hărțuirea de la egal la egal: o analiză critică și Câteva probleme importante. : Hărțuirea de la egal la școală, ed. J. Juvonen și S. Graham, New York.
3. Olweus D și Limber S P (2010). Bullying-ul Olweus Programul de prevenire: implementare și evaluare pe două decenii. Manual despre intimidare în școală.

Consilierea educaţională şi consilierea psihologică în prevenirea bullyingului

Profesor: Iliescu Florina Eliza
Colegiul National Anastasescu
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Contrar, şcoala devine o instituţie segregată de individ, societate şi viaţă. înainte de a fi o instituţie care conferă diplome, şcoala trebuie să fie locul în care se formează persoane armonioase cu sine, cu ceilalţi, cu lumea, capabile astfel să transpună în instrumente conţinutul diplomei, să opereze eficient cu ele, să se bucure de procesul şi produsul activităţii lor.

Consilierea educaţională poate fi definită ca o relaţie interumană de asistenţa şi suport dintre persoana specializată în psihologia şi consilierea educaţională (profesor) și grupul de elevi în scopul dezvoltării personale şi prevenţiei situaţiilor problematice şi de criză. Principala sarcină a consilierului este de a ajuta elevii să parcurgă paşii unui demers de conştientizare, clarificare, evaluare şi actualizare a sistemului personal de valori.Deşi accentuăm încă o dată că profesorul-consilier nu este şi nu poate să se substitue consilierului-psiholog, între cei doi profesionişti (profesor şi psiholog) trebuie să existe relaţii de colaborare. Profesorul-consilier poate facilita, prin activitatea sa, reducerea riscului apariţiei şi dezvoltării de probleme care solicită în mod obligatoriu expertiza psihologului specialist. în acelaşi timp, psihologul şcolar are competenţa de a favoriza procesul educativ prin conturarea unor strategii de intervenţie cognitivă, motivaţională, emoţională şi comportamentală, atât la nivel individual cât şi de grup. Sintetizăm în tabelul 2.2. diferenţele dintre consilierea psihologică şi cea educaţională.

Consiliere educaţională în prevenirea și combaterea bullyingului

Diferenţe între consilierea educaţională şi consilierea psihologică în prevenirea bullyingului

	Consiliere educaţională	Consiliere psihologică
CINE?	Profesorul abilitat pentru activităţile de consiliere educaţională	Psihologul şcolar
UNDE?	în cadrul orelor de consiliere şi orientare şi dirigenţie	In cabinetul de consiliere
GRUP ŢINTĂ	Clasa de elevi, părinţi	Persoană (elev, părinte, profesor) sau grup
	Dezvoltare personală	Dezvoltare personală

OBIECTIVE	Promovarea sănătăţii şi stării de bine Prevenţie	Promovarea sănătăţii şi stării de bine Prevenţie Remediere
TEMATICA •	• Cunoaştere şi imagine de sine • Dezvoltarea unor abilităţi de comunicare şi management al conflictelor • Dezvoltarea abilităţilor sociale - asertivitate • Dezvoltarea abilităţilor de prevenire a consumului de alcool, tutun, droguri • Dezvoltarea unei psihosexualităţi sănătoase • Prevenire HIV/SIDA, sarcini nedorite • Dezvoltarea abilităţilor de prevenire a afectivităţii negative: anxietate, depresie, agresivitate, suicid • Consiliere vocaţională • Controlul stresului • Responsabilitate socială • Rezolvare de probleme • Decizii responsabile • Tehnici de învăţare eficientă • Managementul timpului • Dezvoltarea creativităţii • Informarea privind resursele de consiliere - cabinete şcolare, cabinete de consiliere privind cariera, organizaţii non-guvernamentale	• Evaluare psihologică • Consilierea în probleme: - emoţionale (anxietate, depresie) - comportamentale (agresivitate, hiperactivitate) - de învăţare (eşec şcolar, abandon şcolar) • Consiliere vocaţională • Dezvoltă proiecte de prevenţie (prevenţia suicidului) • Terapie individuală şi de grup • Realizează cursuri de informare şi formare pentru profesori şi părinţi pe teme de psihologie educaţională şi promovarea sănătăţii. • Realizează materiale informative pentru elevi, părinţi şi profesori • Formează elevii-consilieri pentru programele de "peer counseling" • Intervenţie în situaţii de criză (divorţ, boală, decesul părintelui) • Materiale informative pentru mass-media • Cercetare în domeniul consilierii • Elaborează metode de evaluare valide, standardizate şi etalonate

Procesul de consiliere implică o relaţie specială între consilier şi elevi, relaţie bazată pe responsabilitate, confidenţialitate, încredere şi respect. Profesorul consilier are obligaţia de a proteja interesele elevului/elevilor. Orice proces de consiliere trebuie să înceapă prin asumarea de către consilier a responsabilităţii respectării unui sistem de valori şi coduri stabilite de asociaţiile de specialitate. Sistemul de valori al consilierului se fundamentează pe filozofia psihologiei umaniste şi a învăţământului centrat pe elev.

Filozofia relaţiei dintre consilier şi elevi se bazează pe două asumpţii fundamentale:

"Toate persoanele sunt speciale şi valoroase pentru că sunt unice." Profesorul-consilier facilitează conştientizarea de către elevi a conceptului de unicitate şi de valoare necondiţionată ale oricărei persoane.

Bibliografie:

1. Egan, G. (1990). The Skilled Helper: A Systematic Approach to Effective Helping. Monterey, CA: Brooks/Cole.
2. Ivey, A.E., Ivey M.B. (1994). Intenţional Interviewing and Counseling: Facilitating Client Development in Multicultural Society. Monterey, CA: Brooks/Cole. Rogers, C.R. (1961). On Becoming a Person: A Therapist's View of Psychoterapy. London: Constable.

Fenomenul bullying

Profesor : Costache Florentina Flori
Şcoala Gimnazială "Zaharia Stancu"
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostilsau de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Cuvântul „bullying" nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

- Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- Dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Fenomenul „bullying" este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curte, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate. Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Putem discuta despre bully-ing fizic, verbal, sexual sau psihic.

Cei care cad victime acestui fenomen sunt, în general, copiii timizi, slăbuţi, care nu reuşesc să opună rezistenţă.Intimidarea fizică presupune lovituri, ciupituri, scuipat, împingere, distrugerea lucrurilor aflate în posesia victimei, indicarea semnelor obscene cu trimitere la persoana victimă a bullyingului. Bullyingul poate avea loc în timpul orelor de şcoală sau după orele de curs. În timp ce majoritatea cazurilor de agresiune se întâmplă în clădirea şcolii, un procent semnificativ se întâmplă şi în locuri precum spaţiile de joacă sau autobuzele şi chiar pe internet.

Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe, precum „efectul fluturelui" (o acțiune mică într-un anumit loc, la un anumit moment-dat, poate produce schimbări majore, exponențial amplificate, în alte zone) la alte fenomene de bully-ing, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare – de cele mai multe ori, copilul reproduce cu semenii săi ceea ce vede acasă.

Cele mai multe beneficii în ceea ce privește eliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Acest lucru se realizează însă printr-un plan pe termen mai lung ce ia în calcul următoarele:

- Metode non-formale de educare anti-bullying, cum ar fi jocurile de rol, prin care copiii să înțeleagă postura în care se expune fiecare parte a acțiunii de bullying și să conștientizeze consecințele grave pe care neglijarea le poate avea.
- Abordarea subiectului, la nivel de profunzime, la orele de dirigenție din școli ori în cadrul

orei de Consiliere și Orientare.

- Organizarea de seminarii și dezbateri libere, întâlniri cu psihologi sau persoane care au fost parte a fenomenului bullying și care au reușit să depășească situația, ca exemplu de bună practică.
- Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor / părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor.

Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințe și deprinderi esențiale și dezvoltă relații definitorii pentru viitorul lor.

Prin definiţie, bullying-ul este ceva ce se repetă sistematic în viaţa unui copil, iar consecinţele sunt severe, explica psihologii.

„Cele mai severe efecte pentru copilul-victimă ţin de apariţia tulburărilor din sfera anxios-depresivă, cel mai adesea aceşti copii ajung să intre într-un episod depresiv, în cazul celor mai vulnerabili, apare şi ideea de suicid, bullying-ul fiind unul dintre cei mai puternici factori de risc pentru apariţia suicidului la vârsta adolescentului.

O altă consecinţă este refuzul de a merge la şcoală şi atunci, cei din jur îşi dau seama că este ceva în neregulă. Nu trebuie neglijat nici copilul care agresează. Studiile arată că 25% dintre copiii care fac bullying evoluează către diagnostic cu tulburări de conduită la vârsta adolescenţei. Pe românește, ajung nişte mici delicvenţi, care funcţionează marginal la limita legii, care îşi transformă agresivitatea fizică şi verbală în strategie de comportament", precizează psihologul.

Bibliografie :

Strategii de prevenire a bullying-ului în școli - șase abordări majore
http://www.apa.org. helpcenter/bullying. Aspx

Bullying – ul, o problemă și a școlilor noastre

Profesor: Stancu Estera Ligia
Liceul Teoretic „Marin Preda„
Localitatea Turnu Măgurele, Județul Teleoman

Bullying-ul a fost uneori tradus în limba română prin intimidare sau hărţuire. În materialul de faţă am optat pentru păstrarea variantei din limba engleză, pentru că bullying-ul nu este totuşi sinonim cu nici unul din cuvintele existente în limba română.

Trăsăturile sale distinctive sunt:

- caracterul repetat al acţiunilor de hărţuire sau intimidare;
- fixarea asupra unei anumite persoane care devine ţinta predilectă pentru acţiunile de intimidare;
- o diferenţă de putere între agresor şi ţintă, diferenţă bazată adesea pe faptul că ţinta este crezută a aparţine unui grup considerat de statut social inferior.

Se consideră că cei care provoacă „bullying" sunt acele persoane care nu primesc suficientă atenţie, care doresc astfel să iasă în evidenţă, să braveze şi acţionează în consecinţă. Lipsa de

afecţiune, de aprobare, de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii, neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viaţă, noi moduri de impunere, de a câştiga bani (droguri, prostituţie, găşti) sunt factori facilitatori pentru bullying. Nevoia de putere şi de dominare fac din victimă o ţintă, iar agresorii vor răni fizic, social sau emoţional pe ceilalţi. De cele mai multe ori, cei care hărţuiesc, au fost hărţuiţi sau sunt ei înşişi hărţuiţi, de colegi, de familie.

Copiii sau persoanele care sunt agresori (în limba engleză bullies) sunt de fapt cei care vor să demonstreze, în forţă, din păcate, că au o bună stimă de sine, că deţin controlul şi sunt superiori celorlalţi. Familiile unde se foloseşte adesea pedeapsa corporală, constituie un mediu „prielnic" pentru dezvoltarea comportamentelor deviante de tip bullying, inadecvate adaptării la cerinţele sociale, incapabile de înţelegere a disciplinei pozitive şi respectării unor reguli pentru buna funcţionare. Multe studii conchid că invidia şi resentimentele pot fi motive care produc bullying. Există dovezi care sugerează că un deficit de stimă de sine contribuie semnificativ la actele de tip bullying, ca şi stările de anxietate sau de vinovăţie. Lipsa abilităţilor sociale, utilizarea forţei, dependenţa de comportamente agresive, mânia şi furia, statutul în grupul de apartenenţă, existenţa unor antecedente de acest tip în copilărie sunt factori de risc. Precizăm că de multe ori, bullying-ul nu implică neapărat criminalitate sau violenţă fi zică, ci funcţionează ca abuz psihologic sau verbal.

Adesea, elevii agresori pun în practică un mesaj de discriminare transmis implicit de către majoritatea adulţilor, la nivel social, agresorul funcţionând ca o „voce a normalităţii". Vor fi ţinte ale bullying-ului copii despre care se crede că aparţin unor grupuri considerate inferioare, sau cărora li se reproşează comportamente sancţionate de norme - de exemplu copiii săraci, fetele acuzate că sunt urâte (în condiţiile în care o normă socială nespusă este că e datoria femeilor să fie frumoase), fetele cărora li se reproşează comportamentul considerat promiscuu (din nou, în condiţiile în care fetele sunt expuse unor norme ambivalente, care le cer pe de o parte să fie atractive şi vizibile ca potenţiale partenere sexuale, iar pe de alta să nu se angajeze în nici un fel de activităţi cu conotaţii sexuale), elevii care au o dizabilitate vizibilă, băieţii care au un comportament considerat feminin sau elevii crezuţi a fi lesbiene, gay, bisexuali sau trans (LGBT).

Faptul că agresorul acţionează în concordanţă cu credinţe discriminatorii larg răspândite contribuie la creşterea vulnerabilităţii şi izolării ţintei. Elevul vizat nu poate cere ajutorul adulţilor pentru că îi este ruşine sau se aşteaptă la stigmatizare suplimentară din partea acestora.

Exemple de comportamente care conduc la bullying: ridiculizarea, izolarea, răspândirea de zvonuri, umilirea, jignirile, ameninţările, agresiunea care poate merge de la îmbrânceli la violenţă fizică extremă, distrugerea sau deteriorarea bunurilor care aparţin ţintei etc. Bullying-ul se poate petrece în spaţiul şcolii sau în afara acestuia, prin telefon, prin email sau prin intermediul reţelelor de socializare online (cyberbullying).

Consecinţele bullying-ului vor fi: izolarea elevului vizat, rezultate şcolare proaste (ca o consecinţă a scăderii stimei de sine, a descurajării sau chiar a terorii care ajung să consume resursele psihice ale elevului), absenteismul şcolar (ca încercare de a evita agresorul sau zvonurile răspândite de acesta), izbucniri agresive ale ţintei bullying-ului, care pot fi îndreptate asupra altora sau asupra propriei persoane, ajungând până la sinucidere în situaţii extreme şi în absenţa unui sistem de sprijin pentru elevii afectaţi de bullying.

Bullying-ul în școli reprezintă o problemă indiferent de vârsta copiilor și până nu demult părinții și profesorii priveau aceasta problemă cu o atitudine de ușoara indiferență de tipul: „așa sunt copiii" sau „copiii sunt copii". Poreclirea, tachinarea, manipularea, rănirea sentimentelor, respingerea subtilă, marginalizarea victimelor, bătăile, luptele, deposedarea de bunuri (bani, obiecte personale), distrugerea bunurilor victimei, îmbrâncirea, lovirea, inițierea de atacuri repetate asupra victimei sunt comportamente care, de cele mai multe ori, trec neobservate, în realitate, aceste forme duc la traumă în rândul celor agresați cu efecte imprevizibile pe termen lung.

Conform unui studiu al organizației Salvați Copiii, la nivelul Uniunii Europene, unul din patru copii este umilit în grupul din clasă, trei sunt excluși în mod repetat din grupul de prieteni, patru din zece copii au fost răniți ca urmare a comportamentului violent al colegilor.

La nivelul României:

- 1 din 4 profesori nu văd nimic greșit, ieșit din comun, în aceste acte de agresiune și aceștia aleg să intervină în doar 4% din cazuri;
- aproximativ 160 000 de elevi chiulesc în fiecare zi de la școală din cauza agresiunilor repetate;
- 56% din elevi au fost martori la diverse tipuri de agresiune în școală;
- două treimi din elevi consideră că școlile răspund deplorabil la bullying, iar foarte mulți elevi consideră că ajutorul elevilor este rar și ineficient.

Din perspective aceluiași fenomen, la nivelul unității mele de învățământ, datele nu sunt nici pe departe îmbucurătoare. Potrivit rapoartelor ,,Comisiei de combatere și prevenire a violenței din școală", se poate afirma cu certitudine că fenomenul de bullying ia amploare de la un an la altul. Astfel, dacă în anul școlar 2016-2017 au fost depuse 40 de sesizări, din partea elevilor și părinților acestora privind manifestările de violență fizică și verbală, în anul școlar 2018-2019 numărul sesizărilor a crescut la 65.

Recomandări pentru prevenirea şi combaterea bullying-ului

1. Includerea unor luări de poziţie explicite anti - bullying şi anti-discriminare în regulamentele şcolare şi în codul de etică al profesorilor

În ţările în care există o preocupare de durată pentru combaterea discriminării şi intimidării în şcoli s-a constatat că includerea explicită în regulamentul şcolii a criteriilor pe baza cărora discriminarea este sancţionată a dus la creşterea numărului de semnalări de discriminare pe respectivele criterii. Acest lucru indică nu faptul că discriminarea ar creşte odată cu dezvoltarea regulamentelor, ci că încrederea ţintelor stigmatizării în capacitatea şcolii de a stopa acest fenomen creşte. Elevii au mai multă încredere că situaţia lor va fi privită cu seriozitate. Precizarea explicită a criteriilor protejate este în mod special necesară atunci când vorbim de caracteristici care sunt întâmpinate cu dezaprobare la nivelul societăţii, în general. Astfel, într-o societate în care majoritatea oamenilor sunt homofobi, este neapărat necesar ca sintagme ca „orientarea sexuală" şi „transgeneritate" să apară explicit. Altfel, cei hărţuiţi pe aceste criterii pot presupune că prevederile anti-discriminare şi anti-hărţuire nu se aplică în cazul celor crezuţi LGBT.

 Criteriile protejate de discriminare, hărţuire şi intimidare trebuie precizate explicit.

 Este important ca termenii să fie clar definiți.

Ce înseamnă bullying? Discriminare? Hărţuire? Intimidare? Homofobie? Transfobie?
Rasism? Victimizare?

 Este important ca angajamentul şcolii ca instituţie şi a personalului didactic ca indivizi pentru protejarea elevilor de orice formă de discriminare sau hărţuire să fie explicit exprimat.

2. E necesar să existe proceduri anti-bullying clare şi explicite la nivelul fiecărei şcoli.

 Procedurile anti-bullying trebuie să clarifice aspecte practice, cum se semnalează un incident şi ce se întâmplă după semnalare.

La cine poate apela cineva care este ţinta sau martorul unui proces de bullying? Ce trebuie să facă un elev pentru a semnala o situaţie de bullying? In ce constă sprijinul pe care îl poate primi? Îi va fi respectată confidenţialitatea (inclusiv faţă de colegii de clasă şi faţă de părinţi)? În ce limite? Ce sancţiuni sunt posibile pentru agresor? În ce consta investigaţia? Va trebui victima să se confrunte direct cu agresorul? Pentru ce fel de situaţii poate cere sprijin?

 Este esenţial ca aceste proceduri să fie scrise în limbaj accesibil, să fie aduse la cunoştinţa elevilor şi să poată oricând fi consultate de către cei interesaţi (de exemplu, să fie postate pe site-ul şcolii).

 Poate fi de ajutor ca şcoala să iniţieze periodic consultări anonime (prin scurte chestionare de exemplu) şi să ofere permanent posibilitatea ca elevii să semnaleze situaţii de bullying în mod anonim.

 Este important ca informaţiile despre incidentele de bullying şi discriminare intervenite la nivelul unei şcoli să fie monitorizate şi evaluate periodic, astfel încât procedurile ulterioare în domeniu să fie întemeiate pe nevoile şi situaţiile identificate.

3. Asigurarea de sprijin (instruire, informaţii şi materiale didactice) pentru profesori şi personalul administrativ astfel încât aceştia sa recunoască şi să poată răspunde adecvat bullying-ului, discriminării, violenţei.

 Această acţiune presupune facilitarea accesului personalului didactic (şi nu numai) la instruire relevantă pe tema abordării bullying-ului şi a discriminării - inclusiv prin colaborarea cu alte şcoli sau ONG-uri cu expertiză în domeniu sau prin schimburi de experienţă în cadrul unor iniţiative internaţionale.

 De asemenea este important ca participare la astfel de instruiri să nu fie evenimente punctuale, ci să facă parte dintr-un demers coordonat şi susţinut în timp la nivel instituţional.

 Este necesar ca instruirea personalului didactic pentru abordarea situaţiilor de discriminare sau de bullying să includă şi activităţi care să permită profesorilor să conştientizeze şi să depăşească propriile prejudecăţi, în cazul în care acestea există.

 Profesorii au nevoie inclusiv de abilităţi în abordarea discriminării şi a bullying-ului în relaţie cu părinţii.

E posibil ca părinţii să nu fie conştienţi de consecinţele discriminării şi stigmatizării şi să considere că abordarea acestor subiecte depăşeşte rolul care îi revine şcolii. Poate să ajute în acest caz identificarea unor priorităţi comune pentru părinţi şi profesori cum ar fi siguranţa copiilor la şcoală şi faptul că situaţiile de hărţuire se reflectă de obicei în rezultatele şcolare obţinute de elevi.

4. Includerea în programa şcolară obligatorie a unor teme care să permită elevilor să recunoască şi să răspundă la bullying/ hărţuire/ intimidare.

Dezvoltarea gândirii critice a elevilor, abordarea critică a normelor (şi repoziţionarea fiecăruia în raport de normele sociale nespuse, în conformitate cu propriul sistem de valori), verificarea manualelor în legătură cu felul în care sunt sau nu incluse stereotipuri şi prejudecăţi, prezentarea exemplelor pozitive de personalităţi aparţinând categoriilor sociale marginalizate, integrarea contribuţiei şi istoriei grupurilor stigmatizate, creşterea vizibilităţii acestor grupuri şi creşterea capacităţii elevilor de a identifica şi răspunde la discriminare şi hărţuire - sunt toate aspecte care pot fi incluse în programa diferitelor discipline şcolare.

Ca şi la punctul anterior:

 Este important ca acţiunile care urmăresc combaterea discriminării şi a bullying-ului să nu fie evenimente punctuale, ci să facă parte dintr-un demers coordonat şi susţinut în timp la nivel instituţional.

 Este necesar ca instruirea elevilor pentru abordarea situaţiilor de discriminare sau de bullying să includă şi activităţi care să le permită să conştientizeze şi să depăşească propriile prejudecăţi, în cazul în care acestea există.

In ceea ce priveşte abordarea discriminării şi bullying-ului pe criteriile orientării sexuale şi identităţii de gen, este important ca aceste teme să fie abordate din timp, pe nivelurile de înţelegere şi interes ale fiecărei grupe de vârstă. Studii efectuate în Irlanda indică vârsta de 11/12 ani ca moment în care unii elevi încep să se definească ca având altă orientare sexuală decât majoritatea.

Trebuie ţinut cont de faptul că o parte din prejudecăţile care afectează persoanele LGBT (Lesbiene, Gay, Bisexuali, Trans) sunt bazate pe desconsiderarea implicită a femeilor în raport cu bărbaţii. Astfel, o femei care adoptă roluri de gen masculine va fi ridiculizată pentru că nu este feminină, însă credibilitatea ei profesională poate creşte. In acelaşi timp, un bărbat care adoptă roluri de gen feminine, nu doar ca va fi ridiculizat pentru că nu corespunde normelor asociate masculinităţii, dar va fi adesea considerat inferior altor bărbaţi. In cazul elevilor de vârste mici, simpla nerespectare a normelor de gen poate duce la transformarea lor în ţinte ale bullying-ului (în special dacă este vorba de băieţi care se poartă „ca o fată")- indiferent de eventuala lor orientare sexuală sau identitate de gen.

5. Creşterea capacităţii consilierilor şcolari de a aborda teme ca bullying-ul, hărţuirea, discriminarea, violenţa (prin formare specializată şi oferirea de pârghii la nivel instituţional).

O parte dintre măsurile indicate pentru profesori pot fi transpuse şi consilierilor şcolari. În plus aceştia au nevoie de instruire specifică pentru abordarea problemelor de asumare a identităţii cu care se confruntă elevii care fac parte din grupuri stigmatizate, ca şi a problemelor relaţionale generate de respingerea exprimată la nivelul societăţii (şi al clasei) la adresa unei părţi a identităţii lor.

6. Crearea unui sistem de sprijin pentru elevii afectaţi de bullying (ca ţinte, agresori sau martori).

 Este foarte important ca elevii care generează incidente de bullying să fie monitorizaţi.

In acelaşi timp este la fel de important ca aceşti elevi să nu fie ostracizaţi. Pe de o parte ei provin uneori din medii în care sunt la rândul lor ţinte ale violenţei sau umilinţelor, şi pot avea nevoie de sprijin pentru a depăşi aceste situaţii. Pe de altă parte elevii care se fac vinovaţi de intimidarea colegilor lor, pun în practică adesea credinţe şi prejudecăţi larg răspândite la nivelul societăţii.

 Grupurile vulnerabile la bullying ar trebui identificate şi monitorizate

In privinţa elevilor care sunt ţinte potenţiale pentru acţiuni de bullying, în majoritatea situaţiilor pot fi stabiliţi anumiţi factorii care indică creşterea acestui risc, ţinând cont de contextul economic şi social în care se află şcoala. Scăderea rezultatelor şcolare sau apariţia/accentuarea absenteismului sunt indicii care trebuie întotdeauna privite cu seriozitate.

 Este important ca profesorii să fie atenţi la felul în care prin limbajul folosit contribuie, adesea involuntar, la confirmarea prejudecăților.

Spre exemplu cuvântul „normal” poate fi folosit pentru a indica majoritatea, frecvenţa crescută dar şi conformitatea la norme. Împărţirea oamenilor în „normali” (pentru majoritate) şi minorităţi, duce la întărirea ideii că oamenii care aparţin unor minorităţi sunt anormali, inferiori.

 Este necesar ca profesorii să-şi facă explicit sprijinul pentru combaterea intimidării şi hărţuirii, reacţionând inclusiv la incidente considerate de obicei minore - cum sunt glumele care se întemeiază pe stereotipuri sau comentariile în care termeni ca „handicapat”, „ţigan”, „blondă”, „gay” etc sunt folosiţi cu sens peiorativ.

Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor. Trebuie însă să fim conștienți de faptul că atmosfera din şcoală şi modul în care şcoala este organizată pot genera violenţă sau nonviolenţă. Un studiu realizat în Israel promovează ipoteza demonstrată conform căreia climatul şcolar este un indicator mai important pentru nivelul de violenţă care există într-o şcoală prin comparaţie cu factorii externi, cum ar fi statutul socio-economic-cultural al mediului (sărăcie, criminalitate, şomaj).

La crearea mediului pozitiv din şcoală contribuie în mod necesar: participarea elevilor la luarea deciziilor, existenţa unor libertăţi şi responsabilităţi, arhitectura şi infrastructura adecvate locaţiilor şcolare, aplicarea în mod coerent a regulamentelor, regulilor, acordurilor şi profesorilor, asigurarea necesităţilor de confort elementar.

Bibliografie:

1. Olweus, Dan, Bullying at school: What we know and what we can do, 1993, Malden, MA: Blackwell Publishing
2. Rivers Ian, Duncan Ian, Besang E. Valerie, Bullying. A Handbook for Educators and parents, 2007, Praeger Publishers
3. Ross, S. W., Horner, R. H, Stiller, B., Bully Prevention in Positive Behavior Support Manual, 2008 Eugene, OR: University of Oregon.
4. www.nice.org.uk
5. www.paemfortis.ro
6. www.unicef.ro

Bullyingul în școală

Profesor pentru învățământul primar: Ilie Sorin
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Curtea școlii este acest micro-univers social în care copiii primesc primele lecții de viață în afara familiei. Vorbim despre validare, acceptare, empatie…dar din păcate vorbim și despre teamă. Rușine. Respingere. De cele mai multe ori, încărcarea negativă de la școală reverberează și acoperă emoțiile pozitive, ambiția și potențialul copiilor.

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către colegi care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/ familial). Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice.

Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

- Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- Dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Fenomenul „bullying” este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curte, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate. Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic. Care sunt cauzele bullying-ului?
Cele mai multe beneficii în ceea ce privește eliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Elevii trebuie să anunțe imediat un adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor / părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințe și deprinderi esențiale și dezvoltă relații definitorii pentru viitorul lor. Activitățile interactive ajută elevii:

- să-și consolideze conștiința de sine, conștiința față de ceilalți din grup și să dezvolte empatia;
- să identifice tipurile de bullying, să distingă între rolurile și dinamica bullying-ului într-o situație, să identifice impactul potențial al bullying-ului;
- să stabilească reacții eficiente și sănătoase la bullying, cu atenție pe rolul important al spectatorilor observatori;
- să utilizeze deprinderi de cerere de ajutor, prevenire și intervenție pentru a gestiona bullying-ului;
- să sprijine și să lucreze în vederea creerii unui climat neviolent, favorabil incluziunii și pozitiv la nivelul întregii școli.

O gamă de **metode** de facilitare participativă contribuie la intensificarea experienței de împărtășire și reflecție:

Cerc

Activitățile vor fi cele mai eficiente dacă sunt efectuate în timp ce studenții sunt așezați în cerc. Acest cadru îi ajută să-și asculte partenerii și să se concentreze mai bine pe subiectul de discuție, întărind empatia. Una din modalitățile elementare în care oamenii crează legături este să se uite pur și simplu unul la fața celuilalt în timp ce vorbesc. Prin aranjarea scaunelor în cerc, vă puteți încuraja elevii să exerseze ascultarea activă, uitându-se la persoana care vorbește. Îndrumați-i să se uite de jur împrejur în cerc când este rândul lor să vorbească și să aștepte până când toți se uită la ei.

Minge

Pentru unele sesiuni recomandăm să aveți o minge la îndemână. Folosiți-o ca „obiect care vorbește" pe care îl dați mai departe în cerc în timp ce conduceți activitățile. Elevul care are mingea este singurul care poate vorbi. După ce acesta a terminat de vorbit, mingea se dă mai departe persoanei următoare.

Instrumente pentru prevenirea bullying-ului în clasă

Reguli de bază

Este important ca la începutul fiecărei activități să ne întoarcem la regulile de bază.

Activități de încălzire/energizante

Acestea sunt jocuri utile care pot oferi un raport bun în cadrul clasei/grupului la început sau să ofere o scurtă pauză în timpul activității, când nivelul de energie este scăzut. Acestea ajută elevii să se relaxeze, să se distreze și să restabilească legăturile dintre ei. Întrebațivă și elevii dacă vor să împărtășească și ei ceva cu grupul. Mai jos aveți câteva exemple:

Salata de fructe

Împărțiți elevii într-un număr egal de trei sau patru fructe (de ex., portocale, căpșuni și banane). Pe urmă se așează în cerc, cu un voluntar care stă în picioare în mijloc. Strigați numele unui fruct, „portocale" și toate portocalele trebuie să-și schimbe locurile între ele. Persoana care stă în mijloc încearcă să ocupe unul din locurile libere, lăsând o altă persoană fără loc. Această nouă persoană din cerc strigă un alt fruct și jocul continuă. O rundă de salată de fructe înseamnă că toți jucătorii trebuie să-și schimbe locul.

Munca în grupuri mici/perechi

Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt, comunicare și evaluare (oferire de feedback). Formați grupuri noi pentru fiecare activitate.

Cum împărțim clasa în gruprui mici?

1. Puneți grupul să numere de la 1 la 4 (în funcție de numărul membrilor grupului), fiecare elev cu numărul 1, 2, 3, respectiv 4 formând câte un grup mic.

2.Folosiți bilețele colorate de hârtie – numărul bilețelelor este identic cu numărul elevi (4 culori, dacă împărțiți în patru grupuri mici). Fiecare va trage un bilețel dintr-un coș anume sau o pălărie specială. Culorile alese vor stabili cele 4 grupuri, respectiv grupul roșu, verde, etc

Bibliografie :

1. Miron Ionescu –"Instrucție și educație", Cluj Napoca, 2003
2. Revista "Formarea continuă" a C.N.F.P. din Înv. Preuniversitar - 2003, nr. 4

Cum putem preveni bullying-ul în clasă?
Activitate practică

Profesor: Coman Monica
Școala Gimnazială Nanov
Localitatea Nanov, Județul Teleorman

OBIECTIVE
• Să crească nivelul de conștientizare cu privire la modul în care elevii se văd pe ei înșiși și modul în care alții îi percep.
• Să înțeleagă și să arate autoacceptare și că sunt conștienți de propria persoană.
• Să crească dezvoltarea personală, comunicarea interpersonală și relațiile interpersonale.
PREGĂTIRE
Pixuri, creioane colorate, hârtie, foi colorate care se lipesc (Post-it-uri).
PAS CU PAS
• Explicați grupului că această activitate le va permite să se vadă prin ochii altora într-o lumină pozitivă. Evidențiați faptul că focusul este pe fiecare caracteristică pozitivă.
• Înmânați-i fiecărui elev câte o coală de hârtie împărțită în 4 secțiuni. Cereți-le să-și decoreze propria 'fereastră' după cum le place. Apoi cereți-i fiecărui elev să eticheteze fiecare pătrat al ferestrei cu următorii termeni: 1 2 3 4
• Odată ce toată lumea are fereastra gata, cereți-le elevilor să lipească hârtia în spatele fiecăruia sau să o pună pe podea în fața lor. Cereți-le elevilor să scrie fiecare pe bilețele separate câteva gânduri pozitive despre ei înșiși folosind adjective sau fraze scurte. Încurajați-i să găsească cel puțin patru. Oferiți-le câteva exemple: „Sunt un foarte bun povestitor"; „Sunt un bun ascultător; prieten; onest; bine organizat", etc. Păstrați aceste post-it-uri ca o listă personală.
• Apoi cereți-le să scrie 1-3 atribute pozitive despre fiecare elev pe post-it-uri diferite și să le pună în al patrulea pătrat, cel neetichetat, al persoanei despre care scriu, fără să-și scrie propriul nume pe ele. Dacă grupul este unul cu un nivel scăzut de învățare sau are abilități de limbaj limitate, le puteți furniza o varietate de cuvinte, uneori cu imagini alăturate la vedere, pentru a ajuta procesul.
• Odată ce toată lumea a fost acest lucru, cereți-i fiecărui elev să petreacă niște timp recapitulând ferestrele individual. În această fază, doar cei care sunt pregătiți și doresc, vor împărtăși sentimentele lor cu grupul.
• Acum cereți grupului să înceapă să sorteze post-it-urile pe fereastra lor:

- În primul pătrat (Eu știu și tu știi) ei trebuie să pună cuvintele/frazele care se potrivesc cu notițele pe care le-au făcut la început pentru ei înșiși.
- În al doilea pătrat (Tu știi) tot ce a fost spus despre ei de către ceilalți, informații care nu s-au aflat pe lista lor personală
- În al treilea pătrat (Eu știu), ei trebuie să pună tot ce a fost menționat pe lista personală dar nu a mai fost menționat și de altcineva. Odată ce elevii au terminat ferestrele, ei le pot împărtăși cu restul grupului. Apoi, explicați-le că: • Fereastra "Eu știu și tu știi" este partea din noi de care suntem încrezători și pe care o arătăm de bunăvoie celorlalți. Poate doriți să lucrați mai mult la aceasta și să întrebați: Cum poți contrui mai departe pe aceasta? Cum poți face mai mult din aceasta? Îți place să fii văzut/ă astfel?

VÂRSTĂ 7–18 ani

DURATĂ 60 de minute
• Fereastra „Tu știi” este modul în care ne văd ceilalți, noi nefiind conștienți de aceste calități. Puteți explica și că uneori potențialul există, dar suntem prea timizi, prea emoționați sau prea temători pentru a-l recunoaște. Cu toate acestea, alții ne pot ajuta să facem acest lucru. Poate doriți să lucrați mai mult la aceasta și să întrebați: Pe care dintre aceste caracteristici ți-ar plăcea să le adopți mai mult? Cum te poți vedea astfel? Îți plac toate sau unele dintre aceste calități? Ce calități te-au surprins cel mai mult?
• Fereastra „Eu știu” se referă a potențialul fiecărei persoane. Pătratul ferestrei se referă la ce crede participantul că este capabil să facă, dar nu o face suficient, îi este prea frică sau teamă și/sau se reține. Poate doriți să lucrați mai mult la aceasta și să întrebați: De ce ați avea nevoie pentru a arăta și această latură a voastră? Dacă ați putea să cereți ajutor pentru a putea face acest lucru, cui i-ați cere? Există ceva aici ce nu vrei să împărtășești, ci preferi să ții pentru tine?

Ulima fereastră care a rămas neetichetată reprezintă creșterea și devoltarea personală.
• Odată ce toți elevii au terminat de împărtășit ce au dorit să împărtășească despre primele trei pătrate, încurajați-i să-și imagineze cum vor fi în viitor, explorând aspectele pozitive despre care au vorbit din propria fereastră și, poate, adăugând idei pe care le-au auzit atunci când au ascultat discuția despre celelalte ferestre.
• În final, cereți-le să facă un pas înapoi și să se vadă pe ei și calitățile lor actuale împreună cu imaginea de sine, și capacitatea pe care o au pentru a se dezvolta.

Bibliografie:

4. Olweus D (1993). Bullying la școală: Ce știm și Ce putem face.Wiley-Blackwell.
5. Olweus D (2001). Hărțuirea de la egal la egal: o analiză critică și Câteva probleme importante. : Hărțuirea de la egal la școală, ed. J. Juvonen și S. Graham, New York.
6. Olweus D și Limber S P (2010). Bullying-ul Olweus Programul de prevenire: implementare și evaluare pe două decenii. Manual despre intimidare in scoala.

Instrumente pentru identificarea timpurie și intervenție adecvată în caz de bullying

Profesor: Ion Marilena
Centrul Școlar de Educație Incluzivă
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

În calitate de profesor sau specialist în domeniul educației, vi se cere să fiți activ atât în prevenirea bullying-ului și violenței în școală, cât și în intervenții adecvate în cazul în care apar situații de bullying. Fiind conștient de și atent la semnele și semnalele din partea unor elevi individuali sau grupuri din cadrul clasei/școlii, vă poate ajuta să recunoașteți și identificați timpuriu semnele situațiilor de bullying. Recurgerea la o poziție de conștiență și observație sensibilă a interacțiunilor sociale din clasă, fiind în același timp deschis, nepărtinitor, dând dovadă de tact și susținere în reacțiile voastre, vă va îndruma în evaluarea situației. Astfel puteți evita subestimarea și reacțiile exagerate la potențialele semne ale cazurilor de bullying. Păstrarea dinamicii grupului în centrul atenției vă va ajuta de asemenea să deosebiți comunicarea zilnică și relațiile interpersonale, respectiv conflictele legate de bullying. Mai frecvent decât ar fi de dorit, răspunsul adecvat vine

prea târziu în cazul în care se stabilește, sau chiar se escaladează, incidența bullying-ului.

Există o multitudine de instrumente utile de îndrumare, începând de la liste lungi de verificare, la ponturi simple, care vin în ajutor în intensificarea concentrării asupra incidențelor bullyingului și evidențierea riscurilor de bullying în cadrul școlii. Iată mai jos o listă de indicatori, listă compilată din lucrările mai multor autori2 .

FIȚI VIGILENȚI

• Lipsește des de la școală sau întârzie;
• Are probleme cu temele școlare și o scădere vizibilă a notelor;
• Este deseori singur și exclus de către restul elevilor din activitățile de grup în timpul pauzelor;
• Este pârît și nu este luat în serios de către ceilalți, de ex.: neapreciat din cauza aspectului său;
• Este ales ultimul în jocurile de echipă;
• Devine retras, pare supărat, nefericit, încordat, înlăcrimat, abătut sau neajutorat;
• Arată semne de schimbări neașteptate de dispoziție, de ex.: este tăcut, ursuz, retras;
• Devine deosebit de emoționat când trebuie să vorbească în fața întregii clase;
• Apare cu tăieturi, contuzii sau alte leziuni inexplicabile, haine sau obiecte personale rupte sau deteriorate;
• Deseori stă în apropierea unui adult.
• Refuză să spună ce nu este în regulă.

În continuare prezentăm pe scurt abordările de intervenție ale lui Olweus (Hazelden Foundation, 2007) și Rigby (1996).

Modelul simplu în șase pași al lui Olweus:

Pasul 1: Opriți bullying-ul

Pasul 2: Sprijiniți victima agresiunii în așa fel, încât să-I permită redobândirea controlului asupra emoțiilor sale și „menținerea imaginii” (“save face”)

Pasul 3: Abordați agresorul, spunându-i comportamentului de bullying pe nume și explicând de ce este inacceptabil acest tip de comportament

Pasul 4: Responsabilizați spectatorii/observatorii prin apreciere sau informații referitoare la felul în care să acționeze în viitor

Pasul 5: Impuneți consecințe logice, non-violente.

Pasul 6: Dacă este posibil, discutați ulterior cu victima agresiunii pentru a vă asigura că bullying-ul s-a oprit.

ALTERNATIVE PRACTICE

Punerea la dispoziție și implementarea unor reguli clar definite pentru a pune în practică „consecințe” corespunzătoare pentru cei identificați ca persoane care au agresat pe cineva. Acestea pot varia de la pierderea unor „privilegii” sau impunerea unor „sarcini”, la detenție și suspendare sau exmatriculare de la școală. Consiliere. Aceasta poate include discuții informale cu agresorul în vederea schimbării comportamentului său.

Sau ar putea implica o abordare mai structurată dintre care s-au sugerat două:

• Abordarea de ne-învinuire. Această abordare necesită adunarea grupurilor de copii care cuprind agresori. În mod normal vor fi implicați un număr de copii cu influență pro-socială. Se va descrie încercarea prin care trece victima, iar grupul este lăsat să vină cu o soluție responsabilă. Rezultatul este monitorizat atent.

• Metoda îngrijorării împărtășite.Aceasta necesită din partea consilierului împărtășirea cu membri individuali ai grupului a îngrijorării sale pentru „victimă” și provocarea unei promisiuni de acționare într-o manieră specifică și pozitivă în intercțiunile ulterioare cu victima. Aceasta se efectuează într-o manieră neamenințătoare, de-a lungul liniilor directoare sugerate de profesorul Anatol Pikas. Urmând aceste indicații generale și modele de intervenție, secțiunea următoare se concentrează asupra unor contexte specifice țării în legătură cu intervențiile în situații de bullying. Din nou, un spectru larg de reglementări și diferențe distincte pot fi observate între diferitele țări, în ceea ce privește, de exemplu, necesitatea aplicării sau neaplicării unei politici obligatorii împotriva

fenomenului de bullying în școli, abordarea fenomenului de bullying în numele personalului școlii, sau implicarea elevilor și părinților în elaborarea, discutarea sau adoptarea acestor politici și acțiuni de intervenție.

CUM SĂ INTERVENIM?

În fiecare școală din România există o comisie specială cu responsabilitatea principală de prevenire a tuturor formelor de violență în cadrul școlii. Comisia constă dintr-un profesor, un membru al echipei de conducere a școlii, un membru din cadrul personalului auxiliar al școlii și un reprezentant al elevilor. Această comisie trebuie informată ori de câte ori are loc un incident de bullying în cadrul școlii, care trebuie abordat. Cu toate acestea, când vine vorba de bullying, trebuie să luăm în considerare că foarte puțini profesori din România sunt conștienți de problemele legate de acest fenomen. Deseori acesta este motivul pentru care ignoră comportamentul de bullying, care nu este abordat în mod adecvat la nivel de școală. Nu există politici care să se adreseze fenomenului de bullying în școlile românești. Foarte puțini profesori au acces la programe de dezvoltare care țintesc această formă specifică de violență. Nivelul de conștiență cu privire la problemele de bullying este destul de scăzut și nu există programe specifice, bazate pe școală și recunoscute la nivel național pentru prevenirea fenomenului de bullying. Din această cauză intervențiile în cazul situațiilor de bullying sunt destul de izolate.

CUM RAPORTĂM CAZURILE DE BULLYING?

În conformitate cu Legea Română nr. 272/2004 cu privire la protecția copilului, întregul personal din educație, sănătate și protecția copilului trebuie să raporteze orice suspiciune cu privire la abuzul împotriva copilului sau cazurile în care un copil este într-o situație de violență. Raportarea se face telefonic și/ sau în scris, către serviciul local de protecția copilului. În cazurile de violență în cadrul școlii, se informează în primă instanță echipa de conducere a școlii. Nu există prevederi specifice legate de bullying.

Când se deferă un caz de bullying, instituțiile care se vor contacta sunt:

La nivel local:

• Inspectoratul Școlar Județean
• Centrul Local Județean de Asistență Psiho-Pedagogică și Resurse Educaționale
• Direcția Județeană de Protecția Copilului
• Centrul Comunitar cu Servicii de Sănătate Mintală pentru Copii și Adolescenți

La nivel central:

• Centrul Municipal de Asistență Psiho-Pedagogică și Resurse Educaționale: www.cmbrae.ro
• Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării: www.cncd.org.ro
• Consiliul Național al Elevilor: www.consiliulelevilor.org
• Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului: www.copii.ro

Cum abordăm părinții?

Părinții sunt contactați și informați despre fiecare situație de bullying care intră în atenția personalului școlii. Principalele persoane responsabile pentru abordarea părinților sunt profesorii de la clasă și consilierul școlar. De asemenea, părinții sunt informați direct de către copii, în special în cazurile în care copiii sunt victimele bullying-ului. Uneori directorul școlii este cel care informează familia.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
   Planuri pentru dezvoltarea sănătoasă a tineretului (2015). Olweus

Metode interactive utilizate în activitățile de stopare a fenomenului tip bullying

Profesor : Lăpădatu Angela-Gabriela
Colegiul Național Pedagogic „ Mircea Scarlat”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Există o serie de activități ce pot fi integrate cu ușurință în programa școlară obișnuită . Acestea ajută la diminuare asau chiar la stoparea fenomenului de tip bullying în școală.

Cerc

Activitățile vor fi cele mai eficiente dacă sunt efectuate în timp ce studenții sunt așezați în cerc. Acest cadru îi ajută să-și asculte partenerii și să se concentreze mai bine pe subiectul de discuție, întărind empatia. Una din modalitățile elementare în care oamenii crează legături este să se uite pur și simplu unul la fața celuilalt în timp ce vorbesc. Prin aranjarea scaunelor în cerc, vă puteți încuraja elevii să exerseze ascultarea activă, uitându-se la persoana care vorbește. Îndrumați-i să se uite de jur împrejur în cerc când este rândul lor să vorbească și să aștepte până când toți se uită la ei.

Minge

Pentru unele sesiuni recomandăm să aveți o minge la îndemână. Folosiți-o ca „obiect care vorbește” pe care îl dați mai departe în cerc în timp ce conduceți activitățile. Elevul care are mingea este singurul care poate vorbi. După ce acesta a terminat de vorbit, mingea se dă mai departe persoanei următoare.

INSTRUMENTE PENTRU PREVENIREA BULLYING-ULUI ÎN CLASĂ

Reguli de bază

Este important ca la începutul fiecărei activități să ne întoarcem la regulile de bază.

ACTIVITĂȚI DE ÎNCĂLZIRE/ENERGIZANTE

Acestea sunt jocuri utile care pot oferi un raport bun în cadrul clasei/grupului la început sau să ofere o scurtă pauză în timpul activității, când nivelul de energie este scăzut. Acestea ajută elevii să se relaxeze, să se distreze și să restabilească legăturile dintre ei.

Întrebați-vă și elevii dacă vor să împărtășească și ei ceva cu grupul. Mai jos aveți câteva exemple:

SALATA DE FRUCTE: Împărțiți elevii într-un număr egal de trei sau patru fructe (de ex., portocale, căpșuni și banane). Pe urmă se așează în cerc, cu un voluntar care stă în picioare în mijloc. Strigați numele unui fruct, „portocale” și toate portocalele trebuie să-și schimbe locurile între ele. Persoana care stă în mijloc încearcă să ocupe unul din locurile libere, lăsând o altă persoană fără loc. Această nouă persoană din cerc strigă un alt fruct și jocul continuă. O rundă de salată de fructe înseamnă că toți jucătorii trebuie să-și schimbe locul.

SCHIMBĂ LOCUL: Aranjați scaunele într-un cerc mare și fiecare jucător trebuie să se așeze, cu excepția unuia care stă în mijlocul cercului. Cel care stă în cerc începe jocul cu o afirmație, cum ar fi: „Toți cei care poartă șosete albe ...”, după care toți cei care poartă șosete albe trebuie să se ridice în picioare și să facă schimb de locuri (nu este permis să se așeze pe scaunul din stânga sau dreapta lor). Persoana care a început jocul încearcă să se așeze, lăsând pe cineva în mijlocul cercului, care preia acum conducerea jocului cu o nouă afirmație „Toți cei care ...” și continuă jocul.

SCAUNE MUZICALE: Jucați jocul într-un cerc de scaune orientate spre exteriorul cercului. Să aveți muzica pregătită. Numărul scaunelor trebuie să fie cu unul mai mic decât numărul elevilor

participanți la joc. Pe măsură ce muzica cântă în fundal, elevii se pot plimba, pot dansa în jurul cercului de scaune. Când se oprește muzica, fiecare jucător trebuie să-și găsească un scaun. Unul dintre elevi va rămâne fără loc și trebuie să părăsească jocul. Unul din scaune este scos din cerc și muzica pornește din nou. Pentru a accelera jocul, puteți scoate mai multe scaune. Procesul se repetă până când numai un singur elev rămâne stând pe ultimul scaun rămas, fiind declarat câștigătorul jocului.

CINE A ÎNCEPUT?: Așezați grupul în cerc și cereți unui voluntar să iasă din sală pentru o perioadă de timp. Pe urmă grupul alege un conducător care va iniția mișcări ale mâinilor (dat din palme, pocnit din degete, gesturi de dans, etc.) care vor fi copiate de restul jucătorilor, cu excepția voluntarului invizibil. Când se întoarce în sală, voluntarul trebuie să ghicească (are trei încercări), cine conduce jocul. Munca în grupuri mici/perechi. Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt, comunicare și evaluare (oferire de feedback). Formați grupuri noi pentru fiecare activitate.

INSTRUMENTE PENTRU PREVENIREA BULLYING-ULUI ÎN CLASĂ

Puneți grupul să numere de la 1 la 4 (în funcție de numărul membrilor grupului), fiecare elev cu numărul 1, 2, 3, respectiv 4 formând câte un grup mic.

Folosiți biletele colorate de hârtie – numărul biletelelor este identic cu numărul elevi (4 culori, dacă împărțiți în patru grupuri mici). Fiecare va trage un bilețel dintr-un coș anume sau o pălărie specială. Culorile alese vor stabili cele 4 grupuri, respectiv grupul roșu, verde, etc Brainstorming. Această tehnică este des folosită într-un grup mare sau în cadru plenar, pentru a aduna rapid multe idei despre un anumit subiect, o anumită întrebare, problemă. În timpul exercițiului nimeni nu trebuie să judece răspunsurile unei alte persoane sau să aloce valori diferitelor răspunsuri. Fiecare răspuns este scris pe o coală de flipchart sau pe tablă în așa fel, încât să fie vizibil pentru întreg grupul. Exercițiul încurajează elevii să-și extindă gândirea, ideile asupra unui subiect și îi face capabili să privească subiectul respectiv din unghiuri și perspective diferite.

Discuție în grup. Discuțiile în grup scot la iveală răspunsuri și puncte de vedere ale participanților asupra unui anumit subiect și oferă multe momente de învățare pentru îmbunătățirea cunoștințelor sau corectarea dezinformărilor. Eficiența acestor discuții depinde deseori de utilizarea unor întrebări deschise, care depășesc limitele unor simple răspunsuri de „da” sau „nu” și se concentrează pe ideile, gândurile, impresiile și percepțiile individuale ale elevilor. Studiu de caz sau

Povestiri/Întâmplări. Această metodă implică prezentarea și analiza unui incident, a unei povești sau scenariu care s-a întâmplat sau se poate întâmpla. Acestea trebuie să fie simple și bazate pe fapte. Discutarea în grup a cazurilor/poveștilor permite fiecărui elev să participe activ și să se gândească, ce ar face în cazul în care problema sau situația cu provocări li s-ar întâmpla lor. Metodele studiului de caz sunt utile în dezvoltarea deprinderilor analitice, de soluționare a problemelor și luarea deciziilor.

Jocuri de rol. Jocurile de rol în clasă reprezintă o metodă eficientă pentru exersarea și modelarea unor deprinderi noi într-un cadru sigur și de susținere. Din moment ce jocurile de rol pot fi emoționante, este foarte important să subliniem că participanții joacă rolul unor personaje și nu propria persoană. Jocurile de rol oferă posibilitatea experienței unor situații din viața reală, fără asumarea riscurilor din viața reală. Rugați voluntari să joace rolul personajelor.

Învățați elevii **regulile de bază** pentru jocurile de rol:

1. Elevii care participă niciodată nu vor trebui să dezvăluie informații personale pe care nu vor să le împărtășească.
2. Sunt interzise contactul fizic și înjurăturile.
3. Actorii nu-și vor folosi propriile nume. Dacă elevii actori deviază sau încep să se prostească, opriți jocul de rol și aduceți-le aminte, care este scopul și regulile de bază ale acestui joc.

Cea mai bună modalitate de evaluare a acestor activități este printr-un formular de evaluare rapid și

anonim, pe care elevii îl pot completa în ultimele 5 minute din activitate.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Copiii trebuie să ne spună despre bullying și siguranța la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii,
2. Planuri pentru dezvoltarea sănătoasă a tineretului (2015). Olweus
Consiliul Europei (2013). Strategia Egalității de Gen 2014-2017.

Tipuri de violență
Activitate practică

Profesor: Șuică Maria Elena
Colegiul Național Pedagogic „ Mircea Scarlat”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

OBIECTIVE

• Să sporească înțelegerea elevilor cu privire la bullying-ul în școală.

• Să dezvolte înțelegerea bullying-ului în baza genului și legăturile dintre dezechilibru de putere/abuz și VBG/bullying.

• Să înțeleagă impactul abuzului, să dezvolte empatie față de victime și să conteste atitudinile și comportamentele semenilor care susțin VBG/bullying în școală.

PREGĂTIRE

flipchart și hârtie pentru flipchart, marker.

PAS CU PAS

• Împărțiți clasa în grupuri (de preferat mixte) de 4-6 elevi așezați în cercuri mici.

• Dați câte un scenariu diferit fiecărui grup și cereți-le să citească și să discute întrebările în cadrul grupului timp de 10 minute.

• Reveniți la grupul mare și cereți fiecărui grup să facă un rezumat scurt al scenariului și al discuției din grup.

• Discutați scenariile cu întregul grup folosind întrebările de mai jos.

DE REFLECTAT!

• La ce tipuri de violență (ex. izolare, amenințări, violență fizică) au fost supuse personajele? Vă rog să oferiți exemple.

• De ce au fost personajele supuse la așa ceva? Dacă grupul nu menționează, căutați sprijin din partea semenilor, ierarhii de putere, acuzarea victimei, bullying drept comportament ‘acceptabil’ sau ‘normal’, ‘doar o glumă’, lipsa de intervenție a profesorilor, etc.

• Au fost aceaste tipuri de bullying? De ce?

• Ce au încercat ‘făptașii’ să obțină prin comportamentul lor?

• Ce relații de putere ați observat? Cine are putere și de ce?

• Ce ar fi trebui să facă personajul abuzat? Ce ar putea să îl împiedice să vorbească sau să facă ceva?

• Dacă ați fi prietenul lui, cum l-ați sfătui să procedeze? Cum l-ați ajuta? SFATURI Aveți grijă că elevilor adesea le este greu să recunoască formele de violență care nu este fizică. De asemenea, ei pot crede că abuzul psihologic are consecințe negative minime pentru victime. Cel mai important

lucru de învățat din această activitate este faptul că bullying-ul nu apare niciodată din vina victimei. Ca încheiere, cereți-ște elevilor să indice un lucru pe care l-au învățat din scenarii.
Câteva mesaje de reținut:
• Bullying-ul este frecvent întâlnit în școală. Asta nu înseamnă că este în regulă.
• Bullying-ul pe bază de gen este incredibil de dureros pentru victime, atât fete cât și băieți. Victimele nu provoacă violența prin comportamentul/aspectul lor.
• Agresorii adesea nu au alte moduri de a face față emoțiilor lor contradictorii. Comportamentul lor violent poate fi un semnal că acești elevi trec prin dificultăți și "strigă" după ajutor prin comportamentul lor problematic.
• Violența se oprește doar cu o intervenție. Tăcerea, imparțialitatea și negarea doar perpetuează problema și nu întrerupe ciclul violenței/bullying-ului.
VÂRSTĂ 13–18 ani
DURATĂ 40 de minute
FIȘA DE LUCRU 2: SCENARII DE BULLYING ÎN ȘCOALĂ
SCENARIU 1
MARIA

Maria este nouă la noi în clasă. Știți că se simte singură și își dorește mult să-și facă prieteni. O altă fată o întreabă dacă poate împrumuta telefonul ei mobil pentru a-și suna părinții. Mai târziu o vedeți pe fată ținând telefonul Mariei și râzând cu un grup de elevi pe hol. Când întrebi ce s-a întâmplat, fata explică faptul că a folosit telefonul Mariei pentru a publica un mesaj pe peretele ei de FB: 'contactațimă pentru sărutur gratuite'. Ea îți arată că există deja câteva răspunsuri explicite la text din partea unor băieți care îi cer să se întâlnească cu ei. Toți elevii din grup glumesc spunând că Maria 'acum chiar este populară'

1. Cum credeți că au făcut-o colegii ei pe Maria să se simtă?
2. Cum vi se pare comportamentul fetei? Ce încerca ea să obțină?
3. Cum vi se pare comportamentul celorlalți implicați (elevii care râdeau și băieții care au răspuns la mesaj)? Ce încercau să obțină?
4. Ați defini experienţa Mariei drept bullying? Dacă da, a fost comportamentul abuziv experimentat de Maria pe bază de gen?
5. Ce credeți că ar trebui să facă Maria acum?
6. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena Mariei?
7. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena fetei care a luat telefonul Mariei?

SCENARIUL 2
PETER

Petru este un elev strălucit din clasa voastră. Alți elevi îi cer tema pentru a o copia, dar el refuză întotdeauna. El are astm și acest lucru face ca să fie dificil pentru el să participe la activități sportive. Recent, l-ai văzut având un atac de astm în timp ce juca fotbal. Colegii lui de echipă glumesc pe seama lui în fiecare zi și îl numesc 'cârpă'. Unul dintre băieți l-a îmbrâncit și a căzut în genunchi în noroi și i-a făcut o poză cu telefonul mobil. Mai târziu, același băiat vă cere să vă uitați la pagina lui de Facebook. Încărcase fotografia cu Petru, cu titlul 'Așa arată eșecul'. V-a spus că unii dintre elevi din clasă deja au dat „like" folotografiei. V-a cerut să spuneți cât mai multor oameni să dea „like" fotografiei.

- Cum credeți că l-au făcut colegii lui pe Petru să se simtă?
- Cum vi se pare comportamentul băiatului? Ce încerca el să obțină?
- Cum vi se pare comportamentul celorlalți oameni implicați (toți cei care l-au făcut pe Petru 'cârpă' și care au dat 'like' la fotografia de pe Facebook)? Ce încercau să obțină?
- Ați defini experienţa lui Petru drept bullying?
- Ce credeți că ar trebui să facă Petru acum?
- Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena lui Petru?
- Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena băiatului?

SCENARIUL 3
ERIC

Eric este cu voi în aceeași clasă. O altă colegă, Laura, îi cere o întâlnire dar el nu a fost interesat. De atunci, Laura și prietenele ei râd de el de fiecare dată când trec pe lângă ele. L-au întrebat cu voce tare dacă 'preferă băieții în locul fetelor' astfel încât toată lumea să le audă. Unii dintre profesori leau auzit și ei spunând acest lucru, dar au ignorat comentariile. O săptămâna mai târziu, Laura și prietenele ei au lăsat broșuri despre drepturile homosexualilor și organizații de sprijin pe banca lui Eric.

- Cum credeți că l-au făcut pe Eric să se simtă Laura și prietenele ei?
- Cum vi se pare comportamentul Laurei? Ce încerca ea să obțină?
- Cum vi se pare comportamentul prietenelor Laurei și al profesorilor care au ignorat comentariul? Ce încercau să obțină?
- Ați defini experienţa lui Eric drept bullying sau violență în baza genului? Dacă da, a fost comportamentul abuziv experimentat de Eric pe bază de gen?
- Ce credeți că ar trebui să facă Eric acum?
- What would you do/say if you were Eric's friend?
- Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena Laurei?

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Copiii trebuie să ne spună despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online: http://animusassociation.org/wp-content/ încărcări / 2014/03 / LISTENENGLISHbookwebversion2. Pdf,

Efectele bullying-ului asupra copilului

Profesor: Cepan Alina
Centrul Școlar de Educație Incluzivă
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Cuvântul în sine înseamnă „a tachina", „a supăra" pe cineva. Ni s-a întâmplat, probabil, tuturor măcar o dată în viață, în special în copilărie, să fim ținta verbală a colegilor de clasă.

Școala este împărțită în victime, agresori și martori și există o ierarhie de putere. Vedem des în filmele americane cum „tocilarul" este agasat de „băiatul cool", împins, bactjocorit, jignit sau chiar bă- tut. Problema în România este că fenomenul se răsfrânge cel mai adesea asupra copiilor cu dizabilități sau cu nevoi speciale.

Conform datelor UNICEF International, România este pe locul I în Europa la numărul de elevi cu vârsta între 11 și 15 ani care agresează alți colegi. Reprezentanții Asociației M.A.M.E, care derulează o campanie de prevenire și combatere a fenomenului, au stat de vorbă cu circa 1.000 de elevi, iar la sfârșit, i-au rugat să povestească într-un eseu o situație de acest tip. Rezultatele au fost cu adevărat șocante. „Foarte multe dintre aceste lucrări erau practic strigăte de ajutor".

Stările prin care trece un copil asuprit de colegi. „Un astfel de copil bolnav, în momentul în care realizează că persoanele din jurul lui nu fac mare lucru ca să îl poată salva (…) ajunge să se simtă

izolat, neputincios și în cele din urmă se identifică cu acest rol de victimă. De aici până la momentul în care poate să simtă anxietate sau depresie nu este decât un pas. (…)În aceste eseuri, copiii au semnalat chiar și idei de suicid, unii chiar s-au gândit să-ți ia viața, ca să nu mai trăiască astfel de momente"

Pentru a preveni bullying-ul. Este important ca părinții să țină cont de câteva aspecte din viața copiilor lor:

- Trebuie evitată agresivitatea din jocurile online;
- Trebuie evitate filmele agresive;
- Tinerii trebuie informați despre ce înseamnă acest fenomen văzut din ambele perspective. Și din poziția de agresor, dar și din cea de victimă;
- Copiii au nevoie de un climat familial adecvat, fără violență domestică;
- Trebuie, de asemenea, îmbunătățit serviciul de pază din școli;
- Aplicarea unor pedepse de genul – muncă în folosul comunității – pentru cei care au un caracter agresiv de lungă durată;
- Organizarea de cursuri de formare pentru profesori pentru a veni în întâmpinarea fenomenului de bullying cât mai bine. „De asemenea, la fel de important este să ne învățăm copilul să facă diferența dintre situațiile periculoase și situațiile în care îl poate înfrunta pe agresor.

Bullying-ul este un concept nou, care are la bază violența în școli. Este o problemă gravă, care afectează în mod dramatic capacitatea elevilor de a progresa academic și social, deoarece le este încălcat dreptul acestora la demnitate umană, viața privată, libertate și securitate.

Este o formă de abuz specifică copiilor care se manifestă printr-un comportament agresiv, intenționat, repetat asupra aceluiaș copil, din partea altcuiva, iar în relațiile interpersonale se caracterizează prin dezechilibru de forțe. Acest act comportamental este caracterizat de rănirea fizică sau emoțională a unei persoane. De asemenea, acest fenomen se caracterizează și prin comportamentul unei persoane care încearcă să obțină supremația asupra altora. Fenomenul de bullying apare atunci când un copil este etichetat, tachinat, înjurat, sau atunci când este luat peste picior de colegii săi. Uneori, agresivitatea verbală se poate transforma în agresiune, atunci când intervin îmbrâncelile și atacurile fizice. Este important de știut că bullying-ul nu este inofensiv și nu trece de la sine, dar poate fi controlat și ulterior diminuat. Acest fenomen este deprins de cei care îl practică și se dezvoltă dacă este sprijinit, ignorat sau lăsat nesupravegheat.

Acest fenomen amplu, de cele mai multe ori, lasă urmări fizice, verbale, raționale și chiar sociale. Pe plan fizic se pot asocia de la îmbrânceli și lovituri până la mușcături, zgârieturi și vânătăi. Pe plan verbal, le putem asocia cu țipete, folosirea poreclelor, amenințări și insulte care aduc victimei o stare de anxietate și disconfort. La nivel relațional, victimele ajung să se izoleze, sau să fie intimidate și chiar manipulate ceea ce îi va afecta și social, pentru că se vor marginaliza și se vor autoexclude chiar și din situațiile unde nu sunt expuse. Din păcate, acest fenomen lasă urmări și copiii au nevoie de sprijinul unui adult, fie părinte, fie profesor sau chiar al unui psiholog. Este de preferat să cerem sprijinul unui psiholog, pentru că victima bullying-ului de cele mai multe ori are rezultate proaste la școală, depresii, stimă de sine scăzută și chiar tulburări de comportament. Mediul familial, important

Este important să știm că, în general, copiii recurg la violență atunci când nu știu să își manifeste sentimentele, se tem de ceva sau pur și simplu nu beneficiază de căldura unei familii și mai ales de afecțiune. Studiile arată că agresorii de acest gen provin din familii dezorganizate, adică părinții sunt divorțați ori unu sau chiar ambii sunt plecați la muncă în străinătate, și un alt factor foarte important este reprezentat de problemele școlare. Atunci când intervine neputința de a face față activităților școlare agresorii își manifestă fustrarea prin agresarea verbală sau fizică a celor care reușesc în același domeniu.

Bibliografie:

1. Cerghit, I. (2006), Metode de învăţământ, Editura Polirom, Iaşi

2. Claparede, Ed. (1975), Psihologia copilului şi pedagogia experimentală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Metode și tehnici anti-bulliyng

Profesor pentru învățământ preșcolar: Damian Violeta
Grădinița Nr. 7
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este un fenomen complex, în a cărui abordare un rol major revine colaborării deschise și autentice cu școala. De asemenea, la un nivel mai larg, al contextului social de ansamblu, ar trebui să existe un discurs mai puternic, cu accent pe ”tolerantă 0” față de astfel de fenomene. La nivel micro însă, și familia are la îndemână anumite mijloace prin care poate interveni în mod semnificativ în prevenirea și stoparea acestor situații.

Practica proprie a fiecarui cadru didactic, in ani si ani de interactiune cu sute si chiar mii de personalitati in formare a permis realizarea unui portofoliu personal de observatii , metode si tehnici pedagogice asupra unor tematici din cele mai diverse printre care si asupra celei din aceaste rinduri si anume bullying-ul.

Astfel, comportamentul de bullying, numit asa de peste 50 de ani in Occident iar la noi doar de citiva ani dar binecunoscut sub alte nume cum ar fi : hartuirea, agresivitatea, violenta, ostilitatea , este in realitate un concept umbrela diferit de alte forme de agresiune / violență printre copii, ce ascunde comportamente variate cu stabilitate crescută în timp, ascunse de adulți, ce continuă în absența unor măsuri specifice de intervenție.

Paradoxal,un aspect foarte important asupra căruia atragem atenția este că, într-o situație de bullying toți copiii sunt victime- și cel care suferă consecința directă a agresivității; și cel care este autorul comportamentului violent, pe care, l-a învățat cu siguranță fiind la rândul său martor sau victimă într-un alt context de viață; și cel care asistă neputincios și învață că școala sau cartierul sunt câmpuri de luptă în care doar cei puternici supraviețuiesc.

In cele ce urmeaza voi prezenta , sistematizat, citeva reguli si concluzii privitoare la acest subiect desprinse din experienta personala a caror eficienta s-a demonstrat in timp in numeroase ocazii dar,bineinteles, fara a avea pretentia ca sint infailibile.

TRANSPARENTA - modalitatea prin care, ori de cite ori apare un comportament de bullying , acesta este semnalat de catre martori,oricare ar fi acestia,cadrelor didactice sau parintilor pentru a se putea lua masurile cuvenite.

MONITORIZAREA INTERPERSONALA – este un mod prin care fiecare dintre membrii unui grup sau al unei clase dintre cei care sint martorii unui comportament de tip bullying devine o sursa de informatii pentru cei care pot lua masuri sau pot corecta acel comportament sau pe cel ce a generat acel comportament.Nu intotdeauna acest mod de actiune se poate manifesta deoarece martorului ii poate fi teama sau datorita unui absurd “cod al onoarei” nescris dar acceptat tacit la acest nivel si in acest tip de grupuri sociale prin care a fi denuntator,turnator sau piricios este extrem de condamnabil.Astfel, faptele reprobabile,comportamentul de tip bullying sint ascunse iar agresorul isi alimenteaza inca o data ,inconstient,senzatia de putere si dominare.In consecinta,profesorul sau parintele trebuie sa ofere garantia protectiei oricarui martor si atunci liniile de comunicare vor fi deschise si permanente.

RECUNOASTEREA – este pasul neaparat necesar ulterior constatarii,cu martori,a comportamentului de tip bullying, prin care agresorul recunoaste si el insusi,cu sinceritate, faptele si nu incearca sa paseze vina asupra altora sau sa nege situatia respectiva.Acest pas face parte dintr-un ansamblu de reguli pe care insusi grupul din care face parte agresorul si chiar si el insusi le-au

stabilit ca reguli generale de comportament social in interiorul si in afara grupului,avind un sistem propriu de recompense si pedepse acceptate de comun acord la un moment anterior.Astfel agresorul devine constient de greselile comise si va accepta si pedeapsa pe care acestea o incumba fara a se crea o situatie tensionata.

REZILIENTA - Reziliența este abilitatea de a face față unei situații dificile și de a reveni la starea emoțională inițială, simțindu-te la fel de bine ca înainte ca evenimentul negativ să aibă loc. Este, de asemenea, capacitatea de a te adapta la contexte dificile pe care nu le poți schimba, menținând o stare emoțională pozitivă. Când ești rezilient, percepi situațiile dificile ca un context de învățare din care ieși mai puternic. Reziliența este mai mult decât capacitatea de a face față unei experiențe dificile. Când ești rezilient ești mai bine pregătit să cauți noi oportunități, să își asumi riscuri rezonabile pentru a-ți atinge scopurile. Asumarea de riscuri poate duce uneori la eșecuri, dar, în același timp, creează oportunități pentru obține succes și, în acest fel, pentru a îmbunătăți imaginea de sine.Acesta este un secret pe care nu il stiu foarte multi: incercarea de a forma aceasta abilitate se va adresa nu numai victimei ci si agresorului, practic tuturor celor implicati in manifestarea comportamentului de tip bullying,tocmai datorita caracterului ambivalent latent al agresorului, fapt studiat si demonstrat in multiple cercetari de specialitate pe plan mondial.

Bibliografie:

1. Berce, C., Introducere în problematica învăţării prin cooperare, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
2. Ionescu, M., Berce, C., Buda, C., Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Eikon, Cluj-Napoca, 2005

Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), Violenţa. Aspecte psihosociale, Iaşi, Editura Polirom, 2003

Copii și adulți implicați în fenomenul bullying

Profesor: Nițu Narciza
Liceul Teoretic „Alexandru Dimitrie Ghica„
Localitatea Alexandria, Județul Teleormna

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool”. Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

În primul rând în momentul în care se simte supus unei agresiuni de orice fel, copilul trebuie să spună. Trebuie să caute sprijinul unui adult. Să nu simtă teama că dacă ar face aceasta, lucrurile s-ar putea agrava. Adult înseamnă educator, profesor, diriginte, părinte. Al doilea lucru pe care copilul ar putea să-l facă este să evite pe cât posibil contactul cu agresorul. Copilul trebuie să se retragă în zone vizibile. Locurile pe care copiii trebuie să le evite sunt vestiarele, băile, holuri în care nu au acces foarte multe persoane, locuri izolate. Să caute să fie înconjuraţ de câţi mai mulţi copii sau adulţi. Se consideră un mit faptul că dacă pleci dintr-un conflict eşti slab. Tocmai de aici

vin foarte multe dintre ripostele agresive ale noastre, ale tuturor.

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul acestora, copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare, de obicei, în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Cum să gestionăm comportamentul de tachinare? Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua. Copilul poate fi învățat prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit. Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii “; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?” (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Tot prin joc, copilul poate fi învățat să se comporte diferit. Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi”. Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).

Răspunsul paradoxal este o altă tehnică ce învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!” ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!”. Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.

Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze,

copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Ce trebuie, așadar, să facă un copil care este agresat? Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!), să se distanţeze de situaţia şi locul respective, să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive), să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului). Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare. Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. Odată identificat fenomenul, este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie: să acţioneze imediat, să-i ofere credit copilul agresat și să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.

Comportamentul de tip „bullying„

Profesor: Sferle Diana
Școla Gimnazială Nr.7
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

În momentul de faţă este acceptată o definiţie largă a violenţei şcolare, care include pe lângă delincvenţă şi fapte care scapă semnalărilor judiciare. Sub eticheta "violenţă" se pot identifica o diversitate de forme de conduită. Potrivit lui Roşan „definiţia violenţei şcolare include pe lângă comportamentul agresiv şi alte tipuri de comportament violent, cum ar fi bătaia, abuzul sexual, portul de arme şi violenţa bandelor".

Comportamentul de tip „bullying" poate fi încadrat în sfera conceptului general de violenţă şcolară ca fiind o formă specifică a acesteia. Totodată este considerat de Olweus drept „o subcategorie a comportamentului agresiv" care se caracterizează în funcţie de trei criterii:

1. Este un comportament agresiv sau o acţiune de a face rău intenţionat;
2. Este un comportament care se repetă în timp;
3. Relaţiile interpersonale se caracterizează printr-un dezechilibru de putere.

Mai mult, comportamentul de tip bullying poate să se manifeste fără nici o provocare, iar acţiunile negative pot fi realizate prin contact fizic, cuvinte, gesturi obscene, excludere intenţionată dintr-un grup.

Centrul Naţional pentru Statisticile Educaţiei, Statele Unite ale Americii, clasifică comportamentul de tip bullying după gradul de deschidere, în douăcategorii: comportamentul de tip bullying direct – deschis (implică agresiunea fi zică şi unele forme verbale – amenințarea, insulta, tachinarea,

provocarea, jignirea, poreclirea) şi indirect – ascuns, relaţional (implică formele ascunse şi implicit izolarea socială, e-mail-uri ameninţătoare).
Fenomenul "bullying" în şcoli afectează negativ atât existenţa victimelor cât şi a agresorilor. Cercetările au descoperit legături semnifi cative între comportamentul de tip bullying şi starea de bine fi zică, psihologicăşi socială a copiilor.
Fenomenul de tip bullying în şcoală reprezintă o problemă cu care se confruntă multe state ale lumii.

Cercetătorii au identificat câteva caracteristici generale ale copiilor care îşi agresează (bully) colegii. Aceşti copii tind să aibă personalităţi dominante, să fie impulsivi şi irascibili, devin frustraţi cu uşurinţă, întâmpină dificultăţi în respectarea regulilor; agresorii băieţi sunt mai puternici în general faţă de ceilalţi băieţi şi în particular faţă de victime [18]; au o atitudine pozitivă faţă de violenţă ; au un nivel mediu sau peste medie a stimei de sine; par să-şi facă prieteni cu mai mare uşurinţă decât ceilalţi copii.

Comportamentul de tip bullying este asociat cu diverse probleme de sănătate mentală: deficit de atenţie, depresie, tendinţe suicidare şi tulburare de condu-ită de tip opoziţionist.

Cercetările sugerează faptul că adulţii care au fost agresaţi în copilărie tind să aibă copii care devin, la rândul lor, agresori. Astfel, comportamentele agresive pot continua de la o generaţie la alta prin contagiune.

Există multiple cauze şi factori care pot influenţa implicarea copiilor şi adolescenţilor în compor-tamente de tip bullying atât ca agresor şi victimă cât şi ca victimă-agresor. Pe lângă factorii de risc de ordin personal (trăsăturile specifice elevului) care pot fi implicaţi în apariţia comportamentului de tip bullying, au fost iden-tifi caţi şi factori de risc din mediul familial şi social. Inconsecvenţa părinţilor (excesiv de protectori şi neglijenţi) şi uneori abuzul asupra copilului sunt factori de predicţie ai transformării ulterioare în victime-agresori. Implicarea excesivă a părinţilor în activitatea şcolară ; o relaţie părinte-copil caracterizată printr-o apropiere excesivă; relaţia ostilăîntre copil şi mamă reprezintă factori de predicţie ai victimizării ulterioare pentru copil.Utilizarea unor metode bazate pe forţă pentru controlarea comportamentelor; lipsa căldurii, impli-cării şi supravegherii din partea părinţilor; permisivi-tate; inconsecvenţă, reprezintă factori de predicţie ai implicarii copiilor în comportamente de tip bullying ca agresori.

În literatura de specialitate sunt precizate unele strategii de intervenţie , care pot fi utile în modelarea unei culturi şcolare care promovează respec-tul, recunoaşterea, învăţarea, siguranţa şi experienţele pozitive pentru toţi elevii: acordarea de ajutor victimelor; încurajarea participării active a părinţilor şi a altor adulţi, în fi ne a comunităţii; supravegherea ele-vilor în timpul pauzelor, mai ales în curte, la toalete şi pe coridoarele aglomerate; stabilirea şi aplicarea de reguli şi consecinţe clare pentru comportamentele de tip bullying; implicarea claselor în discuţii şi activităţi legate de bullying.

Bibliografie:

1. Anghel F, Liiceanu A, Săucan D, Voinea L. Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. În: Jigău M, Liceeanu A, Preoteasa L (coord.) Violenţa în şcoală. Bucuresti: Ed. Alpha MDM 2006;
2. Carney AG, Merrell KW. Bullying in schools: perspectives on understanding an preventing an international problem. School Psychology International 2001;
3. Roşan A. Comportamentul violent-screening şi strategii de intervenţie. Cluj-Napoca: Editura Alma Mater 2009;
4. Smokowski PR, Kopasz KH. Bullying in School: An Overview of Type s, Effects, Family Characterictics, and Intervention Strategies. Children & School 2005.

Fenomenul Bullying

Profesor:Tătaru Daniela
Liceul Teoretic „Alexandru Dimitrie Ghica„
Localitatea Alexandria, Județul Teleormna

Rădăcinile etimologice ale cuvântului bullying se pot regăsi în secolul XVI, când „my bully" însemna „dragul meu", „iubitul meu", venind din cuvântul danez boele. Un secol mai târziu a apărut pentru prima dată cu sensul actual, dar abia în secoul XX acest cuvânt a dobândit definițiile academice folosite astăzi. Ca verb, to bully înseamnă: a intimida, a speria, a domina, printre altele. „Bully" este o persoană care își folosește puterea și tăria sa pentru a speria sau răni persoanele mai slabe (Oxford Advanced Learners Dictionary, 2016).

CE ESTE FENOMENUL DE „BULLYING"?

Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violență. Cu toate acestea, nu fiecare act de violență este o acțiune de bullying.

Bullying-ul este comportamentul sau atitudinea de „intimidare" în mod repetat şi intenţionat, ca modalitate de a câştiga putere asupra altei persoane, o formă de abuz în detrimentul stării de bine şi a dezvoltării sănătoase şi armonioase a elevilor. Poate fi o formă simplă de neglijare sau se poate extinde la forme complexe de abuz fizic, emoţional şi sexual.

Cea mai caracteristică trăsătură a bullying-ului este relația de putere asimetrică și dezechilibrată dintre cei care agresează și cei care sunt agresați.

Bullying-ul nu este o simplă tachinare. Contrar miturilor larg răspândite despre autoapărarea victimei, victima nu se poate apăra prin propriile eforturi. Bullying-ul nu se oprește de la sine fără intervenție din exterior (Gugel, 2014).

Ken Rigby este un alt cercetător renumit în domeniul bullying-ului, un fost profesor, psiholog și academician, care a lucrat pe tema aceasta timp de peste 25 de ani. În studiile și publicațiile sale ample, el luminează natura dinamică a fenomenului de bullying. Bullying-ul implică: „O dorință de a răni + acțiune dureroasă + dezechilibru de putere + (tipic) repetiție + utilizarea nedreaptă a puterii + plăcere evidentă din partea agresorului + sentiment de opresiune din partea victimei" (Rigby, 2002).

CLASIFICAREA TIPURILOR DE BULLYING, DUPĂ OLWEUS:

-Fizic: abuz fizic, lovire, împingere, pocnire, ciupire, constrângerea celuilalt elev prin contact fizic, distrugerea proprietăţii, furt.

-Verbal: amenințări, reproşuri, tachinare, aluzii, insulte, bătaie de joc, poreclire, împrăștierea de zvonuri și minciuni, bârfă.

-Emoțional/Psihologic: excluderea intenționată a cuiva dintr-un grup sau activitate, hărţuire, manipulare, zvonuri, ridiculizare, şantaj, texte oribile.

Avansând repede în ultima perioadă, comunicarea digitală a devenit un mijloc vital de exprimare pentru tineri și copii, o platformă pentru întâlniri virtuale și relații sociale între „nativii digitali". Cu toate acestea, spațiile de comunicare online poartă riscuri multiple pentru bullying.

Bullying-ul cibernetic denotă utilizarea mediilor electronice (Internet, telefoane inteligente, email-uri, Facebook și rețele sociale, programe de mesaje text/chat, ex. WhatsApp, platforme foto și video și pagini de internet) pentru a răni o altă persoană. Acestea pot include mesaje de intimidare, insulte, hărțuire sexuală sau ridiculizare și ocară. În contrast cu bullying-ul tradițional, o trăsătură comună a acestora este anonimatul frecvent al agresorilor cibernetici.

CAUZELE FENOMENULUI DE „BULLYING”:

Persoanele care provoacă „bullying” sunt cele care:

-nu primesc suficientă atenţie;

-doresc să iasă astfel în evidenţă;

-doresc să braveze şi acţionează în consecinţă;

-au fost ele însele hărţuite fie de colegi, fie de familie;

-provin din familii care folosesc pedeapsa corporală pentru a disciplina.

FACTORI FACILITATORI PENTRU „BULLYING”:

-lipsa de afecţiune;

-lipsa de abrobare;

-lipsa de îndrumare;

-lipsa de feed-back pozitiv;

-neglijarea;

-încurajarea unor noi stiluri de viaţă;

-încurajarea unor noi stiluri de impunere;

-încurajarea unor noi moduri de a câştiga bani (droguri, prostituţie, găşti);

-nevoia de putere şi dominare.

CEI CARE PROVOACĂ BULLYINGUL SUNT NIŞTE LAŞI!

-caută să intimideze/agreseze pe ceilalţi doar când profesorii sau alţi adulţi nu sunt atenţi.

-caută să intimideze/agreseze alţi copii numai atunci când au audienţă – sunt priviţi de „prietenii” lor. „Atacă” numai după ce au găsit slăbiciunile „victimelor” lor.

POSIBILE VICTIME:

-elevii mai mici de înălţime;

-elevii care fac parte din minorităţi;

-elevii cu situaţii financiare precare;

-elevii cu diferite dizabilităţi;

-elevii care au un nume sau un prenume neobişnuit;

-elevii supărăcioşi sau care se enervează repede;

-elevii care stau mai mult singuri şi nu au mulţi prieteni;

-elevii fricoşi;

-elevii care nu se apără;

-copii prea alintaţi/protejaţi de părinţii lor.

„Se spune că atunci când eşti nefericit(ă), ai nevoie să vezi pe cineva şi mai nefericit(ă) decât tine.” (Crothers, L. M. & Levinson, E. M. (2004) – Assessment of bullying. A review of methods and instruments. Journal of Counseling and Development)

CONSECINŢE ALE FENOMENULUI DE „BULLYING”:

-izolare socială – singurătate;

-lipsa prietenilor;

-dificultate în crearea de relaţii şi de menţinere a acestora;

-încrederea de sine scăzută;

-performanţe slabe la şcoală;

-absenteism – frica de a mai merge la şcoală;

-insomnie;

-probleme de comportament;

-anxietate – atacuri de panică;

-probleme emoţionale – depresie;

-risc crescut de stres, îmbolnăviri şi chiar sinucidere.

IDEI PENTRU A FACE FAŢĂ FENOMENULUI DE „BULLYING”:

Ignoră-i pe cei care agresează!

Nici nu te uita la ei!

Prefă-te că nu îi auzi!
Nu te enerva!
Nu le arăta că te-ai supărat!
Nu plânge!
Pleacă!
Du-te undeva unde este prezent un adult!
Vorbeşte cu acest adult sau cu oricine altcineva despre asta!
Scrie pe ceva să nu uiţi niciun detaliu când povesteşti cuiva!
Răspunde-le ferm celor care agresează!

Bibliografie:

1. https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/advocacy-campanii/campania-globala-pentru-educatie
2. Berce, C., Introducere în problematica învăţării prin cooperare, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
3. Ionescu, M., Berce, C., Buda, C., Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Eikon, Cluj-Napoca, 2005

Cine este implicat în bullying ?

Profesor pentru învățământul primar: Ilie Eugenia
Scoala Gimnaziala „ Mihai Viteazul„
Localitatea Alexandria , Județul Teleorman

Situația de bullying rareori implică doar două părți care interacționează, tradițional definite ca agresor și victimă. De obicei este o situație de grup, implicând mai mult de doi participanți în diferite roluri, lucru care reflectă dinamica de la bază a statutului și relațiile de putere din grup. În anumite definiri de rol, tiparul bullying este prezentat ca un triunghi sau chiar un dreptunghi, implicând agresorul, asistenții agresorului (numiți și adepți), victima, martorii pasivi și posibilii apărători, care sprijină activ victima, luând o poziție clară și opunându-se agresorului .
Conform lui Olweus și altor oameni de știință, într-un „cerc de bullying" tipic sunt implicați o gamă întreagă de protagoniști (Olweus, 2001). Important de notat este că distribuția rolurilor nu este statică, rolurile se pot schimba în mod dinamic între elevii care interacționează.
ORIGINEA COMPORTAMENTULUI DE TIP BULLYING

Oricine poate fi agresat; nu există o corelare directă între aspectul fizic, caracteristicile personalității și riscul de expunere la bullying. Victimele ar trebui să nu aibă niciun fel de răspundere sau vină pentru situația în care sunt implicați și nu pot fi găsiți vinovați pentru aceasta. Cum putem recunoaște că un copil este agresat sau este implicat în bullying ca agresor?
Bullying-ul este, în primul rând, un tipar de comunicare și interacțiune socială, care le costă foarte mult pe ambele părți. Copiii care agresează alți copii sunt de obicei nesiguri, se tem și au în istoric traume interne, care nu sunt gestionate adecvat în familiile lor (LISTEN!, 2016). Mediul emoțional de acasă este menționat de mulți autori ca un factor important în a deveni agresor sau victimă. Astfel, lipsa căldurii dintre părinți sau dintre părinți și copii, utilizarea oricărui tip de violență (dar în special fizică) și abuz în familie, combinat cu lipsa unor reguli clare și fiabile de îndrumare a

copilului, pot cataliza adoptarea comportamentului de tip bullying.

La rândul său, Olweus (1993) a afirmat că părinții foarte protectori pot crește riscul de expunere la bullying pentru copiii lor, care devin victime ale bullying-ului mai des decât semenii lor. În profilurile victimelor ale sale, Olweus a evidențiat anumite caracteristici intrapersonale și interpersonale asociate cu probabilitatea crescută de a suferi din cauza bullying-ului, spre exemplu: timiditatea, nesiguranța, pasivitatea, o stimă de sine scăzută, lipsa prietenilor (Pregrad, 2015). În general, a fi diferit de majoritate semenilor, pe motiv de etnie, credință, identitate sexuală, orientare sexuală, poate duce la un risc sporit de victimizare. De asemenea, copiii cu nevoi educaționale speciale, cu dizabilități fizice sau dificultăți de învățare pot prezenta riscul special de a fi agresați. Cele mai des întâlnite caracteristici ale copiilor înclinați să îi agreseze pe alții (Olweus, 1993, Taglieber, 2008, Pregrad, 2015 etc.) sunt: o nevoie de un statut, de putere mai mare, o dorință puternică de a controla și domina, impulsivitate, lipsa empatiei, căutarea recunoașterii statutului lor de persoane care dau tonul, plăcerea provocată de vederea victimei oprimate (Rigby, 2002). Adesea, atât agresorii cât și victimele au peisaje interne similare. Unii copii pun o „armură de agresor" pentru a-și ascunde slăbiciunile și pentru a evita să devină victime. Masca unui agresor este un scut care îi ascunde interiorul vulnerabil. Majoritatea agresorilor altor persoane au fost victime ale violenței în copilărie .

Bullying-ul este întotdeauna un proces în care, în timp, se mărește dezechilibrul de putere, cu frecvență și intensitate care variază. Se pot distinge câteva faze

FAZA 1: Conflictele zilnice
FAZA 2: Începutul bullying-ului (faza de explorare)
FAZA 3: Escaladarea (faza de consolidare)
FAZA 4: Excluderea (faza de manifestare)
FAZA 5: Ieșirea (faza finală)

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce copiii trebuie să ne spună despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online: http://animusassociation.org/wp-content/ încărcări / 2014/03 / LISTENENGLISHbookwebversion2. pdf,

Bullying- delimitări conceptuale

Profesor: Ologeanu Nicolae
Școala Gimnazială Piatra
Localitatea Piatra, Județul Teleorman

Rădăcinile etimologice ale cuvântului bullying se pot regăsi în secolul XVI, când "my bully" însemna "dragul meu", "iubitul meu", venind din cuvântul danez boele. Un secol mai târziu a apărut pentru prima dată cu sensul actual, dar abia în secoul XX acest cuvânt a dobândit definițiile academice folosite astăzi. Ca verb, to bully înseamnă: a intimida, a speria, a domina, printre altele. „Bully" este o persoană care își folosește puterea și tăria sa pentru a speria sau răni persoanele mai slabe (Oxford Advanced Learners Dictionary, 2016). Prof. Dr. Dan Olweus, un profesor cercetător în psihologie din Norvegia este considerat pionier pe tema bullying-ului, pe baza a aproape 40 de

ani de cercetare, implementare și evaluare a programelor de prevenire (Hazelden Foundation, 2016). Definiția sa afirmă: „Un elev este agresat atunci când el/ea este expus, în mod repetat în timp, unor acțiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi.... O acțiune negativă este situația în care o persoană provoacă intenționat, sau intenționează să provoace, durere fizică sau discomfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri." (Olweus, 1993) Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violenţă. Cu toate acestea, nu fiecare act de violenţă este o acțiune de bullying. Conform studiului Organizației Mondiale a Sănătății privind comportamentul sănătos la copiii de vârstă școlară, bullying apare atunci când un elev este: „tachinat în mod repetat într-un mod care nu îi place… Dar nu este bullying atunci când doi elevi de putere sau autoritate similară se ceartă sau se bat. Nu este bullying nici atunci când un elev este tachinat într-un mod prietenos și glumeț". (Craig et al., 2009) 10 PARTEA 2. BULLYING - STABILIREA CONTEXTULUI Cea mai caracteristică trăsătură a bullying-ului este relația de putere asimetrică și dezechilibrată dintre cei care agresează și cei care sunt agresați. În plus, nu este ocazional sau un eveniment singular, ci un tipar comportamental care se repetă în timp împotriva aceleași persoane cu o diferență evidentă de putere. Prin diverse acte de bullying, elevul mai puternic țintește în mod sistematic, intenționat și crud să rănească, să sperie sau să intimideze persoana mai slabă. După cum am menționat mai sus, nu este o simplă tachinare. Contrar miturilor larg răspândite despre autoapărarea victimei, victima nu se poate apăra prin propriile eforturi. Bullying-ul nu se oprește de la sine fără intervenție din exterior (Gugel, 2014).

Olweus a făcut diferența între trei tipuri de bază de comportament tip bullying:

● fizic: lovire, împingere, pocnire, ciupire, constrângerea celuilalt elev prin contact fizic

● verbal: amenințări, tachinare, insulte, bătaie de joc, șantaj, poreclire, împrăștierea de zvonuri și minciuni

● emoțional/psihologic: excluderea intenționată a cuiva dintrun grup sau activitate, manipulare, ridiculizare

Ken Rigby este un alt cercetător renumit în domeniul bullying-ului, un fost profesor, psiholog și academician, care a lucrat pe tema aceasta timp de peste 25 de ani. În studiile și publicațiile sale ample, el luminează natura dinamică a fenomenului de bullying. BULLYING-UL IMPLICĂ: „O dorință de a răni + acțiune dureroasă + dezechilibru de putere + (tipic) repetiție + utilizarea nedreaptă a puterii + plăcere evidentă din partea agresorului + sentiment de opresiune din partea victimei." (Rigby, 2002) Avansând repede în ultima decadă, comunicarea digitală a devenit un mijloc vital de exprimare pentru tineri și copii, o platformă pentru întâlniri virtuale și relații sociale între 'nativii digitali'. Cu toate acestea, spațiile de comunicare online poartă riscuri multiple pentru bullying. Bullying-ul cibernetic denotă utilizarea mediilor electronice (Internet, telefoane inteligente, email-uri, Facebook și rețele sociale, programe de mesaje text/chat, ex. WhatsApp, platforme foto și video și pagini de internet) pentru a răni o altă persoană. Acestea pot include mesaje de intimidare, insulte, hărțuire sexuală sau ridiculizare și ocară. În contrast cu bullying-ul tradițional, o trăsătură comună a acestora este anonimatul frecvent al agresorilor cibernetici. Cyber grooming este un alt fenomen al erei digitale cu o întindere și consecințe îngrijorătoare - folosirea Internetului pentru inițerea de contacte (virtuale), hărțuire sexuală și posibil abuzul sexual al copiilor și al tinerilor (Unabhängiger Beauftragter für Fragen des sexuellen Kindesmissbrauchs, 2015). Câteva alte fenomene cum ar fi sexismul cibernetic, misoginismul cibernetic și mesajele erotice (sexting) (Consiliul Europei, 2013) au multe lucruri în comun – toate se bazează pe stereotipuri de gen adânc înrădăcinate. Concentrate în general pe perspectiva că în contextele sociale și culturale particulare, ideile despre ce sunt sau ce ar trebui să fie femeile (fetele) și bărbații (băieții), stereotipurile pot fi, în același timp, prescriptive în mod rigid.

Bibliografie:

1. Berce, C., Introducere în problematica învăţării prin cooperare, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
2. Ionescu, M., Berce, C., Buda, C., Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Eikon, Cluj-

Napoca, 2005
Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), Violenţa. Aspecte psihosociale, Iaşi, Editura Polirom, 2003

Fenomenul „Bullying„ – tot mai des întalnit în școlile din România

Profesor:Gherghe Valeria
Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza"
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv, intenționat, menit să provoace suferință și care implică întotdeauna un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă și se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii.

Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu dispar de la sine.

Bullying-ul este o problemă relațională care solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă din partea adulților, în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

În 2019, Salvați Copiii România a lansat campania "Alege să te opui bullying-ului!", o campanie națională ce urmărește să conștientizeze, să genereze o schimbare de atitudine și astfel să prevină și să combată comportamentele de bullying între copii.

Principalele obiective ale campaniei sunt:
Conștientizarea nivelului crescut de manifestare a comportamentelor de bullying între copii, precum și a consecințelor negative dramatice pe care bullying-ul le are asupra dezvoltării emoționale a copiilor;
Conștientizarea nevoii de intervenție integrată școală-familie-copil, în vederea creării unui climat pozitiv în școală, condiție necesară gestionării comportamentelor de bullying;
Îmbunătățirea capacității de răspuns a școlilor, în colaborare cu Ministerul Educației, prin adoptarea unor mecanisme de prevenire și intervenție în diminuarea fenomenului de bullying, flexibile și adaptate la specificul și dimensiunea fiecărei școli;
Informarea copiilor cu privire la rolul lor fundamental în apărarea victimelor bullying-ului și în raportarea situațiilor de bullying;
Promovarea unor metode pozitive și eficiente de educare socio-emoțională a copiilor, victime ori agresori, atât pentru cadrele didactice cât și pentru părinți.
Lista cu exemple sau forme de bullying așa-zis „normal”, acceptat în cadrul societății umane poate continua la nesfârșit. Astfel, exceptând violența fizică, bullying-ul relațional nu poate fi stopat, ci doar gestionat și limitat prin educație și cultură. El reprezintă, în fapt, o formă sau metodă de socializare competitivă folosită peste tot în lume și care ar trebui cunoscută de fiecare om, împreună cu strategiile de apărare împotriva lui.

Din acest motiv, nu-i poți spune copilului că ceilalți nu ar avea voie să facă glume pe seama lui, să genereze zvonuri, să-l intimideze sau să-l excludă dintr-un grup de prieteni de joacă… pentru că „voie” au (în sensul că nu este ilegal). Putem spune că nu este poate prea frumos sau că nu este elegant – dar asta e cu totul altceva. Copiii pot face asta, chiar dacă în esență sunt lucruri „rele” (urâte, nepoliticoase, rău intenționate) și care îi fac antipatici – cel puțin în ochii victimelor.

Exact asta i se va putea întâmpla și în „lumea reală”, în afara școlii, precum și în viața lui de

adult, după ce termină școala. Din acest motiv, copilul ar trebui să cunoască și să știe cum să gestioneze acest tip de interacțiune socială sau relaționare. Poate că forma (sau modul) în care este folosit bullying-ul de adulți este diferit de cel întâlnit la copii, însă fundamental comportamentele sunt similare și au același scop: dominarea, controlul sau puterea exercitate asupra altor persoane, pentru a câștiga un statut social mai bun, o imagine mai bună, beneficii materiale sau satisfacții emoționale.

Bullying-ul începe de fapt încă de la vârste de 1-2 ani, când copiii învață deja primele forme de manipulare, exasperând părinții (sau frații) prin comportamentele lor (ex. plâng pentru a obține niște beneficii, repetă zgomote atunci când observă că acestea sunt deranjante pentru ceilalți, aruncă „accidental" dar cu bună știință și repetat mâncare sau alte obiecte pe jos, etc.).
Cât timp? Există două variante:
Atâta timp cât obține satisfacție (respectiv atâta timp cât obține rezultatul dorit), sau
Atâta timp cât îi este permis (pentru că în cazul copiilor, acest comportament poate fi stopat ușor de părinți, care pot asuma foarte ușor statut de autoritate în fața acestuia prin pârghii specifice sau acțiuni dominante, directe).

Comportamente similare de bullying, care pornesc de la aceeași motivație, se întâmplă și între frați, între colegi de școală, între colegi de muncă, între parteneri de viață (inclusiv soț-soție). Pentru copil, însă, este primul mod de a-și exercita și antrena spiritul de dominare și competiție care provine din instinctul animalic de supraviețuire cu care orice om se naște. La început este varianta necizelată, necenzurată, needucată și nedisciplinată a acestui instinct, însă ulterior devine mai „rafinat" și mai eficient, pe măsură ce acumulează experiență. Neghidat, acest tip de comportament o poate lua însă și razna, copilul (și ulterior adultul) putând exagera și depăși orice limită de bun simț pe care o persoană ar trebui să o aibă în cadrul unei societăți moderne, ajungând practic să abuzeze de aceste „abilități".

Reversul medaliei – extrema opusă – este la fel de greșită. Spre exemplu, dacă un copil este învățat de părinți că ori de cate ori un alt elev îl jignește, face mișto de el, face glume sau îi spune/face niște lucruri urâte, singura lui soluție este să meargă să îl spună profesorului (sau unui alt factor autoritar din viața lui) și apoi acela îl va pedepsi pe „bully"/agresor pentru el (preluând astfel problema și întreaga responsabilitate a rezolvării acesteia în locul lui), atunci copilului îi va spori neîncrederea în propriile forțe și, neajustat corespunzător, un astfel de comportament (sau obișnuință) va risca, în decursul anilor, să îl lase pe acel copil total nepregătit din punct de vedere social, putându-i crea mari probleme de relaționare și socializare ca adult – rămânând în permanență o victimă și o țintă ușoară pentru alții.

Rolul consilierii educaţionale în managementul unității de învățământ

Profesor: Stăvărache Gina
Școala Gimnazială Zaharia Stancu
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Reforma învăţământului în România subliniază importanţa comutării accentului de pe latura informativă a procesului educativ spre cea formativă, atât de deficitară până nu demult./învăţământul de tip tradiţional se _focalizează_pe aspectele cognitive ale elevului,_urmărind preponderent pregătirea lui secvenţială pe discipline şcolare. Se ignoră astfel armonizarea laturii cognitive a persoanei cu cea afectivă, atitudinală şi comportamentală. într-un

astfel de cadru educaţional elevul este tratat ca un "recipient" pentru informaţii şi mai puţin ca o persoană reală, cu individualitate şi reacţii emoţionale determinate de tribulaţiile unei personalităţi în formare. Şcoala riscă să devină astfel un mediu artificial, rupt de exigenţele şi presiunile vieţii reale.

Învaţamantul românesc trebuie să aibă ca scop nu doar absolvenţi bine informaţi, ci formarea de persoane cu resurse adaptative la solicitările sociale şi psihologice ale vieţii, cu un sistem axiologic ferm conturat. în fapt, scopul ultim al educaţiei este pregătirea pentru viaţă a elevului. Conceperea şcolii ca o instituţie socială cu funcţii multiple, aptă să răspundă eficient nevoilor psihologice şi sociale ale elevului, să asigure cadrul optim pentru starea sa de bine, pentru diminuarea şi prevenirea tulburărilor de adaptare specifice vârstei, pentru formarea unor cetăţeni responsabili ai societăţii civile, este vitală.

Sistemul de învăţământ românesc nu este încă în totalitate pregătit să răspundă noilor exigenţe impuse de tipul de societate democratică spre care România tinde, şi nici schimbărilor de esenţă pe care le aduce noul secol pe întregul mapamond. Conservatorismul, depersonalizarea, intelectualismul şi antihedonismul, autoritarismul şi obedienţa, elitismul şi inegalitatea de şanse, segregarea şcolii de persoană, familie, comunitate şi societate sunt doar câteva dintre tarele învăţământului românesc care mai persistă din nefericire şi astăzi (Miroiu şi colab., 1998).

Creşterea numărului de eşecuri şi abandonuri şcolare, de comportamente delicvente sau nesănătoase, de tulburări emoţionale în rândul elevilor, reprezintă indicatori ai faptului că şcoala trebuie să facă mult mai mult în această direcţie. Pentru a răspunde acestor nevoi reale, Ministerul Educaţiei şi Cercetării propune prin noul Curriculum Naţional introducerea disciplinei opţionale, Consilierea şi Orientarea, pentru toate cele trei nivele de şcolarizare: primar, gimnazial şi liceal.

Noua disciplină vine în întâmpinarea nevoilor fundamentale ale oricărui copil şi adolescent: cunoaşterea de sine şi respectul de sine, de a comunica şi a se relaţiona armonios cu ceilalţi, de a poseda tehnici de învăţare eficientă şi creativă, de luare de decizii şi rezolvare de probleme, de a rezista presiunilor negative ale grupului. Formarea unui stil de viaţă sănătos, integrarea sexualităţii în maturarea emoţională, controlul stresului, dobândirea de repere în orientarea şcolară şi profesională sunt condiţii esenţiale pentru dezvoltarea armonioasă a personalităţii elevului.

Profesorul trebuie să vadă în elev şi altceva decât recipientul informaţiilor pe care le transmite. Disciplina de Consiliere şi Orientare oferă cadrul formal în care profesorul poate să lucreze nu doar cu dimensiunea raţional-intelectivă a elevului dar şi cu cea afectivă, motivaţională, atitudinală şi socială. Prin aceasta nu dorim să subliniem că formarea şi dezvoltarea complexă a elevului trebuie să se realizeze doar în cadrul orelor de Consiliere şi Orientare; după cum este departe de noi intenţia de a diminua rolul formativ complex al celorlalte discipline şcolare. Totuşi, Consilierea şi

Orientarea este disciplina de învăţământ care îşi propune explicit acest scop.

Disciplina Consiliere şi Orientare reprezintă una din modalităţile esenţiale prin care şcoala trebuie să îşi urmeze scopul primordial: de proces formativ centrat pe elev, capabilă să valorizeze tipuri diverse de elevi şi abilităţi, să răspundă nevoilor comunităţii şi să infuzeze societatea cu persoane competente pentru viaţa privată, profesională şi publică. Relevanţa problematicii abordate prin disciplina Consiliere şi Orientare explică numărul foarte mare de elevi, profesori şi părinţi care optează pentru ea.

Activităţile implicate de Consiliere şi Orientare au loc în condiţiile unui relativ vid informaţional şi formativ. Disciplina implică o formare specifică a profesorilor în scopul abordării corecte şi flexibile a tematicilor. Pregătirea universitară a viitorilor profesori pentru cariera didactică nu oferă cursuri care să furnizeze suport informaţional şi formativ relevant pentru Consiliere şi Orientare.

Pentru ca dezideratele unui învăţământ modern şi flexibil, centrat pe elev şi pe viitor să nu rămână simple formule retorice, Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei din Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj-Napoca, a înţeles să îşi direcţioneze competenţa şi expertiza şi înspre demersurile de regândire a şcolii româneşti în noii parametri sociali, economici şi politici din România mileniului

III. Ghidul metodologic de consiliere educaţională pe care îl propunem vine în întâmpinarea nevoilor reale ale profesorilor, de abilitare şi formare de competenţe în domeniul Consilierii şi Orientării.

qLucrarea de faţă este un ghid teoretic şi practic destinat profesorilor care doresc să îşi asume rolul de formator şi facilitator al dezvoltării armonioase a copilului şi adolescentului, a stării lui de bine şi a unei calităţi de viaţă superioară, în toate dimensiunile sale: emoţională, mentală, spirituală, profesională, socială şi fizică. Avem convingerea că beneficiarii acestei cărţi nu vor fi doar profesorii, în aspiraţia lor firească de dezvoltare profesională, dar şi actorii principali ai activităţii lor: elevii, cât şi partenerii lor în procesul formativ: părinţii. Nu credem că suntem lipsiţi de realism şi modestie dacă afirmăm că pe termen mediu şi lung beneficiarii demersului implicat de activitatea de consiliere educaţională sunt comunitatea şi societatea care au nevoie de persoane echilibrate şi fericite, creative şi responsabile, competente şi adaptabile, optimiste şi eficiente.

Bibliografie:

1. Miroiu A., Paşti V., Codiţă C, Ivan G. şi Miroiu M. (1998). învăţământul românesc azi. Studiu de diagnoză. Iaşi: Polirom.

Caracteristici ala fenomenul bullying, în școli

Profesor : Ciofalcă Mihaela Cristina
Scoala Gimnazială „Mihai Eminescu„
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către colegi care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/ familial). Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice.

Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

- Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- Dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Violenţa şcolară este un fenomen complex datorită multitudinii de forme, cauze şi alte aspecte specifice care au constituit obiectul mai multor studii de specialitate din diverse domenii: psihologie, pedagogie, sociologie, medicină etc

Cele mai comune forme de manifestare ale bullying-ului sunt:

- Forme verbale: ameninţarea, insulta, tachina-rea, provocarea, jignirea, poreclirea şi bârfirea.
- Forme fizice: lovirea, îmbrâncirea, distrugerea sau furtul obiectelor personale.
- Forme ascunse:gesturi obscene şi mimarea victimei în spatele acesteia, răspândire de zvonuri false, glume răutăcioase cu intenţia de a umili victima, privire fixă, excluderea victimei dintr-un grup,manipularea prieteniilor,criticarea manierei victimei de a se îmbrăca sau a altor markeri sociali semnificativi pentru victimă (incluzând religie, rasă, dizabili-tate, înălțime, aspect, greutate etc.).Comportamentele adoptate de agresor sunt menite să prejudicieze reputația victimei. Formele ascunse sunt cel mai frecvent utilizate deoarece sunt mai greu identificate de adulţi. De cele mai multe ori adulţii nu ştiu că există astfel de

situaţii în şcoală.

Elevii agresori manifestă o aversiune faţă de mediul şcolar în ciclul gimnazial ca atare există o pro-babilitate semnifi cativ mai mică să manifeste o mare adaptare sau ataşament faţă de mediul şcolar.Copiii care îi agresează pe alţii suferă adesea consecinţe pe termen lung datorită comportamentului lor de tip bullying.Cercetările au descoperit că, la vârsta adultă, adesea agresorii afişează comportamente de externali-zare şi hiperactivitate.

Potrivit lui Olweus (1993) victimele pasive tind săfi e copii prudenţi, sensibili, mai mici de staturăşi mai slabi decât elevii agresori, nesiguri, cărora le este greu să se facă auziţi de către colegi. Alte cercetări realizate asupra copiilor cu dizabilităţi sugerează că acei copii care au anumite dizabilităţi precum balbismul, tulburările motorii, distrofi a musculară sau hemiplegia ar putea fiţinte mult mai probabile ale bullying-ului.

Unele caracteristici ale victimelor pasive pot fiprivite atât ca factori care contribuie la victimizare, cât şi drept consecinţe ale acesteia. De exemplu, nesiguranţa unui copil poate fi considerată ca factor ce contribuie la abuz sau nesiguranţa unui copil agresat periodic poate fi o consecinţă a bullying-ului.

Bullying-ul poate afecta serios funcţionarea psiho-socială, munca şcolarăşi sănătatea fi zică ale copiilor care devin ţinta bullying-ului. Pe baza unor studii realizate pe parcursul a două decenii, Hawker şi Boulton au întocmit o meta-analiză referitoare la relaţia dintre victimizare şi inadaptare psiho-socială. Rezultatele au arătat că victimizarea apare concomitent cu depresia, singurătatea, anxietatea socială, precum şi stima de sine scăzută atât la nivel social cât şi în ansamblu. Efectele cele mai intense au fost observate pentru depresie.

O altă meta-analiză a arătat că victimizarea este legată de evitarea activităţilor şcolare, rezultate şcolare slabe şi lipsa plăcerii de a participa la activităţile şcolare, numărul scăzut de prieteni şi calitatea scăzută a prieteniilor.

Şcoala ca instituţie de dezvoltare primară a societăţii are un important rol in dezvoltarea copilului. Este vital ca aceasta să fie susţinută de societate şi împreună să rezolve problema bullying-ului deoarece în final „agresiunea şi victimizarea sunt probleme care afectează pe toată lumea”.

Bibliografie :

1. Anghel F, Liiceanu A, Săucan D, Voinea L. Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. În: Jigău M, Liceeanu A, Preoteasa L (coord.) Violenţa în şcoală. Bucuresti: Ed. Alpha MDM 2006;
2. Card NA, Stucky BD, Sawalani GM, Little TD. Direct and indirect aggression during childhood and adolescence: A meta-analytic review of gender differences, intercorrelations, and relations to maladjustment. Child Development2008
3. Dawkins J. Bullying in schools: doctors’ responsibilities. British Medical Journal 1995

Programul Olweus și rolul lui în prevenirea bullying-ului

Profesor: Mocanu Alexandra
Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza"
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Principalele obiective ale POPB (Programul Olweus) sunt: reducerea comportamentelor de

bullying existente în rândul elevilor, prevenirea noilor comportamente de bullying și realizarea unor mai bune relații între semeni în școală. Acestea sunt atinse prin restructurarea mediului social al copilului la școală și construirea unui sentiment de comunitate în rândul elevilor și adulților (Olweus 2007).

Mai jos, găsiți ilustrate pe scurt principiile și elementele cheie ale POPB, pentru a le putea utiliza drept cadru model pentru propriile acțiuni școlare pentru un răspuns la bullying. Modelul de prevenire a bullying-ului ce implică întreaga școală se bazează pe patru principii cheie care ar trebui respectate de către toți adulții:

1 Arată căldură și interes pozitiv și implică-te în viețile elevilor;

2 Stabiliți limite ferme pentru comportamentul inacceptabil;

3 Folosiți în mod consecvent consecințe negative nefizice, neostile atunci când sunt încălcate regulile; și

4 Acționați ca autorități și modele pozitive .

În linie cu această intervenție anti-bullying efectivă trebuie să existe și o abordare pe mai multe niveluri cu componente multiple la fiecare nivel:

Folosiți aceste patru reguli simple dar foarte specifice pentru a ghida activitatea întregii școli: afișate peste tot în clădire și în fiecare clasă, discutate cu elevii și părinții, implementate prin referințe pozitive și negative constante :

1 Nu îi vom agresa pe colegii noștri.

2 Vom încerca să-i ajutăm pe elevii care sunt agresați.

3 Vom încerca să-i includem pe elevii care sunt excluși.

4 Dacă știm că cineva este agresat, îi vom spune unui adult din școală și unui adult de acasă.

Modelul POPB pare, la prima vedere, că necesită mult timp și eforturi intense. Studierea atentă a componentelor la fiecare nivel ne ajută să vedem că acestea nu sunt noi sau speciale. Ideea aici este nu să te concentrezi pe o singură persoană sau metodă, ci mai degrabă pe adunarea și interconectarea eforturilor tuturor actorilor implicați pentru a aduce o diferență reală. Astfel, abordarea ce implică întreaga școală arată în mod clar că bullying-ul este o responsabilitate comună și gestionarea sa cu succes depinde de angajamentul și măsurile coordonate ale personalului școlar, părinților și de implicarea activă a elevilor. Adoptarea unui răspuns de către întreaga școală este, conform rezultatelor studiilor și evaluărilor, cel mai eficient mod de a îmbunătății bunăstarea și siguranța elevilor .

Bibliografie:

1.Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce copiii trebuie să ne spună despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.

2.Online: http://animusassociation.org/wp-content/ încărcări / 2014/03 / LISTENENGLISHbookwebversion2. pdfpentru dezv

3. Planuri pentru dezvoltarea sănătoasă a tineretului (2015). Olweus.

Copilul față în față cu bullying-ul
Cum îl învățăm să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării ?

Profesor: Negrea Alexandra
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat „
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Bullying-ul este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când

copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Cum le va fi afectată viaţa celor care manifestă frecvent comportamente de bullying. Bullyingul este un factor de risc pentru abandonul şcolar şi delincvenţă juvenilă. Elevii care agresează sunt de 5 - 6 ori mai predispuşi să se implice în acţiuni antisociale la vârsta adultă. (Olweus, 1991)

Ce impact are bullying-ul asupra vieţii copilului care primeşte un astfel de tratament. Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).

Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi". În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că

am ochelari!" (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!" ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!". Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.

Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!". Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

În concluzie:

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat:

- să se înfurie/să plângă;
- să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.),
- să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate,
- să răspundă cu tachinare.

Important de reţinut!

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT
2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3.SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.
ate pentru copii și

Fiecare copil contează
Stop bullying, în școli !

Profesor: Davidescu Tatiana
Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza"
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind acea acțiune sau serie de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, menite să provoace disconfort fizic și/sau suferință emoțională, care implică un dezechilibru de putere între agresor și victimă, care se manifestă în mod repetat și care are ca finalitate crearea unei atmosfere ostile, umilitoare, discriminatorii sau ofensatoare la adresa victimei.

Frica, umilința, complicitatea forțată, toate acestea creează un context psiho - social vulnerabil, în care relațiile sociale sunt denaturate, iar încrederea, una dintre achizițiile esențiale ale unui elev, este fisurată și compromisă.

Consecințele psihologice în rândul copiilor victime ale bullying-ului sunt devastatoare: depresie, ideație suicidară, concept de sine negativ, anxietate, vinovăție, retragere socială etc. Totodată, consecințele negative afectează nu doar sănătatea mintală a victimelor, ci și rezultatele academice, precum și motivația de a merge la școală și de a învăța.

Copiii agresori sunt și ei expuși la riscuri mari de a manifesta, ca adolescenți și tineri, comportament antisocial și delincvent, dar și la implicarea în comiterea de infracțiuni cu caracter penal, ca adulți.

Copiii martori sunt, la rândul lor, victime tăcute, a căror dezvoltare socio-emoțională este afectată de o cultură a pasivității, fricii și vinovăției difuze, deopotrivă.

”Frica este unul dintre cele mai puternice și mai toxice sentimente. Te paralizează, te face să îți selectezi o ierarhie de priorități dictată de nevoia de auto-apărare, punând, astfel, între paranteze nevoile reale, acelea de interacțiune socială, de afirmare și de validare socială. Iar atunci când vorbim despre fenomenul de bullying în școli, frica este sentimentul dominant. Agresorul vrea să inspire frica, iar aceasta din urmă blochează emoțional atât victima, cât și copilul martor, care va duce cu el acasă sentimentul greu de a fi fost complice tăcut. Dar prima alegere de a interveni și de a corecta situația aparține adultului: părinte, profesor, consilier, pentru că de la ei copiii vor învăța să își asume și să fie responsabili pentru ceea ce fac sau nu fac”. (Gabriela Alexandrescu, Președinte Executiv Salvați Copiii România)

Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă școală din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar și în cazul celor mai ușoare forme, expunerea repetată la o experiență de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc.

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulților din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învață cum să facă față comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat și întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toți elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează și la victimă, este important să îi învățăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret ușurați că nu sunt ei

ținta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuși să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situație este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Copilul trebuie învățat prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit: copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

SEMNAL DE ALARMĂ

Dacă ești profesor și observi o situație de bullying, alegi să intervii calm, învățându-i pe copii toleranța, respectul, grija față de celălalt și curajul.

Dacă ești părinte și copilul tău este implicat într-o situație de bullying, alegi să te implici, contribuind alături de copii, părinți, școală, comunitate la crearea unui climat pozitiv bazat pe respect, grija față de celălalt, toleranță și curaj.

Dacă ești copil și observi o situație de bullying, alegi să fii curajos și să iei apărarea unui coleg, devenind astfel un Supererou.

În concluzie, un copil care este agresat trebuie să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!), să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv, să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive),să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului). Este important să evite : să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni.

Bibliografie:

1. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
2. "Bullying-ul în rândul copiilor – Studiu sociologic la nivel naţional", Organizația Salvați Copiii, 2016.
3. Ultima ediție a studiului internațional al OMS, "Health Behaviour of School aged Children"/ "Comportamentele sănătoase ale copiilor de vârstă școlară" (2016)

Fenomenul Bullying- delimitări conceptuale

Profesor: Tănăsescu Camelia
Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza"
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către

colegi care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/ familial). Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice.

Bullying-ul reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

* Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
* Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
* Dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Fenomenul „bullying" este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curte, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate.

Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic.

Care sunt cauzele bullying-ului?

Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe, precum „efectul fluturelui" (o acțiune mică într-un anumit loc, la un anumit moment-dat, poate produce schimbări majore, exponențial amplificate, în alte zone) la alte fenomene de bully-ing, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare – de cele mai multe ori, copilul reproduce cu semenii săi ceea ce vede acasă.

Recomandări și soluții de combatere – copilăria să rămână la locul ei

Cele mai multe beneficii în ceea ce privește erliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Acest lucru se realizează însă printr-un plan pe termen mai lung ce ia în calcul următoarele:

- Metode non-formale de educare anti-bullying, cum ar fi jocurile de rol, prin care copiii să înțeleagă postura în care se expune fiecare parte a acțiunii de bullying și să conștientizeze consecințele grave pe care neglijarea le poate avea.
- Abordarea subiectului, la nivel de profunzime, la orele de dirigenție din școli ori în cadrul orei de Consiliere și Orientare.
- Organizarea de seminarii și dezbateri libere, întâlniri cu psihologi sau persoane care au fost parte a fenomenului bullying și care au reușit să depășească situația, ca exemplu de bună practică.
- Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor / părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor.

Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințe și deprinderi esențiale și dezvoltă relații definitorii pentru viitorul lor.

Bibliografie:

1. Olweus, Dan, „Bullying at school", Oxford, Blackwell Publishing, 1993
2. Allport, Gordon, „Structura și dezvoltarea personalității", București, Ed. itura Științifică

și Enciclopedică , 1991

Sensibilizarea la bullying
Activitate practică : ȘOARECELE ȘI PISICA

Profesor: Radu Marin
Școala Gimnazială „ Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

OBIECTIVE
• Să înțeleagă cum se simte să fi cel care vânează și cel care este vânat, într-un mod neamenințător.
• Să pregătească grupul/clasa pentru subiectul bullying.
PREGĂTIRE
Spațiu suficient în clasă pentru a te mișca liber.
PAS CU PAS
• La început, fiecare stă într-un cerc. Explicați-le elevilor că aceasta va fi o activitate fizică, în care vor crea un labirint cu punți cu brațele lor, în timp ce doi elevi, care se vor oferi voluntari, vor juca leapșa în labirint.
• Cereți-le elevilor, care doresc să se ofere voluntari să joace rolurile vânătorului (pisica) și prăzii (șoarecele) să vină în față.
• Aliniați restul grupului în rânduri egale. Toată lumea din rânduri întinde brațele pentru a-și atinge vârfurile degetelor cu persoanele de lângă ei pentru a crea o punte sau stă cu mâinile pe lângă corp pentru a crea labirintul.
• Faceți un semn când să înceapă jocul. Pisica și șoarecele joacă leapșa, alergând printre perechile de elevi și pe sub punțile pe care aceștia le-au creat.
• Jocul continuă până când pisica prinde șoarecele sau durează o anumită perioadă de timp (un minut).
• Apoi, pisica poate alege elevi noi pentru a crea mai multe pisici (până la trei) pentru a vâna șoarecele.
• Dacă timpul o permite, pisica și șoarecele pot alege noi perechi de elevi să alerge și să se vâneze până când toată lumea a fost o într-unul din roluri.
DE REFLECTAT!
Concentrându-vă pe elementul bullying înainte ca jocul să înceapă, cereți-le elevilor să fie conștienți de ce simt în fiecare situație și rol în timpul jocului.
La sfârșitul jocului, puneți aceste întrebări pentru a începe discuția despre bullying:
• Cum v-ați simțit să fiți alergați prin labirint?
• Cum v-ați simțit să alergați pe cineva prin labirint?
• Cum v-ați simțit să fiți pereții străzilor și aleilor?
• Ce a reprezentat persoana care era alergată?
• Ce a reprezentat vânătorul? • Ce au reprezentat pereții?
• Ați fost vreodată într-o situație care v-a făcut să vă simțiți astfel?
SFATURI
Ideea este să înțeleagă cum este să fii izolat/exclus și atacat (să fii vânat - șoarece), și cum te simți să fii persoana care atacă pe altcineva (vânătorul - pisica) și cum te simți să fii observator (pereții & punțile). Pereții și punțile reprezintă observatorii pasivi, elevii care văd bullying-ul dar adesea se simt fără puterea de a face ceva legat de acesta pentru că sunt îngrijorați că li s-ar putea întâmpla și celor care se implică.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Copiii trebuie să ne spună despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online: http://animusassociation.org/wp-content/ încărcări / 2014/03 / LISTENENGLISHbookwebversion2. pdf,

Legislația anti-bullying/ Împotriva bullying-ului -reușim împreună

Profesor: Dina Ionuț
Şcoala Gimnazială Nanov, Județul Teleorman

Eleve violate, filme porno cu "actori" juvenili din şcoală, înjurături, ameninţări…scene sexi la un liceu din Capitală …pumni. La Craiova, o elevă a fost bătută de prietenul ei, în toaleta şcolii… la Cluj, un elev a aruncat o fiolă cu gaz în sala de sport, băgându-şi astfel şase colegi în spital…un profesor bătut…o fată înjunghiată la un liceu din Bucureşti ....

Tema la modă azi este "violenţa elevilor în şcoli". În urma unor reportaje fulminante de natură să aducă mult dorita audienţă, precum şi a altor facilităţi ale zilei, cum ar fi telefoanele mobile cu camera încorporată şi Internetul, aceste aspecte nefericite au devenit mult mai vizibile.
Aproape că nu trece zi fără o ştire legată de agresivitatea din instituţiile de învăţământ.
Sunt din ce în ce mai numeroşi indivizii şi grupurile care îşi fac un mod de viaţă din a se sustrage sistematic normelor de conduită acceptate de societate, care abuzează de libertăţile constituţionale sau care, marginalizaţi fiind, sunt împinşi spre delincvenţă.
Delincvenţa juvenilă desemnează ansamblul abaterilor şi încălcărilor de norme sociale, sancţionate juridic, săvârşite de minorii de până la 18 ani.
Există violenţă în şcoli? Cu siguranţă! Mult mai multă decât în trecut? Violenţa a existat, există şi va mai exista, iar acest nivel depinde de gradul de civilizaţie, grad ce nu se modifică decât în perioade de timp mult prea mari, din păcate.
Dat fiind faptul că un copil se naşte fără "păcate", înseamnă că suntem cu toţii responsabili pentru ce avem acum în şcoli, fie şi pentru faptul că suntem consumatori înrăiţi de senzaţional ieftin.
Întregul angrenaj social din zilele noastre aduce în atenţie problematica devierilor de comportament a copiilor şi tinerilor şi, în consecinţă, eşecul şcolar al acestora, determinat de preocupările lor "extraşcolare".

Eşecul şcolar constituie astăzi un fenomen întâlnit în toate sistemele de învăţământ problematica eşecului şcolar este vastă, raportându-se nu numai la câmpul educativ, ci şi la spaţiile culturale, economice, politice, sociale, la opţiunile fundamentale ale unei societăţi.

În ceea ce priveşte delincvenţa juvenilă, se observă scăderea vârstei de iniţiere în comiterea de acte infracţionale, tendinţa minorilor de a acţiona în grupuri organizate, înmulţirea ameninţărilor asupra profesorilor, precum şi creşterea numărului de spargeri de maşini şi magazine, a furturilor din buzunare şi a infracţiunilor săvârşite prin violenţă.
Un studiu elaborat în această direcţie formulează unele concluzii cu privire la delincvenţa juvenilă:

- indicatorii delincvenţei juvenile se înscriu pe o linie ascendentă;
- atitudinile elevilor delincvenţi faţă de principalele obligaţii şcolare sunt: 95 % manifestă dezinteres pentru învăţătură, 75 % au multe absenţe, 41 % au un comportament agresiv faţă de colegi, 37 % sunt ireverenţioşi în relaţiile cu profesorii şi 18 % comit abateri faţă de disciplina şi regimul muncii şcolare;
- principala cauză care i-a împins pe elevi în această stare este dezinteresul părinţilor(98 % din familiile acestor elevi au refuzat orice colaborare cu şcoala).

Concluzia pare să fie una clară: elevii se poartă ca şi cum nu mai ştiu de frica nimănui şi cred că totul este permis. De asemenea, în toată ţara, şcolile şi liceele sunt strict păzite de jandarmi.

Învăţământul românesc devine o imensă închisoare cu program prestabilit, pentru delincvenţii juvenili. Este aceasta soluţia? Dar cine sunt vinovaţii? Profesorii, care încă sunt prinşi pe picior greşit de noul sistem; părinţii, care sunt mai preocupaţi de serviciu decât de educaţia copiilor; mass-media, care promovează modele artificiale şi negative; inspectorii şcolari, care nu monitorizează şi nu controlează aplicarea regulilor in şcoli?

„Vinovaţii trebuie căutaţi şi la şcoală, şi acasă !”.

Ideea este că toate aceste lucruri nu s-ar întâmpla dacă am găsi soluţii viabile de prevenire a delincvenţei juvenile şi a eşecului şcolar.

Din toate soluţiile adoptate de mine până la ora actuală, nici una nu s-a dovedit cu adevărat eficace.

În cazul acesta, ce este de făcut?

Poate că soluţia pentru prevenire ar fi o mai bună colaborare între cele două instituţii ale educaţiei – şcoala şi familia.

Comunitatea de opţiune dintre mediile responsabile – şcoala şi familia – trebuie să funcţioneze, în caz contrar, deciziile, acţiunile şi rezultatele educaţiei nu pot fi realizate.

Începând cu anul şcolar 2005 – 2006 am dezvoltat un nou concept în relaţionarea cu familiile elevilor mei.

Acest concept este PARTENERIATUL EDUCAŢIONAL.

Parteneriatul, în general, presupune:

- acceptarea diferenţelor şi tolerarea opţiunilor diferite;
- egalizarea şanselor de participare la o acţiune educativă comună;
- interacţiuni acceptate de toţi partenerii;
- comunicarea eficientă între participanţi;
- colaborare (acţiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- cooperare (acţiune comună în care se petrec interrelaţii şi roluri comune).

Parteneriatul educaţional este forma de comunicare, cooperare şi colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educaţional şi presupune o unitate de cerinţe, opţiuni, decizii şi acţiuni educative între factorii educaţionali implicaţi: şcoala şi familia.

Colaborarea dintre profesori şi părinţi, reprezentanţii celor două instituţii responsabile cu educarea copilului – şcoala şi familia – presupune o comunicare eficientă şi efectivă, o unitate de cerinţe şi o unitate de acţiune.

În realizarea parteneriatului cu părinţii, mi-am propus:

- să-i privesc pe părinţi ca pe nişte participanţi activi, care pot aduce o contribuţie reală şi valoroasă la educarea copiilor lor,
- părinţii să ia parte la adoptarea deciziilor privitoare la copii lor;
- eu să recunosc şi să apreciez informaţiile utile date de părinţi referitoare la copiii lor;
- să valorific aceste informaţii în consilierea elevilor;
- să împart responsabilităţile cu părinţii.

La încheierea "Acordului de parteneriat", pe lângă obligaţiile şcolii şi ale părinţilor, care sunt stipulate în Regulamentul şcolar, eu am anexat, anumite responsabilităţi care le revin învăţătorilor/diriginţilor, altele care le revin părinţilor, în vederea întăririi relaţiilor dintre şcoală şi familie, pentru prevenirea abandonului şcolar, a eşecului şcolar precum şi a devierilor

comportamentale.
De asemenea, am elaborat mai multe "recomandări pentru părinţi", pe care le-am ataşat la "Acordul de parteneriat", în aceeaşi idee, de înarmare a părinţilor în lupta împotriva eşecului şcolar.
Iată cum arată acestea:

RESPONSABILITĂŢILE ÎNVĂŢĂTORULUI / DIRIGINTELUI:

să ţină o evidenţă a frecvenţei elevilor; în cazul în care un elev/mai mulţi absentează dirigintele trebuie să afle motivul absenţei de la cursuri. Astfel sunt identificaţi elevii /grupul de elevi care manifestă dificultăţi de adaptare şcolară şi le poate oferi ajutor colaborând cu un psiholog şcolar;

- între învăţător/diriginte şi psihologul şcolar, cadrele didactice, asistentul medical, personalul auxiliar, familia elevului, trebuie să existe o strânsă legătură;

învăţătorul/dirigintele poate consilia elevul/părinţii oferind informaţii, îndrumare, sfaturi pentru diferite obiective stabilite de comun acord. Consilierea se bazează pe dezvoltarea unei relaţii de încredere, de prietenie şi de identificare a trebuinţelor elevului;

- consilierea părinţilor poate fi individuală sau de grup (la şedinţe cu părinţii, diferite serbări etc.) şi urmăreşte susţinerea în scopul eliminării practicilor „educative" violente, dezvoltarea abilităţii de rezolvare a conflictelor (cu copiii, cu profesorii etc.), identificarea de resurse şi oportunităţi pentru părinţii cu posibilităţi reduse material şi financiar etc.;
- învăţătorul/dirigintele asistă familiile elevilor în scopul utilizării resurselor existente în comunitate, oferă părinţilor informaţii despre organizaţiile specializate în protecţia drepturilor, despre asociaţiile caritabile, serviciile medicale, serviciile juridice sau facilităţi acordate segmentelor vulnerabile de către diversele instituţii ale comunităţii;
- învăţătorul/dirigintele face vizite şi anchete sociale pentru ca să stimuleze interesul părinţilor pentru viaţa şcolară şi să cunoască mediul familial în care se dezvoltă elevul; părinţii pot să-şi exprime opiniile în legătură cu diferitele aspecte ale vieţii şcolare şi să se implice în alegerea traseului şcolar al copiilor.

Majoritatea părinţilor nu valorizează educaţia şcolară, iar rolul dirigintelui este să implice familia într-un parteneriat cu şcoala şi să împartă responsabilităţile între şcoală şi familie pentru evoluţia copilului. Părinţii trebuie conştientizaţi că acţiunile, dispoziţiile lor pot afecta capacitatea de progres.

RECOMANDĂRI PENTRU PĂRINŢI

- explicaţi-i cu răbdare copilului despre aşteptările ridicate pe care familia le are în legătură cu şcoala;
- copilul dumneavoastră trebuie să înţeleagă că şcoala este prioritatea numărul 1;
- dedicaţi-i minim 15 minute pe zi în care să vorbiţi despre şcoală, despre nevoile lui;
- arătaţi-i copilului că vă interesează ce face la şcoală;
- oferiţi copilului un loc liniştit unde să poată învăţa;
- ajutaţi-vă copilul la teme, nu i le faceţi dumneavoastră;
- încurajaţi-vă copilul să participe la activităţi şcolare şi extraşcolare diverse;
- stabiliţi reguli de comportament în clasă, limitaţi accesul la Tv, discutaţi cu el despre ce a văzut şi ce a înţeles;
- dezvoltaţi-vă o relaţie de încredere, grijă şi dragoste cu copilul;
- ţineţi legătura cu profesorii copilului; solicitaţi o întâlnire în care să vorbiţi deschis dacă aveţi sugestii sau ceva de întrebat;
- vorbiţi cu învăţătorii/profesorii despre progresul copilului la diferite materii şi întrebaţi cum îl puteţi ajuta acasă;
- nu uitaţi să ţineţi legătura permanent cu învăţătorul/dirigintele.

În concluzie prezint motivele pentru care şcoala şi familia ar trebui să stabilească legături între ele:
a. părinţii sunt juridic responsabili de educaţia copiilor lor (legislaţia reflectă astfel libertatea

părinţilor de a-şi creşte copiii aşa cum doresc);
c. învăţământul nu este decât o parte din educaţia copilului, o bună parte a educaţiei petrecându-se în afara şcolii. Cercetările pun în evidenţă influenţa atitudinii parentale asupra rezultatelor şcolare ale elevilor, în special asupra motivaţiilor învăţării, precum şi faptul că unele comportamente ale părinţilor pot fi favorizate datorită dialogului cu şcoala;
d. grupurile sociale implicate în instituţia şcolară (în special părinţii şi cadrele didactice) au dreptul să influenţeze gestiunea şcolară.
Obstacolele întâlnite în realizarea unei bune relaţii şcoală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite atât la părinţi, cât şi la cadrele didactice) sau de ordin material (relaţia şcoală-familie cere un surplus de efort material şi de timp).

Dificultăţile au rezultat din ideile divergente privind:
- responsabilitatea statului si a familiei privind educaţia copiilor;
- libertatea de alegere a şcolii de către părinţi sau unicitatea învăţământului;
- impactul mediului familial asupra rezultatelor şcolare ale copilului;
- randamentul pedagogic şi datoria parentală;
- participarea părinţilor la gestionarea procesului decizional din instituţia şcolară.

Reproşurile care li se fac părinţilor privind colaborarea cu şcoala sunt:
- apatia (nu vin la reuniuni anunţate);
- lipsa de responsabilitate (aşteaptă iniţiativa cadrelor didactice);
- timiditate (lipsa de încredere în sine);
- participare cu ingerinţe (critică cu impertinenţă şcoala);
- preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul şcolar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înţeleg corect funcţiile şi rolurile în educaţia copilului);
- contacte limitate cu şcoala (numai în situaţii excepţionale, de criza în comportarea copilului);
- conservatorism (reacţii negative la idei noi).

Reproşurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare dar nu identice, inclusiv privind:
- dificultăţi de a stabili relaţia cu adulţii (tratează părinţii ca pe copii şi nu ca parteneri în educaţia copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinţii);
- definirea imprecisă a rolului de cadru didactic (oscilează între autonomia tradiţionala şi perspectivele noi ale parteneriatului);
- lipsa pregătirii privind relaţia şcoală-familie.

Se consideră, în general, că problema este de atitudine; „este dificil de pretins, atât la părinţi, cât şi la cadre didactice, ca relaţia de colaborare şcoală-familie să nu fie doar un drept de opţiune", afirma dr. Gheorghe Bunescu de la Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei într-un articol intitulat „Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor”.
Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului, ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune.
Referitor la acţiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său se înscrie pe aceeaşi linie cu a şcolii, când între cei doi factori există o concordanţă în ceea ce priveşte obiectivele urmărite, subordonate idealului social şi educaţional.
În centrul acestei relaţii stă, desigur, copilul-elev, ca beneficiar al actului educaţional promovat de cei doi factori deopotrivă.

Bibliografie:

1. Albu, Emilia, Manifestări tipice ale devierilor de comportament. Prevenire şi terapie, Bucureşti, Editura Aramis,2002.
2. Bunescu, Gheorghe, Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor, articol publicat pe Internet.

3. Nicola, Ioan, Pedagogie, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1994;
4. Vrasmas, Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Bucureşti, Editura „Aramis”

Creșterea calității actului educațional prin utilizarea metodologiei TEAL

Profesor: Bălașa Cătălina Simona
Liceul Teoretic „Marin Preda„
Localitatea Turnu Măgurele, Județul Teleoman

În perioada septembrie 2019 - august 2021, Liceul Teoretic „Marin Preda” implementează proiectul de parteneriat strategic de tip KA2 – Digital Garden for European Schools – DigiEU, număr de referință la nivel european, 2019-1-IT02-KA201-062276, derulat și finanțat prin programul ERASMUS+. Proiectul este coordonat de PETIT PAS, o organizație non-guvernamentală din TRANI, Italia și se desfășoară în parteneriat cu alte patru instituții: DANMAR COMPUTERS din Polonia, MUNICIPIO DE LOUSADA din Portugalia, CROSS CULTURE INTERNATIONAL FOUNDATION CYPRUS LTD din Cipru și LICEUL TEORETIC MARIN PREDA din România. Proiectul urmărește îmbunătățirea practicilor educaționale prin utilizarea metodologiei TEAL

(Technology – Enhanced active Learning), dezvoltarea competențelor elevilor, crearea unei sinergii între instituții active în domeniul educației, autorități locale și ONG – uri, promovarea cooperării la nivel european. Prin acest proiect, instituțiile partenere și-au propus să contribuie la creșterea calității procesului educațional.

Grupul țintă îl reprezintă, pe de o parte, elevi cu vârste cuprinse între 6 și 19 ani, iar pe de altă parte profesori de matematică, chimie, biologie, IT și de alte discipline (care au experiență în utilizarea unor metode de predare inovative), fermieri, nutriționiști, antreprenori locali.

În cadrul proiectului, se vor organiza cinci întâlniri transnaționale, câte una în fiecare țară parteneră. Prima mobilitate internațională s-a desfășurat în perioada 21 – 24 octombrie 2019, la Trani, în Italia, iar pe parcursul acesteia, au fost revizuite obiectivele și activitățile asumate prin formularul de aplicație, s-au stabilit responsabilitățile care revin fiecărui partener, au fost alese cele mai potrivite modalități de diseminare a activităților, rezultatelor și produselor intelectuale realizate în cadrul proiectului.

Proiectul de parteneriat strategic „Digital Garden for European Schools – DigiEU”, presupune realizarea a două produse intelectuale. Primul, intitulat sugestiv TEAL Garden Classroom, (I.O.1) reprezintă un ghid pentru activitatea didactică, bazat pe utilizarea metodologiei TEAL (Technology – Enhanced Active Learning) în procesul educațional. Aceasta presupune utilizarea instrumentelor TIC în predare, lucrul în echipă, realizarea unor experimente similare celor din viața reală. Cel de-al doilea produs intelectual – Garden App (I.O.2) este o aplicație ce poate fi folosită pe un telefon smart sau o tabletă prin intermediul căreia elevii vor putea învăța despre anumite plante cultivate în țările implicate în proiect (informațiile se vor referi la aspecte precum:

plantare, creștere, recoltare, valoare nutrițională, etc)

Pentru realizarea primului produs intelectual, fiecare instituție parteneră a experimentat metodologia TEAL în cel puțin două activități didactice. În liceul nostru, a fost realizată o lecție crosscurriculară (fizică – biologie la clasa a VII-a), pe parcursul căreia elevii au avut ocazia să identifice componentele aparatului optic, să explice mecanismele necesare formării imaginilor, precum și să identifice cauzele și manifestările principalelor defecte de vedere.

Cea de-a doua activitate didactică a fost susținută la nivel primar, unde elevi de clasa a III-a au identificat părțile componente ale plantelor, au explicat rolul fiecărei părți componente, au identificat cauzele și manifestările plantei la diferite situații de mediu și au recunoscut factori de risc asupra propriei sănătăți, pornind de la texte scurte/clipuri video/studii de caz.

În cadrul celor două activități, elevii au lucrat în grup, au utilizat mai multe instrumente digitale (tablete, telefoane smart) și resurse online (filmulețe educaționale/experimente virtuale de pe YouTube), au realizat materiale educaționale cu ajutorul tehnologiei, toate acestea fiind elemente esențiale ale metodologiei TEAL.

Bullying-ul și formele sale de manifestare

Profesor: Nania Violeta
Școala Gimnazială Nr.1
Localitatea Islaz, Județul Teleorman

Termenul de **„bullying”** vine de la englezescul „bully”, care înseamnă bătăuș, huligan.
Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:[5]

- intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.[6]

Termenul „bullying” s-ar traduce prin „intimidare”, dar nu se rezumă doar la asta, pornește de la simpla necăjire, etichetare, batjocură, răspândire de zvonuri până la violență fizică. Comportamentul de bullying se face simțit mai ales atunci când există diferențe de ordin economic, rasial, cultural, de vârstă etc., iar copii îl învață de la adulți, copii mai mari, televizor.
Senatul României a adoptat în data de 03.12.2018 un proiect de lege (în curs de promulgare), care ar completa Legea Educației Naționale nr. 1/2011. Printre completările propuse se numără și definiția violenței psihologice, astfel:
„ Violenta psihologică – bullying este acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, în mod constant și repetat, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane și vizează aspecte de discriminare și excludere socială, care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile persoane, etc.

Bullying-ul scolar este considerat, la nivel international, unul dintre factorii de risc fundamental pentru sanatatea mintala a copiilor si adolecentilor. Bullying-ul scolar este o problema reala. Afla care sunt efectele bullying-ului scolar asupra victimei, agresorului si martorului.

Cum stim ca este bullying?

1. Atunci cand agresiunea este repetata
2. Este un dezechilibru de forte intre cei doi actori
3. Unul dintre ei este intotdeauna in pozitie de putere, iar altul este cel slab
4. Se petrece in absenta adultului
5. Bully-ul poate zambi sau sa arate satisfactie atunci cand il tachineaza pe celalalt
6. Bully-ul cauta conflictul pentru a-si manifesta dominanta

Efectele bullying-ului asupra victimei

Consecintele pe termen lung asupra victimelor bullying-ului sunt extrem de severe: victimei ii va fi afectata stima de sine, increderea in propriile forte, increderea in cei din jur si poate manifesta timiditate si introversiune. Copiii ce sunt victime ale bullying-ului scolar, intampina dificultati de concentrare si de atentie, insa pot inregistra si o scadere a rezultatelor scolare. De asemenea, pot aparea: atacuri de panica, episoade de anxietate, dezvoltarea unor fobii, depresii, diverse somatizari, comportamente autopunitive si, in cele mai grave situatii, tentative de suicid.

Aceste consecinte asupra copilului victima pot fi grupate in patru categorii:

Emotionale: nivel crescut de anxietate si/sau depresie, stima de sine scazuta, abilitati scazute de adaptare si de rezolvare a problemelor, nivel redus de autonomie.

Sociale: refuzul de a merge la scoala, dezvoltarea unor atitudini negative fata de scoala (copilul considera ca aceasta e un mediu nesigur), numar foarte mic de prieteni, nivel scazut de dezvoltare a abilitatilor sociale, practicarea de comportamente antisociale.

Cognitive: participarea redusa la ore, motivatie scazuta pentru invatare, dificultati de concentrare, ramanerea in urma la invatatura etc.

Fizice: vatamari fizice, tulburari ale somnului, lipsa apetitului alimentar, prezenta tulburarilor psihosomatice (enuresis, dureri de stomac, dureri de cap etc). Una dintre cele mai grave consecinte ale bullying-ului o reprezinta riscul de suicid.

Agresorul va recurge pe viitor la tot mai multe episoade de violenta asupra celorlalti: pot realiza frecvent actiuni in afara legii, pot abuza de statutul lor la serviciu, pot abuza de partenerul de viata, de copii. Va incerca sa-i domine si sa-i umileasca pe ceilalti. Dar exista si agresori care constientizeaza/ sau sunt ajutati sa constientizeze la maturitate de gravitatea actiunilor si care nu manifesta acest tip de comportament in relatiile cu semenii.

Efectele bullying-ului asupra martorilor

In functie de rolul ocupat, martorii la bullying pot dezvolta un comportament pasiv sau activ fata de situatiile sociale. Unii vor incerca sa stopeze, sa medieze, sa intervina atunci cand observa episodul de bullying. Uneori se poate intampla ca un martor la bullying sa prezinte consecinte similare cu cele ale victimei, desi acesta nu a fost implicat direct in actul de bullying, insa a suferit o trauma prin asistare.

Forme ale bullying-ului

- Bullying fizic
- Bullying verbal

Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Agresorul vrea să fie cel mai cool rănindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător și nu îi place să accepte regulile.[9] De cele mai multe ori nu are empatie și chiar se bucură că produce durere celorlalți. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite. Agresorul abuzează de putere pentru a-i răni pe ceilalți, deliberat și în mod repetat. Victima (persoana agresată) este copleșită de teamă. Unii elevi sunt predispuși să fie abuzați din cauză că sunt „diferiți”. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care au următoarele caracteristici:

- supraponderali sau subponderali,
- au abilități sociale scăzute,
- au puțini prieteni sau nu au prieteni,

- sunt săraci sau bogați,
- au religie sau rasă diferită,
- sunt scunzi sau prea înalți,
- au slabe abilități sportive,
- sunt inteligenți, talentați,
- au dizabilități fizice,
- sunt persoane noi din grup,
- au părinți divorțați sau
- sunt pur și simplu „diferiți” de ceilalți.

Spectatorul sau martorul este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă.[9] Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv. Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii.

Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic. Manipularea, bârfa, constrângerile, criticile, minciunile, zvonurile, satirizarea, comicul exagerat adresat unei persoane sau unui grup de persoane (în clasă, în cancelarie, pe holuri, în curtea școlii etc.), diferențelor pe care acestea le prezintă (înălțime, greutate, culoarea ochilor, culoarea părului, nivel cognitiv, potențial de învățare, rasă, etnie, religie, dizabilitate, tip de familie, nivel de cultură etc.) constituie comportament de tip bullying.

Modelarea comportamentului copiilor prin lectură

Profesor: Ciofalcă Tatiana
Școala Gimnazială ”Ștefan cel Mare”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Studiile de specialitate definesc bullyngul ca un comportament ostil , de excludere, de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Fenomenul are loc în instituțiile școlare între copii și are două componente: victima și agresorul/agresorii. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe de către colegi. Uneori tachinările evoluează spre îmbrânceli sau chiar atacuri fizice.

În școala românească, acest fenomen a luat amploare, un studiu recent al organizației Salvați copiii arătând că aproximativ 70% dintre elevi au fost cel puțin o dată martori ai unui fenomen de hărțuire. Bullyngul se manifestă atât în viața reală, cât și în viața virtuală. Este cunoscută practica prin care unii elevi i-au hărțuit pe alții mai vulnerabili cu mesaje care i-au umilit și rănit. Fenomenul are numeroase efecte negative asupra copiilor agresați: izolarea socială, depresia, refuzul de a merge la școală, răspunsul cu violență verbală sau fizică asupra agresorului.Totodată trebuie să se acorde o atenție deosebită copilului care practică bullyngul, deoarece aceste tulburări de conduită ascund traume, suferințe sau o educație deficitară primită în cadrul familiei.

Când vine vorba despre educație, societatea are tendința de a privi spre școală, spre dascăli ca principali factori de influență. Adevărul este că dascălul preia ceea ce familia a reușit a sădi în personalitatea aflată în formare a copilului, încercând să îndrepte comportamentele indezirabile ale copilului, cultivându-i respectul și toleranța fată de ceilalți.

Pentru a combate fenomenul, școala abordează la nivelul mai multor discipline din trunchiul comun tema toleranței ca valoare morală fundamentală. Disciplina Limba și literatura română culltivă această valoare umană în cadrul orelor de lectură. Este bine știut faptul că literatura este ușor vitregită din cauza tehnologiei moderne care îi îndepărtează pe copii de paginile cărților de pe rafturile bibliotecilor. O modalitate de a-i apropia pe copii de valorile morale ale poporului român și de a le atrage atenția asupra modelelor de comportament dezirabil este propunerea unui opțional la clasa a V-a cu titlul ”Din moși strămoși adunate” care are ca obiectiv principal cunoașterea basmelor populare românești din care desprindem valori morale precum curajul, cinstea, dreptatea, hărnicia, iubirea și respectul față de semenii noștri. Am pornit în crearea acestui opțional reflectând asupra comportamentului copiilor de vârstă școlară mică. Conduita acestora este influențată de programele de desene animate, de violența altor programe de televiziune, de jocurile din mediul virtual. Personajele apreciate de copii sunt cele ale căror acțiuni conțin un stadiu de violență exacerbată care rămâne adânc întipărită în subconștientul copiilor. Copiii imită comportamentele violente, fiind expuși crizelor și adunând frustări dacă sunt pedepsiți, frustări care, mai târziu, le direcționează prin umilințe asupra unor colegi cu scopul de a-și demonstra superioritatea.

În cadrul acestui opțional, dificultatea a constat la început, în primul rând, în a-i face pe copii să asculte basmele, să aibă rabdare și să se arate interesați de partea de înțelegere a mesajului din punct de vedere al moralei, fără a lua în considerare obiectivul pe care aceștia îl consideră cel mai important: obținerea unei note mari. Copiii au învățat că satisfacția fiecărei etape parcurse în acest opțional nu este nota, ci ceea ce au reușit să schimbe în mod pozitiv în comportamentul lor. Având în vedere acest lucru, elevii au participat cu plăcere la acest curs, au citit basmele propuse ca lecturi particulare fără constrângerea notei, au creat propriile basme, am pus la cale alături de ei dramatizarea a două dintre ele, au propus alt final pentru personaje, au organizat o paradă a costumelor personajelor de basm și un concurs de epigrame ale personajelor, conștientizând binele și răul printr-o autoironie, câtă poate exista la această fericită vârstă.

Concluzia a fost simplă pentru toți: cheia unor relații pozitive cu cei din jur este o bună comunicare și o bună judecată a situațiilor în care suntem puși fie în școală, fie în afara acesteia pentru ca binele să triumfe ca în basme. Depinde numai de noi să ne construim o lume de basm.

„Literatură, teatru şi film- mijloace de comunicare artistică”

Profesor: Cichi Ani Felicia
Liceul Tehnologic Economic „Virgil Madgearu”
Localitatea Iași, Județul Iași

Tipul de opţional: disciplină nouă
1 ora/ săptămână – clasa a VII- a

Argument

„Vi s-a întâmplat vreodată să ieşiţi din sala de cinema şi să simţiţi un gol în suflet? Să vă pară rău că s-a terminat filmul? Dacă vi s-au întâmplat toate acestea, înseamnă că regizorul şi-a atins scopul, obiectivul său principal fiind ca spectatorul să se identifice cu personajul, să se implice în scenariu, să ia atitudine. Persoana care merge la cinema iese din casă şi intră într-o altă lume, cea a naraţiunii, care îşi are rădăcinile în marile mituri ale culturii. Se intră într-o lume fictivă, se trăieşte în această

lume şi apoi se revine la lumea cotidiană cu altă viziune.Victor Turner numeşte această experienţă liminală (din latinescul limen care înseamnă prag). În acest timp, liminal, persoana stă în pragul a două lumi: lumea pragmatică, cotidiană şi lumea ideală, utopică. Persoana nu doar stă în prag, contemplând naraţiunea, ci intră în povestire şi îşi asumă responsabilitatea ca şi când ar fi un personaj de pe ecran[...]Teatrul şi filmul oferă o arie de explorare pentru o schimbare culturală continuă."(Carlo Tagliabue, Cinematografia şi viaţa cotidiană, Editura Elledici, Torino, 2001).
Modul de preluare a mesajului – vizual, auditiv sau audio-vizual – impus de tipul de imagine artistică, se defineşte în funcţie de relaţia cu dimensiunea temporală a receptării. Lessing făcea o clasificare a artelor, în studiul Laocoon, publicat în 1765, în arte ale succesiunii şi arte ale simultaneităţii. Mesajul poetic, realizat în cod verbal, poate fi receptat auditiv, atunci cand este formulat oral, sau vizual, atunci cand este transmis scriptural, cum se întamplă în cazul literaturii. Corelat unei imagini plastice, ca în cazul caligramei, mesajul poetic este destinat exclusiv unei receptări vizuale; corelat cu un mesaj melodic, ca în situaţia cântecului, este destinat receptării auditive.
Trecând la teatru, mesajul poetic, ca urmare a sincretismului de coduri, capătă o structură complexă, complicând totodată problema receptării: dacă mesajul poetic propriu-zis, realizat în cod verbal, este receptat auditiv, mesajele complementare, care intervin prin codurile non-verbale, cum ar fi cel mimic sau kinetic, sunt destinate receptării vizuale. Vorbim aşadar de o receptare audio-vizuală care, ca şi în situaţia filmului, presupune un alt mod de participare la actul comunicării. Receptorul devine din cititor, spectator de teatru sau film.

Opţionalul Literatură, teatru şi film- mijloace de comunicare artistică propune analiza celor trei tipuri de comunicare artistică, înţelegerea punctelor de interferenţă între acestea şi a modurilor specifice de transmitere a mesajelor sensibile către elevi.
În egală măsură, urmărim cultivarea şi dezvoltarea imaginaţiei audio-vizuale a copiilor prin oferirea unor proiecţii audio-vizuale ale unor opere literare pe care aceştia vor trebui să le lectureze în prealabil.
Dincolo de aspectul cultural şi de divertisment, filmul şi teatrul sunt utilizate de către profesorul de limbă şi literatură română, în scop pedagogic. Profesorul va decide dacă proiecţiile vor fi utilizate integral sau parţial, cu sau fără întreruperi. În cazul vizionării integrale, profesorul poate cere elevilor să facă un rezumat al proiecţiei vizionate, să dezbată tema proiecţiei, să imagineze o continuare a poveştii, să-şi imagineze viaţa unuia dintre personaje etc. Cadrul didactic poate segmenta vizionarea, oprind-o în momente strategice, pentru a verifica înţelegerea orală (printr-un chestionar cu alegere multiplă, spre exemplu, sau printr-o serie de întrebări deschise). Dar o proiecţie poate fi exploatată şi secvenţial pentru explicarea unui aspect gramatical precis sau ca element declanşator al unei activităţi de redactare creativă (scrisoare, mesaj electronic, articol de presă, povestire etc).

Literatura, teatrul şi filmul reprezintă forme de comunicare artistică deoarece, asemenea obiectului estetic, sunt destinate în primul rând să placă. Pentru a-şi atinge scopul, fiecare prezintă particularitaţi care transced limbajul specific.

VALORI ŞI ATITUDINI:

- Cultivarea plăcerii de a citi, de a viziona un spectacol de teatru sau de film.
- Stimularea gândirii autonome, reflexive şi critice, prin lectura textului sau vizionarea spectacolului.
- Cultivarea sensibilitaţii, prin receptarea operei artistice.
- Formarea unor reprezentări culturale privind evoluţia şi valorile literaturii, teatrului, filmului.

CONŢINUTURILE ÎNVĂŢĂRII

Semestrul I– 19 ore

Prezentarea programei şi a obiectivelor

I. Textul ficţional

1.1 Vizionarea filmului Pulbere de stele , ecranizare după romanul cu acelaşi nume, de Neil Gaiman

1.2 Lectură selectivă după romanul cu acelaşi nume, de Neil Gaiman. Structura textului ficţional

II. Fabula

2.1 Lectură selectivă din fabula Ferma animalelor, de George Orwel

2.2 Vizionarea ecranizării după fabula cu acelaşi nume

2.3 Fabula- specie a genului epic

III. Jules Verne-precursorul filmului SF

3.1 Aprecieri personale după lectura integrală a romanului Douăzeci de mii de leghe sub mări

3.2 Vizionarea filmului cu acelaşi nume

3.3 Alte ecranizări după romanele lui Jules Verne

IV.Monologul

4.1 Monologul ca discurs. Monologul ca mod de expunere

4.2 Vizionarea unor monologuri susţinute de Horaţiu Mălăele şi Dem Rădulescu

4.3 Vizionarea altor monologuri celebre în istoria cinematografiei româneşti

4.4 Abaterile de la normele limbii literare într-un mesaj ascultat

4.5 Adecvarea elementelor nonverbale la mesaj

Semestrul al II- lea– 17 ore

V.Lumea teatrului

5.1Sceneta

Vizionarea ecranizărilor dupa D-l Goe... şi după Bubico de I. L. Caragiale

5.2 Piesa de teatru

Vizionarea ecranizării Cuibul de viespi (realizată după piesa de teatru Gaiţele, de Alexandru Kiriţescu)

5.3 Sceneta şi piesa de teatru- asemanări şi deosebiri

5.4 Regizori şi actori. Piesa noastră de teatru

VI. Filmul de animaţie

6.1 Istoricul filmului de animaţie

6.2 Vizionarea filmului de animaţie Ice age 3

6.3 Filmul de animaţie-Cocoșatul de la Notre Dame, ecranizare după romanul cu acelaşi nume, scris de Victor Hugo

6.4 Contrastul dintre aparenţă şi esenţă

6.5 Quasimodo- un personaj de actualitate

6.6 Tipologii de personaje în filmul de animaţie

VII. Din lumea celor care nu cuvântă

7.1 Aprecieri personale după lectura integrală a romanului Colţ Alb ,de Jack London

7.2 Vizionarea ecranizării Eight Below

7.3 Lumea vietăţilor mărunte şi universul uman

7.4 Reportajul .Lumea neobişnuită a animalelor

VIII. Ficţiunea istorică

7.1 Ficţiunea istorică

7.2 Aprecieri personale după lectura integrală a romanului Prinţ şi cerşetor, de Mark Twain
7.3 Vizionarea filmului Ivanhoe
7.4 Vizionarea filmului Troya

COMPETENŢE GENERALE

- Formarea competenţelor în domeniul receptării particularitaţilor şi limbajului specific în literatură, teatru, film.
- Folosirea instrumentelor de analiză stilistică şi structurală a diferitelor modalităţi de comunicare artistică.
- Argumentarea, în scris sau oral, a propriilor opinii asupra unui text literar, spectacol de teatru sau film.

COMPETENŢE SPECIFICE

- înţelegerea fenomenului de diversificare tematică şi compoziţională a literaturii, teatrului şi cinematografiei;
- cunoaşterea principalilor reprezentanţi ai literaturii, teatrului , filmului universal şi românesc;
- formarea competenţei de a aprecia opera de valoare la nivelul traducerii (sau, acolo unde este posibil, la nivelul textului original);
- compararea valorilor estetice în evoluţia acestora;
- formarea capacităţii de a individualiza opera prin structură, temă, motiv, stilistică şi capacitatea de stabili analogii;
- dezvoltarea spiritului interogativ-argumentativ despre viaţă şi lume;
- stabilirea de legături tematice şi de idei între operele artistice studiate.

Prințesă și/sau vrajitoare?
– studiu de caz -

Profesor: Costică Elena Daniela
Școala Gimnazială "Dan Berindei"
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

În momentul plecării părinților la muncă în străinătate, copiii experimentează sentimente de abandon, neajutorare și vulnerabilitate. Pentru a face față acestor sentimente, copiii reacționează în funcție de exemplele avute în jurul lor, adică în funcție de reacțiile manifestate de persoanele adulte atunci când acestea au trecut la rândul lor prin perioade dificile. Astfel, sunt copii care, în urma plecării părintelui/părinților, devin retrași și evită contactele sociale, sunt copii care devin temători și ocolesc situațiile/experiențele noi, dar, sunt și copii care deven autoritari, manifestând tendința de a-i controla pe cei din jurul lor.

O fetiță (8 ani), ai cărei părinți au plecat la muncă în străinătate, a fost transferată la o altă școală deoarece a ajuns în grija bunicilor care locuiau în altă localitate. După o perioadă de timp în care a stat liniștită și retrasă, fără să interacționeze cu ceilalți copii, a început să hărțuiască colegii de clasă, uneori persistând atât de mult, încât aceștia izbucneau în lacrimi. Devenea extrem de

furioasă când un alt copil ”îndrăznea” să nu-i asculte indicațiile. În jocurile ce presupuneau asumarea diferitelor roluri, impunea copiilor ”scenariul” său, fără să se țină cont și de preferințele acestora. Surprinzător a fost cât de puțin protestau ceilalți copii atunci când fetița se manifesta autoritar: ”Nu, nu ești tu prințesa. Eu sunt prințesa. Tu o să fii pisica mea.” Apoi exemplifica exact cum trebuie să se comporte pisica. După un timp copiii au început să o evite: ”Nu vrem să ne mai jucăm cu ea. Ne înfurie. Este o fetiță rea, nu?”

Fetiței i-a fost greu să se adapteze emoțional și comportamental la noul context deoarece, nefiind familiarizată cu persoanele în grija cărora a rămas, nu reușea să-și exprime emoțiile și gândurile. Ce poate fi mai înspăimântător pentru o fetiță de opt ani, decât schimbarea întregului ”univers”? Fetița experimenta sentimente ambivalente față de părinții ei care, pe de o parte, îi spuneau că o iubesc, iar pe de altă parte, au ”abandonat-o”, lăsând-o în grija bunicilor. Ea nu putea să-și permită libertatea de a simți furie față de părinți. Sentimentele ei normale vis-a-vis de aceștia erau complicate de faptul că a fost pusă în situația de a se simți un copil neajutorat și vulnerabil.

Astfel, nu e de mirare că trebuie să fie fiica prințesă, iar și iar, pentru a putea restaura ceva din identitatea ei construită în cadrul familiei, unde tata era regele, mama era regina, iar ea era prințesa. Ea încerca să restaureze această identitate prin metode și comportamente sociale neadecvate ce au avut ca și rezultat marginalizarea ei. Inabilitatea fetiței de a permite altor copii să posede un rol egal, a impiedicat-o să se integreze în colectivul clasei. Această imposibilitate este consecința faptului că în momentul plecării părinților ea a ”jucat” rolul victimei.

Jocul ”Vrăjitoarea” scotea și mai clar în evidență frica fetiței de a fi victimă în cadrul relațiilor sociale. Chiar dacă ceilalți copii îi ofereau un model pozitiv în ceea ce privește ”așteptarea rândului”, fetița dorea să fie mereu personajul principal care realiza vrăjile. Acest lucru nu a fost pe placul colegilor care au respins-o, refuzând să se mai joace cu ea. Datorită faptului că nu a existat o ceartă pe acest subiect, urmată apoi de o discuție care să clarifice motivele pentru care copiii au plecat de lângă ea, fetița nu a putut da un sens experinței,astfel încât să înțeleagă că atitudinea copiilor față de ea era o consecință a felului în care s-a purtat cu ei. Acest lucru i-a întărit sentimentele de abandon, neajutorare și vulnerabilitatea experimentate în momentul plecării părinților și în momentul venirii în noul colectiv.

Astfel, se închide cercul vicios ce determină anumiți copii să-i hărțuiască pe cei din jurul lor: comportamentele agresive, îndreptate în exterior, reduc intensitatea sentimentelor intolerabile de vulnerabilitate și neajutorare resimțite în plan ”intern”. În cazul fetiței de mai sus este clar că toate comportamentele negative sunt o reacție directă la faptul că părinții, prin plecarea la muncă în străinătate, au ”abandonat-o”.

În astfel de situații, dacă copilul nu este în îngrijirea unei persoane disponibile emoțional, care, pe de o parte, să înțeleagă motivele ce stau în spatele comportamentelor de hărțuire și să acționeze/intervină asupra cauzelor (nu asupra efectelor – comportamentelor externe), iar pe de altă parte, să fie capabil să elaboreze reguli comportamentale flexibile și clare, există riscul că acesta să devină un ”bully”. Copilul care se percepe pe sine ca fiind slab, neajutorat, vulnerabil în anumite domenii ale vieții (ex. relația cu părinții plecați la muncă în străinătate), va încerca să dobândească ”puterea” de a controla/domina. Raționamentul din spatele acestui deziderat inconștient al copilului este simplu: atât timp cât îi controlez/domin pe cei din jur, aceștia nu mă vor ”răni”.

”Câteva aspecte legate de …… bullying”

Profesor: Unteșu Elvira Mihaela
Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu”
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Un volum impresionant de studii de specialitate a pus în evidență în repetate rânduri diferitele consecințe negative pe care violența asupra copiilor le generează la nivelul dezvoltării personalității acestora. Impactul este resimțit în fiecare dimensiune de dezvoltare psihologică: emoțională, accentuând riscul ca cele mai frecvent trăite emoții în relațiile interpesonale să fie de teamă, furie, frustrare, resentiment, vinovăție sau rușine; socială, aducând în relațiile cu semenii variate comportamente de agresivitate, respingere sau izolare; comportamentală, transformând, pentru mulți copii, comportamentul violent în cea mai intens utilizată strategie de rezolvare de probleme; cognitivă, reducând resursele copiilor pentru procesul de învățare.
Diferit de alte forme de agresiune / violență printre copii, bullying-ul este un concept umbrelă ce ascunde comportamente variate cu stabilitate crescută în timp, ascunse de adulți, ce continuă în absența unor măsuri specifice de intervenție.
„În unităţile de învăţământ şi în toate spaţiile destinate educaţiei şi formării profesionale sunt interzise comportamentele care constau în violenţa psihologică - bullying”, se arată în noua prevedere introdusă în Legea educaţiei.
Potrivit legii, bullying-ul (violenţa psihologică) poate fi definit ca: „acţiunea sau seria de acţiuni fizice, verbale, relaţionale şi/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârşite cu intenţie, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecinţă atingerea demnităţii ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane şi vizează aspecte de discriminare şi excludere socială, care pot fi legate de apartenenţa la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile personale, acţiune sau serie de acţiuni, comportamente ce se desfăşoară în unităţile de învăţământ şi în toate spaţiile destinate educaţiei şi formării profesionale”.

Fenomenul bullying este din ce în ce mai răspândit și foarte intens, atât în ceea ce privește vârsta, cât și diferitele sale forme. Din acest motiv, el a atras interesul a numeroase organizații care activează în domeniul protecției drepturilor copilului, precum și a organelor de elaborare a politicilor oficiale ale Uniunii Europene.
”Bullyingul reprezintă comportamentul abuziv, realizat în mod repetat şi cu intenţie directă sau indirectă, care duce la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei/victimelor, prin umilire, rănire, persecuţie, intimidare sau alte fapte. Acest tip de comportament se manifestă prin forme diverse, putând fi verbal, emoţional/ nonverbal, fizic, relaţional inclusiv sexual, deposedare de lucruri și electronic (cyberbullying)”, se arată în textul proiectului de Hotărâre de Guvern, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii privind violența psihologică-bullying.
Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv intenționat care (a) este menit să provoace disconfort sau durere, (b) implică un dezechilibru de putere şi tărie între agresor şi victimă, și (c) se manifestă repetitiv, regulat (Limber, 2002; Olweus, 1993a; Nansel et al., 2001);Bullying-ul, ca formă de victimizare a semenilor, diferă de alte forme de agresiune / violență printre copii (ex. conflict între semeni) (Espelage, Holt, & Henkel, 2003; Olweus, 1993a, 2001; Olweus, Limber, & Mihalic, 1999; Pellegrini, 2002).

Pentru înțelegerea corectă a fenomenului de bullying, este însă foarte importantă diferențierea comportamentelor subsumate acestui fenomen în raport cu:• episoadele singulare de

excludere socială;• episoadele singulare de comportament ironic;• episoadele singulare de agresiune și/sau intimidare;• conflictele/ situațiile de bătaie între copii, caracte rizate prin reciprocitate la nivelul intenției. Deși toate comportamentele menționate anterior generează stres, disconfort, suferință în dinamica relațională a copiilor, ele nu sunt comportamente de bullying, câtă vreme nu sunt inițiate deliberat, în mod repetat.

Există mai multe dimensiuni ale fenomenului de bullying:• bullying fizic; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: lovire, pus piedică, îmbrâncire, plesnit, distrugerea / deposedarea de obiecte personale;• bullying verbal; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: poreclire, insul tare, tachinare, umilire, intimidare, transmitere de mesaje cu conținut homofob sau rasist;• bullying social, adesea ascuns, greu de identificat / recunoscut, realizat cu scopul de a distruge reputația socială a unui copil și de a-l plasa într-o situație de umilință publică; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: minciună și/sau răspândire de zvonuri, realizarea de farse cu obiectivul de a umili / crea situații stânjenitoare, încurajarea excluderii / izolării sociale, bârfa;• cyberbullying, ascuns sau evident; se referă la orice comportamnet de bullying mediat de tehnologie, identificat în spațiul de social media, website-uri, mesagerie etc. ; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: mailuri, postări, mesaje, imagini, filme cu conținut abuziv / jignitor / ofensator; excluderea deliberată a unui copil în spațiul online; spargerea de parole ale unor conturi personale (de e-mail, FB etc.)

Tipurile de acțiuni din categoria bullyingului, manifestate în mediul școlar:

- Bullying elev – elev;

Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.

Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de exludere, ignorare etc

Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc

Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, subminare, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc

Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de: cerere de bani, bunuri sau echipamente, însoțite de amenințări; furt; provocarea sau forțarea de a fura, ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.

Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc

- Bullying elev – profesor;

Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.

Emoţional/nonverbal: Priviri/ gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc.

Fizic: Lovire, îmbâncire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc

Relaţional inclusiv sexual: Comportament e repetate de: subminare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale, comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.

Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de furt; ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.

Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri

sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

- Bullying profesor-elev:

Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomic etc.
Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
Fizic: Lovire, bătaie, îmbâncire, plesnit, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, insulte în locuri publice etc.
Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

- Bullying părinte-elev, în spațiul școlii:

Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale; comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

- Bullying părinte-profesor, în spațiul școlii:

Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc
Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea etc.
Fizic: Lovire, bătaie, îmbâncire, blocarea căii, agresiuni fizice diverse repetate etc.
Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, subminare, ignorare, intimidare, agresiunisexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea dezvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de: furt; vandalism, distrugere, incendiere etc
Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bibliografie:

1. Abuzul si neglijarea copilului, Salvați Copiii, București, 2013
2. Agabrian Mircea, Analiza de conținut, Editura Polirom, București, 2006;

3. Chelcea Septimiu, Metodologia cercetării sociologice – Metode cantitative și calitative (ediția a 2-a), Ed. Economică, București, 2004.
4. Krueger Richard A., Mary Anne Casey, Metoda focus grup. Ghid practic pentru cercetarea aplicată, Editura Polirom, 2005
5. Vlăsceanu Lazăr, Metodologia cercetării sociologice, Editura Economică, București, 2000
6. ***, Salvati copii, Violenta de orice fel afecteaza sanatatea fizica si emotionala a copiilor.Bullying-ul în rândul copiilor,Studiu sociologic la nivel national,2016
7. *** Șase tipuri de bullying în școli, soluții și etape de intervenție – normele metodologice de aplicare a Legii anti-bullying (proiect)

Agresivitate și bullying la grădiniță

Profesor: Lupu Ionela
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu"
Str. Grădinița cu P.P. Nr. 4
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

Copiii mici nu pot fi răi, ei doar reflectă valorile lumii în care trăiesc.
Pe măsură ce cresc, copiii internalizează principiile de viață ale mediului în care trăiesc. Dacă sunt înconjurați de invidie, răutate, ură, dispreț, egoism, critică excesivă etc. vor ajunge, la rândul lor, să fie ghidați în viață de astfel de principii.
De la cele mai fragede vârste, copiii au un puternic simț al proprietății, dar și un instinct de conservare, pe care nu se sfiesc să îl manifeste, inclusiv prin agresivitate, atunci când se simt în pericol (de orice natură), știind aceste lucruri parcă nu ne mai vine așa greu să credem că pot apărea forme de bullying chiar și în grădiniță.

Cu zâmbetele lor inocente și fețisoarele rotunde, cei mici ne pot surprinde prin insultele, poreclele, îmbrâncirile, înjurăturile și intimidarea de care pot fi capabili, contra celor de vârsta lor sau mai mici. În 2016, a crescut cu 25% nr. sesizărilor referitoare la fenomenul bullying, în grădinițe, școli sau mediul online.

Este nevoie de atenție, implicare, ajutor din partea specialiștilor, pentru că acest fenomen să nu ia amploare, iar micii năzdrăvani de astăzi, să devină marii agresori de mâine, este nevoie de consiliere și pentru victimele bullyingului, pentru ca ele să nu rămână toată viața la marginea grupurilor sociale sau, din contră, să adere la grupurile agresive, doar pentru a se simti protejați, atunci când gradinița/școala/parinții nu reușesc să întrerupă lanțul răutăților și marginalizării.
Pedepsirea, etichetarea drept „agresivi" a celor care provoacă probleme nu este o soluție, din contră, poate duce la izolare, frustrare, dorința de răzbunare și astfel se menține un cerc al abuzurilor, niciun copil nu este agresiv în toate situațiile, soluția este observarea foarte atentă și cât se poate de obiectivă a ceea ce se întâmplă. Părinții și profesorii trebuie să înțeleagă desfășurarea evenimentelor, un copil poate fi agresiv pentru că este respins, nu este acceptat în grup, dar el poate fi respins de către grup pentru că este violent.

Din păcate, colaborarea dintre părinți și profesori, vitală de altfel în cazurile de bullying, nu este una productivă, părinții minimizând comportamentele copiilor, iar profesorii neînțelegânt că părinții sunt speriați și se simt neajutorați.

În general, preșcolarii agresivi, se dezvoltă în școlari mai puțin agresivi, pe măsură ce deprind abilități verbale și non verbale sociale, dezvoltă toleranță crescută la frustrare și își gestionează mai bine impulsurile. Este important ca părinții și educatorii să fie pe aceeași lungime de undă, iar comportamentele agresive să fie prevenite, asta însemnând o mai bună supraveghere a grupului. Agresivitatea unui copil poate fi răspuns la traume sau frică. Este util să îi ajutăm pe cei mici să își descopere și gestioneze emoțiile, să își controleze, în timp, reacțiile. De asemenea, este important să responsabilizăm martorii la fenomenul bullyingului, incă de la cele mai mici vârste, prin încurajarea de a povesti unui adult ce au văzut/auzit. Pentru a nu cădea în capcana părei, copiilor trebuie să li se explice diferența între a povesti o întâmplare pentru a ajuta pe cineva, pentru a proteja și a povesti pentru a face rău cuiva, pentru ca alt copil să fie pedepsit.

Ce anume din cadrul familial face ca un copil să hărțuiască alți copii la școala sau la grădiniță?

Este deja bine-cunoscut că un copil agresat – fie chiar și numai emoțional, nu neaparat fizic – va deveni la rândul său agresor la un moment dat. El acumulează frustrări și simte nevoia să le consume într-un mod similar. Aceasta, în plus față de tendința naturală de a imita, de a face exact ce fac și părinții săi care îi oferă acest model – agresivitatea verbală sau fizică, pentru a-și rezolva conflictele. Sunt însă și aspecte mult mai subtile ale comportamentului părinților care îi fac pe copii să devină agresori la grădiniță sau școală. Un sistem conflictual de relații între membrii familiei sau între aceștia și cei din jurul lor (prieteni, rude, cunoștințe, colegi de serviciu etc), neglijarea emoțională a copilului în familie, tensiuni mascate, falsitatea emoțiilor, minciuna, promovarea unui model de viață bazat pe invidie, răutate, critică, egoism, dispreț față de cei aflați în inferioritate, lipsa de empatie față de oamenii aflați în suferință sau într-o situație dificilă, dorința de a ieși în evidență cu orice preț – toate acestea transmit copilului mesajul că relațiile între oameni sunt bazate pe emoții negative, pe lipsa de încredere reciprocă și pe dispreț față de cei “mai slabi”. Să ne imaginăm că un copil își aude zilnic părinții comentând negativ (“pe la spate”) la adresa cunoscuților, în timp ce în relația directă cu aceștia sunt foarte “prietenoși” și apreciativi. Ce să înțeleagă? Că avem două fețe? Că este normal să fii fals în relațiile cu ceilalți? Își va forma, la rândul său, un “Eu” fals, o identitate duplicitară, o sursă importantă pentru nefericirea personală care se va reflecta negativ în relațiile sale cu ceilalți. În plus, promovarea directă sau indirectă de către părinți a mesajelor de tipul “trebuie să fii cel mai puternic, să știi să dai din coate, să calci peste ceilalți ca să reușești în viață” contribuie la construirea unui sistem personal de valori în care bullying-ul este un comportament “normal” care îți netezește calea spre succesul personal, orice ar însemna acest succes.”

Bullying-ul nu se rezumă la agresarea verbală sau fizică a altui copil. Acestea sunt comportamente manifeste ușor de observat. Sunt aspecte mult mai subtile ale hărțuirii care trebuie imediat corectate atunci când apar: bârfa, minciuna, izolarea emoțională a altui copil, manipularea, incitarea unor copii împotriva altora folosind minciuna și manipularea – toate acestea pot face mult mai mult rău decât agresivitatea directă. Pentru a fi considerate hărțuire, aceste comportamente trebuie să se producă repetat și să aibă o intenționalitate evidentă. Atenție însă! A devenit mai frecventă hărțuirea în mediul virtual decât cea directă, mult mai nocivă și cu consecințe greu de anticipat. Postarea unui comentariu răutăcios la adresa altuia sau a unor imagini compromițătoare are un efect devastator asupra victimei.

În primul rând, este important de știut că există categorii de copii care pot fi mai ușor victime ale bullying-ului: cei timizi, retrași, sau cei mai slabi constituțional (micuți, slăbuți, fragili) sau cei cu diferite tipuri de deficiențe fizice sau dizabilități. De obicei, copiii-agresori își aleg ținte mai “slabe” decât ei. E mai ușor să umilești pe cineva care are o dizabilitate, sau care nu are puterea să ți se opună. Refuzul copilului agresat de a mai merge la grădiniță sau școală, modificarea pattern-ului său de alimentație sau somn, labilitatea sa emoțională crescută, nervozitatea și irascibilitatea acestuia sau accentuarea tendinței de retragere, de izolare – orice modificare emoțională sau de comportament trebuie să ne pună pe gânduri. Nu toți copiii spun adulților că sunt hărțuiți la

grădiniță sau școală. Unii se rușinează, se tem, sau pur și simplu nu conștientizează că sunt victime ale hărțuirii.

Hărțuirea constantă a unui copil duce la scăderea stimei de sine, anxietate, depresie. În funcție de temperamentul copilului și de propriile vulnerabilități și predispoziții, acesta fie se retrage, se izolează, fie devine la rândul său agresor sau se angajează în alte comportamente antisociale. Nu de puține ori se poate ajunge – în special în adolescență – la suicid.

Orice comportament de tip bullying trebuie penalizat pe loc și este nevoie de implicarea imediată și fermă a tuturor factorilor: părinți, cadre didactice.

Dar, în plus față de reacția imediată, este extrem de important să înțelegem corect sursa acestui comportament. Este vorba de modele de comportament copiate? Este o incapacitate personală a copilului de a empatiza emoțional cu ceilalți? Acest copil este la rândul său victima a altora? Are propriile frustrări pe care nu știe cum să și le rezolve? Vrea să obțină "admirația" celorlalți și nu știe cum? Consilierea psihologică atât a copilului, cât și a părinților este esențială pentru a-i face pe toți să conștientizeze problema și să ia măsurile corecte. În plus, copilul trebuie ajutat să își înțeleagă "victima" și să empatizeze cu aceasta, să își dezvolte mecanisme de relaționare sănătoase. Este însă inutil ca un copil-hărțuitor să fie penalizat la școală în timp ce părinții nu iau nicio măsură acasă.

Sau invers, cadrele didactice ar trebui să le reamintească periodic copiilor care sunt regulile de comportament la școală și să se aplice fără ezitare sancțiunile prevăzute de regulamentele școlare. Mai mult, este esențială psihoeducația despre bullying în școli prin organizarea de sesiuni periodice de informare a tuturor celor implicați: copii, părinți, cadre didactice.

Bibliografie:

1.Barometrul de Gen, (2000), studiu realizat de Gallup România, pentru Fundația pentru o Societate Deschisă;

2.Dragomir, O, Miroiu M, Lexicon feminist, Polirom, Iasi, 2002;

3.Dragomirescu, V.T. (1976). Psihosociologia comportamentului deviant, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti;

4. Ilut, P. (1995). Familia – cunoaştere şi asistenţă, Editura Argonaut, Cluj-Napoca.

Argument pentru predarea interdisciplinară

Prof. înv. primar: Duță Natalia Felicia
Școala Gimnazială "Henri Mathias Berthelot"
Localitatea Ploiești, Județul Prahova

Într-un admirabil eseu asupra interdisciplinarității și integrării, L.D'Hainault evidenția că "Astăzi, perpetuarea științei a găsit alte suporturi decât memoria oamenilor, și rolul său în învățământ s-a estompat în fața dezvoltării individului… Se acordă mai multă importanță omului care merge decât drumului pe care îl urmează. Astăzi disciplinele sunt invadate de un gigantism care le înăbușă, le abate de la rolul sau simplificator și le închide în impasul hiperspecializării.

Inconvenientele tot mai evidente ale compartimentării, necesitatea din ce în ce mai manifestă a unor perspective globale și contestarea unui devotament față de un obiect care face ca omul să fie uitat, au dus, treptat, la conceperea și promovarea a ceea ce s-a numit "interdisciplinaritate".

De-a lungul timpului, reformele în învățământ au neglijat în mod sistematic pe elevii defavorizați din punct de vedere educațional, practica dovedind că aceștia sunt lasați în general la voia

întâmplării, instruirea cognitivă fiind rezervată elevilor buni.
În centrul reformei curriculare actuale stă demersul didactic reconsiderat, centrat pe elev și pe nevoile sale. Strategiile de instruire alese de cadrul didactic în activitatea la clasa, se concentrează pe a îi învăța pe elevi cum să învețe, cum să prelucreze informațiile și cum să gândească independent și eficient. În acest scop, dascălul trebuie să cunoască și să înțeleagă modul cum învață atât elevii buni cât și cei slabi pentru a le oferi acestora posibilități variate de îmbunătățire a învățării. Apreciez că are rolul unui strateg, că este cel care ia deciziile asupra a "ce", "cum" si " când" se preda și se învață. Luarea deciziilor asupra conținutului și a strategiilor de instruire cele mai potrivite constituie lucrul "fundamental" al predării. Putem vorbi, astfel, despre rolul dascălului ca MODEL și ca MEDIATOR, nu numai acela de MANAGER al situațiilor de învățare.

Ca "model", el demonstrează cum să gândești într-o anumită sarcină, cum să aplici strategiile și "ce să faci când nu mai știi ce să faci", iar ca "mediator", el se interpune între elevi și mediul de învățare pentru a-i ajuta să învețe, să se dezvolte, să ajungă la o gândire independentă.
Abordarea interdisciplinară a procesului de predare-învățare este dificilă chiar și pentru dascăli, reprezentând o modalitate inovatoare de organizare și restructurare a conținuturilor și învățării cu implicații asupra întregii activități de proiectare a curriculum-ului, trebuind să ofere o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învățământ și să asigure posibilitatea aplicării cunoștințelor dobândite la clasă, în diferite situații de viață. De asemenea, solicită din partea cadrului didactic o pregătire de specialitate amplă și temeinică, un spirit întreprinzător și creativ.
Interdisciplinaritatea poate fi abordată la diferite niveluri de învățământ, ea ajutându-i pe copii să se formeze în spiritul unor ansambluri, făcând corelație între mai multe discipline de învățământ, care, prin diversitatea și complexitatea lor, vor asigura trăinicia achizițiilor dobândite.

Conexiunile interdisciplinare care se stabilesc în procesul educativ-formativ au o funcție cognitivă și una educativă. Relațiile care apar între elevii clasei sunt caracterizate de:

- preocuparea unuia pentru celălalt: colaborarea;
- realizarea unor asocieri intelectuale interesante;
- dezvoltarea deprinderilor de comunicare și dialog;
- formarea spiritului de echipă;
- modelarea personalității creatoare a copilului;

Interdisciplinaritatea trebuie înțeleasă și aplicată în combinație cu alte concepte corelative:

- monodisciplinaritatea (fiecare disciplină reprezintă un compartiment);
- multidisciplinaritatea (juxtapunerea anumitor cunoștinte din anumite domenii pentru a evidenția aspectele comune, fapt ce poate provoca supraîncărcarea)
- pluridisciplinaritatea (o temă este abordată din mai multe perspective, de mai multe discipline, cu metodologii diferite);
- transdisciplinaritatea (abordarea unei teme din perspectiva mai multor arii curriculare);

pentru a fi accentuate avantajele și pentru a limita riscurile pe care le impune fiecare din formele respective.

Demersurile interdisciplinare sunt frecvent abordate în practica școlară fiind sugerate și de actuala structurare a unor manuale precum și de planul de învățământ și curriculum-ul național .

Organizarea interdisciplinară răspunde mai bine atât progresului științific cât și cerințelor socio-economice privind formarea personalității omului contemporan.

Abordarea interdisciplinară a conținuturilor în clasele I-IV presupune o permanentă reactualizare (evident selectivă) a informațiilor dobândite de elevi la clasa ori în afara clasei, informații care sunt înmagazinate de elevi în memorie, în sisteme de cunoștinte, structurate după unele scheme (schema reprezentând suma a ceea ce un individ știe despre un anume subiect). Schemele nu trebuie să rămână simple colecții de informații. Ele trebuie să fie strâns legate, interrelaționate și să dobândească proprietăți active care să-i permită celui care învață să se angajeze într-o varietate de activități cognitive planificate. Rezolvarea situațiilor de învățare noi se bazează

pe existența cunoștintelor anterioare care sunt activate, determinând formularea ipotezelor, a estimarilor și, în final, găsirea soluției corecte.

Activarea informațiilor anterioare este îngreunată dacă noile cunoștințe sunt neclare, dezorganizate ori lipsite de sens (ne întoarcem la nevoia imperioasă ca organizatorul unei activități interdisciplinare să fie foarte bine pregătit profesional și să cunoască nivelul elevilor cu care lucrează).

Este confirmat de practică faptul că succesul într-o activitate de învățare nu depinde doar de existența unor cunoștinte anterioare ci și de capacitatea de acces la aceste cunoștinte. De multe ori cunoștintele elevilor sunt inerte, ei le dețin, dar nu pot avea acces la ele deoarece nu le-au legat între ele prin diverse exerciții aplicative. Abordarea interdisciplinară permite realizarea obiectivelor atât cognitive cât și afective, ori de ordin acțional, iar în atenția cadrului didactic, manager al situațiilor de învățare trebuie să stea și următorul aspect: atunci când elevii dobândesc o anumită deprindere sau pricepere, ei trebuie ajutați să înțeleagă și să știe cum o pot transfera în diferite alte domenii, pentru că o deprindere cu cât este mai specifică, cu atât e mai dificil de transferat.

Concluzii:

1. nevoia abordării interdisciplinare a procesului instructiv - educativ;
2. rolul pregătirii de specialitate a cadrului didactic;
3. aspecte ale abordării interdisciplinare în raport cu alte strategii;
4. efecte posibile în planul dezvoltării armonioase a elevului.

Când există preocupare din partea cadrului didactic pentru abordarea interdisciplinară, procesul educațional dobândește un caracter formativ, sunt eliminate "barierele" artificiale dintre domeniile cunoașterii, se realizează fără dificultate transferul de cunoștinte, crește gradul de implicare a elevilor și eficiența activității instructiv-educative este mai sigură.

Bibliografie :

1. Miron Ionescu –"Instrucție și educație", Cluj Napoca, 2003
2. Revista "Formarea continuă" a C.N.F.P. din Înv. Preuniversitar - 2003, nr. 4
3. Programa școlară pentru clasele I-II - 2004

Strategii pentru o clasă fără bulliyng

Profesor: Santavan Simona Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 1
Localitatea Aghireș, Județul Sălaj

„... Și bullying poate fi și atunci când prietenii tăi se întorc împotriva ta și nu mai vrei să te duci la școală." (copil, 9 ani, Marea Britanie)

Scenariu 1 Maria

Maria este nouă la noi în clasă. Știți că se simte singură și își dorește mult să-și facă prieteni. O altă fată o întreabă dacă poate împrumuta telefonul ei mobil pentru a-și suna părinții. Mai târziu o vedeți pe fată ținând telefonul Mariei și râzând cu un grup de elevi pe hol. Când întrebi ce s-a întâmplat, fata explică faptul că a folosit telefonul Mariei pentru a publica un mesaj pe peretele ei de FB: 'contactați-mă pentru sărutури gratuite'. Ea îți arată că există deja câteva răspunsuri explicite la text din partea unor băieți care îi cer să se întâlnească cu ei. Toți elevii din grup glumesc spunând că Maria „acum chiar este popular"

1. Cum credeți că au făcut-o colegii ei pe Maria să se simtă?

2. Cum vi se pare comportamentul fetei? Ce încerca ea să obțină?
3. Cum vi se pare comportamentul celorlalți implicați (elevii care râdeau și băieții care au răspuns la mesaj)? Ce încercau să obțină?
4. Ați defini experienţa Mariei drept bullying? Dacă da, a fost comportamentul abuziv experimentat de Maria pe bază de gen?
5. Ce credeți că ar trebui să facă Maria acum?
6. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena Mariei?
7. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena fetei care a luat telefonul Mariei?

Scenariu 2 Petru

Petru este un elev strălucit din clasa voastră. Alți elevi îi cer tema pentru a o copia, dar el refuză întotdeauna. El are astm și acest lucru face ca să fie dificil pentru el să participe la activități sportive. Recent, l-ai văzut având un atac de astm în timp ce juca fotbal. Colegii lui de echipă glumesc pe seama lui în fiecare zi și îl numesc ,,cârpă". Unul dintre băieți l-a îmbrâncit și a căzut în genunchi în noroi și i-a făcut o poză cu telefonul mobil. Mai târziu, același băiat vă cere să vă uitați la pagina lui de Facebook. Încărcase fotografia cu Petru, cu titlul ,,Așa arată eșecul". V-a spus că unii dintre elevi din clasă deja au dat „like" folotografiei. V-a cerut să spuneți cât mai multor oameni să dea „like" fotografiei.
1. Cum credeți că l-au făcut colegii lui pe Petru să se simtă?
2. Cum vi se pare comportamentul băiatului? Ce încerca el să obțină?
3. Cum vi se pare comportamentul celorlalți oameni implicați (toți cei care l-au făcut pe Petru 'cârpă' și care au dat 'like' la fotografia de pe Facebook)? Ce încercau să obțină?
4. Ați defini experienţa lui Petru drept bullying?
5. Ce credeți că ar trebui să facă Petru acum?
6. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena lui Petru?
7. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena băiatului?

Scenariu 3 Eric

Eric este cu voi în aceeași clasă. O altă colegă, Laura, îi cere o întâlnire dar el nu a fost interesat. De atunci, Laura și prietenele ei râd de el de fiecare dată când trec pe lângă ele. L-au întrebat cu voce tare dacă 'preferă băieții în locul fetelor' astfel încât toată lumea să le audă. Unii dintre profesori leau auzit și ei spunând acest lucru, dar au ignorant comentariile. O săptămâna mai târziu, Laura și prietenele ei au lăsat broșuri despre drepturile homosexualilor și organizații de sprijin pe banca lui Eric.
1. Cum credeți că l-au făcut pe Eric să se simtă Laura și prietenele ei?
2. Cum vi se pare comportamentul Laurei? Ce încerca ea să obțină?
3. Cum vi se pare comportamentul prietenelor Laurei și al profesorilor care au ignorat comentariul? Ce încercau să obțină?
4. Ați defini experienţa lui Eric drept bullying sau violență în baza genului? Dacă da, a fost comportamentul abuziv experimentat de Eric pe bază de gen?
5. Ce credeți că ar trebui să facă Eric acum?
6. What would you do/say if you were Eric's friend?
7. Ce ați face/spune dacă ați fi prietenul/prietena Laurei?

Obiectivul activităților este ca elevul să se simtă în siguranță, încurajat și fericit prin dezvoltarea propriilor deprinderi de rezolvare a problemelor într-o manieră respectuoasă, având la bază cooperarea, dezvoltarea unor deprinderi de viață, a capacității de auto-organizare și în special a responsabilității.

Bibliografie:

Tzvetina Arsova Netzelmann, Elfriede Steffan, Marina Angelova, Strategii pentru o clasă fără bullying. Manual Pentru Profesori Și Personalul Școlar. 2016

Cooperarea-cerință actuală anti-Bullying

Prof. înv. primar: Balint Laura
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu"
Localitatea Arad, Județul Arad

Perioada şcolară este momentul în care influenţele exterioare lasă urme adânci şi durabile asupra personalităţii copilului, a cărui receptivitate şi flexibilitate psihică îl ajută în acest sens. Copiii prin natura lor sunt buni, bunătatea acestora manifestându-se în relaţiile cu cei din jur. Ei dovedesc dragoste şi ataşament faţă de părinţi, colegi, profesori. În consecinţă, copiilor li se pot forma sentimente morale şi atitudini, comportamente, ei fiind receptivi la învăţăturile adulţilor. Esenţială este călăuzirea intereselor lor sufleteşti către valorile morale şi creştine. De stringentă necesitate şi actualitate considerăm a fi şi cultivarea sensibilităţii faţă de problematica umană, faţă de valorile moral-civice. De aceea, urmărim educarea copiilor în spiritul respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, al demnităţii şi al toleranţei, al schimbului de opinii, al respectării opiniei.

Realizarea acestor obiective solicită din partea noastră, a învăţătorilor, aplicarea unor strategii moderne de instruire şi educare, adaptate la obiectivele urmărite, la particularităţile copilului, la condiţiile de lucru şi ţinând seama de comanda societăţii în momentul respectiv. Această problematică am abordat-o cu succes în cadrul activităţilor şcolare şi extracurriculare, cu ocazia unor evenimente, apelând astfel la proiectele educaţionale. Pentru formarea unei conduite morale materializate în spiritul păcii, iubirii, respectului, fericirii, libertăţii, onestităţii, modestiei, toleranţei, cooperării, responsabilităţii, simplităţii, unităţii în raporturile cu semenii, de afirmare a copilului ca fiinţă spirituală, consider că este necesară proiectarea şi realizarea unor activităţi al căror conţinut să reflecte acest domeniu.

Obiectivele care ne privesc pe noi, cadrele didactice, sunt:
• dezvoltarea de noi capacităţi de comunicare cu elevii într-un mediu lipsit de constrângeri;
• experimentarea noilor metode de predare şi evaluare a cunoştinţelor.

Datorită faptului că mereu trebuie să se aibă în vedere realizarea obiectivului major, acela de dezvoltare a unor atitudini şi comportamente, este necesar să se stabilească pentru fiecare activitate o atmosferă bazată pe valori. Pornind de la valorile oferite ca stimuli, cu ajutorul reflecţiilor prin imaginaţie, prin vizualizări creative, prin reflectări asupra situaţiilor din viaţă, se trece la explorarea valorilor cu ajutorul jocurilor, analizei conţinuturilor de la alte discipline, informând elevii asupra valorilor prin poveşti, texte, personaje. Transmiterea stimulilor valorilor are loc prin realizarea unei atmosfere calde, calme, cu ajutorul unor mesaje spontane pozitive către toţi membrii grupului de lucru. În acest cadru de discuţie relaxantă, are loc întrajutorarea, împărtăşirea unor experienţe individuale, înţelegerea cognitivă şi cea afectivă. Aceste convorbiri fac posibile explorarea ideilor, lucru în echipe, construirea unor hărţi mentale, autoreflecţia. Toate duc spre realizarea unei expresii creative, a dezvoltării unor abilităţi (personale, sociale şi emoţionale pe de o parte, şi pe de alta a celor de comunicare interumană) în mediul de lucru care se extinde asupra lumii şi societăţii. Prin acestea se realizează transferul învăţării şi integrarea valorilor în viaţă.

În toate activităţile e necesar să se evite atitudinile critice, să se stabilească scopuri realiste, să existe o apreciere pozitivă faţă de activităţile desfăşurate, să se realizeze permanent o evaluare pozitivă şi apreciativă. Copilul trebuie să se simtă iubit, valorizat, respectat şi în siguranţă. Lucrul trebuie să se desfăşoare în echipe, iar activităţile să determine elevii să devină comunicativi, curajoşi şi înţelegători.

Pornind de la asumarea responsabilităţii, în rezolvarea conflictelor dintre elevi am intervenit prin stabilirea unui mediator din rândul elevilor. Acesta a intervenit prompt pentru soluţionarea

conflictelor, prin discuţii cu colegii implicaţi, care au găsit modalităţi de împăcare şi şi-au asumat răspunderea pentru faptele petrecute. Dintre ideile folosite ca puncte de reflecţie pentru cooperare amintesc: cooperarea există atunci când oamenii lucrează împreună pentru un scop comun, când cooperăm trebuie să dezvoltăm idei, „Unde-i unul nu-i putere, la nevoi şi la durere/ Unde-s doi, puterea creşte şi duşmanul nu sporeşte”. Uneori trebuie să renunţăm la ideea noastră. Când cooperăm uneori conducem sau trebuie să ne urmăm conducătorul.

Învăţarea prin cooperare este o strategie de instruire structurată şi sistematizată, în cadrul căreia, grupe mici de elevi lucrează împreună pentru a atinge un ţel comun. Premisa învăţării prin cooperare este aceea conform căreia subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. Metodele de învăţare prin cooperare solicită din plin, dar şi valorifică maximal, pe multiple planuri, potenţialul uman de cunoaştere, de simţire şi de acţiune cu care un elev sau altul vine la şcoală. Aceste metode facilitează comunicarea, colaborarea, relaţionarea şi sprijinul reciproc pentru rezolvarea unor probleme sau elaborarea unor teme noi, care duc la cunoaşterea dintre elevi, înţelegerea şi acceptarea reciprocă.

Una dintre aceste metode, care poate fi folosită cu succes la orice clasă din învăţământul primar, este “turul galeriei” (Johnson, D.W., 1989) . Aceasta presupune parcurgerea următorilor paşi:

• brainstorming individual
• interviu de grup
• producerea planşelor
• susţinerea, de către un raportor, a produsului obţinut
• afişarea produselor
• efectuarea turului galeriei
• dezbaterea.

. Experienţa ne-a arătat că lucrând în echipă se obţin mai multe idei, se găsesc mai multe soluţii chiar dacă persoanele lucrează separat, iar învăţarea poate fi o premisă a educării, a dezvoltării creativităţii, a exprimării fără teamă a opiniilor proprii, a educării prin colaborare, comunicare şi cooperare. Dacă privim către noi observăm că ne este greu să lucrăm unii cu alţii. De aceea, este foarte important să le dezvoltam copiilor competenţe ce ţin de colaborare, comunicare, creativitate. Am constatat că munca în echipă este eficientă în mod deosebit la vârsta şcolară, întrucât îi antrenează pe copii pentru distribuirea responsabilităţilor în funcţie de aptitudinile şi deprinderile fiecărui copil şi se finalizează cu obiecte utile, compoziţii, dramatizări. De asemenea, stimulează cooperarea între copii, elimină discriminările de orice natură, vizează abilitatea de rezolvare a problemelor într-un mod original şi este benefică deoarece oferă un spor de productivitate mai mare în ceea ce priveşte gândirea soluţiilor, efectuarea de operaţii care cer intuiţie, restructurări informaţionale şi creativitate.

Am aplicat principiile adevăratei cooperări într-un proiect de realizare a unor activităţi pe care toţi elevii doresc să le înfăptuiască în cadrul sălii de clasă. Activităţile în care elevii au trebuit să dovedească cooperarea au constat în: amenajarea unui colţ de lectură şi angajarea elevilor ca să-l întreţină pe rând şi să-l folosească, îngrijirea peştişorilor dintr-un acvariu achiziţionat din fondurile puşculiţei clasei, confecţionarea unor căsuţe pentru păsările, cooperarea cu alte clase de elevi în cadrul unor acţiuni de protejare a mediului înconjurător. Prin aceste proiecte elevii discută şi muncesc împreună, îşi întăresc abilităţile sociale pozitive, care creează armonie şi coeziune în cadrul echipei. În vederea evaluării eficienţei acţiunilor desfăşurate pe parcursul proiectului, am organizat expoziţii cu lucrările elevilor, am solicitat soluţii din partea copiilor pentru a deveni responsabili şi cooperanţi. Toate activităţile au dus la concluzia că succesul cere responsabilitate şi cooperare între indivizi, lucruri care stau la temelia evoluţiei şi progresului uman. Este nevoie de o mai bună educaţie şi de o şcoală în care elevi şi educatori să înveţe în spiritul cooperării şi al responsabilităţi pentru realizarea unui scop comun: o viaţă mai bună pentru generaţiile ce vor urma.

Preocupările internaţionale recente privind violenţa în societate au inclus şi problematica violenţei în şcoală, subliniindu-se faptul că şcoala este o parte integrantă a comunităţii. În societatea românească, violenţa în şcoli nu mai este un aspect neglijat. O diversitate de forme de violenţă uşoară sau moderată, dar şi evenimente tragice, aduse la cunoştinţa publicului, reprezintă expresia vizibilă a unui stil de relaţionare şi a unui comportament social care valorizează pozitiv violenţa.

Violenţa între elevi este orice formă de manifestare a unor comportamente precum: exprimare inadecvată: umilire, jignire, poreclire, tachinare, ironizare, ameninţare, injurii; bruscare, împingere, lovire, rănire; comportament şcolar neadecvat: certuri, conflicte. Având în vedere că - promovarea cooperării şi dezvoltarea deprinderilor de cooperare la elevi: facilitează structurarea atitudinilor prosociale, precum: încurajarea colegilor, sprijinirea, implicarea, participarea, întrajutorarea; determină valorizarea celorlalţi elevi, colegii nu mai sunt percepuţi ca rivali, ci ca resurse pentru atingerea succesului; generează un climat şcolar afectiv pozitiv, favorizând integrarea socială.

Bibliografie:

4. Berce, C., Introducere în problematica învăţării prin cooperare, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
5. Ionescu, M., Berce, C., Buda, C., Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
6. Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), Violenţa. Aspecte psihosociale, Iaşi, Editura Polirom, 2003
7. Flueraş, V., Teoria şi practica învăţării prin cooperare, Cluj-Napoca, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2005
8. Ulrich, Cătălina, Managementul clasei - învăţare prin cooperare, Editura Corint, Bucureşti, 2000.

Strategii de eliminarea comportamentelor de bullying

Profesor: Bordea Gina
Liceul „Simion Mehedinți”
Localitatea Vidra, Județul Vrancea

Într-o societate în care, la finalul anului 2013, 63% dintre copii afirmau că sunt bătuți acasă de către părinții lor, iar 87% dintre elevi mărturiseau că au fost cel puțin odată implicați într-o situație de abuz verbal din partea unui cadru didactic, nu este o surpriză faptul că nivelul de violență pe care copiii îl manifestă în relație cu colegii / prietenii lor, pare să fi crescut considerabil; ba mai mult, nuanțele comportamentelor violente în care copiii sunt implicați deopotrivă ca victimă, agresor și martor, s-au diversificat, degenerând adesea în ceea ce studiile de specialitate definesc ca fiind bullying, respectiv, un comportament agresiv intenționat, menit să provoace disconfort sau durere, care implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă.

Comportamentele de bullying au stabilitate crescută în timp, sunt cel mai adesea ascunse de adulți și continuă în absența unor măsuri specifice de intervenție. Spre deosebire de comportamentele de agresivitate, ce apar spontan între copii ca urmare a experimentării de emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și se elimină deîndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, comportamentele de bullying nu dispar de la sine. Bullying-ul este o problemă relațională ce solicită întotdeauna o soluție care implică schimbări la nivelul relațiilor între copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

La nivelul fiecărei școli: 1. Includerea în regulamentul școlar a aspectelor fundamentale

pentru identificarea, recunoașterea și intervenția precoce în situații în care sunt semnalate comportamente de bullying și afișarea publică a acestora; 2. Creșterea nivelului de conștientizare cu privire la riscurile bullying-ului pentru protecția și sănătatea copiilor, în rândul tuturor actorilor implicați în actul educațional: cadre didactice, personal administrativ, părinți, elevi; 3. Elaborarea de proceduri clare pentru gestionarea corectă a situațiilor de bullying; 4. Dezvoltarea și implementarea de activități, cu personal resursă alocata, în arii mai puțin supravegheate din spațiul școlii, altele decât sala de clasă (ex. toalete, terenuri de sport, curtea școlii, culoare cu colțuri etc.), cunoscute ca prezentând risc crescut pentru apariția comportamentelor de bullying; 5. Implicarea elevilor în elaborarea de strategii și soluții pentru eliminarea comportamentelor de bullying, în acord cu nevoile specifice, locale, ale fiecărei școli Dată fiind corelația înaltă între comportamentele de abuz (fizic și / sau emoțional) asupra copilului în familie și implicarea acestuia într-un comportament de bullying, în calitate de victimă și/sau agresor, se recomandă următoarele: 1. Deschiderea de centre de educaţie parentală și servicii de sprijin pentru copil și familie în fiecare judeţ din ţară; 2. Dezvoltarea de competenţe de educație parentală profesioniștilor care interacţionează cu părinţii în contexte educaţionale și nu numai (ex. profesori, educatoare, medici pediatri, medici de familie, psihologi, asistenţi sociali etc.); 3. Finanţarea serviciilor și programelor destinate părinţilor, pentru a crește accesibilitatea acestora în rândul populaţiei; 4. Implementarea la nivel național a campaniilor publice de conștientizare a consecințelor negative pe care abuzul asupra copilului le generează asupra dezvoltării acestuia, consecințe ce includ riscul crescut ca un copil abuzat să devină agresor / victimă într-o situație de bullying;

Se recomandă de asemenea ca toate demersurile ce au în centru copilul să fie construite în acord cu următoarele principii: 1. Respectarea interesului superior al copilului în toate acțiunile și deciziile care îl privesc pe acesta; 2. Evitarea și combaterea intervențiilor care revictimizează copilul; 3. Participarea copilului, a cadrului didactic și a părintelui sau, după caz, a persoanei de îngrijire în procesul de rezolvare a situației de bullying; 4. Munca în echipă multidisciplinară, în rețea interinstituțională, și în parteneriat cu familia; 5. Asigurarea unei intervenții unitare și specializate pentru copilul victimă și/sau , agresor în contexte educaționale și de sănătate; 6. Asigurarea și facilitarea accesului la servicii de sprijin și de specialitate pentru toți copiii implicați în situația de bullying, (victime, agresori, martori); 7. Asigurarea stabilității și continuității în îngrijirea, creșterea și educarea copilului; 8. Respectarea confidențialității și a normelor deontologice profesionale, fără prejudicierea activității de semnalare a situațiilor de violență sau a activității de instrumentare a cazurilor.

Bibliografie:

1. Abuzul si neglijarea copilului, Salvaţi Copiii, București, 2013
2. Agabrian Mircea, Analiza de conţinut, Editura Polirom, București, 2006;
3. Chelcea Septimiu, Metodologia cercetării sociologice – Metode cantitative și calitative (ediţia a 2-a), Ed. Economică, București, 2004.
4. Krueger Richard A., Mary Anne Casey, Metoda focus grup. Ghid practic pentru cercetarea aplicată, Editura Polirom, 2005
5. Vlăsceanu Lazăr, Metodologia cercetării sociologice, Editura Economică, București, 2000;

Studiu de specialitate
„Bullyingul între mit și realitatea„

Profesor pentru învățământul primar: Popescu Ioana Georgiana
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Aproape că nu există clasă în care să nu identificăm cel puțin un caz de bullying. O mare eroare e să credem că aceste comportamente violente ale copiilor sunt modul în care se adaptează la viaţa adultă”

Realitatea de pe teren e dureroasă. Statisticile arată că în România, 9 din 10 cazuri de bullying au loc în şcoală. În America, 1 din 4 copii e victimă a bullying-ului cibernetic sau în lumea reală, iar în Europa au fost înregistrate, în ultimii zece ani, peste 500.000 de cazuri de bullying. Mai mult decât atât, potrivit unui studiu realizat de Poliția Capitalei în anul 2016, 40% dintre elevii intervievați se tem că pot deveni victimele bullyingului. E dreptul copiilor de a învăța într-un mediu sănătos și securizant socio-afectiv. Personalul școlii, elevii și părinții, printr-o strânsă și constantă colaborare, pot să creeze un astfel de climat școlar sigur și prietenos.

Copilul tău plânge și refuză să meargă la școală? Pare trist, apatic, simți că-ți ascunde ceva? Nu mai iese cu prietenii așa cum o făcea înainte și preferă să stea mai tot timpul în casă? Atunci poate ar trebui să verifici ce se întâmplă cu el… la școală.

Bullying-ul poate lua multe forme, dar ce trebuie să înțelegem în primul rând este că bullying-ul este un comportament agresiv, repetat și intenționat, și cât se poate de serios: lovirea sau jignirea, amenințările, folosirea forței cu scopul de a te impune în fața altei persoane, umilirea, toate acestea înseamnă bullying. Un fenomen întâlnit în special în mediul școlar, bullying-ul poate fi recunoscut ușor prin acele glume răutăcioase, jigniri, intimidare, amenințări și chiar violență fizică, acțiuni ce apar în recreații, în clasă, pe coridor, în curtea școlii, pe terenul de sport, pe drumul de la școală spre casă.

Este una dintre cele mai puternice forme de violenţă fizică şi psihică ce se poate exercita asupra unui copil. În multe dintre situaţii (între copii) se porneşte de la o joacă însă, în adevăratele cazuri de bullying, jocul devine unul periculos pentru că ajunge să afecteze sănătatea fizică şi psihică a celor implicaţi. “Copilul –victimă” (ţinta agresiunii) va simţi neputinţă, frică, vulnerabilitate, îşi va percepe capacităţile de apărare ca fiind depăşite într-o situaţie în care îi este ameninţată starea de bine psiho-fizică şi relaţională.

Putem vorbi de bullying dacă sunt îndeplinite cele trei criterii definitorii: comportament agresiv sistematic și repetat (copilul este ținta hărțuirii o perioadă mai lungă de timp), comportament intenționat, deliberat (agresorul, fie el unic sau colectiv, își propune să rănească victima) și dacă există un dezechilibru de putere între victimă și agresor, în sensul că victima se simte copleșită de forța de acțiune a agresorului.

Orice comportament care conduce la generarea în copil de sentimente negative de tipul anulării valorii proprii, atac la persoană, considerarea copilului obiect şi nu subiect al discuţiei (se vorbeşte despre el în prezenţa lui, dar ca şi cum nu ar fi fizic acolo), pot fi incluse în categoria agresiunilor psihice specifice fenomenului de bullying atunci când nu sunt simple scăpări, ci sunt intenţionate, se repetă cu regularitate, fără să i se dea copilului posibilitatea de a se apăra. Această conjunctură produce răni în psihicul fragil al copilului care îi poate genera un soi de invalididate emoţională pe termen lung.

Dar de ce nu spunem nimic? Cel mai adesea vorbim de bullying între și față de copii. Este firesc ca la o vârstă fragedă victimele fie nu-și dau seama ce li se întâmplă, fie le este pur și simplu prea teamă să spună ceva. Agresorul este de cele mai multe ori perceput ca fiind mai puternic, fie prin

ascendent de vârsta, fie numeric – sunt mai mulți copii care atacă sau au un statut aparte. Mai mult decât atât, există date care atestă apariția fenomenului de la vârsta preșcolarității. La această vârstă apar micile răutăcisme pe care mulți dintre noi nici nu le sesizăm: atitudini de excludere („nu te juca cu ea dacă vrei să mai fii prietena mea"), de umilire („astăzi parcă ești îmbrăcată în pijama"), de intimidare sau chiar de jignire.

Uneori conflictele dintre copii sunt considerate a fi obișnuite. Așa se întâmpla și la vârsta noastră, ne spunem de cele mai multe ori. Din nefericire, atunci când se conturează o situație de bullying, prin prisma efectelor de ordin traumatic ce apar, nu putem deveni sclavii unei asemenea gândiri rudimentare. Faptul de a nu recunoaște dimensiunea la care se întâmplă lucrurile, de a nu conștientiza și nu a interveni potrivit, lasă urme adânci asupra întregii funcționări psihofizice și social-relaționale a copilului-victimă, și, conform studiilor, apar efecte și asupra celorlalți actori implicați, chiar și asupra copiilor-agresori.

Care sunt efectele?

Când ne raportăm la acțiunile de tip bullying, putem avea în vedere efecte pe termen scurt și efecte pe termen lung. Gravitatea acestora e în funcție de gravitatea agresiunii și de fondul copilului, de capacitatea sa de reziliență și de cea de a cere ajutor, sprijin din partea celorlalți. Există și factori de protecție și factori de vulnerabilitate în apariția traumei de tip bullying. Însă e unanim recunoscut că atunci când un copil e supus hărțuirii sistematice, apar efecte în ceea ce privește starea sa psihică și fizică, precum și în cee ace privește abilitatea sa de a socializa cu cei din jur. Nicio ființă umană nu este „imună" la un astfel de comportament.

Ca efect principal, putem vorbi despre trauma psihică ce apare dincolo de stările de neplăcere, disconfort şi iritabilitate, acea amprentă a experienţei relaţionale abuzive care aduce copilul în situaţie de deteriorare a sănătăţii fizice şi psiho-emoţională, culminând uneori cu abandonul şcolar, tentative de suicid sau omucidere. O anumită experiență poate deveni una traumatică în funcţie de severitatea actelor de violenţă şi de durata în timp a lor. Sunt mulţi factori de risc a căror prezenţă favorizează apariţia traumei psihice, dar există şi factori de protecţie de care putem ţine cont astfel încât să prevenim traumatizarea psihică a elevilor.

Profesorii pot urma cursuri sau workshop-uri de formare și dezvoltare a abilităților de gestionare a cazurilor de bullying, sau diverse programe de dezvoltare personală, pentru a dezvolta o atitudine echilibrată și sănătoasă, inclusiv în abordarea unor probleme de acest gen.

Și ca specialiști putem face multe lucruri, însă poate nu avem deschiderea, educația sau „infrastructura" necesare. Din păcate, la noi specialistul intervine mai degrabă atunci când fenomenul a luat amploare. Abia atunci se ajunge la specialiști. Acțiunile noastre tratează efectele, mai puțin cauzele și se ocupă mai deloc de prevenție. Tratăm de mulți ani o traumă deja existentă, greu de vindecat. Cu toate acestea, în România au loc din ce în ce mai multe evenimente dedicate și campanii de informare, care țintesc spre a preveni fenomenul și a trata cauzele, în speranța diminuării lui. Mai mult decât atât, există și la noi o lege anti-bullying, recent adoptată de Senatul României. Aceasta prevede definirea şi prevenirea bullying-ului, asistenţa psihologică, dar şi formarea şi informarea personalului didactic cu privire la problemele care decurg din acest tip de comportament.

Bibliografie:

1. Berce, C., Introducere în problematica învăţării prin cooperare, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
2. Ionescu, M., Berce, C., Buda, C., Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Eikon, Cluj-Napoca, 2005
3. Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), Violenţa. Aspecte psihosociale, Iaşi, Editura Polirom, 2003

Stop Bullying, contează fiecare copil!

Profesor: Gavriluță Mihaela
Colegiul Național „Calistrat Hogaș„
Localitatea Piatra Neamț, Județul Neamț

Tot mai mult, în ultimii ani, auzim vorbindu-se despre bullying. Și chiar de mulote ori , ne-am întrbat poate, ce este bullying-ul?

Termenul de "Bullying" vine din termenul englezesc "bully" și înseamnă bătăuș, huligan. Bullying-ul este un comportament ostil și de excludere, chiar de umilire a cuiva. Termenul poate fi asociat și cu alți termeni precum brutalizare, intimidare sau terorizare. Acest fenomen implică un dezechilibru de putere și tărie între victimă și agresor, acest lucru manifestându-se repetitiv într-un grup de copii – la școală, la locul de muncă, în familie, sau chiar între țări. Aceste comportamente de bullying nu dispar niciodată. Bullying-ul a devenit o problemă relațională care cere mereu o soluție și schimbări importante în ceea ce privesc relațiile între copii dar și dinamica grupului.

Prof. Dr. Dan Olweus, un profesor cercetător în psihologie din Norvegia , considerat pionier pe tema bullying-ului, pe baza a multor ani de cercetare, implementare și evaluare a programelor de prevenire (Hazelden Foundation, 2016). Definiția sa afirmă:

„Un elev este agresat atunci când el/ea este expus, în mod repetat în timp, unor acțiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi.... O acțiune negativă este situația în care o persoană provoacă intenționat, sau intenționează să provoace, durere fizică sau discomfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri.” (Olweus, 1993)

Cum se manifestă bullying-ul?

Cel care vrea să fie cool, să-i rănească și să-i intimideze și să-i jignească pe ceilalți este agresorul. Lui nu-i place să aibă reguli, de cele mai multe ori se bucură că poate produce durere celorlalți, dorind în continuare să domine și să-i controleze pe ceilalți. Rănindu-i pe ceilalți, el abuzează de putere în mod repetat. Persoanele agresate sunt în cele mai multe cazuri elevi, care au potențial de " victimă"și pot avea următoarele probleme:

- supraponderali sau subponderali
- au puțini prieteni sau nu au prieteni
- au abilități sociale scăzute
- sunt săraci sau bogați
- sunt scunzi sau prea înalți
- au slabe abilități sportive
- au dizabilități fizice sau mentale
- sunt inteligenți, talentați
- sunt persoane noi din grup
- au părinți divorțați
- sunt pur și simplu „diferiți” de ceilalți.

Martorul sau spectatorul, adică cel care observă și vede fenomenul de bullying, decide să nu intervină din frica de a nu deveni el o victimă. Cei mai mulți martori acceptă în mod pasiv, privesc și nu fac nimic. Bullying-ul poate fi verbal, fizic, sexual sau psihic. Critici, minciuni, satirizare, comicul exagerat adresat unei persoane sau grup de persoane sau diferențele pe care le prezintă, toate constituie un comportament de tip bullying.

Cum putem să-i ajutăm pe acești copii cu potențial de " victimă" ?

În primul rând , discuțiile cu părinții făcute acasă, jocurile de rol și scenariile imaginare joacă un rol

important. Trebuie să-i încurajăm mereu pe copii, astfel îi ajutăm să-și crească stima de sine. Un alt rol important este să-i ajutăm să-și facă prieteni. Discuțiile de la școală , cu dirigintele, profesorii clasei și implicit cu părinții și elevii clasei, pot fi un factor important în soluționarea problemelor de bullying.
Efectul bullying poate fi diminuat și prin găsirea unor soluții atât de instituțiile de învățământ în colaborare cu părinții cât și de organizațiile non-guvernamentale medierea situațiilor de hățuire verbală, fizică sau emoțională, socializarea și comunicarea joacă un rol foarte important în combaterea acestei probleme (în acest sens sunt organizate tabere pentru copii la nivel național).

Bibliografie:

1. manual-rom-web bullyng.pdf
2. https://www.winddiscovery.ro/blog/bullying-depistare-combatere
3. https://ro.wikipedia.org/wiki/Bullying
4. https://www.winddiscovery.ro/blog/bullying-depistare-combatere

Stop Bullying, contează fiecare copil!

Prof. înv preșcolar: Dumitrescu Doriana
Prof. înv preșcolar: Picu-Vulpășin Adina
Grădinița cu PP '' Lui Goghiță ''
Localitatea Timișoara, Județul Timiș

Termenul de bullying provine din englezescul ''bully'' care înseamnă huligan sau aggressor și reprezintă un act comportamental repetat îndreptat spre rănirea fizică, mentală sau emoțională a altei personae.
Din păcate fenomenul bullying la copii este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem și se întâmplă de cele mai multe ori în școală, pe coridoare, în curte, pe străzi și din păcate unoeri chiar și sălile de clasă sub supravegherea cadrului didactic. Nedepistat la timp bullyingul poate crea traume si repercursiuni ireversibile asupra adaptibilității copilului în societate. Cel mai adesea un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă școala din teama că ar putea fi agresat din nou, chiar și în cazul celor mai ușoare forme, expunerea repetată la o experiență de agresare îl predispune pe copil la a dezvolta numeroase probleme de sănătate mentală, iar aici putem vorbi despre depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar și uneori se poate ajunge chiar și la suicid.

Tinerii care agresează sunt aceea care țin să atragă atenția, care își doresc cu orice preț să devină cunoscuți, populari. Atunci când se leagă de cineva mai mic decât ei sau mai slab decât ei, acest lucru îi face să se simtă importanți, puternici, iar unii pot proven și din familii dezorganizate în care ''a țipa, a arunca cu obiecte în celălalt sau a te comporta urât'' este o modalitate de raspuns normal la o situație stresantă sau problematică, pentru ei asta reprezintă '' normalitate ''. Mare parte dintre copiii considerați '' răi '', cei care răspândesc această formă de comportament sunt conștienți de disconfortul la care își supun colegii, dar alții nu își dau seama de postura în care sunt puse victimele lor.

Victimele de obicei sunt copiii timizi, lipsiți de forță, încredere în sine, se supără foarte repede sau care sunt incapabili de a se apăra singuri. Cum facem totuși față fenomenului de ''bullying''? Consider ca pentru stoparea acestui fenomen toată lumea din școală/ grădiniță trebuie

să fie implicată, profesori, elevi, personal auxiliar, părinți pentru a face din spațiul școlar o zonă sigură pentru toți copiii, iar comunicarea cu aceștia este absolut esențială. Se recomandă a fi făcute întâlniri săptămânale cu copiii, să se țină lecții despre acest fenomen și să îi face conștienți despre cee ace înseamnă acesta. Orice formă formă de agresiune verbală sau fizică văzută de elevi, ar trebui semnalată adulților, clar câteva semnale de alarmă trase de față cu toți copiii școlii nu sunt suficiente, trebuie lecțtii sau unoeri jocuri de rol chiar dacă unoeri poate să pară ciudat, în care să le demonstrăm elevilor cam c ear trebui să urmărească.

Comunicarea cu părinții este de asemenea esențială, iar ca părinte ar trebui să îndemnăm copiii să încerce să evite pe cât posibil astfel de comportamente, asta nu înseamnă că nu trebuie să meargă la școală și pur si simplu să o iei pe alt traseu când vezi un copil nervos că vine spre tine, să își păstreze o postură dreaptă, curajoasă.

În concluzie, bullyingul este o infracțiune și ar trebui ca noi, cu toții să îl tratăm ca atare.

Bullying-Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Profesor: Pintea Denusia
Grădinița cu program săptămânal „Floare de lotus„
Localitatea Odoreu, Județul Satu Mare

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni).Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Bullying-ul este o notiune care cuprinde o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"),

împrăştierea de zvonuri false.

Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

- Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.
- Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi".
- Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede

sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare).

- Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergătorPentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

În concluzie:

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau un grup cu ajutorul căruia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Important de reţinut!

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT
2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3. SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.

Bullyingul la grădiniţă

Educatoare: Diaconu Alina
Grădinița cu P. N. Nr. 24
Localitatea Ploieşti, Județul Prahova

Motto: „Şcoala nu trebuie să producă oameni mari, ci oameni buni...”(Aurelian Silvestru „Fărâme de suflet”)

Bullyingul este un concept, un termen cu interpretări multiple care explică în mare parte expresiile violenţei fizice, mentale sau verbale.La nivel internaţional există numeroase cercetări care au descoperit că fenomenul de bullying a crescut simţitor odată cu dezvoltarea accelerată a tehnologiei. Aceasta dezvoltare a alimentat comportamentele ostile din cauza factorilor economici (săracule),discrepanţele create de mediul de viaţă urban versus rural (ţăranule), diferenţele de etnie, religie şi cultură. Prin puterea exemplului, bullyingul porneşte şi se opreşte în familie.

Fenomenul de bullying a existat dintotdeauna, însă în ultimii ani a devenit un fenomen din ce în ce mai periculos.

Preşcolaritatea reprezintă una dintre cele mai frumoase vârste, reprezintă interacţiunea copilului cu mediul social, însă chiar şi la această vârstă, chiar la primul impact cu mediul social, copiii folosesc forme de bullying infantil (ex:„Doamnaaa, fetiţa aceea mi-a spus ca am bluza urâtă”). Este foarte bine ştiut faptul că uneori cuvintele au un impact mult mai puternic decât faptele.

Acest fenomen de bullying ia amploare pe zi ce trece mai ales în rândul adolescenţilor. Din dorinţa lor de a fi în „trend”, „la modă” aceştia apelează la modalităţi nu tocmai potrivite de a atrage atenţia şi simpatia celor din jur, de a deveni polpulari, de a câştiga atenţie. Uneori efectele „atacurilor” verbale pot scăpa de sub control şi pot degenera în violenţă fizică, îngrijorător fiind că de multe ori aceste acţiuni au loc în incintele şcolilor, afectând în mod direct educaţia.

Din experienţa mea didactică, voi relata un caz de bullying întâmplat într-o grădiniţă unde exista preşcolari de etnie rromă şi preşcolari români.

La începutul anului şcolar am avut în componenţa grupei 20 de preşcolari de grupă mare, dintre care un preşcolar de etnie rroma supradotat.

Pe parcursul anului şcolar am observat că entuziasmul acestuia de a răspunde la activităţi, de a fi implicat , scădea pe zi ce trece. După multe discuţii cu acesta am aflat că problema copilului era lipsa de socializare, ceilalţi copii nu mai vorbeau cu acesta , nu mai interacţionau, iar preşcolarul se simţea din ce în ce mai nesigur pe forţele proprii şi tot mai singur.

Această formă de bullying infantil mi-a dat de gândit, iar concluzia la care am ajuns este urmatoarea:

Educaţia primită în familie este esenţială pentru dezvoltarea copiilor, viitori oameni ce vor face parte din societate, puterea exemplului este cea mai eficientă şi cea mai benefică într-o familie. Cu greu o educatoare reuşeşte să insufle un comportament adecvat dacă în familie nu exista armonie şi întelegere.

Sunt de părere că bullyingul trebuie înţeles de părinţi şi de cadrele didactice pentru a putea stopa sau măcar pentru a putea ameliora acest fenomen atât de ostil şi umilitor.

Bullying - Spun NU violenței
Agresivitate, violență, bullying: cauze, forme, soluții, combatere, prevenire

Profesor: Dincă Sonia
Școala Gimnazială ”Grigore Dimitrie Ghica”,
Localitatea Peretu, Județul Teleorman

CONSILIERE ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ

Clasa a VII-a

Tema: Bullying - Spun NU violenței. Agresivitate, violență, bullying: cauze, forme, soluții, combatere, prevenire

Competența generală:

Adoptarea atitudinilor pozitive față de sine și a unui stil de viață sănătos și echilibrat

Pentru a atinge competența specfică 1.2, la clasa a VII, este necesar ca profesorul să aibă anumite abilități și atitudini, în relația cu elevii: să fie bine pregătit pentru a aborda tematica din programa de Consiliere și dezvoltare personală, să aibă încredere în el și în ceilalți, să propună activități de

învățare adecvate și adaptate nevoilor clasei, să comunice eficient (ascultare activă, să dea feedback pozitiv), să gestioneze posibilele situații de criză, să ia decizii optime, să manifeste inițiativă și creativitate, să învețe permanent și să fie conectat la resurse actuale.
Pentru ca activitățile să ai rezultatul așteptat, contează atitudinea, metodele, strategiile de lucru folosite, atmosfera creată, răspunsul direct la nevoile elevilor, trăirea experienţelor personale, relaţia dintre profesor şi elevi, subiectele propuse, pregătirea domeniilor de conținut. Prima și cea mai importantă "metodă" este atitudinea față de propria persoană care va fi observată şi "predată" şi elevilor! A nu te cunoaşte pe tine este echivalent cu incapacitatea de a crea situaţii prin care să-i provoci pe ceilalți la situații de explorare personală.

Competențe specifice:
1.2: Autoevaluarea stilului de viață sănătos în raport cu mediul de viaţă
- completarea unor grile de autoevaluare despre stilul de viaţă sănătos
- realizarea unor campanii de comunicare, responsabilizare prin afişe/postere, pliante, prezentări cu ajutorul noilor tehnologii, discuții cu persoane-cheie privind dezvoltarea durabilă, texte și desene despre efectele negative ale comportamentelor de risc pentru starea de sănătate
- propunerea unui plan de acțiune pentru dezvoltarea stilului de viaţă în raport cu mediul de viaţă: comportamente sănătoase, obiceiuri zilnice, situaţii de criză, violența în școală/familie/comunitate

Activități de învățare:
- exerciţii de analiză a manifestărilor agresive, violente, de bullying, din contexte familiare
- realizarea unei harți mentale a noțiunii de violență
- exerciţii de diferențiere a formelor de bullying
- formularea unui set de recomandări despre reacții adecvate în situații de bullying din rol de martor sau victimă
- exerciții de analiză a unor sugestii privind combaterea și prevenirea comportamentelor de bullying

Resurse:
- testimoniale și imagini care fac referire la comportamentele de bullying (clipul Despre bullying, realizat de Asociația Salvați Copiii!) (https://youtu.be/ypDwpFSzD-M)
- imagini suport, în format digital sau non-digital, pentru identificarea cauzelor, formelor și a soluțiilor la comportamentele de bullying
- activitate frontală, individuală și pe grupe
- resurse de timp: 1 h

Evaluare:
- observarea sistematică a activităților elevilor
-aprecierea orală a răspunsurilor şi activităţilor desfăşurate
-evaluare pe baza portofoliului personal a realizării unei colecții de documente, cântece, filme, care abordează fenomenul bullying

Proiectul meu:
Pe această filă din Jurnal, creează o imagine a ta, reprezentativă pentru afirmația Spun NU violenței.

Marcaţi cu Adevărat sau Fals următoarele afirmaţii despre fenomenul de bullying:

		Adevărat	Fals
1.	Bullying-ul este ceva normal în copilărie.		
2.	Bullying-ul este un comportament repetat si intenționat prin care cineva rănește sau intimidează pe altcineva verbal și/sau fizic.		
3.	Bullying-ul este totuna cu conflictul, cearta între copii.		
4.	Cuvintele nu îţi pot face rău cu adevărat.		
5.	Bullying-ul poate apărea în diferite contexte - la şcoală, în faţa blocului, la locul de joacă etc.		
6.	Bullying-ul întăreşte caracterul, îi face pe copii mai rezistenţi.		

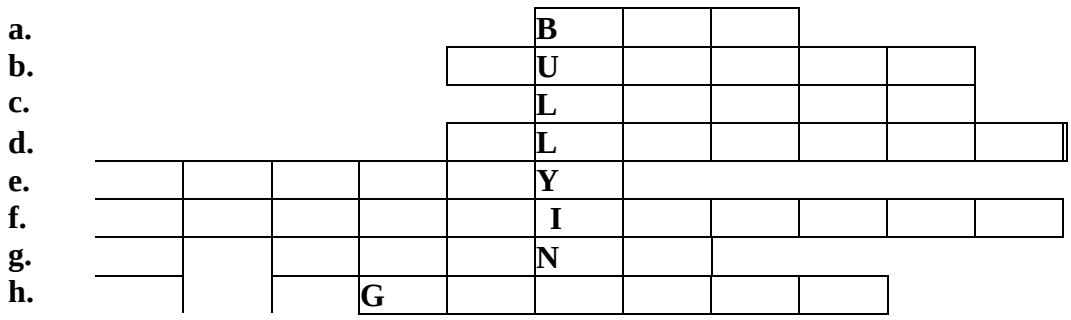
7.	Sunt copii care merită ceea ce li se întâmplă, din cauza modului în care arată, vorbesc, se comportă.		
8.	Trimiterea de SMS-uri sau e-mailuri jignitoare, răutăcioase, zvonurile sau comentariile răspândite pe site-uri de socializare despre o persoană sunt tot o formă de bullying.		
9.	Agresorii sunt întotdeauna mai puternici decât cei pe care îi agresează.		
10.	Dacă spui unui adult despre o situaţie de bullying înseamnă că eşti „pârâcios", „turnător".		
11.	Fenomenul de bullying îi poate afecta, în moduri diferite, pe toţi cei implicaţi - victimă, agresor şi martori.		
12.	Fiecare ar trebui să se descurce singur atunci când este victimă a bullying-ului.		
13.	Nu este bine să ne amestecăm dacă vedem că cineva este intimidat, agresat la şcoală sau în altă parte.		

Mesaj pentru tine:
Uneori un cuvânt doare mai mult decât o lovitură. Acordă atenție vorbelor și faptelor tale și tratează-i întotdeauna pe ceilalți așa cum ți-ai dori să fii tratat de ei.

„Stop bullying, contează fiecare copil !"
Rebus !!!

Prof. înv. primar: Maior Cristina Diana
Școala Gimnazială „ Regele Ferdinand"
Localitatea Sibiu, Județul Sibiu

1. Completează corect rebusul și vei descoperi pe verticala A-B, un comportament ostil, de umilire, des întâlnit în școli, și nu numai.
2. Descrie în câteva propoziții (5-10 propoziții) o situație pe care ai întâlnit-o , auzit-o sau chiar ai experimentat-o.

- **Cuvânt opus pentru „rău".(bun)**
- **Pune..... în ceea ce faci !(suflet)**

- **Sinonim pentru „ cinstit”.(loial)**
- **Sinonim pentru „generos”.(altruist)**
- **Cel mai mare creator de desene animate.(Disney)**
- **Cu frică de Dumnezeu.(credincios)**
- **Cuvânt opus pentru „ neatent”.(atent)**
- **Cuvânt opus pentru „ corect”.(gresit)**

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Cum învățăm copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Profesor: Piperea Tiberius-Mădălin
Clubul Sportiv Școlar
Localitatea Alexandria, județul Teleorman

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi” pentru copiii care poartă ochelari, „balenă” pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă” pentru copiii mai înalţi, „sărac” pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist” pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!”)

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool”. Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii

pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Cum le va fi afectată viaţa celor care manifestă frecvent comportamente de bullying. Bullyingul este un factor de risc pentru abandonul şcolar şi delincvenţă juvenilă. Elevii care agresează sunt de 5 - 6 ori mai predispuşi să se implice în acţiuni antisociale la vârsta adultă.

Ce impact are bullying-ul asupra vieţii copilului care primeşte un astfel de tratament. Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc.

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii. Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii “; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?” (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

- Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.
- Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi”. Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).
- Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe

cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează.

- Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

În concluzie:

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60

Bullyingul în școală
Fenomenul îngrijorător al sistemului de învățământ actual

Profesor pentru învățământul primar: Răboj Maria-Gabriela
Școala Gimnazială „Sfinții Voievozi”
Localitatea Bragadiru, Județul Teleorman

În sistemul de învățământ actual, a apărut un fenomen îngrijorător: fenomenul de bullying. Dar ce este bullying-ul? Și ce măruri pot fi întreprinse pentru a preveni sau stopa acest fenomen?
Bullying-ul este „definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă” (www.wikipedia.org).

Bullying-ul este o acțiune care aduce injurii celorlalți, aceasta fiind efectuată în mod repetat. Bulling-ul se poate manifesta atât pe plan fizic (fiind prezent acest fenomen de bullying prin agresivitate fizică) sau pe plan psihologic (prin producerea unor răni emoționale). Căile de atac ale acestui fenomen pot fi acțiunile celor din jur, cuvintele aruncate sau chiar excluderea socială. Bullying-ul poate începe de la o singură persoană sau de un grup de persoane sau chiar de la o persoană și să se extindă acest fenomen la mai multe persoane, fiind implicat un raport de putere inegal, deoarece victima, în cazul acestui fenomen nu are la dispoziție resurse de apărare (fizice, psihologice, sociale). Victima pozează într-o ipostază de cele mai multe ori, vulnerabilă, ușor de atacat, prezentând o serie de slăbiciuni sau chiar și o singură slăbiciune, o parte pe care cel care inițiază fenomenul de bullying le poate utiliza. Victima manifestă imposibilitate de apărare și sentimente de neputință. Există și o parte a acestui fenomen de bullying: există așa numiții spectatorii (bystanders) sunt și ei persoane implicate în fenomenul de bullying, chiar dacă nu în mod direct, însă asistă la acțiune. Bullying-ul este considerat o formă de violență fizică și psihologică, o conduită intenționată care vizează producerea unor prejudicii (rănire, distrugere, daune) unor persoane (inclusiv propriei persoane), cu diferite cauze care determină noi forme de violență.

Ce putem face pentru a stopa sau preveni acest fenomen de bullying?

Cadrele didactice pot realiza activități de incluziune a tuturor elevilor, activități pe echipe (membrii echipelor să se schimbe constant pentru a descoperi plăcerea de a lucra mereu cu alți colegi). De asemenea, pot fi realizate activități în parteneriat cu psihologi sau consilieri școlari care le pot prezenta fenomenul de bullying. De ce este el periculos și cât de repede și ușor putem cădea în această capcană.
Personal am utilizat cu scopul prevenirii fenomenului de bullying activități împreună cu doamna consilir școlar, am realizat împreună cu elevii anumite scenete, dramatizări care i-au conștientizat de pericolul bullying-ului. Fiecare elev a fost pe rând fie victimă, fie agresor. Apoi am discutat la finalul scenetelor despre cum s-au simțit, ce sentimente au încercat și despre modalități de a opri acest fenomen periculos. Am fi cu toții impresionați de răspunsurile primite de cei mici!

De asemenea, le-am pus filmulețe despre fenomenul de bullying sau povești cu morale. De exemplu, la ora poveștilor, elevii au vizionat Rățușca cea urâtă. Nu vă pot spune cțt de impresionați au fost cei mici de această poveste, mulți dintre ei izbucnind în plâns. Această poveste ilustrează foarte bine fenomenul de bullying, deoarece micuța rățușcă era marginalizată și agresată din cauza faptului că era diferită.

În concluzie, fiecare dintre noi putem contribui la prevenirea și stoparea acestui fenomen periculos prin întreprinderea unor acțiuni și activități în școli de la vârste cât mai fragede, astfel copilașii putând să conștientizeze pericolul acestui fenomen.

Tipurile de acțiuni din categoria bullyingului, manifestate în mediul școlar

Profesor: Măgureanu Tony
Școala "I. Gh. Duca" Tigănești
Localitatea Țigănești, Județul Teleorman

"Bullyingul reprezintă comportamentul abuziv, realizat în mod repetat şi cu intenţie directă sau indirectă, care duce la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei/victimelor, prin umilire, rănire, persecuţie, intimidare sau alte fapte. Acest tip de comportament se manifestă prin forme diverse, putând fi verbal, emoţional/ nonverbal, fizic, relaţional inclusiv sexual, deposedare de lucruri și electronic (cyberbullying)"

Nivelurile la care se realizează intervenția pentru prevenirea și combaterea bullyingului sunt: unitatea de învățământ, inspectoratul școlar, centrul de resurse şi de asistenţă educaţională- CJRAE/CMBRAE, casa corpului didactic- CCD, și Ministerul Educației și Cercetării.

Sesizarea situațiilor de bullying la nivelul unității de învățământ se face de către conducerea unității de învățământ, cadre didactice, consilier școlar, linia europeană de asistență pentru copii 116 111, alte entități cu responsabilități în domeniu.

Inspectoratul școlar este responsabil de asigurarea accesului cadrelor didactice la activități de formare continuă, legal prevăzute, în domeniul prevenirii, identificării și combaterii bullyingului, ca formă a violenței manifestate în mediul școlar, precum și de monitorizarea la nivel județean a programelor/activităților de asigurare a unui mediu școlar sigur.

În situația în care, la nivelul unității de învățământ în care au fost înregistrate situații de tip bullying, nu este încadrat niciun profesor consilier școlar (profesor în centre și cabinete de asistență psihopedagogică), conducerea unității de învățământ va notifica inspectoratul școlar cu privire la această problemă și va propune o soluție de rezolvare, cu implicarea tuturor factorilor decizionali de la nivelul UAT pe raza căreia funcționează.

Cadrele didactice din unitățile de învățământ în care au fost înregistrate situații de tip bullying vor fi incluse, cu prioritate, în programe de formare continuă în domeniul prevenirii și combaterii bullyingului, prin casele corpului didactic, sau din alte surse, inclusiv proiecte cu finanțare externă, potrivit prevederilor legale în vigoare.

Elevii implicați în acțiuni de tip bullying, ca victime, ca agresori sau ca martori, pot beneficia de programe de intervenție /consiliere, finanțate de la bugetul de stat, prin UAT pe raza căruia funcționează unitatea de învățământ, sau prin programe/proiecte cu finanțare externă, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației.

Părinții elevilor implicați în acțiuni de tip bullying, ca victime, ca agresori sau ca martori, vor beneficia de programe de intervenție /consiliere, finanțate prin programe/proiecte cu finanțare externă accesate de UAT, pe raza căruia funcționează unitatea de învățământ, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației.

Părinții elevilor din clasele/ grupele din unitățile de învățământ în care au fost înregistrate acțiuni de tip bullying vor fi incluși, cu prioritate, în programe de informare și conștientizare în domeniul identificării și combaterii bullyingului, ca formă a violenței manifestate în mediul școlar, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației

Tipurile de acțiuni din categoria bullyingului, manifestate în mediul școlar:

1. Bullying elev – elev;
2. Bullying elev – profesor;
3. Bullying profesor – elev;
4. Bullying părinte – elev, în spațiul școlii;
5. Bullying părinte – profesor, în spațiul școlii;
6. Bullying profesor – părinte, în spațiul școlii

Forme de bullying

Bullying elev-elev:

- Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
- Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de exludere, ignorare etc
- Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
- Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, subminare, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc
- Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de: cerere de bani, bunuri sau echipamente, însoțite de amenințări; furt; provocarea sau forțarea de a fura, ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
- Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc

Bullying elev-profesor:

- Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
- Emoţional/nonverbal: Priviri/ gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc.
- Fizic: Lovire, îmbâncire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
- Relaţional inclusiv sexual: Comportament e repetate de: subminare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale, comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
- Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de furt; ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
- Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying profesor-elev:

- Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomic etc.
- Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
- Fizic: Lovire, bătaie, îmbâncire, plesnit, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
- Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, insulte în locuri publice etc.
- Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying părinte-elev, în spațiul școlii:

- Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
- Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
- Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
- Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale; comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
- Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bulliyng

Profesor: Gavrilă Alexandra Mariana
Clubul Copiilor Caransebeş
Localitatea Caransebeş, Județul Caraş-Severin

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire.

Experții susțin că ar fi ajuns în limba engleză aproximativ în secolul XVI, fie ca derivat al termenului „billy” (respectiv hillbilly), care în nordul Angliei și în Scoția însemna „bun prieten” (conform Oxford English Dictionary), fie din termenul olandez „boel” – popular în acea vreme – care însemna frate, prieten, camarad, iubit. Pe parcursul secolelor XVI-XVIII, bully a fost folosit predominant ca termen de alint, inițial pentru ambele sexe, însă după jumătatea secolului XVII destinat numai bărbaților. Pe scurt însemna „prieten”, reprezentând oameni apropiați cu care îți petreceai timpul. Când erai într-un astfel de grup și făceai prezentările unei alte persoane, ai fi spus „Let me introduce you to my bullies…” – în sensul de „Permite-mi să-ți fac cunoștință cu prietenii mei…” În secolul XIX și începutul secolului XX, bully era deja folosit și ca adverb (sau adjectiv), însemnând ceva foarte pozitiv – bine/bun, remarcabil, excelent, super, cool, sau ca substantiv – victorie, reușită. Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare.

Agresorul își persecută și intimidează victima prin diferite forme:
-VERBAL -țipete, porecle, sarcasm, insulte, jigniri;
-FIZIC -palme, loviri, îmbrânciri, bătăi;
-MOBBING -agresiune verbală șiemoțională a unui grupfață de un individ;
-RELAȚIONAL -intimidare, denigrare, izolare, manipulare;

-CYBERBULLYING -trimiterea unui mesaj sau a unei imagini pe telefon sauInternet pentru a denigra imaginea unei persoane.
-SOCIAL -excludere, insulte cu privire la statutul social.

Fenomenul bullying are trei caracteristici:
-Intenționat –agresorul are ca intenție să rănească pe cineva.
-Repetat –aceeași persoană este rănitămereu și mereu.
-Dezechilibrul de forţe –agresorul îșialege victima care este percepută cafiind vulnerabilă, slabă și nu se poateapăra singură.

Fenomenul bullying:-de multe ori începe ca un joc, însă se transformă într-un abuz care poate avea efecte foarte grave; un joc în care toți jucătorii au ceva de pierdut.-poate avea loc oriunde –la școală, în familie, la locul de muncă.

La nivel global, în perioada 2011–2013, serviciile Telefonul Copilului de pretutindeni au înregistrat 251.640 de cazuri de bullying. Mai mult, 9 din 10 cazuri de bullying au avut loc în școală, conform analizei realizată de Child Helpline International, în urma apelurilor efectuate la Asociațiile Telefonul Copilului la nivel global, în ultimul deceniu. În urma datelor colectate în ultimul deceniu, din 126 de milioane de apeluri efectuate la serviciile telefonul copilului, aproape 18% (adică aproximativ patru milioane) se referă la abuz și violență asupra copilului și includ următoarele categorii: bullying, abuz emoțional, abuz fizic, abuz sexual și neglijare. Numai în Europa au fost înregistrate mai mult de 500.000 de apeluri. Victimele fenomenului bullying în lume sunt 43% băieți și 57% fete, iar în Europa, 42% băieți și 58% fete. Aproape 63% dintre apelurile înregistrate de serviciile Telefonul Copilului din Europa menționează forma de bullying emoțional drept cea mai răspândită, urmată de bullying-ul fizic.

Conform organizaţiei ,,Salvaţi Copiii,, la nivel european, România se situează pe locul 3 în clasamentul celor 42 de țări în care a fost investigat fenomenul, potrivit unul raport al Organizației Mondialea Sănătății (OMS), cu 17% dintre copiii de 11 ani care au recunoscut că au agresat alți elevi cel puțin de trei ori în luna anterioară, procentajul celor de 13, respectiv 15 ani, fiind de 23%. Cele mai noi date procesate la nivelul Ministerului Educației Naționale (MEN) pentru anul școlar 2014-2015 vorbesc despre 18.783 de cazuri de violență la nivel național.

Bibliografie:

1. https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/protectie/protectie-impotriva-violentei/prevenirea-violentei-in-scoala
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Bullying
3. https://www.mediafax.ro/social/bullying-ul-un-fenomen-in-crestere-in-scoala-romaneasca-ne-crestem-copiii-cu-palma-la-fund-cu-etichete-puse-in-frunte-3-din-10-elevi-sunt-amenintati-cu-bataia-de-colegi-16760675

Semnele Bullying-ului

Profesor: Marioara Adrian
Școala Gimnazială Salcia
Localitatea Salcia, Județul Teleorman

Există multe păreri pe tema agresiunilor din școli cauzate de ”bullies”. Acestea se manifestă sub forma de intimidări, hărțuiri, umiliri sau agresiuni (verbale și/sau fizice) îndreptate asupra altor elevi. Similar, există multe păreri și despre strategiile de combatere a lor. Însă multe dintre informațiile disponibile copiilor și părinților prezintă soluții ineficiente în rezolvarea problemelor (și uneori chiar contra-productive sau dăunătoare

Cuvântul bully s-a răspândit în întreaga lume din limba engleză, unde înseamnă – ca verb – a intimida, a teroriza, a brutaliza, a nu lăsa în pace. Are aceeași formă și ca substantiv sau adverb (ori adjectiv), păstrând sensurile de bază ale verbului adecvat acestor forme gramaticale. De-a lungul timpului, însă, cuvântul bully a avut o multitudine de înțelesuri.

„Revoluția” definiției a venit abia după anul 1970, după ce Dan Olweus – un sociolog norvegian – a făcut un amplu studiu referitor la problemele de relaționare dintre elevii din școli și agresiunile (în special verbale) care aveau loc extrem de frecvent între ei, fenomen pe care acesta l-a denumit și l-a promovat sub forma de „bullying”. După mai multe preluări în diverse știri, studii de caz și articole din mass-media, termenul bully s-a transformat într-un final în ceea ce știm cu toții azi.

Conform primelor studii popularizate de Olweus, termenului de bullying îi erau atribuite 3 elemente obligatorii. Astfel, pentru a fi bullying, un comportament trebuia să aibă următoarele caracteristici:

1. Să reprezinte un dezechilibru de putere – situație în care o persoană o domină pe cealaltă
2. Să se repete frecvent (regulat/constant)
3. Să provoace neplăcere victimei, iar această neplăcere să îi genereze satisfacție agresorului.

În prezent, din cauza agresiunilor cauzate de „elevi-problemă” (agresori sau hărțuitori) denumiți generic „bullies”, foarte multe școli au implementat regulamente și politici cu zero-toleranță în ceea ce privește agresiunile fizice – respectiv „bătăile” între elevi. Asta înseamnă că oricine este prins că se bate, va avea probleme, fiind sancționat disciplinar: pornind de la sancțiuni verbale, până la scăderea notei la purtare sau, în cazuri grave, chiar și exmatriculare.

Este o regulă cu intenții bune, dar care trebuie implementată cu multă grijă și interpretată în sensul opririi (sau descurajării) agresorilor, nu și a victimelor care se apără! Din păcate însă, ideea de „zero-toleranță” este deseori dusă la extrem, aplicarea ei având consecințe negative în ceea ce privește capacitatea victimelor de a se apăra în fața agresorilor (sau de a interveni atunci când un alt copil este agresat). Și asta pentru că, în spiritul acestei reguli, deseori ambii copii – agresor și victimă – sunt sancționați disciplinar, chiar și când numai unul dintre ei este vinovat pentru agresiune. Aici trebuie avută grijă, pentru a nu se încălca elevului (victimei) dreptul fundamental la autoapărare în cazul în care este totuși atacat (agresat fizic)!

În plus, regula menționată nu va putea opri niciodată problema hărțuirilor verbale pe care agresorii (bullies) le folosesc în cele mai multe cazuri asupra victimelor lor. Acestea pornesc de la glume proaste, rău intenționate, până la jigniri sau umiliri publice, permanente, răspândirea de zvonuri despre victimă sau excluderea acesteia din grupuri și activități. Comportamentele de acest tip pot continua deseori și cu o amplificare a agresiunilor pe alte planuri, adăugând la hărțuirile verbale și agresiuni asupra bunurilor/lucrurilor pe care victima le deține (haine, mâncare sau rechizite școlare). În aceste cazuri, copilul se va plânge de ex. că alt elev îi ia penarul/ghiozdanul, jacheta/căciula etc. și o aruncă pe jos… sau că îi ia caietul și i-l rupe, că îi aruncă mâncarea pe jos, etc.

Astfel, agresiunile îndreptate asupra lucrurilor pot varia de la deposedarea, înstrăinarea sau confiscarea lor de către agresori, până la distrugerea și vandalizarea lor, toate sub auspiciile unui comportament dominant al agresorului asupra victimei și a umilirii publice a acesteia din urmă.

Când elevul nu știe cum să gestioneze o astfel de situație, acest gen de hărțuire poate continua pe o perioadă de timp îndelungată, devenind practic un abuz psihologic asupra

respectivului copil. Negestionate corespunzător, agresiunile verbale repetate îl fac pe acesta să sufere mult mai mult și mai intens decât ar face-o o agresiune fizică întâmplătoare (sau de scurtă durată).

De altfel, în cazul agresiunilor fizice, șansele de a exista intervenția promptă a unui profesor sunt mai mari decât în cazul unor hărțuiri verbale (chiar dacă acestea sunt repetate frecvent) și de aceea ele pot afecta psihicul elevului pe termen lung, putând transforma mai târziu acel copil într-un adult cu niște frustrări sau complexe grave.

În momentul în care aceste probleme persistă, iar adulții (profesorii) și procedurile interne ale instituției de învățământ nu reușesc să rezolve problema (și în foarte multe cazuri nu o pot rezolva), singura persoană care poate opri definitiv abuzurile asupra sa este chiar victima.

Gravitatea agresiunilor și metodele de contracarare se schimba în timp, pe măsură ce copilul crește în vârstă, însă principiile de bază rămân aceleași. La copiii din clasele primare se pune accent și pe implicarea profesorilor, însă din gimnaziu deja responsabilitatea se mută semnificativ mai mult către copil și acțiunile acestuia de prevenire, gestionare sau rezolvare a problemelor cauzate de bullying.

DIFERENȚA DINTRE TACHINARE ȘI AGRESIUNE.

Copilul este agresat. Cum îți dai seama? Suntem cu toții conștienți de faptul că a fi hărțuit nu este un lucru banal. Agresiunea, atât cea emoțională, cât și cea fizică, nu numai că provoacă suferințe acute, ci a fost legată, conform studiilor citate de childmind.org, de probleme emoționale pe termen lung. Și mai grav este că acei copii care nu au sprijin parental puternic întâmpină cele mai serioase probleme.

Controversele apărute în grupurile de copii pot fi, uneori, simple tachinări, care fac parte din dezvoltarea socială sănătoasă a copilului și care îl ajută să crească și să-și dezvolte abilități importante de socializare și comunicare. Dar când devine tachinarea agresiune? Care sunt elementele care fac diferența?

Când există o diferență de putere: Agresiunea este făcută de cineva aflat într-o poziție de putere – aceasta putând fi sub formă de putere fizică, influență, popularitate, putere financiară, statut social – și este îndreptată spre cineva care este perceput ca fiind mai puțin puternic.

Când se repetă: Comportamentul de agresiune este un model continuu de acțiuni ostile sau abuzive îndreptate asupra copilului țintă.

Când este intenționată: Agresiunea poate avea forma unui atac fizic sau verbal, amenințări, umiliri, răspândirea de zvonuri sau excluderea unei persoane din grup.

Când provoacă un rău vizibil: Comportamentul devine agresiv atunci când afectează copilul vizat (chiar dacă efectele sunt vizibile doar pe plan psihic/emoțional).

Semnele de alarmă ale agresiunilor repetate și manifestarea lor în comportamentul victimei:

1. Marginalizare, singurătate, retragere de lângă prieteni sau activități
2. Plângeri fizice repetate
3. Teama de a merge la școală
4. Îngrijorare, supărare sau fluctuații emoționale/toane frecvente (ex. enervare ușoară)
5. Tristețe cronică
6. Scăderea performanței la școală
7. Coșmaruri

De menționat este însă faptul că la copii, aceste cicluri neținute sub control, conduc la schimbări comportamentale de esență, dintre care amintim în special: lipsa răbdării, a atenției și a concentrării, nemulțumirea cronică, plictiseala și căutarea permanentă a unor factori care să le distragă atenția sau care să-i stimuleze pe plan emoțional.

Cauzele principale sunt condiționările sociale cu care ne confruntăm zilnic și care ne atacă din toate direcțiile încurajându-ne mereu să ne grăbim, să facem mai mult și să avem rapid rezultate, pentru a putea obține satisfacții imediate. Drept urmare copilul va fi nestatornic, mereu în căutarea următorului factor excitant mintal sau emoțional. Această lipsă de relaxare și obișnuința de a

stimula în continuu sistemul nervos creează o stare de neliniște și stres pe care copiii nu știu cum să o gestioneze.

Deseori adulții suferă și ei de aceeași problemă. Ritmul alert al vieții, programul foarte încărcat și stresul zilnic afectează relațiile din interiorul familiei. Părinții nu au mereu timp suficient pentru a-l petrece împreună cu copilul și încearcă să compenseze acest lucru prin alte metode – de la atenții și satisfacții materiale (cadouri) oferite copilului, până la umplerea programului celui mic cu orice altceva în afară de timp petrecut împreună – „Am dat copilul și la dansuri, și la înot, și la șah, și la arte marțiale, și la pian, și la engleză, și la… și la… și la… – că este necesar… îl va ajuta…”

În realitate însă, problema inițială (lipsa timpului petrecut împreună) persistă și poate dezvolta în timp dezechilibre emoționale grave ce pot conduce copilul către una din cele două extreme – fie să devină el însuși un agresor / bully (pornind de la firea nestatornică și dornică de atenție și stimulare emoțională), fie invers, să devină o victimă (respectiv un copil introvertit, timid și nesigur pe el).

Bibliografie:

1. https://www.aikiseishin.ro/blog/bullying/
2. https://b.politiaromana.ro/files/pages_files/BULLYING.pdf

Bullying.
Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Profesor: Marioara Georgeta Mihaela
Școala Gimnazială Putineiu
Localitatea Putineiu, Județul Teleorman

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi” decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Bullying-ul este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Cum le va fi afectată viaţa celor care manifestă frecvent comportamente de bullying. Bullyingul este un factor de risc pentru abandonul şcolar şi delincvenţă juvenilă. Elevii care agresează sunt de 5 - 6 ori mai predispuşi să se implice în acţiuni antisociale la vârsta adultă. (Olweus, 1991)

Ce impact are bullying-ul asupra vieţii copilului care primeşte un astfel de tratament. Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Ce putem face?

Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

- Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în

situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

- Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).
- Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi". În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!" (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!" ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!". Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.
- Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!". Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.

Și EU … pot face diferența!

Profesor învățământ primar: Enache Mădălina
Școala Gimnazială „I.L.Caragiale”
Localitatea Pitești, Județul Argeș

În ultima perioadă observăm cum se înmulțesc diferitele forme și moduri prin care elevii, uneori fără să aibă acea intenție, pot manifesta diferite forme ale acestui din ce în ce mai răspândit fenomen.

Fenomenul de bullying are o incidență din ce în ce mai ridicată, iar pericolul vine din falsa impresie de normalitate a acestuia, deoarece majoritatea oamenilor îl acceptă ca pe o componentă obișnuită a vieții de zi cu zi, dar efectele pot fi devastatoare din punct de vedere emoțional și chiar comportamental.

Chiar dacă debutează cu o acțiune agresivă din punct de vedere verbal, acţional şi implicit emoţional, are ca scop intimidarea unuia dintre participanți, de obicei sistematică şi continuă, în scopul subminării și rănirii cuiva, pe baza slăbiciunilor percepute la acesta, generând o forță conflictuală și ,de cele mai multe ori, un comportament agresiv.

De cele mai multe ori bullying-ul apare de la vârste fragede, iar rolul nostru , al cadrelor didactice , este de a transforma școala într-un mediu în care elevii să se simtă în siguranță și nu într-un loc de temut. Pentru a evita astfel de fenomene este foarte important să prevenim manifestările de acest gen, dar și să intervenim prompt atunci când , uneori prin intenții nevinovate, au loc astfel de comportamente producătoare de suferință.

Cu cât elevii sunt mai informați, cu atât mai mult pot lua atitudine, pot interveni pentru ei înșiși, dar și pentru ceilalți, iar numărul cazurilor de acest fel se poate diminua treptat. Prevenirea acestui fenomen poate fi în responsabilitatea tuturor şi nimeni nu ar trebui să fie indiferent faţă de acele persoane care se află în incapacitatea de a se descurca într-o astfel de situaţie.

Cadrele didactice au un rol hotărâtor și pot contribui la diminuarea acestui fenomen fie prin activități de informare, implicare și combatere a fenomenului, fie prin neacceptarea și sancționarea imediată a unor astfel de comportamente.

Odată informați elevii cu privire la fenomenul ”bullying” se vor putea desfășura diferite activități în cadrul unor proiecte de lecții inovative pe această temă.

Chiar dacă în acest an școlar activitatea am desfășurat-o cu copii de clasă pregătitoare, am considerat că trebuie ca aceștia să fie informați, dar cel mai important cred, că este ca ei să conștientizeze , prin acțiunile lor cum pot face față , cum pot lua atitudine și cum pot interveni în astfel de cazuri.

În cadrul orelor de dezvoltare personală am încercat conștientizarea acestui fenomen de la această vârstă prin activități practice prin care elevii au fost puși în astfel de situații și am discutat căile prin care se poate ieși din acestea, prin acceptare a ceea ce ți se spune, devenind în timp o „frustrare” sau prin încercarea de a dovedi cât de puternic ești și cât de bine este să faci cunoscută intenția „răutăcioasă” a celuilalt și a se lua măsuri pentru a fi stins acest conflict cât mai repede și fără consecințe. Odată informat, copilul va căpăta încredere în forțele sale și va ști cum să folosească tehnicile de gestionare corectă a situațiilor în care sunt victime ale unor astfel de persoane și de cele mai multe ori se va implica în prevenirea și combaterea unor astfel de fenomene dacă se întâmplă să ia parte, uneori involuntar, la acestea.

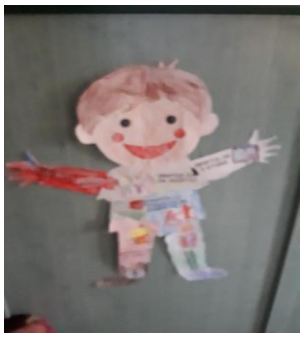
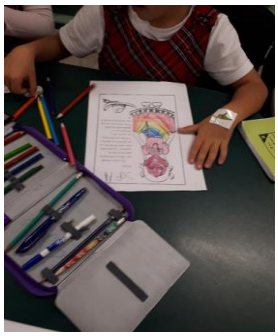
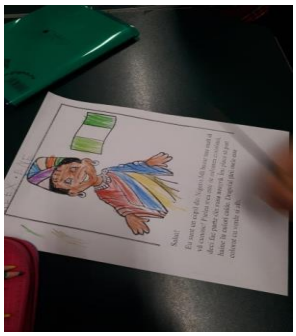
Activitățile pe care le-am desfășurat s-au dorit a fi un mod de a educa altfel, de a încerca să îi învăț pe elevi să fie mai buni, mai toleranți, mai empatici, mai solidari față de problemele celor din jur.

Pornind cu activități educative non-formale care le-au stârnit curiozitatea, inițial, apoi inițiativa, dorința de implicare și de participare „ actorii” acestora au înțeles că dacă încalcă aceste drepturi se poate ajunge la povești triste , uneori cu un final neașteptat.

Punând copiii să joace diferite roluri, să simtă, chiar și în joacă-sub forma unui rol, ei înțeleg prin ceea ce simt că respectarea acestor drepturi trebuie să devină obligație pentru fiecare. Fiecare a

experimentat încălcarea unor drepturi, fiecare a fost „ jignit”, fiecare a văzut cât de ușor este să jignești, atunci când schimbi „rolul”, fiecare a putut să ne spună cum s-a simțit atunci când era jignit, ce trăiri, ce emoții îl încercau. Este un „experiment” ce poate fi încercat, însă cu o bună supraveghere din partea cadrului didactic și intervenirea în acesta, atunci când situația poate degenera. Ceea ce trăiește copilul în acele momente îl va determina să fie mai atent în modul de adresare asupra colegilor, îl va face să intervină atunci când vede că se desfășoară astfel de momente. După interpretarea acestor roluri copiii devin mai empatici, mai solidari, mai buni.

Respectul pe care îl au față de sine, dar și față de ceilalți va permite, să sperăm, într-un viitor mai bun, în care cei implicați nu jignesc, nu discriminează fiindcă , odată, au „experimentat” , au „trăit” și au „ văzut” ce sentimente și ce emoții i-au încercat când se aflau în acel „rol” , dar și știu cum să răspundă și să treacă peste astfel de încercări, de fenomene de „bullying”.
„Niciodată nu judeca după aparențe!”

Campania anti-bullying în școala noastră

Profesor: Popa Alina Mirela
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară „G.E.Palade”
Localitatea Satu Mare , Județul Satu Mare

Proiectul etwinning **„Anti-BullyingCampaign”-2020** este proiectul-suport pentru **Erasmus+ 2019-1-DE03-KA229-060178_2** cu același titlu, al școlii noastre în parteneriat cu Germania - coordonator, Turcia și Italia.

Scopul acestui proiect este de a transmite un mesaj important elevilor și de a crește nivelul de conștientizare cu privire la intimidare, un fenomen care este de amploare și în mediul școlar. Fenomenul bullying a depășit de multă vreme granițele normale, fiind foarte răspândit în mediul social dar și școlar regăsind manifestările oamenilor și ale elevilor adesea sub diverse forme ca exemple negative pentru educarea viitorului cetățean al societății.
Elevii învață cum să recunoască intimidarea și să se descurce în mod eficient, fie victima, fie agresor. Își împărtășesc opinii și experiențe cu privire la intimidare, crează scenarii pentru filme, își exprimă sentimentele prin realizarea materialelor promoționale și panouri, scurte filme după scenariile create, pentru a sensibiliza cu privire la hărțuire și formele ei.

De asemenea, elevii creează un colț fără bullying în școala lor, urmăresc scurte filme reprezentative împotriva bullyingului și creează evenimente, postere și pliante pentru ceilalți elevi, profesori și părinți. În cele din urmă, își vor disemina acțiunile și vor împărtăși experiențele și

sentimentele cu copiii din alte școli partenere și vor vedea că toți trebuie să activăm împreună împotriva bullyingului.

Activitățile de proiect apelează la sensibilitatea și creativitatea elevilor cu accente pe valorile morale ale fiecărui individ: colaborare, solidaritate, familie, atașament acceptarea celuilalt și prietenie, integrarea în culturi diferite și socializare, toate acestea privite din perspectiva efectului de hărțuire și intimidare socială.

Proiectul este desfășurat cu elevi de vârste între 15-19 ani care au răspuns cu drag și interes apelului de înscriere în proiectul Erasmus+ . Cu această ocazie ei au descoperit lumea fascinantă a platformei Etwinning pe care o utilizează des ca urmare a activităților continue din diverse astfel de proiecte, atât în pregătirea mobilităților cât și pe parcursul anului școlar.

Scopul proiectului este formarea unei atitudini morale sănătoase și îmbinarea dezvoltării mai multor competențe absolut necesare unui tânăr în formare pe băncile școlii: competențele secolului XXI, conștientizarea necesității cunoașterii unei limbi străine, dezvoltarea abilităților de utilizare a calculatorului și însușirea unor tehnici IT de bază dar și mai complexe în timpul editării filmelor video create de elevi.

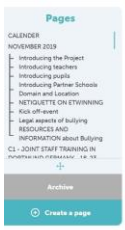
Pagina proiectului este : https://twinspace.etwinning.net/95431/home.

Proiectul se bazează pe munca în echipă a elevilor implicați, coordonați de profesorii lor, colaborarea și munca în echipă.

Valorile educației au fost întotdeauna și pretutindeni bazate pe principii solide de comunicare, socializare, împărtășire, gandire critică, analize și găsirea soluțiilor. Pentru aceasta și în concordanță cu scopul proiectului, elevii s-au inspirat din resurse online, exemple din viața de zi cu zi, programe anti-bullying desfășurate in comunitate, pentru comunicare liberă și transmiterea mesajelor prin creativitate și imagine.

Proiectul este inovativ, deoarece elevii au ales să creeze scenarii de filme cu tematica bullyingului verbal, fizic, sexual, social și cyberbullying, realizând produse finale sub forma unor filme create după scenariile echipelor mixte ale proiectului.

https://twinspace.etwinning.net/95431/pages/page/883447

Metodele pedagogice sunt bazate pe dezvoltarea abilităților folosirii limbii engleze prin studiu individual, descoperirea sau cercetarea de noi metode de învățare individual sau în grup, comunicare, exercițiul de conversație între parteneri.

Pașii pentru realizarea activităților de proiect: prezentarea partenerilor, prezentarea școlilor, votarea logo-ului, a sloganului, realizarea panourilor din școală, pregătirea intâlnirilor transnaționale de proiect, crearea scenariilor și evenimentele online au adus elevii în fața unui alt mod de abordare a studiului și actului de învățare. Tehnicile de prezentare folosite în spațiul proiectului au fost diverse și au demonstrat fiecare pas al proiectului realizat de toți partenerii: poze atașate, articole prezentate

în word, prezentări power-point, realizarea de filme, imagini de promovare desenate, folosind diverse instrumente web2.0 prezentate sumar și într-o pagină a proiectului.

S-a folosit întreg spațiul proiectului pentru informare și comunicare: profesorii- jurnalul, elevii-forumul și e-mailul, pe lângă paginile create cu etapele proiectului, iar la final am supus dezbaterii calitatea activităților prin chestionare de evaluare pentru elevi și pentru profesori.

Proiectul se integrază în ariile curriculare "Limbă și comunicare"- și alte domenii de studiu: limba și literatură română și engleză, literatură universală, „Om și societate" prin iformare, consiliere, desen-imagine, arte, dezvoltare personală, „Tehnologii" -folosirea instrumentelor IT pentru prezentare, exersarea creativității și imaginației și/sau talentului nativ pentru artă/desen pentru transmiterea mesajelor personale.

Activitățile au fost realizate la școală, la orele de curs sau în bibliotecă, sau acasă sub îndrumarea profesorului coordonator, fiind în permanentă legătură cu elevii participanți prin e-mail sau rețele de socializare. Ele au fost realizate folosind instrumente web2.0 și atașate pe platforma twinspace la secțiunile specifice.

Proiectul are un jurnal de proiect pe Twinspace unde sunt prezentați toți pașii de urmărit de fiecare echipă parteneră. Am schimbat informații și idei de realizare a activităților etapelor de proiect, am colaborat eficient și am organizat munca pe grupe, în paginile proiectului. Colaborarea a fost eficientă și în timp. Elevii au colaborat atât în spațiul twinspace-prin produsele realizate pe care le-au atașat în sectiunea „materiale", cât și în padlets, în forum sau twinspace-email.

S-a realizat diseminarea proiectului prin apariții în presă, pe rețelele de socializare facebook și instagram și postarea filmelor realizate de elevi pe canalul youtube al proiectului.

După fiecare etapă de proiect s-a făcut evaluarea prin chestionare adresate profesorilor și elevilor.

Colaborarea între școlile partenere s-a realizat eficient de la început mai ales după prima mobilitate și întâlnirea coordonatorilor de proiect .

În acest mod s-au realizat activitățile și fiecare școală a încărcat rezultatul activităților realizate în etapele respective, în diferite forme web2.0, prezentate: word, pps, filme, creare de logouri, prezentări ale seminariilor, evenimente online Etwinning legate de proiect, alte idei și sugestii pentru diverse activități de promovare și diseminare.

Utilizarea tehnologiei IT a avut un rol primordial în proiect iar elevii au descoperit noi metode de a folosi internetul în scopuri mult mai benefice. Instrumentele web2.0 i-au fascinat pe elevi, ceea ce a dus la un produse intermediare- filmele despre bullyingul verbal, foarte reușite.

De-a lungul activităților s-au folosit o serie de instrumente : microsoft word, power-point, fotografii atașate, padlete, logomaker, youtube-moviemaker, smallpdf, calameo, googleforms pentru chestionare sau surveymonkey.

Proiectul are obiective clare privind dezvoltarea competențelor secolului XXI atât din punct de vedere personal cât și profesional: atât nevoia de a-și dezvolta personalitatea prin exemple pozitive conșientizarea că o lume în care hărțuirea, ura și denigrarea celuilalt, violențele de orice fel nu pot duce spre un final fericit, și nici spre o dezvoltare sănătoasă a indivizilor.

De aceea este nevoie să accentuam rolul proiectului în școală și comunitate, cu valori morale și de etică în societatea zilelor noastre: empatie, prietenie, deschidere față de celălalt, acceptare, comunicare, înțelegere, altă abordare, toleranță. Elevii devin mai răspunzători privind valorile umanității - prin abordarea din alte perspective a relațiilor interumane. În același timp, prin activitățile propuse ei și-au dezvoltat sau antrenat abilități, importante pentru cariera lor viitoare: limba internațională și competențele IT.

Dezvoltarea proiectului Erasmus+ în mediul școlii noastre și realizarea primei mobilități a elevilor în afara țării au determinat o deschidere a orizonturilor de viață pentru elevii participanți și o motivație în plus pentru elevii care urmează să participe în mobilitățile viitoare.

Astfel se solidifică treptat curiozitatea elevilor, responsabilitatea, interesul și motivația pentru un lucru nou-diferit, satisfacția personală pentru produsul final, munca în echipă, cunoștințe noi dobândite, colaborare sub o altă formă și satisfacția unui lucru bun făcut. Ei au acumulat

experiență și mai multă siguranță în abordarea noului.

Pentru profesori, proiectul a adus un plus de încredere și satisfacție profesională ridicând astfel, standardul de calitate al școlii prin aplicarea în practică a proiectelor internaționale.

Diseminarea proiectului va continua și în anul școlar viitor.

Clasa noastră fără bullying

Profesor: Pîrlea Gabriela Mihaela
Școala Gimnazială „Prof.M.Sîmbotin”
Localitatea Cârligele, Județul Vrancea

Școala joacă un rol foarte important în viața cotidiană a elevilor, așteptându-se ca elevii să învețe acolo să gestioneze sentimentele și experiențele negative și să facă față agresiunii și bullying-ului.

Într-o sală de clasă, copiii trebuie să învețe cum să se adapteze unii cu alții, să accepte și să respecte reguli, să fie capabili să gestioneze orice conflict.

Pentru a realiza aceasta, elevii au nevoie de ajutor. Dirigintele este unul din cei care poate ajuta elevii în acest sens, implicîndu-i în prevenirea bullying-ului și creând un climat școlar pozitiv.

Experiența celor 16 ani de cadru didactic m-a ajutat să înțeleg importanța jocului chiar și la orele de dirigenție.

Astfel, în urma unor proiecte realizate la clasă, vă pot prezenta câteva dintre activități.

- NU FACE CE ȚIE NU-ȚI PLACE!

Obiective:să sensibilizeze și să-i determine pe elevi să înțeleagă impactul emotional al cuvintelor.

Materiale necesare:foi sticky notes (4 culori diferite), pixuri, tablă.

Descriere: Fiecare copil trebuie să scrie comentariile abusive și nepoliticoase sau porecle ofensatoare pe care le-a auzit despre el de la alți copii, ținând cont de culoarea hârtiei și ce exprimă ea.

Culoare 1 – tachinare/glume ușoare
Culoare 2 – glumă umilitoare
Culoare 3 – insultă dureroasă
Culoare 4 – insultă foarte dureroasă.

Elevii vor lipi foile pe tablă , adăugându-le la coloana corespunzătoare.

După ce au așezat cu toții foile, ei trebuie să privească fiecare coloană și să răspundă apoi la următoarele întrebări.

- Ați sesizat anumite cuvinte care se repetă?
- De ce folosiți astfel de cuvinte?
- În ce coloană se folosesc cele mai multe foi? De ce credeți că sunt mai multe?
- Jignirile au avut loc mai mult între fete sau între băieți? Ce credeți?
- Ce puteți face ca să nu mai recurgeți la astfel de jigniri?

- REGULI DE BAZĂ

Obiective: Să se implice în stabilirea regulilor de bază ale clasei care să fie respectate.

Materiale necesare: foi sticky notes, tablă, panou.
Descriere: Elevii sunt rugați să se gândească la un răspuns pentru întrebarea:
Care sunt regulile de bază pe care ați vrea să le stabiliți și să le respectați pentru a vă simți în siguranță la școală?(fiecare regulă să fie scrisă pe o foaie).
Apoi, ei vor lipi, pe rând, foile cu reguli, iar dacă o regulă se repetă, aceasta se va așeza sub cea de dinainte.
La final, pe un panou, se vor atașa regulile de bază ale grupului, plecând de la cele care au primit mai multe voturi și apoi, stabilind de comun acord, dacă se mai adaugă și din cele rămase. Regulile vor fi puse la vedere intr-un loc vizibil și se discută pe baza acestora în timpul activităților de prevenire a bullying-ului.

- SCENARII DE BULLYING ÎN CLASĂ

Obiective: să înțeleagă impactul abuzului, să dezvolte în rândul elevilor empatie față de victime și să conteste atitudinile și comportamentul semenilor.

- Maria este o elevă silitoare din clasa voastră. Alți elevi îi cer tema pentru a o copia, dar ea refuză mereu. Ea are probleme cardiace și acest lucru o împiedică să participle la toate activitățile clasei. Recent, ai vazut cum i s-a făcut rău în urma unui meci de handbal.Colegii glumesc pe seama ei în fiecare zi. Una dintre colege a mâzgâlit-o într-o zi cu cerneală și i-a făcut poză cu telefonul mobil. Mai târziu, acea colegă vă cere să vă uitați pe pagina de Facebook unde încărcase poza cu Maria, cu titlul „Așa arată o tocilară!”. V-a cerut să dați like fotografiei și să spuneți și altora să o facă.

Întrebări ce pot fi adresate elevilor:

- Cum credeți că s-a simțit Maria?
- Cum vi s-a părut comportamentul colegei?
- Credeți că este considerate această experiență drept bullying?
- Ce ar trebui să facă Maria în situația dată?
- Ce ați spune dacă ați fi în locul acesteia?
- Dan este cu voi în aceeași clasă. De curând, unul dintre colegi a aflat că el este de etnie romă.La un meci de fotbal între clase, el îi pune piedică lui Dan, acesta cade într-o baltă murdărindu-se de noroi , după care spune cu voce tare:Țiganilor oricum le place mizeria! De aceea miros oribil!

Întrebări ce pot fi adresate elevilor:

- Cum credeți că s-a simțit Dan?
- Cum vi s-a părut comportamentul colegului?
- A fost acesta un comportament abuziv?
- Cum ar trebui să se comporte ceilalți colegi?
- Cum ar trebui să se comporte Dan în urma acestei experiențe?

Notă: Materialele au fost adaptate după un manual pentru profesori și personalul școlar, autori:Tzvetina Netzelmann, Elfriede Steffan, Marina Angelova.

Combaterea devianţei şcolare

Profesor: Iordache Ana Maria Carmen
Liceul Tehnologic Virgil Madgearu
Localitatea Roşiori de Vede, Judeţul Teleorman

Violenţa în familie (domestică) este diferită de alte tipuri de violenţe, pentru că se produce în „spatele uşilor închise", cu acordul tacit al tuturor, prin neintervenţie sau intervenţie ineficientă.
Există mai multe tipuri de violenţă:

1. violenţa psihologică- vizează emoţiile unei persoane, în special rănile emoţionale ce nu sunt vindecate. Cuvintele următoare sunt exemple de violenţă emoţională:"Este vina ta că.....", „Dacă nu erai tu aş fi putut să....."
2. violenţa mentală- se traduce prin acte de abuz de putere sau de control a unei persoane asupra alteia. Actele de violenţă mentală cuprind toate gesturile şi cuvintele care provoacă frica-terorizează, ameninţă, umilesc, insultă sau izolează o persoană de familia sau prietenii săi.
3. violenţa fizică- însumează toate actele fizice care se fac cu intenţia de a răni sau de a face rău unei persoane
4. violenţa sexuală- desemnează actul sexual sau exploatarea sexuală, fără acordul persoanei. Actele care sunt considerate violenţă sexuală sunt: expunerea unei persoane la un material pornografic, violul, hărţuirea sexuală etc. Violenţa sexuală se poate produce singură sau însoţită de alte forme de violenţă.
5. violenţa verbală- se foloseşte pentru a controla o persoană sau pentru a controla emoţiile ei. Violenţa verbală se poate prezenta sub diverse forme: ţipete, insulte, ridiculizarea aspectului fizic, denigrare.

Influenţe asupra dezvoltării copiilor
Funcţia principală a familiei, creşterea copiilor, este distorsionată cu largi şi dramatice consecinţe în viitor. Perturbarea acestei funcţii se petrece în general, ca o stare de boală cronică ce se acutizează în momentele evenimentelor de violenţă. Cercetările arată că trauma copiilor care cresc într-o atmosferă de violenţă, chiar dacă nu ei sunt victimele directe, este mai intensă şi cu consecinţe mai profunde şi mai de durată decât în cazul copiilor care sunt victime directe ale abuzurilor şi neglijării din partea părinţilor (Catheline, Marcelli, 1999).
În atmosfera de violenţă, copilul devine cel mai adesea neglijat, expus tuturor relelor, de fapt rămâne într-o singurătate umplută doar de ţipetele celor din jur. Această situaţie este probabil şi explicaţia numărului mare de accidente domestice ale căror victime sunt copiii.
Copiii care cresc în familii violente dezvoltă comportamente şi o condiţie fizică ce-i face uşor de recunoscut. Ei prezintă:

1. probleme fizice: boli inexplicabile, expuşi la accidente în casă şi în afara casei, dezvoltare fizică mai lentă;
2. probleme emoţionale şi mentale: anxietate mărită, simţământ de culpabilitate, frica de abandon, izolare, mânie, frica de răniri şi moarte;
3. probleme psihologice: neîncredere în sine, depresie, comparare cu viaţa mai fericită a colegilor;
4. probleme de comportament: agresivitate sau pasivitate la agresiunile celorlalţi, probleme cu somnul, bătăi, fuga de acasă, sarcini la vârste mici, relaţii pentru a scăpa de acasă, mutilare, consum de droguri şi alcool, comportament defensiv cu minciuna;
5. probleme şcolare: neîncredere, eliminare, schimbări bruşte în performanţele şcolare, lipsa de concentrare, lipsa de maniere sociale;
6. identificarea cu eroi negativi;

Când este vorba despre propriul copil, orice adult crede că-şi poate exercita liber dreptul de a-l pedepsi pe copil. Pedeapsa fizică este folosită pentru a provoca durerea. Pedeapsa minoră, cea care

nu periclitează fizic copilul, prin repetare sau folosită impropriu, în concordanţă cu faptele comise, poate conduce la traume psihice şi variază de la o lovitură cu palma până la utilizarea unor obiecte dure, rănirea, legarea, provocarea unor arsuri, tragerea de păr şi chiar otrăvirea.
Vătămarea copilului se poate produce prin modalităţi diferite, având urmări grave pentru copil. În funcţie de gravitatea faptei este determinat şi gradul de abuz. Forme grave, periculoase pentru sănătatea copilului apar uneori printre modalităţile „educative" aplicate copilului de către un părinte, care îşi exercită dreptul de a pedepsi copilul. E foarte greu de determinat când apare abuzul, dar e clar că dacă este pusă în pericol sănătate psihică şi fizică a copilului e vorba de un abuz. Părintele îşi atribuie drepturi depline asupra modului în care îşi creşte şi îşi educă copilul. La noi în ţară, din punct de vedere cultural sunt tolerate diferite forme de violenţă.
Cel mai puternic mesaj transmis neintenţionat copilului prin folosirea pedepsei corporale este acela că violenţa este un comportament acceptabil, că este în regulă ca o persoană puternică să folosească forţa pentru a corecta pe cel mai slab. Aceasta ajută la perpetuarea unui ciclu al violenţei în familie şi societate.

Dacă un copil trăieşte în critică, El învaţă să condamne. Dacă un copil trăieşte în ostilitate, El învaţă să se bată. Dacă un copil trăieşte în ridicol, El învaţă să fie temător. Dacă un copil trăieşte în ruşine, El învaţă să fie timid. Dacă un copil trăieşte în toleranţă, El învaţă să fie răbdător. Dacă un copil trăieşte în încurajare,El învaţă ce este încrederea în sine.	Dacă un copil trăieşte în adevăr, El învaţă să aprecieze. Dacă un copil trăieşte în nepărtinire, El învaţă ce este dreptatea. Dacă un copil trăieşte în siguranţă, El învaţă să aibă încredere. Dacă un copil trăieşte în aprobare, El învaţă să fie mulţumit de sine. Dacă un copil trăieşte în acceptare şi prietenie, El învaţă să găsească dragostea în lume.

Rolul şcolii în combaterea devianţei şcolare

Un copil, victimă a violenţei intrafamiliale, este de obicei un copil cu probleme în adaptarea şcolară. Relaţia şcoală-familie este şi terenul de manifestare a unor disfuncţionalităţi, care dacă se corelează sistematic duc la apariţia fenomenelor de inadaptare şcolară, dificultăţi de învăţare, absenteism , violenţa şcolară – toate reprezentând devianţa şcolară.
Elevii cu probleme de comportament prezintă, în general , o motivaţie redusă pentru învăţarea şcolară - de aceea ei trebuie întotdeauna motivaţi pentru a se implica în învăţare.
În acest sens pot enumera unele sugestii privind modalităţile de intervenţie în înlăturarea comportamentelor indezirabile şi întărirea celor dorite, adaptative:

1. Aprobarea, stimulii pozitivi (recompensele) întăresc comportamentul şi probabilitatea ca acesta să se repete în viitor va fi mare.
2. Extra-atenţia acordată unui comportament sau altul întăresc acel comportament. De aceea aceasta trebuie acordată numai comportamentelor dorite însoţită de recompense (laude şi încurajări:de ex. îmi place cum lucrează X sau mi-ar plăcea ca toţi să lucreze ca Y etc.)
3. Atenţie! Nu trebuie acordată extra-atenţie comportamentelor indezirabile, pentru că, deşi poate fi una negativă (ridicarea tonului, ameninţarea cu sanctiunea, teorii lungi şi plictisitoare despre moralitate, etc.), ea poate întări şi recompensa comportamentul. Copiilor le place să atragă atenţia şi dacă singurul mod de a atrage atenţia este atenţia negativă se va comporta astfel încât să o obţină.
4. Atunci când considerăm că un anumit comportament incomod nu merită a fi sancţionat, căutaţi să-l ignoraţi. Pentru aceasta trebuie să evitaţi contactul vizual cu copilul şi să încercaţi să vă mentineţi calmul. Când copilul a încetat comportamentul inadecvat, invitaţi-l să participe la ceea ce faceţi, discutaţi cu copilul în mod normal fără să-i arătaţi resentimente

sau supărare. Evitaţi contactul vizual prelungit, rugămintea sau cearta.

5. În cazul în care anumite conduite nu pot fi ignorate (acţiuni precum lovirea unui alt copil), interveniţi cu mult calm si tact. Încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat, ce l-a supărat pe copilul respectiv şi într-o maniera cât mai impersonală. Ajutaţi copilul să-şi recapete controlul prin încurajarea blândă. Arătaţi-i multă grijă, atenţie, afecţiune, arătaţi-i că-i înţelegeţi "necazurile" (spuneţi-i-o, nu-l lăsaţi doar pe el să înţeleagă).

Cel mai important lucru pentru prevenirea reacţiilor nevrotice îl reprezintă provocarea unor sentimente pozitive, asigurarea unui climat care să-i confere copilului confort psihic, stimularea bunei dispoziţii, a relaţiilor prieteneşti!

Unele modalităţi de diminuare a comportamentelor indezirabile pot fi :

8. animarea comunicării între familii şi stimularea unor demersuri comune de către grupuri de părinţi cu probleme sau situaţii asemănătoare;
9. iniţierea şi abilitarea părinţilor în utilizarea procedeelor educative adecvate vârstei şi particularităţilor individuale ale copiilor;
10. formarea unor atitudini care să favorizeze colaborarea familiei cu alte instituţii educative: şcoala, grădiniţa, biserica etc.;
11. asistenţa psihopedagogică sau psihoterapeutică acordată familiilor aflate în situaţii de criză;
12. consilierea părinţilor ai căror copii sunt victime ale violenţei intrafamiliale;
13. pregătirea cuplurilor tinere în vederea maternităţii şi paternităţii.

Bibliografie:

1. www.unicef.ro, www.studiidecaz.ro ,www.asociatia-profesorilor.ro .

Combaterea bullying-ului și abuzului în mediul școlar

Profesor în învățământul preșcolar: Moldoveanu Emilia
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 3
Localitatea Buzău, Județul Buzău

Bullying-ul nu este un mit sau o reacție exagerată. Bullying-ul este un comportament ostil și o amenințare pentru sănătatea psihică și fizică a copiilor. Consecințele sunt vizibile și ușor de observat: lacrimi uscate pe obraji, haine mototolite sau rupte, cearcăne adânci, tendința de izolare și de respingere a lumii înconjurătoare.

Am considerat necesar ca tema bullying-ul și abuzul în mediul școlar să fie dezbătută cu mare seriozitate, fiind o problemă cu care se confruntă tot mai des mediul școlar actual, chiar începând din ciclul preșcolar. De aceea am invitat în clasa mea un specialist, adică un psiholog care a tratat această temă cu profesionalism. Activitatea desfășurată s-a dovedit a fi una de mare impact asupra elevilor mei, de grupa mare. Înainte de aceasta am primit câteva idei cu ceea ce urma să se desfășoare la clasă, iar după, domnul psiholog a avut bunăvoința de a trimite prin intermediul meu prezentarea activității, impresii, concluzii în urma desfășurării ei, dar și câteva sfaturi foarte utile adresate părinților.

Copiii, împărțiți pe echipe, au avut ca sarcină personalizarea și mai apoi prezentarea unei

siluete umane din hârtie, ”mascota” echipei. Membrii fiecărei echipe au vorbit cât au putut de frumos despre ”omulețul,, lor, i-au prezentat toate calitățile, de la trăsături de personalitate, la abilități sportive și la reușite școlare, accentuând foarte mult însușirile fizice și calitățile, respectiv prețul hainelor și al accesoriilor purtate.

Apoi a urmat partea în care mascota era jignită, umilită, distrusă efectiv de cuvintele răutăcioase și remarcile copiilor. Astfel, fiecare echipă a adresat propriei mascote toate cuvintele urâte și jignirile posibile. Omulețul prezentat inițial ca fiind cel mai bun în tot ceea ce face, a devenit acum urât, murdar, leneș, etc. Și pe măsură ce omulețul era jignit, din el se rupea câte o bucățică de hârtie. Deși inițial momentul în care am rupt din omuleț a fost șocant pentru elevi, s-a observat că pe măsură ce îi aduceau jignirile, aceștia nu mai țineau cont de consecințele cuvintelor lor. La final s-a discutat despre cum s-au simțit când au folosit aceste cuvinte, iar reacțiile au fost diverse, unii copiii simțindu-se fericiți și eliberați de furie, alții, triști și vinovați. De altfel, emoțiile copiilor au fost în acord cu felul în care au reacționat și în timpul activității, când au jignit omulețul.

La final s-a încercat reconstruirea siluetelor umane, repararea lor, copiii primind bandă adezivă pentru a lipi bucățile rupte. Și chiar dacă la prima vedere corpurile au fost reconstruite, în momentul în care au fost întoarse s-a observat banda adezivă, realizând astfel că toate cuvintele și acțiunile lor lasă urme adânci în cei de lângă ei și că aceștia nu vor mai fi niciodată la fel, oricât de mult i-ar ”repara”. S-a discutat apoi cu copiii despre cum se simt victimele bullying-ului, dar și despre faptul că acest fenomen afectează atât de mult, încât copiii jigniți, umiliți, marginalizați nu vor mai avea capacitatea de a-și demonstra calitățile și abilitățile pentru că rănile lor sunt mult prea adânci.

În încheierea activității, s-a lecturat povestea ”E și treaba mea!”, povestea Sofiei, fetița care descoperă cât de importantă este implicarea în viața oamenilor de lângă ea, dar și despre modul în care un singur om, prin implicare și iubire, poate schimba viețile celor din jur.

În urma celor două activități petrecute împreună, copiii au reușit să înțeleagă care este impactul cuvintelor noastre asupra celor din jur. Noi, adulții, am realizat însă că în spatele unor comportamente agresive, deranjante, supărătoare, se ascunde întotdeauna o mare suferință.

Stimulați să jignească, să umilească, copiii s-au simțit liberi să scoată la iveală foarte multă furie (identificată si verbalizată de altfel de către unii dintre ei), chiar dacă asta însemna să-și distrugă practic munca lor. Mai mult de atât, acest lucru le-a făcut plăcere și a demonstrat faptul că încărcătura emoțională resimțită de copii a fost una foarte puternică.

Domnul psiholog a avut bunăvoința de a face câteva recomandări pertinente părinților elevilor mei, ca de exemplu să discute cu copiii lor despre această activitate, despre ce au simțit și ce pot face dacă ei sau alți copii devin victime ale bullying-ului. Totodată au fost încurajați să le fie aproape pe tot parcursul procesului de dezvoltare a competențelor sociale și emoționale.

A fost o activitate extrem de eficientă atât pentru părinți, dar mai ales pentru copiii și ne-am propus ca astfel de activități, cu teme de acest gen să organizăm în fiecare lună.

Bibliografie :

1. Pat Palmer, Şoarecele, monstru şi eu: asertivitatea pentru oamenii tineri, Editura Uplift Press, S.U.A.
2. Louis Slobodkin, Cele o sută de rochii, Editura Harcourt Brace and Company, S.U.A.
3. Signe Whitson, Fenomenul bullying 8 strategii pentru a-i pune capăt, Editura Herald, București, 2017

Combaterea bullying-ului în școală

Prof. înv. primar: Dascălu Silvia
Şcoala Gimnazială Nr.33
Localitatea Galaţi, Judeţul Galaţi

Fenomenul de bullying reprezintă umilirea, intimidarea, hărţuirea, excluderea, luarea în derâdere, tachinarea şi chiar agresivitatea verbală şi fizică asupra cuiva.

În şcoală ne lovim din păcate tot mai des în ultima perioadă cu acest fenomen negativ. Mai mult, studiile arată că în România numărul de hârţuiri atinge cel mai ridicat nivel din Europa. Hărţuirile se realizează atât în lumea reală cât şi în cea virtuală.

Copiii victimă a bullying-ului devin nesiguri, izolaţi social, anxioşi şi cu o stimă de sine scăzută. Aceştia de regulă nu se apără, devin mai slabi decât colegii lor.

Noi, cadrele didactice, avem astfel o sarcină destul de dificilă, aceea de a găsi soluţii de acţiune împotriva acestui fenomen.

Primii care trebuie să fie informaţi despre cazurile de bullying din şcoli sunt conducerea unităţii şi părinţii. Şcoala trebuie să încurajeze elevii să raporteze incidentele de acest fel pentru a evita producerea de noi cazuri abuzive.

Managementul bullying-ului din şcoală trebuie să promoveze politici prin care să se crească gradul de conştientizare asupra fenomenului în rândul cadrelor didactice şi al elevilor, să stabilească reguli clare, proceduri şi sancţiuni prin care să fie aspru pedepsiţi cei implicaţi, să încurajeze părinţii să se implice în campanii anti-bullying , să asigure un mediu optim de desfăşurare a activităţilor în clase şi să recurgă la diverse schimbări după caz.

În cadrul lectoratelor cu părinţii nu trebuie să lipsească tema bullyingu-lui. Astfel, părinţii vor afla în ce constă fenomenul de bullying şi vor fi instruiţi să descopere şi să monitorizeze eventualele cazuri de bullying, prin discuţii cu proprii lor copii. Din aceste conversaţii nu vor lipsi întrebările de genul: ,,Cum ai petrecut astăzi la şcoală? Ce ţi-a plăcut? Ce nu ţi-a plăcut? Cu cine te joci? Ai dori să practici acest joc cu alţi copii?Cine/Ce nu-ţi place de la şcoală? Cum te gândeşti la ziua următoare de şcoală? Ţi-ai dori să te viziteze cineva?, ş.a,,

Adulţii nu trebuie să subestimeze fenomenul de bullying fiind conduşi de ritul ,,toţi trecem prin asta,, , nu trebuie să gândească că problema se poate rezolva între copii dacă aceasta nu a dus la rănire. Aceştia trebuie să conştietizeze că fenomenul are implicaţii pe termen lung asupra copilului victimă. El manifestă adesea stimă de sine scăzută care poate duce chiar la depresie spre maturitate. De obicei copiii victimă a bullying-ului văd şcoala ca un loc nesigur, vor absenta, iar educaţia lor va avea de suferit.

La nivelul şcolii este indicat să se desfăşoare campanii anti-bullying, să se implementeze un curriculum de consiliere care să promoveze reguli împotriva acestui fenomen, proiecte de învăţare pe grupe care să reducă izolarea copiilor, implicarea elevilor în diverse activităţi şi proiecte care să dezvolte abilităţi de rezolvare a conflictelor, desfăşurarea de activităţi şi jocuri de rol (scenete/dramatizări) care să implice elevii în acţiuni de empatie, de exprimare a emoţiilor şi de înţelegere a diferitelor perspective.

În cadrul activităţilor de consiliere, cadrul didactic trebuie să realizeze studii de caz privind relaţia agresor-victimă, să recurgă la cele mai eficiente măsuri anti-bullying.

Din metodele de combatere a fenomenului de bullying se recomandă: disciplina asertivă, ,,instanţele,, , consiliere şi mediere, abordarea ,,nicio vină,, , metoda ,,interesul comun,, , abordări conceptuale pe soluţii, ,,camere sigure,, , linii telefonice de ajutor, ş.a.

Copiii vor fi bine informaţi prin diverse activităţi de consiliere şcolară sau psihologică despre caracteristice acestui fenomen negativ.

Elevii, eventuale victime a fenomenului dezbătut, trebuie să fie încurajaţi atât de părinţi cât mai ales de către cadrul didactic şi de psihologul şcolii, să povestească dacă au o probleme, să

facă sport, să mergă la doctor după caz, să fie încrezători în potenţialul lor şi să înţeleagă că cei care îi şicanează se bucură de tristeţea lor, iar ei nu trebuie să le ofere această satisfacţie.

“Nu vă pot învăţa violenţa, pentru că nu cred în ea.” – Petre Tutea

Cum evităm actele de violența?

Profesor: Vârtosu-Toma Florentina
Palatul Copiilor „Adrian Băran„
Localitatea Slatina, Județul Olt

Violența nu este ereditară, dar este contagioasă. În mediul școlar întâlnim mai multe tipuri de violența:
*Violență fizică, concretizată prin lovirea persoanelor, vătămarea fizică a acestora, deposedarea rin foță de bunuri. etc.
*Violența economică sau materială se răsfrânge asupra obiectelor din jur, asupra mobilierului școlar și a bunurilor altor persoane;
*Violența psihică are ca efect formarea complexelor de inferioritate la persoana agresată și se manifestă prin verbalizare, atitudini de respingere, izolare.
Există mai mulți factori care determină comportamentul violent în rândul școlarilor, multiplii și greu de combătut:

Copii care trăiesc într-o familie care manifestă comportamente violente, ajung să dezvolte aceleași comportamente ca și părinții lor, având în vedere faptul că, la vîrste fragede, cele mai multe lucruri sunt asimilate prin imitație. În aceste familii, indiferent de vârstă, copiii sunt învățați că violența este o metodă eficientă de a controla alți oameni și de a-ți atinge scopul.
Încă de la vârsta preșcolră,din păcate, unii copii sunt martori ai violenței domestice, fizice, psihice, și fiind la vârsta la care își aleg și imită modelul de comportament, copilul își va însuși inconștient actele de violență ale adulților, le va reproduce în interacțiunea cu grădinița, grupul de prieteni sau școala, fiind convins că aceste atitudini sunt corecte și firești.
Deseori, din dorința de a fi populari și de a avea ceea ce familia nu le oferă sau pur și simplu de a se răzbuna pe colegii cu performanțe în diverse domenii,elevii apelează la teroare, deoarce nu cunosc pedepsele legale la care pot fi supuși. Tot în ciclul primar se formează și se dezvoltă dorința copilului de a se evidenția; nereușind performanțe la învățătură, elevul va încerca să devină lider prin alte metode, apelând sau instigând la violență;
Provenind din medii sociale diferite, în clasele primare școlarii vor avea tendința de a-i exclude pe cei minoritari, cauzând astfel forme de violență;

Un alt factor e risc în deviera comportamentului copilului spre violență în constituie mass-media, prin przentrea realității ca un fapt banal, indiferent de gravitatea faptelor expuse și mai ales fără a accentua consecințele acestor violențe asupra celor ce le-au provocat. Mass-media expune acte de violență, atât în programele pentru coii cât și în filme sau știri, în mare parte fără să stigmatizeze aceste acte, fără a sublinia caracterul imoral al agresiunilor.

O mare parte din vină o are și familia care permite contactul copilului cu televizorul, neexplicându-i ceea ce este etic și ceea ce constituie o abatere gravă de la normele sociale și civice. Părinții, la rândul lor, pentru binele copiilor ar trebui să apeleze la un cadrul didactic speializat, la

un consilier și împreună să stabilesc anumite reguli de comun acord pentru prevenirea comportamentelor agresive, un prim pas fiind limitarea accesului copiilor la programele de televiziune, selectoarea riguroasă a acestora. Neimplicarea familiei în dezvoltarea capacității de a discerne moralul de imoral, legalul de ilegal, are ca urmare însușire de către copil a unor comportamente inadecvate vârstei și deseori negative. La rândul său, ajuns adult, copilul va repeta greșala părinților.

Aflat în colectivitate, elevul își va organiza jocul și activitatea având ca suport violența vazută și va fi influențt de aceasta.

Aceste comportamente se vor manifesta în societate cu predilecție în școală, deoarece colectivul este mai numers, spre deosebire de grupul de joacă, vârtele sunt relativ apropiate și apare dorința copilului de a deveni, ca în familie, centrul atenției.

Sub eticheta violenței școlare se află o diversitate de forme de conduită: confruntarea verbală, poreclirea, tachinarea, ironizarea, imitarea în scop denigrator, refuzul de a colabora și a cere ajutor, bruscarea, lovirea cu diverse obiecte, pălmuirea.

Prevenire și combatere:

Cadrelele didactice trebuie să observe comportamentul elevilor pentru aputea preveni manifestările violente ale acestora prin dicuții atât cu elevii ăn cauză cât și cu familiile lor. Doar o bună colaborare a familiei cu personalul didactic va reuși prevenirea, stoparea, îndreptarea unor deviații comportamentale, deoarece cadrul legal nu permite școlii lurea unor măsuri extreme care să determine din partea elevului respectarea drepturilor celor din jur.

Școlii îi revine sarcina de a corija abaterile, de a defini clar diferența dintre moral și imoral, deoarece copilul se va manifesta în mediul școlar influențat de imaginile vizualizate.

Rolul învățătorului, diregintelui și al oricărui profesor din școală este acela de a omogeniza colectivul, de a-i determina să-și respecte colegii și cadrele didactice. Acest lucru se poate realiza prin dezbateri colective, prin intermediul povestioarelor, prin acordarea de sarcini pe echipe. Școlarii trebuie învățați ce înseamnă a trăi în societate: a te înțelege reciproc, a asculta opiniile celor din jur, a exprima problemele în cuvinte nu în fapte, a lua decizii colective, și a te supune deciziei majorității, a-și controla pornirile violente. Elevul copilul, trebuie învățat să conștientizeze că noi toți avem drepturi și obligații în societatea civilă.

La nivelul clasei este indicată elaborarea unui regulament intern. Elevii sunt cei ce negociază regulile și stabilesc sancțiunile, în cazul abaterilor. Trebuie stabilite reguli simple ce pot fi lesne înțelese și respecte.

În condițiile în care situațiile de violență școlară nu pot fi rezolvate în mod direct prin acțiunea efectivă și imediată a cadrului didactic, se impune formarea unei echipe, în cadrul căreia să fie incluse atât cadrele didactice cât și psihologul școlii, medicul, reprezentanți ai poliției, pompierilor, primăriei,etc.

La nivelul școlii se pot înființa grupuri de dezbateri în care să se pună în discuție dificultățile muncii de formare a comportamentului prosocial al elevilor. Situațiile problemă expuse, de unul sau mai mulți profesori să fie dezbătute în cadrul grupului.

Înființarea în cadrul școlii a unui centru de consultanță cu părinții și elevii, unde pot fi depistate, mediatizate și dezbate acte de violență școlară.

Un prim pas în stabilirea și planificarea unui proiect de prevenție a agresivității ar consta într-un parteneiar școală-familie, având ca obiectiv stabilirea unor norme de care părinții să țină seama.

Ca masură de constatare a gradului de violență în școală, este indicată supravegherea elevilor cu ajutorul sistemelor video. Astfel, se pot monitoriza accesul în incinta școlii, comportamentul copiilor în pauze, perturbarea activităților cadrelor didactice de către alte persoane. Din punct de vedere psihic, prezența camerelor video în incinta școlii descurajează manifestările violente, prevenind astfel încălcarea regulamentului de ordine interioară.

Din punct de vedere practic, înregistrările oferă dovezi incontestabile ale faptelor comise și ajută la luarea unor măsuri imediate, nepermițând agravarea conflictelor.

Cadrele didactice au obligația de a informa, într-un mod foarte obiectiv, părinții asupra evoluției copiilor, asupra performanțelor lor în cadrul activităților din școală. Profesorul trebuie să prevină părintele în cazul în care copilul său manifestă comportamente agresive și să-l îndrume către cabinetul de consiliere pedagogică.

Despre antiviolență în mediul preșcolar

Profesor: Șișcă Sorina
Profesor: Roseti Gabriela Sorina
Grădinița cu P.P. Nr. 8
Localitatea Bârlad, Județul Vaslui

Părinţi, profesori, specialişti asistăm zilnic, direct sau indirect, la unele comportamente în mediul preşcolar. Aceste comportamente au consecinţe multiple:

- Consecinţe care acţionează asupra dezvoltării socio-emoţionale a copiilor
- Consecinţe care acţionează actului de predare – învăţare din grădinițe

Agresivitatea este o problemă care necesită solicitarea factorilor implicaţi în educarea copilului în vederea conştientizării efectelor. În acelaşi timp, trebuie să se înceapă intervenţii de prevenire şi reducere a comportamentelor agresive. Părinţii trebuie să fie implicaţi în acţiuni de susţinere a efortului de reducere şi prevenire a comportamentelor agresive în rândul copiilor lor.
Cei mai mulţi copii devin agresivi, deoarece au un deficit de abilităţi sociale adecvate.
Exmplul 1: un copil care foloseşte agresivitatea pentru a evita sau a modifica o serie de aspecte neplăcute (să scape de situaţiile în care sunt tachinaţi, ameninţaţi sau la limita eşecului).
Scopul acestei strategii de intervenţie vizează gestionarea emoţiilor în anumite situaţii agresive.
Exmplul 2: copiii pot fi învăţaţi să ignore situaţiile, să reacţioneze cu fermitate sau să solicite ajutor de la educatori ori consilierul şcolar.
Conform lui Opre, A. (2003 Ed. I, 2006 Ed. II). Introducere în teoriile personalităţii. Cluj Napoca, Editura ASCR, strategiile de autoreglare emoţionlă sunt:

- raţionalizarea implică oferirea de argumente raţionale pentru anularea emoţiilor
- insistarea şi scoaterea în evidenţă a altor aspecte decât cele care declanşează emoţii negative.
- angajarea în activităţi activităţi plăcute
- distanţarea de situaţia în care apare emoţia negativă
- găsirea de soluţii la problemele cu care se confruntă o persoană şi care îi provoacă emoţii negative, precum şi aplicarea soluţiei optime

Sfaturi pentru cadre didactice şi părinţi:

- Vorbiţi cu preșcolarul în privat şi folosiţi un ton calm. Mergeţi cu copilul într-un loc în afara clasei unde puteţi să aveţi o discuţie calmă şi în privat. Evitaţi admonestările publice şi ameninţările. Adresaţi-vă preșcolarului cu respect. Evitaţi tonul rece şi autoritar. Discuţiile, ameninţările, certurile în faţa clasei au rolul de a intensifica comportamentele agresive. vitaţi utilizarea unui limbaj corporal negativ (arătarea cu degetul, fixarea cu privirea)
- Evitaţi luptele de putere. Nu este recomandată intrarea în discuţii de genul „nu vreau eu, sau vei face aşa cum vreau eu”
- Fiţi scurt şi la obiect
- Stabiliţi un contact vizual cu copilul când vorbiţi cu el. Dacă copilul stă jos așezaţi-vă lângă

el să fiţi la acelaşi nivel. Evitaţi să vorbiţi de deasupra lui sau peste el. Ar putea să se simtă intimidat.

- Finalizaţi discuţia dacă problemele încep să se intensifice.
- Nu permiteţi şi nu încurajaţi copilul să îşi descarce agresivitatea pe obiectele din jur. Practica ne arată că această strategie încurajează agresivitatea.
- Complimentaţi şi lăudaţi cooperarea imediat, în orice situaţie în care ea apare

Pentru copilul care este victimă - ce este recomandat să înveţe să facă?

- să ignore comportamentul de agresare
- să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv
- să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive)
- să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului)
- să solicite agresorului să stopeze actul agresiv şi să se îndepărteze de locul în care s-a declanşat situaţie. Dacă acest lucru nu funcţionează, se poate solicita ajutorul adultului.

Este important ca toţi copiii să fie informaţi să identifice bullingul şi să meargă să solicite ajutorul profesorilor dacă sunt martorii unei asemenea întâmplări.

Recomandări pentru copiii aflaţi în poziţia de victimă

Învăţaţi-i ce ar trebui să fie să evite să facă:

- Să plângă
- Să-şi piardă cumpătul
- Să escaladeze şi să se implice în comportamente agresive
- Să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul cărora să îşi regleze conturile.
- Să răspundă cu tachinare
- Să rănească pe cealaltă persoană

Bibliografie:

1. Baban Adriana (2001), Consiliere educaţională, Ghid metodologic, Imprimeria „Ardealul”, Cluj-Napoca
2. Opre, A. (2003, 2006), Ed. I, Ed. II, Introducere în teoriile personalităţii. Cluj Napoca: Editura ASCR

Violența nu te face mai puternic !
Exemplu de bună practică

Profesor: Iancu Elena Gina
Școala Gimnazială „Profesor M. Sîmbotin”
Localitatea Cârligele, Județul Vrancea

Profesionalismul cadrelor didactice din şcoala noastră au determinat implicarea în foarte multe proiecte educaţionale cu rezultate mai mult sau mai puţin spectaculoase. Interacţiunea la orice vârstă cu atât mai mult în copilărie, ca şi deschiderea spre nou şi împărtăşirea experienţelor personale, conduc la formarea şi la alegerea unor modele umane şi a unei personalităţi echilibrate , tolerante, deschise spre diversitate.Având în vedere că societatea, în evoluţia sa, implică performanţa, iar schimbările accelerate reclamă abilităţi şi cunoştinţe multiple, este benefică dezvoltarea intereselor de comunicare, a creativităţii, a competenţelor de succes orientate spre acţiuni pozitive, în folosul comunităţii.

Prezentul proiect îşi propune formarea şi dezvoltarea unei conduite de succes a elevilor şi implicarea , participarea lor activă şi creativă la viaţa socială prin proiecte şi acţiuni care să le stimuleze creativitatea, capacitatea de comunicare , de lucru în echipă, dorinţa de a obţine performanţe în domenii diverse.

În cadrul acestui proiect s-au derulat activităţi la nivelul şcolii, dar şi interşcolare bazate pe lucrul în echipe alcătuite din elevi capabili de performanţe şcolare (voluntari) şi de elevi cu ritm lent de învăţare, grup ţintă.

Intenţionăm ca fiecare elev să descopere cauzele eşecului şcolar pentru a învăţa să lupte şi să tindă spre succes.

Au fost valorificate activităţile de voluntariat, de susţinere reciprocă a elevilor sub îndrumarea cadrelor didactice şi a părinţilor. Am acţionat pentru întărirea rolului consiliului elevilor prin încurajarea iniţiativelor, a acţiunilor de Advocasy în comunitate.

În cadrul proiectului antiviolenţă „VIOLENŢA NU TE FACE MAI PUTERNIC", desfăşurat pe parcursul anului şcolar curent, în luna ianuarie, a avut loc activitatea intitulată „Violenţa şi lumea sportului". Elevii claselor a VII-a şi a VIII-a au vizionat materiale legate de violenţă, şi-au exprimat opinii pornind de la cazuri concrete la care au fost martori şi au completat chestionare. S-a hotărât chiar organizarea unui meci de fotbal demonstrativ între cele două clase ca un exemplu de bună practică.

Acest proiect îşi propune să identifice cauzele acestui fenomen şi să încerce, la nivelul şcolii, să reducă fenomenul violenţei.

Efectele bullyingului

Profesor: Dascălu Ionica
Colegiul Național de Agricultură și Economie
LocalitateaTecuci, Județul Galați

Bullying-ul este în general caracterizat drept un comportament intenţionat agresiv, menit a provoca suferință. Acesta implică întotdeauna un dezechilibru de putere între agresor și victimă, manifestându-se repetitiv, regulat, într-un grup de copii.Cel mai puternic impact asupra unui copil vizat de astfel de comportamente, îl are caracterul lor repetitiv, frecvența cu care se manifestă, precum și faptul că acestea se petrec, cel mai adesea, departe de prezența unui adult cu rol de protecție (cadru didactic, părinte). Acest comportament poate genera atâta suferință victimei încât să-i afecteaze grav stima de sine și încrederea copilului. Bullying-ul are însă efecte și asupra agresorilor, nu doar asupra victimelor. Astfel, copiii care își agresează sistematic colegii au șanse

ca, în adolescență și la vârsta adultă, să fie consumatori de alcool și alte substanțe cu risc crescut pentru sănătatea lor fizică și emoțională, să aibă comportamente violente și delincvente (vandalism, violență fizică extremă, violență domestică, furt), să abandoneze școala, să devină adulți cu abilități minime de menținere a unui loc de muncă. Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violență. Cu toate acestea, nu fiecare act de violență reprezintă un act de bullying.

O trăsătură a bullying-ului este relația de putere asimetrică și dezechilibrată dintre cei care agresează și cei care sunt agresați. În plus, nu este ocazional sau un eveniment singular, ci un tipar comportamental care se repetă în timp împotriva aceleași persoane cu o diferență evidentă de putere. Prin diverse acte de bullying, elevul mai puternic ține în mod sistematic, intenționat și crud să rănească, să sperie sau să intimideze persoana mai slabă. Oricine poate fi agresat; nu există o corelare directă între aspectul fizic, caracteristicile personalității și riscul de expunere la bullying.

Victimele ar trebui să nu aibă niciun fel de răspundere sau vină pentru situația în care sunt implicați și nu pot fi găsiți vinovați pentru aceasta.

Mulți cercetători au pus în lumină impactul negativ pe termen scurt și lung al bullying-ului ce afectează atât victimele cât și agresorii. Depresia este considerată cea mai comună problemă de sănătate mintală, consecință a bullying-ului (Kaltiala-Heinoet al., 1999). Copiii agresați sunt defavorizați, nefericiți și suferă de probleme legat de stima de sine și încrederea în propria persoană. Ei se simt adesea anxioși, simt rușine și se simt chiar vinovați pentru ce li s-a întâmplat. În școală, ei sunt de obicei intruși fără prieteni, singuri și abandonați (Olweus, 1993). Relațiile lor de prietenie sunt adesea afectate din cauza unei frici sporite de a avea încredere în semenii lor. Consecințele negative afectează nu doar sănătatea lor mintală, ci și rezultatele acade- mice și pot scădea motivația lor de a merge la școală și de a învăța.

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool”. Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Bibliografie:

1. http://listen.animusassociation.org/wp-content/uploads/2016/09/manual-rom-web.pdf
2. https://republica.ro/bullying-cum-sa-invatam-un-copil-sa-faca-fata-umilirii-hartuirii-si-intimidarii

Fenomenul “bullying” în mediul şcolar

Profesor: Drăgoi Doina
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Fenomenul “bullying” a depăşit, de multă vreme, graniţele mitului, fiind din ce în ce mai prezent în societatea românească, în general, şi în mediu şcolar, în special. Cauzele acestui fenomen sunt multiple, iar această latură negativă a mediului educaţional se regăseşte în numeroase şi diferite mijloace de manifestare. Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Acesta este motivul pentru care profesorii trebuie să acţioneze eficient, printr-o serie de strategii anti-bullying adecvate.Bullying îşi face din ce în ce mai mult simţită prezenţa printre noi. Scriitorul Isaac Asimov afirma că „Violenţa este ultimul refugiu al incompetenţei”… şi mare dreptate avea! Unul dintre clasicii moderni ai literaturii science-fiction, Isaac Asimov, probabil cel mai prolific scriitor din istoria literaturii, a înţeles perfect raportul de forţe din societatea contemporană. Dar, să pornim în demersul nostru de la “roots”, adică de la explicaţiile terminologice ale fenomenului.

Rădăcinile etimologice ale cuvântului “bullying” se pot regăsi în secolul XVI, când “my bully” însemna “dragul meu”, “iubitul meu”, venind din cuvântul danez “boele”. Un secol mai târziu a apărut pentru prima dată cu sensul actual, dar abia în secolul XX acest cuvânt a dobândit definițiile academice folosite astăzi. Ca verb, “to bully” înseamnă: a intimida, a speria, a domina. „Bully” este o persoană care își folosește puterea și tăria sa pentru a speria sau răni persoanele mai slabe (Oxford Advanced Learners Dictionary, 2016).Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

- Intenționat - agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- Repetat - aceeași persoană este rănită mereu;
- Dezechilibrul de forţe - agresorul își alege victima cea mai vulnerabilă, slabă, din punctul lui de vedere și care nu se poate apăra singură.

Fenomenul „bullying” este mult mai prezent în mediu şcolar decât ne dorim. Acesta se regăseşte, în multiple forme, pe coridoarele școlii, în curte, pe străzi și, din păcate, și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și poate cauza repercusiuni ireversibile asupra gradului de adaptabilitate a copilului în societate.

Totuşi, în era vitezei, există şi un alt tip de bullying: cyber-bullying sau bullying cybernetic. Aceasta pare a fi cea mai răspândită formă de bullying, ţinând cont de puterea pe care social media o deţine în ultimii ani. Prin intermediul reţelelor de socializare, bullyingul devine mai rapid, mai cunoscut şi mai puternic. Manipularea, controlul, intimidarea, umilirea şi stricarea imaginii publice sunt doar câteva dintre scopurile cyberbullying-ului. Spre deosebire de bullying-ul tradițional, o trăsătură specifică a celui din urmă este anonimatul frecvent al agresorilor cibernetici. Mediile electronice, precum internetul, telefoanele inteligente, email-urile, Facebook-ul și alte rețele de socializare, pot genera, cu uşurinţă, acţiuni denigratoare pentru elevi şi nu numai. Aceste acţiuni pot include mesaje de intimidare, insulte, hărțuire sexuală sau ridiculizare și ocară.

Numeroşi copii se manifestă astfel pentru a se simţi puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool”. Dorinţa de a fi “la modă” derivă din nevoia de integrare în diferite cercuri de amici. Deseori, copiii se comportă astfel pentru a fi acceptaţi de cei cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

De-a lungul timpului au fost efectuate mai multe sondaje în cadrul elevilor şi adolescenţilor pe această temă. Astfel, în perioada octombrie 2011 - octombrie 2013, Asociaţia Telefonul Copilului a înregistrat un număr de 2.907 de cazuri de bullying în România. Conform informaţiilor obținute

prin intermediul Telefonului Copilului (116 111), fenomenul bullying este asociat următoarelor forme: bullying fizic - 45,72%, bullying verbal - 22,86%, bullying emoţional - 15,24%, bullying relaţional - 14,28%, bullying online - 1,90%.

Printre efectele fenomenului bullying, s-au înregistrat: depresii și tulburări de comportament (33,15%),excludere şi dificultate în relaţionare (29,78%), gânduri suicidale (15,17%),frică şi anxietate (12,92%),criză de identitate (4,49%),criză de singurătate (4,49%).

Deşi a dobândit o amploare internaţională, comportamentul de bullying poate fi combătut prin strategii bine alese în mediul şcolar, dar şi în viaţa de zi cu zi. Primul pas îl reprezintă convingerea elevilor de a comunica orice acţiune violentă fizic sau verbal exercitată asupra lor. Adulţii, respectiv cadrele didactice, vor cunoaşte astfel situaţia cu care se confruntă şi vor acţiona în consecinţă. Cu toate acestea, copiii pot avea multe motive care îi împiedică să le spună adulților despre situațiile de bullying:

• le este rușine că au fost agresați;
• se tem de răzbunare;
• nu cred că adulții îi pot ajuta;
• au fost abuzați de adulți și cred că este ceva normal să fii abuzat;
• nu vor să fie etichetați ca „turnători”sau „trădători”.

Bibliografie:

1. Beldean-Galea, I.E., Studiul calităţilor psihometrice ale unui chestionar de evaluare a fenomenului “bullying” la elevi în Revista de Psihologie Aplicată, 12(1), pp.15-20, Bucureşti, 2010.
2. Neamţu, C., Devianţa şcolară - Ghid de intervenţie în cazul problemelor de comportament ale elevilor, Ed.Polirom, Iaşi, 2003.
3. Olweus, Dan, Bullying at School: What We Know and What We Can Do, Wiley - Blackwell, New-York, U.S.A., 1993.

Fenomenul de bullying în mediul școlar – exemple de bună practică

Profesor: Manole Andreea Loredana
Liceul Teoretic „George Călinescu”
Localitatea Constanța, Județul Constanța

Violența în școli este una dintre cele mai vizibile forme de violență asupra copiilor. Școlile nu pot îndeplini rolul important de învățare și socializare, dacă acestea nu sunt un mediu în care se manifestă agresivitatea, intimidarea (bullying), violența.

Bullying reprezintă o formă de abuz, în detrimental stării de bine și dezvoltării sănătoase și armonioase a elevilor.Poate fi o formă de neglijare sau se poate extinde la forme complexe de abuz fizic, emoțional și sexual.

Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv, intenționat, menit să provoace suferință și care implică întotdeauna un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă și se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii.

Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu

dispar de la sine.

Bullying-ul este o problemă relațională care solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă din partea adulților, în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

Se consider că cei care provoacă ,,bullying" sunt acele personae care nu primesc suficientă atenție, care doresc astfel să iasă în evidență, să braveze și acționează în consecință.Lipsa de afecțiune, de aprobare,de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viață, noi moduri de impunere,de a câștiga bani (droguri, găști) sunt factori facilitatori pentru bullying.Nevoia de putere și dominare fac din victimă o țintă, iar agresorii vor răni fizic, social sau emoțional pe ceilalți.De cele mai multe ori, cei care hărțuiesc, au fost hărțuiți sau sunt ei înșiși hărțuiți, de colegi, de familie.

Familiile unde se folosește adesea pedeapsa corporală, constituie un mediu ,,prielnic"pentru dezvoltarea comportamentelor deviante de tip bullying, inadecvate adaptării la cerințele sociale, incapabile de înțelegere a disciplinei pozitive și respectării unor reguli pentru buna funcționare. Există dovezi care sugerează că un deficit de stimă de sine contribuie semnificativ la actele de tip bullying, ca și stările de anxietate sau de vinovăție.Precizăm că de multe ori, bullying-ul, nu implică neaparat criminalitate sau violență fizică, ci funcționează ca abuz psihologic sau verbal.

Consecințele pe termen lung asupra victimelor bullying-ului sunt extrem de severe: victimei îi va fi afectată stima de sine, încrederea in propriile forțe, încrederea în cei din jur și poate manifesta timiditate și introversiune. Copiii ce sunt victime ale bullying-ului școlar, întâmpină dificultăți de concentrare și de atenție, însă pot inregistra și o scădere a rezultatelor școlare. De asemenea, pot aparea: atacuri de panică, episoade de anxietate, dezvoltarea unor fobii, depresii, diverse somatizări, comportamente autopunitive si, în cele mai grave situații, tentative de suicid. Aceste consecinte asupra copilului victima pot fi grupate in patru categorii:

Emoționale: nivel crescut de anxietate și/sau depresie, stima de sine scăzută, abilități scăzute de adaptare și de rezolvare a problemelor, nivel redus de autonomie.

Sociale: refuzul de a merge la școală, dezvoltarea unor atitudini negative față de școală (copilul consideră că aceasta e un mediu nesigur), numar foarte mic de prieteni, nivel scăzut de dezvoltare a abilităților sociale, practicarea de comportamente antisociale.

Cognitive: participarea redusă la ore, motivație scăzute pentru învățare, dificultăți de concentrare, rămânerea în urmă la învățătură, etc.

Fizice: vătămări fizice, tulburări ale somnului, lipsa apetitului alimentar, prezența tulburărilor psihosomatice (enuresis, dureri de stomac, dureri de cap etc). Una dintre cele mai grave consecinte ale bullying-ului o reprezintă riscul de suicid.

Agresorul va recurge pe viitor la tot mai multe episoade de violență asupra celorlalți: pot realiza frecvent acțiuni în afara legii, pot abuza de statutul lor la serviciu, pot abuza de partenerul de viață, de copii. Va incerca să-i domine și să-i umilească pe ceilalti. Dar există și agresori care constientizează/ sau sunt ajutați să conștientizeze la maturitate de gravitatea acțiunilor și care nu manifestă acest tip de comportament în relațiile cu semenii.

În funcție de rolul ocupat, martorii la bullying pot dezvolta un comportament pasiv sau activ față de situațiile sociale. Unii vor încerca să stopeze, să medieze, să intervină atunci cand observă episodul de bullying. Uneori se poate întâmpla ca un martor la bullying să prezinte consecințe similare cu cele ale victimei, deși acesta nu a fost implicat direct în actul de bullying, însă a suferit o traumă prin asistare.

Problema violenței / a bullying-ului necesită în mod special o rezolvare holistică, deoarece cauzele acestui fenomen nu se rezumă numai la aspecte singular. În acest context,trebuie acționat la următoarele niveluri : înțelegerea mecanismelor care declanșează fenomenul bullying sau al violenței,implicarea în activitățile de timp liber și calitatea programului extracurricular, formalizarea strategiilor, tehnicilor și procedurilor care fac față cel mai bine incidentelor și

dezvoltarea de relații pozitive cu ceilalți și cu sine însuși.

Majoritatea bunelor practicilor anti-bullying sunt legate de acțiuni de creșterea gradului de conștientizare, de educare și de pregătire a tinerilor privind consecințele fenomenului bullying; majoritatea cazurilor sunt legate de diverse aspecte: creșterea capacității de comunicare și conectare la cei din jur, dezvoltarea parteneriatului, schimbări de politică și cercetare. Elementele specifice pentru fiecare practică anti-bullying sunt:

Practici audio-vizuale care sunt răspândite la nivel global. Pot fi durabile și ușor de transferat. Cu toate acestea, producerea unor filme, seriale TV sau materiale video trebuie, de obicei, efectuată de producători sau companii de producție, ceea ce necesită un sprijin financiar. Aceste bune practici sunt folosite în mod ideal ca acțiuni de sprijin în programe și politici anti-bullying, ca și în alte inițiative.

Exemple privind strategiile și instrumentele de intervenție anti-bullying se găsesc online, sunt durabile și ușor de transferat. Aceste bune practici se pot folosi independent și se pot modela pentru a se potrivi în diverse contexte și/sau în acțiuni de sprijin în programele și politicile anti-bullying

Organizațiile pot fi promotoare de bune practici anti-bullying, deoarece oferă un cadru organizatoric de sprijin pentru combaterea violenței, fiind un sistem de sprijin pentru comunitate. Pot fi durabile și ușor de transferat. Acestea necesită însă suport financiar, precum și raporturi de evaluare care să le demonstreze rolul și eficiența practică a acțiunilor și operațiunilor.

Exemple pentru programe de prevenire pot reprezenta programele de prevenire a violenței de tip bullying în general, sau de prevenire a unui tip specific, de exemplu violența sexuală, folosind un anume tip de prevenire. Programele de prevenire a violenței se găsesc și online, majoritatea fiind produse de programul european Daphne. Pot fi durabile și ușor de transferat. Aceste bune practici se pot folosi independent și se pot modela pentru a se potrivi în diverse contexte și/sau în acțiuni de sprijin în programele și politicile anti-bullying.

Telecomunicațiile și tehnologia informației sunt atât o bună practică anti-violență, cât și un instrument de promovare a acțiunilor anti-bullying. În epoca digitală, telecomunicațiile oferă un sprijin profesional major, fiind ușor accesibile, ușor de folosit și răspândite din ce în ce mai mult în rândul copiilor, adolescenților, adulților, profesioniștilor și în serviciile publice. Sunt durabile și ușor de transferat, însă necesită sprijin financiar.

Practicile bazate pe teatru nu sunt durabile, deoarece nu se știe pentru cât timp pot fi expuse. Pot fi, însă, transferate cu ușurință în alte țări. Precum metodele audiovizuale, acestea necesită sprijin profesional și financiar. Aceste bune practici sunt folosite în mod ideal ca acțiuni de sprijin în programe și politici anti-bullying, ca și în alte inițiative.

Exemple de bună practică, în România, privind bullying-ul în mediul școlar : activități de formare cu părinții, cadrele didactice,ateliere de lucru cu grupuri mixte formate, din elevi , părinți, cadre didactice,lecții de dirigenție și activități de consiliere școlară (stima de sine, încrederea în sine, comunicarea, rezolvarea și negocierea conflictelor, luarea deciziilor, managementul clasei, dezvoltarea carierei, dezvoltarea creativității,etc.

Bibliografie:

1. Calineci M., Pacurari O., Stoicescu D., Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin activități de mentorat, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării, Unitatea de management a Proiectelor cu Finanțare Externă, București, 2009
2. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
3. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
4. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.
5. Fundația Copiii Noștri și UNICEF România, Agresivitatea copiilor, înjurături, lovituri,

bătăi, Sugestii pentru părinți și educatori.
6. Săucan, D.Prevenirea și combaterea violenței agresivității în școli.Proiect de cercetare pedagogic ameliorativă.
7. Top, M. „Școala, un spațiu al violenței”, www.asociatia-profesorilor.ro, articol accesat pe data de 11.02.2014

Fenomenul Bullying

Profesor: Raica Cristinel
Liceul Teologic
Localitatea Gorj, Județul Târgu-Jiu

Violenţa în şcoli este una dintre cele mai vizibile forme de violenţă asupra copiilor. Școlile nu pot îndeplini rolul important de socializare şi invăţare, dacă acestea sunt un mediu în care se manifestă agresivitatea, intimidarea, violenţa.

Unul dintre modurile din ce în ce mai răspândite de manifestare a violenţei este BULLYINGUL. Bullying înseamnă folosirea unei forte superioare pentru a influenţa sau intimida pe cineva.

Din păcate, acest fenomen a luat ampluare şi în şcolile din România. Pentru a-l putea diminua, el trebuie mai întâi conştientizat şi apoi înţeles…cel ce îl produce şi posibilele lui motive.

Cei care provoacă bullyingul sunt acele personae care nu primesc suficientă atenţie, care doresc să iasă în evidenţă, să braveze şi acţionează în consecinţă. Lipsa de afecţiune, de aprobare, de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii, neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viaţă, noi moduri de impunere sunt factori facilitatori ai bullyingului.

Mediul social din care elevul provine conţine, la rândul său, numeroase surse de influenţă de natură să inducă, să stimuleze şi să intreţină violenţa şcolară: situaţia economică, slăbiciunea mecanismelor de control social, inegalităţile sociale, criza valorilor morale,mass-media, unele disfuncţionalităţi la nivelul factorilor responsabili cu educaţia tinerilor, lipsa de cooperare a instituţiilor implicate în educaţie. Conjunctura economică şi socială provoacă anumite confuzii în rândul tinerilor, care încep să se îndoiască de eficacitatea şcolii, de utilitatea ştiinţei.Şi aceasta cu atât mai mult cu cât ei constată că şcoala nu le asigură inserţia profesională. Un mediu social în criză(criza locurilor de muncă, criza familiei, criza valorilor) afectează profund dezvoltarea personalităţii copilului.

În şcoală, unul dintre motivele principale pentru care elevii recurg la violentă vine din dorinţa acestora de a fi admitaţi, ridicaţi la “un rang” la care tind, dar nu îl pot atinge altfel. Dorinţa copilului de a fi lider de grup sau măcar de a atrage atenţia îl determină pe acesta să devină violent. În dorinţa lor de a-şi atinge scopul, elevii nu realizează că umilirea reprezintă o lovitură psihologică foarte mare, cu efecte pe termen lung, precum pierderea încrederii în sine şi în ceilalţi, introversie, alienare, teamă, depresie, retragere, furie, chiar şi răzbunare.

Un elev supus violenţei de tip BULLING este un elev care:

1. este supus tachinărilor şi batjocorit;
2. se fac glume proaste pe seama sa şi se răspândesc comentarii jignitoare;
3. este poreclit, etichetat şi denigrat;
4. sunt imprăştiate bârfe şi zvonuri despre el/ea;
5. este izolat sau exclus dintr-un grup/ cerc / activitate;

6. este intimidat sau ameninţat;
7. este tratat ca un obiect şi nu ca o persoană (chiar în prezenţa sa);
8. se vorbeşte despre el/ea ca si cum nu ar fi de fată;
9. este lovit, îmbrancit, împins, înghiontit, bătut;
10. îi sunt distruse sau confiscate lucrurile personale;
11. este hărţuit prin intermediul reţelelor de socializare, al internetului – trimiţându-se mesaje 12. ameninţătoare sau false, imagini ofensatoare (cyber-bullying);
13. este atacat prin intermediul telefonului cu mesaje sau apeluri răutăcioase.

Victima bullying-ului se simte: confuză, temătoare, bolnavă, tristă, nefericită, nu mai ştie în cine sa aibă încredere, ajunge sa se auto-izoleze şi chiar să îşi dorească să părăsească definitiv şcoala.

Pentru ca acest fenomen să se diminueze trebuie ca elevii să fie implicaţi în cât mai multe activităţi şcolare şi extraşcolare care presupun colaborarea elev-elev, elev-profesor, elev-profesor-părinte : medierea în şcoală(instruirea elevilor în vederea formării grupelor de elevi mediatori), implementarea unui circuit de televiziune închis în şcoală, iniţierea de parteneriate locale în vederea prevenirii violenţei în şcoală, promovarea unei culturi a non-violenţei printre toţi actorii implicaţi în actul eduaţional, organizarea de evenimente culturale şi educative, adresate elevilor încurajarea şi stimularea rezultatelor bune şi a comportamentului exemplar al elevilor, sprijinirea unităţilor şcolare în identificare familiilor cu risc ridicat de violenţă

Bibliografie:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Bullying

Pervertirea toleranței şi a discriminării

Profesor: Gorescu Carmen
Liceul Teoretic „ Dr. Mihai Ciucă ”
Localitatea Săveni, Județul Botoșani

Unul dintre marii noştri muzicologi (Helgomar R.) spunea că el i se adresează chiar şi motanului său cu apelativul ,,domnule motan”. Educaţia sa şi comportamentul domnului profesor universitar erau deosebite. Unii ar putea afirma astăzi cu un zâmbet maliţios că motanul său oricum nu înţelegea că stăpânul i se adresează cu respect pentru că oricum este doar un motan şi nu înţeleagea ce I se spune şi n-ar fi înţeles nici pe departe noţiunea de domn chiar dacă ar fi ştiut să vorbească. Poate o fi adevărat dar motanul oricum simţea din tonul vocii faptul că domn profesor este un om bun. Animalele înţeleg sentimentele şi oamenii mult mai bine decât noi chiar dacă nu raţionează ca noi. Ei bine, în timpurile noastre când se vorbeşte de toleranţă şi de combaterea discriminării, pasiunea cu care se impun acestea nu denotă altceva decât intoleranţă, discriminare şi o totală lipsă de respect pentru orice interlocutor. Apostolii toleranţei şi ai antidiscriminării sunt astăzi cei mai intoleranţi dintre oameni. Ei nu îti vor combate ideile cu argumente, ci te vor pune de-a dreptul la zid. Sub masca blândeţii cu care îşi clamează constant toleranţa şi grija pentru cei cu afecţiuni psihomotorii sau grupuri ,,marginalizate” (după cum se exprimă ei) se ascund ghearele urii pentru cei care gândesc altfel decât ei. Se cunosc multe cazuri de oameni care şi-au pierdut slujbele şi poziţia socială în urma atacurilor acestor apostoli şi ai emulilor lor. Puteţi spune că există dreptul la liberă exprimare. Dar la ce ne foloseşte dreptul la liberă exprimare dacă suntem alungaţi şi trimişi

să vorbim în pustiu - vox clamantis in deserto? După ce ai fost dat afară ca un câine şi ai rămas fără slujba care îti asigura supravieţuirea, ce poţi să mai faci? În faţa cui să mai pretinzi drept la liberă exprimare? Cumva în faţa unor autorităţi surde, care îţi vor spune papagaliceşte că te bucuri în continuare de acest drept? Îţi mai rămâne să te exprimi doar urlând! Cu privire la toleranţă îi vom da cuvântul autorului cărţii Noua Toleranţa – Josh Mc Dowell. În cartea sa el afirmă în mod clar şi pe bună dreptate că sensul actual al cuvântului toleranţă este unul pervertit:

„Creaturile Borg - O specie extrem de evoluată de prădători. Nu au conștiință. Nu au moralitate.

Foarte probabil, ţi-au infestat deja comunitatea, școala și chiar copiii. Această amenințare din lumea reală se numește «noua toleranță», două cuvinte simple ce descriu o doctrină modernă complexă.“ (Josh McDowell)

„Dacă în sensul tradiţional toleranţa presupunea recunoaștere și respect pentru credinţele și convingerilor altora, fără a le și împărtăși, „noua toleranţă“ pretinde că toate convingerile, stilurile de viaţă și afirmaţiile cu pretenţie de adevăr sunt egale fiindcă sunt relative. Cu alte cuvinte, nu există adevăr, ci adevăruri. Iar morala este variabilă, în funcţie de gusturi.”

„O lume cu prea multe tabuuri. Prea puţină toleranţă în a accepta deviaţiile oamenilor în comportamentul sexual“, declara Stellan Skarsgard, deţinătorul rolului masculin principal în controversata peliculă „Nymphomaniac II“. Dacă toleranţa fundamentată pe relativitate este regula, atunci este ușor de înţeles de ce valori considerate tradiţionale sunt depreciate încă de la nivelul școlii primare. În preajma Crăciunului, Isaia Martinez, o fetiţă de 6 ani, le adusese colegilor săi niște acadele de care erau atașate mesaje referitoare la viaţa lui Iisus. În spiritul corectitudinii politice, educatorul a rupt mesajele, aruncându-le la coș. „Nu îţi este permis să vorbești despre Iisus la școală!“ Prioritar era să fie evitată lezarea „adevărurilor“ celorlalţi. În ultimele decenii am asistat la o schimbare totală de paradigmă în ceea ce privește acest concept. Toleranţa definită în spiritul modernismului a fost înlocuită cu noua toleranţă postmodernă. Omul postmodern este „prizonierul relativismului etic“, în care binomul bine-rău s-a reformulat. Postmodernismul distruge valorile absolute în virtutea nonvalorii absolute. Credinţele sunt diluate. Drept urmare, „toleranţa corectitudinii politice ne dăruiește o credinţă decafeinizată: o credinţă care nu ofensează pe nimeni și care nu ne mai angajează deplin nici măcar pe noi înșine“. Explorarea adevărului filosofic devine, astfel, un demers lipsit de sens. În schimb, diversitatea se impune ca o emblemă de succes a civilizaţiei postmoderne. Dar în cazul acesta, observa Andrei Pleșu, negocierea în dialog nu mai are sens din moment ce, oricum, rezultatul e consimţirea mutuală la dreptatea celuilalt. „Într-o lume guvernată de asemenea reguli, Socrate ar fi șomat. Nu e de aflat nici un adevăr, nu e de făcut nici un raţionament. Nu ni se cere decât să respectăm, politicoși, convingerile interlocutorului.“Practic, adevărul este pretutindeni și nicăieri. Important este consensul, nu și progresul. “

Convingerea artizanilor noii toleranţe este că soluţia constă în anihilarea ideologiilor și manifestărilor absolute. Diluarea adevărului devine, astfel, un deziderat în sine. În realitate, ceea ce ar fi trebuit să fie o rezolvare a devenit o și mai mare problemă. Asistăm, de fapt, la intoleranţă în numele toleranţei, la o forţare a individului de a nu mai fi sigur de nimic. De ce? Fiindcă miezul problemei constă în a determina dacă există, sau nu, un adevăr obiectiv. Astfel, versiunea postmodernă conduce la o nouă formă de totalitarism construit pe fundamentul unui adevăr relativ ce trebuie însușit de toată lumea.

Acum despre discriminare: discriminarea este un produs natural. De fiecare dată când punem note discriminăm pe cineva – şi este correct şi bine. Actul notării este un act discriminatoriu pentru că împarte lumea conform unei scări de valori acceptate. Şi nu poate fi altfel deşi se incearcă. Peste tot exista ierarhii, iar ierarhiile sunt prin excelenţă discriminatorii. Acolo unde nu există ierarhizare şi discriminare societatea decade. În şcoală acest lucru s-a observant cel mai bine în SUA când li s-au oferit premii tuturor elevilor dintr-o clasă - se practică încă premierea in corpore.

Utopia comunistă era egalitaristă, nondiscriminatorie şi a dus la gulaguri (în treacăt fie spus, gulagurile au insemnat mai mult decât discriminare). Folosim discriminarea ca să deosebim adevărul de minciună şi frumosul de urât. Avem nevoie de discriminare? Este clar că avem. Este

clar că nu poate exista semnul egalităţii între frumos şi urât. Problema discriminării este însă una spinoasă. De multe ori cel care se simte discriminat vrea să fie tratat la fel ca ceilalţi şi în multe cazuri se va simţi discriminat şi va reclama discriminarea dacă nu este tratat ,,altfel decât sunt tratați ceilalţi". Discriminarea este de multe feluri. În primul rând trebuie să ne întrebăm cine sunt cei discriminaţi. Dacă un individ se simte discriminat este o chestiune (şi un elev poate să-şi folosească statutul sau de "minoritar cu CES" pentru a obţine avantaje la notare) iar dacă un grup se simte discriminat este altfel de problemă. De regulă un individ reclamă discriminarea la care este supus de către un grup majoritar, dar un grup care se simte discriminat poate avea anumite scopuri şi poate folosi pretinsă sau reală discriminare ca să obţină avantaje şi putere.
Cândva a fost o luptă admirabilă a femeilor pentru a obţine drepturi civile şi libertăţi. Multă vreme femeia occidentală care se căsătorea îşi punea toată averea în mâinile soţului şi avea statut inferior.

Femeile au luptat şi au obținut egalitate. Au luptat de asemenea pentru dreptul de vot şi aveau dreptate să-l obţină. Lucrurile au început să degenereze când au dorit să fie absolut egale cu bărbaţii. Până la egalitarismul absolut femeile erau respectate, erau tratate drept fiinţe mai slabe din punct de vedere fizic (nu puteau şi nu era necesar sa aibă slujbe de hamali) şi li se ceda spre exemplu locul în tramvai sau în autobuz. Femeile au fost incitate apoi să-şi ia slujbe, să devină independente de barbat prin divorţ şi chiar să fumeze. Industria tutunului a câştigat multe milioane de fumătoare, industria şi educaţia au câştigat o masă mai mare de muncitori prin angajarea femeilor, dar femeile au pierdut pentru că până atunci deşi păreau discriminate ele aveau o viaţă mai liniştită şi mai lipsită de stres în familie, stând acasă unde trebuiau să aibă grijă de copii, iar copiii înşişi erau mai bine educaţi prin prezenţa constantă a mamei. Astăzi femeia occidentală este independentă dar aproape că nu are timp liber şi nu se prea ocupă de copii. Familiile s-au destramăt, divorţurile crescând alarmant, natalitatea s-a redus. Femeia occidentală este tot mai stresată şi tot mai multe femei rămân singure şi apoi devin fie prada alcoolului şi drogurilor cât şi prada traficanţilor de carne vie. Asta este femeia ,,liberă şi independentă"! Este ea fericită? Nu cred pentru că altfel nu s-ar strădui să le demonstreze femeilor din lumea musulmană ce nasol este să porţi burka. Din păcate pentru multe ,,feministe" din occident, femeia musulmană se mulţumeşte cu statutul său inferior şi nu pare deloc dornică să şi-l schimbe în pofida discriminării (discriminare văzută doar din punct de vedere occidental) la care sunt supuse. Ele s-au obişnuit cu acest statut şi nu se simt deloc discriminate. Ba din contră se simt foarte bine să fie discriminate în acest mod simţindu-se protejate de avansurile bărbaţilor care nu-şi prea pot stăpâni pornirile animalice şi pe care vederea unui picior de femeie gol până la genunchi numai reprezintă o invitaţie la viol (uneori în grup). O singură problemă pentru aceste femei există în lumea musulmană (pentru care ele ar trebui să lupte) – dreptul la educaţie.

Educaţia este marea problemă a zilelor noastre. Acolo unde există bun simţ şi înţelegere discriminarea este puţin prezentă ,iar atunci când devine inevitabilă este privită cu o anumită toleranţă, respectiv indiferenţă şi de către cel discriminat şi de către cel care discriminează. Astăzi discriminarea este o armă de distrugere a celor consideraţi inamici. Este o armă de luptă politică şi a pătruns până şi în şcoli. Unii elevi se plâng de discriminare eludând orice răspundere pe care o au. Am văzut cum presa făcea apologia discriminării unor elevi care cică sunt ţinuţi în frig. Nici unul dintre elevi sau ziarişti nu spun nimic despre faptul că aceşti şi-au distrus practic vechea lor sală de clasă. Se pare că dorim să facem nişte indivizi iresponsabili, care pot să distrugă sau să insulte şi nu trebuie să păţească nimic, să nu fie pedepsiţi în nici un fel. Dacă nu învaţă de tineri să fie responsbili pentru faptele lor atunci sunt nişte rebuturi sociale care vor ajunge imediat la închisoare odată ce vor deveni mature pentru cine ştie ce act vandalic.

Discriminarea poate să fie negativă sau pozitivă însă o discriminare pozitivă a unui grup reprezintă discriminare negativă pentru majoritate. Nu putem forţa limitele discriminării. Unii oameni se plâng de discriminare pentru că se folosesc de statutul de victimă pentru putere şi influenţă, cât şi pentru a-şi submina adversarii. Aşa zisele grupuri vulnerabile nu sunt de fapt deloc vulnerabile. Să luăm de exemplu grupul LGBTQ. Prin ce este el vulnerabil? În primul rând nu cred

că este treaba nimănui cu care parte face altul sex. Cel mult aceşti (aceste) rătăciţi(e) vor fi intâmpinate cu un zâmbet ironic. Nu cred că se mai intâmplă în occident ca un „barbat” să fie bătut pentru că este gay, iar dacă eşti bărbat atunci te poţi apăra. Ceea ce vom spune în continuare este corect pe dea-ntregul dar mulţi vor sări să ne acuze. În Vechiul Testament există o lege foarte importantă numită Legea Talionului. Această lege: „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” stabileşte limitele maxime ale pedepsei. Astăzi cică suntem mai toleranţi şi nu discriminăm pe cineva. Iată un contraexemplu: în majoritatea statelor europene, dar nu în SUA, poţi fi condamnat pentru portul de însemne naziste sau comuniste sau pentru negarea holocaustului. Scepticismul sau portul unor simboluri le pot aduce ani grei de închisoare unor idealişti sau unor visători. Nivelul pedepsei este nerușinat de ridicat pentru un delict de opinie şi de asemenea este intolerant şi discriminatoriu. Ar fi normal să fii pedepsit pentru fapte şi nu pentru vorbe..

Bibliografie:

1. Noua Toleranţă, Josh Mc Dowell, Editura Aqua Forte, 2009;
2. Biblia (orice variantă)
3. Feminismul . Emanciparea femeii. Pervertirea familiei. Deturnarea societăţii, Dr. Henry Makow, Editura „Meteor Press” , 2012

Să spunem NU violenței școlare

Prof. înv. primar: Hriţac Rodica
Şcoala Gimnazială „Teofil Vâlcu “
Localitatea Hăneşti, Judeţul Botoşani

Violenţa există peste tot în lume: pe stradă, în şcoală, în mass-media. Pornind de la etimolgia cuvântului constatăm că verbul "violare " înseamna "a profana" , "a transgresa" adica a depăşi limitele impuse de lege.În dicţionare, cuvântul violenţă trimite la ceea ce se efectuează cu o "forţă intensă", brutală şi adesea distructivă, la abuzul de forţa pentru a constrânge pe cineva la ceva.

Violenta reprezintă una dintre cele mai mari probleme ale lumii contemporane. Apariţia diferitelor forme de violenţă în mediul şcolar pare aproape o fatalitate şi devine adesea un lucru obişnuit, cu care oamenii coexistă fără măcar a mai sesiza pericolul. Violenţa este discutată în relaţie cu agresivitatea. Între cei doi termeni fiind foarte dificil de trasat o linie netă de demarcaţie. Violenţa şcolară este doar una dintre manifestările violenţei cotidiene şi a devenit un fenomen social, ale căror efecte se cumulează şi se potenţează reciproc.

Cu mulţi ani în urma cele mai mari probleme din viaţa profesorilor erau gumele de mestecat lipite de bănci, vorbitul în timpul orelor şi uneori faptul că accesoriile uniformelor obligatorii pe atunci nu erau purtate în permanenţă. Astăzi atât profesorii cât si elevii îşi doresc să mai aibă parte de probleme atât de banale. În zilele noastre profesorii predau sub stres si elevii învaţă în aceleaşi condiţii datorită violenţei din unele şcoli.

Profesorii recunosc că cele mai des întâlnite conflicte în şcoală au loc între elevi, dar că şi conflictele între profesori şi elevi au o pondere importantă. Dupa opinia profesorilor, cauzele conflictelor în care ei sunt implicati sunt multiple, şi anume: lipsa de comunicare, notele,subiectivismul, autoritarismul, lipsa de atitudine, neimplicarea în rezolvarea unor probleme, lipsa de interactivitate, un feedbeck precar, tendinţa de a agresa verbal elevii, aplicarea unor

sancţiuni care sub pretextul disciplinării aduc repercursiuni asupra intereselor ce vizeaza viitorul unui elev, marginalizarea unor elevi etc. Profesorii nu numai că recunosc existenţa conflictelor dar sunt si implicaţi în ele. Unii incearcă să le rezolve, unii chiar reuşesc, dar de cele mai multe ori apelează la regulamentele şcolare pentru a sancţiona, dând verdicte. În felul acesta conflictul nu este rezolvat, mulţi dintre cei implicaţi se simt frustraţi si nedreptăţiţi, privesc viitorul cu neincredere şi un nou conflict işi face apariţia în viaţa lor.

Trebuie să învăţăm copiii să înteleagă că primul pas în obţinerea unei solutii când au probleme la şcoală nu este violenţa. Copiii repetă comportamente şi adesea acţionează dupa modul în care părinţii se comportă în societate. Atunci când un adult îsi rezolvă problemele prin acte fizice violente, copilul transmite mai departe mesajul că este bine să promoveze violenţa pentru a obţine ceea ce doreste. Acesta este un comportament pe care cei mai mulţi dintre părinţi nu doresc să il transmită copiilor lor. Prin urmare în loc să îi invăţăm pe copii să atace, să lovească, ar trebui să îi învăţăm să dobândească aptitudini de vindecare, compromis şi iertare pentru soluţionarea unei probleme.

Expunerea la violenţă poate avea efecte semnificative asupra copiilor pe parcursul dezvoltării lor şi influenţează modul în care aceştia îşi vor forma relaţiile cu cei din jur în copilărie şi ca adulţi.

O parte din adulti cred că un copil de 6 luni sau mai mic, careă la scene violente (ca de pilda tatăl o şte mereu peă), nu va suferi mult deoarece nu are memorie pe termen lung. !!! Nimic mai fals. Copiii sunt ca ,,bureţii''. Ei absorb tot ce se întâmplă în jurul lor de la cele mai fragede vârste. Ei percep violenţa şi furia care-i inconjoară aşa cum percep şi dragostea şi atenţia din partea celor care îi îngrijesc. Din aceasta cauză, natura şi calitatea relaţiilor cu un copil chiar foarte mică foarte mult pentru dezvoltarea lui pe viitor.Violenţaă viaţa tuturor celor care sunt martori la ea. Pentru copii, violenţa are urmări psihologice, emoţionale şi de dezvoltare. Chiar şi la copiii foarte mici, martori la violenţă, pot apare simptome de genul: anxietate, şmaruri, regresie în limbaj sau în dezvoltarea motorie si stres post-traumatic. De asemenea, încrederea în propria persoană sau în cei cu care vine în contact poate avea de suferit.

Dacă un copil işi vede mama înjurând şi amenințând ceilalţi şoferi în trafic şi ei ca răspuns acţionează în conformitate cu dorinţa acesteia, probabil mai târziu copilul va fi ecoul mamei in societate, sau cel mai probabil va înjura şi amenința la şcoală pe ceilalţi colegi. Copiii trebuie să fie învaţaţi să adopte un comportament responsabil, să facă diferenţa dintre bine şi rău.

Cei mai mulţi dintre elevi spun că au fost măcar o dată victime ale violenţei în scoală, motivul fiind ca de cele mai multe ori, mulţi dintre ei se implică în conflicte care nu îi privesc direct.Elevii care nu diferenţiază agresivitatea de violenţă se implică cel mai des în conflicte. Pragul de trecere de la agresivitate la violenţă este între ironizare si refuzul de a acorda ajutor. Între aceste limite, violenţa se poate manifesta, fie că e bătaie, împingere, lovire cu obiecte sau bruscare. Îngrijorator este că sunt şi elevi care cred că prin violenţă se pot aplana conflictele.

Și pentru ca educaţia pentru nonviolenţă porneşte , în primul rând din familie , iată câteva sfaturi pentru părinţi care ar trebui luate în seamă :

1.Folosiţi metode de disciplinare non-violente. Dacă iti lovesti şi baţi copilul drept pedeapsă (şi mai ales în cazul copiilor sub 3 ani), el va învăţa că violenţa este permisă în orice situaţie (cei mici nu au cum să înteleagă rolul unei pedepse, daca nu înţeleg cu ce au gresit - !!! Există suficiente căi de pedepsire fără violentă, astfel âncat pentru rezolvarea uneori a problemelor, pedepse de genul: "5 minute stai pe acest scaun" sau "2 minute la colţ" sunt suficiente si non-violente. !!! Amintiţi-vă însă ca mereu să răsplătiţi un comportament frumos.

2. Limitează expunerea la violentă. Acordă mare atenţie programelor de la televizor si programelor de pe internet pe care copilul le urmăreşte şi limitează expunerea acestuia la temele violente. Pistoalele si săbiile de jucărie, dar si alte jucării ce promovează violenţa şi agresiunea trebuiesc limitate si monitorizate.

3. Oferiţi-i un exemplu bun. Copiii învaţă cum să se comporte urmărindu-i pe adulţi. Părinţii

trebuie să facă un efort pentru a-şi păstra un sens al valorilor şi moralei în paralel cu modul de a se exprima non-violent şi de a oferi un exemplu în acest sens.

4.Oferiţi-i copilului multă afecţiune si atenţie. Copiii care se simt iubiti, în sigurantă şi care au format un sentiment de încredere cu adultul care-i îngrijeste sunt mai putin violenţi şi agresivi decât ceilalţi. Puteţi construi acest sentiment de încredere şi siguranţă al propriului copil având un rol activ in viaţa lui, petrecând în mod consistent suficient timp cu el si oferindu-i multă dragoste, laude si încurajări. Chiar şi o perioadă de timp scurtă petrecuta astfel, poate aduce numai satisfacţii şi pentru părinte, dar mai ales pentru copil.

5.Impuneţi reguli clare si limite potrivite vârstei. Copiii trebuie să cunoască exact ce se asteaptă de la ei si consecinţele daca nu cooperează. Mai mult, fii sigur că copilul întelege toate regulile din familie – puteţi chiar să-l implicaţi în stabilirea unora. De asemenea, menţinerea aceloraşi reguli în mod consistent reduce conflictele şi vă mentine credibilitatea ca părinte.

Remediile pentru prevenirea violentei în scoli se dezvoltă în fiecare zi. Copiii nostri ar trebui să fie in siguranţă în mediul în care învaţă şi să nu trăiasca cu teama că un coleg de-al lor ar putea să îi bată sau chiar să îi ucida. Dacă problema violenţei din şcoli nu este rezolvată trebuie să ţinem minte ca acesti copii vor deveni cetăţenii de maine!

Bibliografie:

1. Debarbieux, Eric ;Violenţa în şcoală;editura Institutul European;Bucureşti , 2010
2. Neculau , Adrian: Ferreol , Gilles;Violenţa,Aspecte psihosociale; editura Polirom ; Bucureşti 2003

Strategii de prevenție a fenomenului de bullying în școală

Profesor învățământ preșcolar: Husariu Andreea
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 25
Localitatea Iași, Județul Iași

Pe plan internaţional, în mod sistematic, cercetările au demonstrat că fenomenul de bullying în şcoli, reprezintă o problemă serioasă de sănătate publică. Oamenii de ştiinţă, pornind de la aceste cercetări au încercat să dezvolte şi să implementeze programe de prevenţie a comportamentelor de bullying, la nivel mondial. Bullying este un cuvântul folosit în ţările de origine anglo-saxonă, preluat ca atare, şi care se referă la comportamentul de hărţuire constantă şi de durată a unui elev sau grup de elevi, de către un alt elev sau grup de elevi, prin folosirea forţei, ameninţării cu forţa, intimidării, cu scopul menţinerii acestui dezechilibru de forţe.

Comportamentele de bullying implică un alt tip de agresivitate decât cel manifestat ca răspuns la anumite emoţii de disconfort (ex. când suntem furioşi sau ne este frică). Agresivitatea manifestată prin comportamentele de bullying (de intimidare, hărţuire, umilire) este proactivă deoarece nu implică factori emoţionali. Ea are un rol instrumental şi reprezintă o încercare de a obţine ceva prin metode coercitive, prin intimidare, sarcasm, nepăsarea faţă de starea celuilalt fiind asociată cu aşteptări de succes ale comportamentului agresiv (Coie şi colab., 1999). Agresivitatea reactivă, e un comportament agresiv însoţit de furie ca răspuns la o provocare sau frustrare şi este asociată cu atribuiri ostile în cea ce priveşte intenţiile celorlalţi (Crick şi Dodge, 1996).

Violenţa în şcoală o întâlnim la tot pasul şi nu neapărat în formele ei extreme (comportamente agresive care pun în pericol viaţa altor persoane) ci într-o formă mascată, cu care

elevii şi, uneori, profesorii şi părinţii, ajung să se obişnuiască şi să o accepte ca făcând parte din viaţa de şcoală. Bullying-ul în şcoli reprezintă o problemă relaţionată cu vârsta copiilor şi până nu demult adulţii (părinţi şi profesori) priveau acestă problemă cu o atitudine relaxată de tipul „aşa sunt copiii" sau „copiii sunt copii". Tachinarea, poreclirea sunt comportamente circumscrise fenomenului de bullying care de cele mai multe ori, trec neobservate, considerându-se că fac parte dintr-un aşa-numit obişnuit pedagogic de fiecare zi. În realitate, aceste forme uşoare reprezintă stadiile incipiente ale formelor mai grave. Cazurile de violenţă din şcoală – incluzând şi formele extreme de atac armat înregistrate în şcolile americane– relevă consecinţele grave şi uneori mortale ale comportamentului de bullying. Unul dintre pionierii şi fondatorii programelor de prevenţie privind bullyingul este dr. Olweus din Norvegia. În cartea lui din 1993, „Bullying-ul în şcoală: Ce ştim şi ce putem face", dr. Olweus identifică caracteristicile elevilor, care alcătuiesc profilul de agresor şi cele care alcătuiesc profilul de victimă.

Cum recunoaştem un copil care este sau poate deveni victimă a bullying-ului?

Are o fire liniştită şi sensibilă; Îi este teamă să mai meargă la şcoală, se plânge de dureri frecvente de cap şi de stomac pentru a evita să meargă la şcoală; Are puţini prieteni sau nu are nici unul; Pare trist şi înfricoşat; Este slab fizic sau foarte scund; Este nesigur sau lipsit de asertivitate; Are o deficienţă de auz sau alte caracteristici comportamentale şi fizice atipice; Vine de la şcoală cu hainele murdare, rupte sau cu lucrurile distruse; Prezintă vânătăi pe corp.

Comportamentele de bullying adesea, dar nu întotdeauna, îmbracă diferite forme în funcţie de gen. În cazul în care elevul care agresează este băiat profilul prezintă următoarele caracteristici: Are nevoie să se simtă puternic şi în control; Alege victimele dintre cei cărora nu le place conflictul; Obţine satisfacţie din a provoca suferinţă victimelor; Îşi motivează acţiunile, plângându-se că a fost provocat. Tacticile cele mai des folosite de băieţi sunt: poreclirea, bătăile, luptele, deposedarea de bunuri (bani, obiecte personale), distrugerea bunurilor victimei, îmbrâncirea, lovirea, iniţierea de atacuri repetate asupra victimei. Profilul fetelor care manifestă comportamente de bullying (agresorul este fată) se evidenţiază prin: manipulare, rănirea sentimentelor, respingere subtilă şi marginalizarea victimei. Tacticile cele mai des folosite de către fete sunt: utilizarea poreclelor, izolarea victimei ("Nu vorbiţi cu ea."), răspândirea de bârfe, răspândirea de zvonuri false.

Procesul de configurare a ciclului agresor – victimă este unul foarte complex. Deşi elevii care manifestă comportamente de bullying şi victimele lor, ocupă, în mod natural, poziţii cheie în acest proces de configurare, studiile arată că un rol foarte important îl joacă şi ceilalţi elevi (martorii). Oamenii de ştiinţă au arătat că martorii (cei care observă) prin comportamentul pasiv (faptul că asistă fără să facă ceva, pentru a schimba situaţia) contribuie la menţinerea comportamentului agresorului. Pe de altă parte anumite mecanisme de grup, cum ar fi cel de contagiune socială şi de diluare a responsabilităţii în grup, au fost identificate ca fiind factori facilitatori în situaţiile în care mai mulţi elevi au luat parte la agresiune.

Cercetările psihologice au demascat mai multe mituri asociate comportamentelor de bullying: elevii care manifestă comportamente de intimidare, hârţuire, tachinare, umilire fac parte din grupul celor lipsiţi de popularitate. Studiul condus de Philip Rodkin şi colegii săi (2000) pe un eşantion de elevi din clasele a IV-a până la a -VI-a a arătat că băieţii care se implicau cel mai frecvent în comportamente de bullying erau printre cei mai populari din şcoală (conform percepţiei colegilor şi profesorilor lor). Elevii care manifestă comportamente de bullying ascund un nivel crescut de anxietate şi nesiguranţă, ei folosind hărţuirea, intimidarea, tachinarea ca mijloc de compensarea a unei stime de sine scăzute. Folosind o serie de metode diferite, Olweus concluzionează că nu există niciun suport pentru un astfel de punct de vedere. Cei mai mulţi dintre copiii care manifestă comportamente de bullying au arătat un nivel al stimei de sine corespunzător mediei sau chiar mai mare.

Deşi bullying-ul este o problemă mai mare în rândul băieţilor, există o serie de comportamente de intimidare care se manifestă cu precădere în rândul fetelor. Intimidarea prin forţă fizică este mai puţin comună în rândul fetelor Ele folosesc de obicei moduri mult mai subtile si

indirecte ale hărţuirii, cum ar fi excludere cuiva din grup, răspândirea de zvonuri şi manipularea relaţiilor de prietenie. Astfel de forme de agresivitate pot fi cu siguranţă la fel de dăunătoare şi stresante, ca formele directe şi deschise ale atacurilor iniţiate de băieţi. Cercetările făcute de Olweus au dus la dezvoltarea Programul de Prevenire a Bullyingului în şcoală. Ca parte a unei iniţiative guvernamentale, programul este oferit în toate şcolile publice din Norvegia.

Un număr tot mai mare de şcoli în SUA folosesc acum programul şi îl consideră un model pentru prevenirea violenţei. Şase evaluări, la sclală mare, ale programului, pe o perioadă de mai mult de 20 de ani, scot în evidenţă eficacitatea acestuia: Reducerea substanţială – între 30-50% - a frecvenţei cu care elevii raportează experinţe de bullying; Reducerea semnificativă a frecvenţei cu care elevii semnalează prezenţa comportamentelor anti-sociale, cum ar fi acte de vandalism, furt, beţie, şi absenteism; Îmbunătăţiri semnificative la nivelul "climatul social", din clasă (nivel mai ridicat de disciplină la nivelul clasei, relaţii sociale pozitive, atitudine pozitivă faţă de şcoală); creşterea satisfacţiei şcolare a elevilor.

Această intervenţie s-a dovedit că reprezintă o abordare eficientă şi relativ simplă în reducerea comportamentelor agresive în rândul populaţiei şcolare. Bullyingul a fost explicat din perspectiva învăţării sociale ca un binom agresor-victimă care se dezvoltă prin modelare şi reîntărire (Craig & Pepler, 1995). Asta înseamnă că un coleg poate imita comportamentul agresiv al unui elev care manifestă comportamente de bullying, iar victima poate întări comportamentul unui elev care agresează prin faptul că afişează semne de disconfort (teamă) faţă de comportamentul manifestat. Ca o consecinţă, efortul de corectare a acestui comportament, ar trebui să includă grupul de egali/copii în forma unei abordări care cuprinde şcoala ca întreg; Replicarea parţială a programului, în Anglia şi Statele Unite au avut, de asemenea, rezultate pozitive, deşi au existat şi o serie de limite;

Program de intervenţie asupra comportamentelor agresive/bullyingului (Olweus, 1994). Programul de intervenţie este construit pe patru principii-cheie. Aceste principii implică crearea la nivelul şcolii a unui mediu caracterizat prin: (1) căldură, interes pozitiv, şi implicarea adulţilor, (2) stabilirea de limitele de ferme cu privire la comportamentul inacceptabil; (3) aplicarea consecventă a unor sancţiuni non-punitive, non-fizice, pentru comportament inacceptabil sau de încălcare a regulilor şi (4), oferirea, de către adulţii investiţi cu autoritate, a unor modele pozitive de comportament. Programul funcţionează atât la nivel de şcoală, la nivel de clasă şi la nivel individual. Obiectivul cel mai important este de a schimba " oportunitatea şi structurile de recompensare" pentru comportamentele de bullying (mai puţine oportunităţi şi recompense pentru manifestarea comportamentelor de buling).

Intervenţia cuprinde un set de informaţii furnizate şcolilor, set de informaţii adresate părinţilor, filme de vizionat în clasă precum şi chestionare, pentru şcoală, de evaluare a dimensiunii problemei. Cele patru mari strategii ale programului Olweus cuprind (Pepler, 1994; Smith, 1997): pregătirea personalului şcolar; dezvoltarea unor politici de disciplinare; informarea părinţilor; predarea valorilor prosociale conform unei curricule. Pentru elevii în rolul de victime se oferă un training de dezvoltarea abilităţilor de gestionare a situaţiilor de expunere la comportamentele agresive ale colegilor. Elevii-agresori primesc training pe managementul furiei, asertivitate, şi alte abilităţi de auto-gestionare. Comportamentul lor are nevoie să fie monitorizat cu atenţie şi să primească cât mai frecvent recompense pentru comportamentele adecvate, aplicându-se consecinţe clare pentru actele de bullying. Părinţii primesc training de parenting pentru gestionarea comportamentului agresiv.

Cel mai important şi eficient rol de prevenire a comportamentelor agresive îl are profesorul. O serie de activităţi desfăşurate de profesori, alături de trainingul pe abilităţi sociale au oferit un program eficient de prevenţie a comportamentelor agresive.

Bibliografie:

1. Olweus, D. (1993). Bullying at School: What we know and what we can do. Oxford: Blackwell Publishers.

2. Solberg, M. & Olweus, D. (2003) Prevalence estimation of school bullying with the Olweus Bully/Victim Questionnaire. Aggressive Behavior. Vol 29. pp. 239-268.
3. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.
4. Nansel, T. R., Overpeck, M., Pilla, R. S., Ruan, W. J., Simons-Morton, B., & Scheidt, P. (2001). Bullying behaviors among U.S. youth: Prevalence and association with psychosocial adjustment. Journal of the American Medical Association, Vol. 285, pp. 2094-2100.

Iubirea și educația- căi de succes anti-bullying

Profesor: Drăguș Georgeta
Liceul Tehnologic de Vest
Localitatea Timișoara, Județul Timiș

Motto: „ Ai renunțat la visele tale,
pentru ca eu să pot visa.
Ai vărsat lacrimi,
pentru ca eu să fiu într-o stare de fericire.
Ai pierdut nopți de somn,
pentru ca eu să dorm în liniște.
Ai crezut în mine, în ciuda greșelilor mele.

A fi educator înseamnă a fi poet al iubirii.
Să nu uiți niciodată că eu voi lua un pic din
ființa ta, în propria mea ființă.”(Augusto Cury)

În fiecare tânăr- chiar și în cei mai complicați și mai izolați- există o lume care așteaptă să fie descoperită. Mulți tineri sunt agresivi și rebeli, și părinții lor nu înțeleg că, prin agresivitatea lor, ei strigă după ajutor. Comportamentele nepotrivite sunt, de multe ori, strigăte puternice care imploră prezența, dragostea și atenția părinților.

Multe simptome psihosomatice, cum ar fi durerile de cap sau durerile abdominale, sunt și ele strigăte tăcute ale copiilor. Cine le aude? Mulți părinți își duc copiii la psiholog sau la psihiatru, ceea ce poate ajuta, dar, în adâncul ființei lor, ceea ce caută ei este inima părinților. Dacă nu comunică într-un mod eficient, afectuos și deschis cu fiii lor, părinții sunt puși în situația ingrată de a comite aproape o crimă la adresa acestei întreprinderi, care se numește familie și care merge, în acest caz, spre faliment. Trebuie să dialogăm cu copiii noștri, să ne reunim zilnic cu ei și să le dăm libertatea de a vorbi despre ei înșiși, despre neliniștile și dificultățile de comunicare cu frații lor și cu noi, părinții lor. Aceste întruniri au un efect extraordinar. Nu există o rețetă magică pentru a construi o relație sănătoasă, dar dialogul este de neînlocuit.

Este important ca părinții să creeze un adevărat proiect al educării emoționale: să deconecteze televizorul, să renunțe la internet și la Facebook, să renunțe la Youtube, la bloggeri și la vloggeri și să petreacă împreună cu fiii lor zile și săptămâni în șir, în aer liber, la un picnic, la un jogging, la o plimbare prin parc cu celălalt „prieten” al familiei, câinele, să plece în excursii, să citească, să meargă în bucătărie, să inventeze noi feluri de mâncare, să spună anecdote, să inventeze piese de teatru, să planteze flori- într-un cuvânt- să acceseze lucruri interesante.

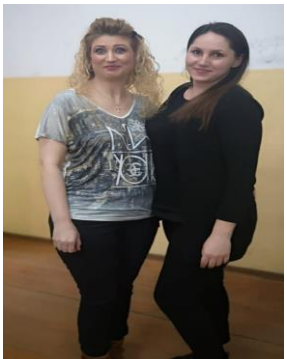
Părinții ar trebui să fie prietenii copiilor lor, deoarece atât unii, cât și ceilalți, pe tot parcursul vieții se vor simți frustrați, dacă nu vor avea o relație bazată pe prietenie și încredere. Toți trebuie să încerce să medieze conflictele care apar inevitabil în sânul unei familii, deoarece ele pot distruge o relație. Dacă se întâmplă ca părinții să ridice uneori glasul, ar fi indicat să-și ceară scuze propriilor copii și, astfel, și aceștia, la rândul lor, vor învăța să-și ceară scuze pe viitor și să-și recunoască unele atitudini nepotrivite. Aristotel spunea că: „Suntem ceea ce facem în mod repetat. De aceea, măiestria nu este un act, ci o deprindere.” De asemenea, toți cunoaștem zicala: „Semeni un gând, culegi o faptă; semeni o faptă, culegi un obicei; semeni un obicei, culegi un caracter; semeni un caracter, culegi un destin.”

De aceea, este atât de importantă educația celor șapte ani de acasă. Ei reprezintă o lumină pentru viitorul adult, comparabilă cu extraordinara călătorie spațială a lui APOLLO 11, când toți oamenii au rămas uluiți vâzându-i pe primii oameni păsind pe Lună și întorcându-se pe Pământ. Superlative precum „fantastic” și „incredibil” păreau nepotrivite pentru a descrie emoția acelor zile. Aceasta reprezintă educația celor șapte ani de acasă. Copiii se desprind de covârșitoarea forță de atracție a părinților și, în special, a mamei, dar, dacă educația de șapte ani a fost desăvârșită cum se cuvine, atunci viitori adulți vor trăi în armonie cu ei înșiși și cu semenii lor. În virtutea unei educații corecte și coerente, ei vor înlătura din viața lor agresivitatea, egoismul, orgoliul exacerbat, nerăbdarea, criticismul, impulsurile necontrolate și tot ce calcă în picioare demnitatea umană. „Decolarea” cere un imens efort, însă odată ce ne-am smuls din atracția gravitațională, libertatea noastră dobândește o dimensiune cu totul nouă: suntem devotați și folositori unei întregi societăți și suntem capabili să progresăm independent datorită tezaurului cu care am fost înzestrați: cei șapte ani de acasă.

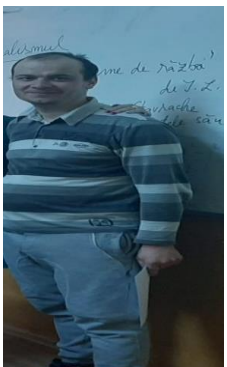
Asemeni oricărei forțe a naturii, forța gravitațională poate lucra pentru sau împotriva noastră. Ea poate imprima unor deprinderi o direcție opusă celei dorite de noi. Însă această forță gravitațională asigură coeziunea lumii. E o forță uriașă, ca o lumină și minune pentru noi dacă știm s-o folosim într-un mod proactiv, coerent și echilibrat, putem institui coeziunea și ordinea necesare pentru a introduce adevăratele valori în viețile noastre.

În legătură cu mama, acest cuvânt este primul din viața oricărei persoane. Mama este sinonimul iubirii și numele lui Dumnezeu pe buzele și în inimile copiilor mici. Lumea se sprijină pe mângâierea mamelor. Maternitatea este o muncă grea, fără sărbători, zile libere și dreptul de a greși. A fi mamă este responsabilitate, un destin, o datorie și o mare dragoste. Mama nu poate fi înlocuită de nimeni și nimic. Mama ne învață regulile lumești, ne însuflețește mintea, ne pune în gură cuvintele bune.

De aceea, la Liceul Tehnologic de Vest din Timișoara, în perioada 20 februarie- 8 martie vom organiza mai multe activități dedicate mamei: concursuri de recitări a unor poezii dedicate mamei, concursuri de creații proprii- poeme într-un vers, după modelul lui Ion Pillat- vizite cu cadouri și spectacole artistice la aziluri de bătrâni unde se află mame vârstnice abandonate de fii ingrați. Mai mulți elevi din clasele a XII-a au creat poeme într-un vers, dedicate mamei: „O, mamă dragă, dragoste de înger.”(Ionela Stoenică); „Lumina clar-a nopții e chiar iubirea ta.”(Rodica Boit), „Mărgăritar pe ape, în suflet alinare”(Simona Făgărășanu); „O lacrimă pierdută în streașina privirii”(Mihaela Epure); „Ești pretutindeni, mamă, nu e rost să te caut/ Oricând te strig în lume/ Și glasul tău e-un flaut.”(Nicoleta Rusu)

Bibliografie:
1. André de Peretti, Jean-André Legrand, Jean Boniface, Tehnici de comunicare, Editura Polirom, Iași, 2001.
2. Augusto Cury, Părinți strălucițI, profesori fascinanți. Cum să formăm tineri fericiți și inteligenți, Editura For You, București, 2005.
3. André Sirota, Conduite perverse în grup, Editura Polirom, Bucureşti, 1998.
4. Confucius, Le Ta Hio, apud. Fred Mahler, Tinereţea în tim şi spaţiu, Editura Albatros, Bucureşti, 1986.
5. Elena Joița, Management educațional. Profesorul-manager: roluri și metodologie., Editura Polirom, Iași, 2000.
6. Emil Stan, Profesorul între autoritate şi putere, Teora, Bucureşti, 2001.
7. Ion-Ovidiu Pânișoară, Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică, Editura Polirom, Iași, 2009.
8. Nicolae Mărgineanu, Condiţia umană, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1973.
9. Stephen R. Covey, Eficiența în 7 trepte sau un abecedar al înțelepciunii , Editura Allfa, București, 2009.
10. Steven J. Stein, Howard E. Book, Forța inteligenței emoționale. Inteligența emoțională și succesul vostru., Editura Allfa, București, 2003.
11. Viorel Prelici, A educa înseamnă a iubi, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, R.A., 1997.

Fenomenul „Bullying„ în clasele primare

Învățătoare: Lázár Anikó
Școala Gimnazială Gaál Mózes
Localitatea Baraolt, Județul Covasna

Școala joacă un rol important în viața cotidiană a copiilor noștri și, la fel ca în cazul programei școlare, se așteaptă să îi învețe pe copii să gestioneze sentimentele și experiențele negative și să facă față agresiunii și bullying-ului. Indiscutabil, școala este cheia pentru dezvoltarea cognitivă și sănătatea mintală și emoțională a elevilor. Când devin elevi, copiii se confruntă cu sarcina de a-și găsi locul în noua lume a instituției școlare extinse, cu toate structurile și regulile sale. Ei trebuie să învețe și cum să construiască relații și să-și formeze un simț al apartanenței la spațiul său intern și la conviețuirea în comunitate împreună cu grupuri și indivizi diverși. Copiii trebuie să învețe „cum să se adapteze unul la altul, să accepte și să respecte regulile, să dea naștere și să pună în aplicare propriile idei într-un mod corespunzător, să fie capabili să gestioneze dezamăgirile și constrângerile”. Școala este un spațiu pentru învățare și relații sociale, la un loc.

Poate opera cu succes doar ca o operă completă: „Școala ar trebui să fie un mediu educațional sigur și pozitiv”Orice tulburare a dezechilibrului dintre aceste sarcini cheie poate împiedica succesul fiecărui elev și poate afecta construirea de relații sociale, de încredere și comuniune pentru toți.

Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violență. Cu toate acestea, nu fiecare act de violență este o acțiune de bullying. Conform studiului Organizației Mondiale a Sănătății privind comportamentul sănătos la copiii de vârstă școlară, bullying apare atunci când un elev este:„tachinat în mod repetat într-un mod care nu îi place.Situația de bullying rareori implică doar două părți care interacționează, tradițional definite ca agresor și victimă. De obicei este o situație de grup, implicând mai mult de doi participanți în diferite roluri, lucru care reflectă dinamica de la bază a statutului și relațiile de putere din grup. În anumite definiri de rol, tiparul bullying este prezentat ca un triunghi sau chiar un dreptunghi, implicând agresorul, asistenții agresorului (numiți și adepți), victima, martorii pasivi și posibilii apărători, care sprijină activ victima, luând o poziție clară și opunându-se agresorului.

Peste 100 de școlari și adolescenți au participat la interviuri special create și discuții de tip focus grup, exprimându-și părerile despre bullying. Copiii au definit și descris bullying-ul într-o varietate de moduri. Indiferent de diferențe, ei au împărtășit povestiri similare despre modul în care înțeleg bullying-ul și problemele cu care se confruntă la școală.

„Și bullying poate fi și atunci când prietenii tăi se întorc împotriva ta și nu mai vrei să te duci la școală.” (copil, 9 ani). Copiii care agresează alți copii sunt de obicei nesiguri, se tem și au în istoric traume interne, care nu sunt gestionate adecvat în familiile lor. Mediul emoțional de acasă este menționat de mulți autori ca un factor important în a deveni agresor sau victimă. Astfel, lipsa căldurii dintre părinți sau dintre părinți și copii, utilizarea oricărui tip de violență (dar în special fizică) și abuz în familie, combinat cu lipsa unor reguli clare și fiabile de îndrumare a copilului, pot cataliza adoptarea comportamentului de tip bullying. La rândul său, Olweus a afirmat că părinții foarte protectori pot crește riscul de expunere la bullying pentru copiii lor, care devin victime ale bullying-ului mai des decât semenii lor. În profilurile victimelor ale sale a evidențiat anumite caracteristici intrapersonale și interpersonale asociate cu probabilitatea crescută de a suferi din cauza bullying-ului, spre exemplu: timiditatea, nesiguranța, pasivitatea, o stimă de sine scăzută, lipsa prietenilor.

În general, a fi diferit de majoritate semenilor, pe motiv de etnie, credință, identitate sexuală, orientare sexuală, poate duce la un risc sporit de victimizare. De asemenea, copiii cu nevoi educaționale speciale, cu dizabilități fizice sau dificultăți de învățare pot prezenta riscul special de a fi agresați. Cele mai des întâlnite caracteristici ale copiilor înclinați să îi agreseze pe alții sunt: o nevoie de un statut, de putere mai mare, o dorință puternică de a controla și domina, impulsivitate, lipsa empatiei, căutarea recunoașterii statutului lor de persoane care dau tonul, plăcerea provocată de vederea victimei oprimate, Adesea, atât agresorii cât și victimele au peisaje interne similare. Unii copii pun o „armură de agresor” pentru a-și ascunde slăbiciunile și pentru a evita să devină victime.

Masca unui agresor este un scut care îi ascunde interiorul vulnerabil. Majoritatea agresorilor altor persoane au fost victime ale violenței în copilărie

Bullying-ul este întotdeauna un procesîn care, în timp, se mărește dezechilibrul de putere, cu frecvență și intensitate care variază. Se pot distinge câteva faze:

FAZA 1:Conflictele zilnice

FAZA 2:Începutul bullying-ului (faza de explorare)

FAZA 3: Escaladarea (faza de consolidare)

FAZA 4:Excluderea (faza de manifestare)

FAZA 5: Ieșirea (faza finală)

Bullyingul are consecințe multiple:respingerea semenilor, comportament delincvent, criminalitate tulburări psihice ,violență ulterioară în școală .Copiii care acționează ca agresori sunt expuși la riscuri mai mari de comportament antisocial și delincvent ca adolescenți și tineri și la implicarea în infracțiuni penale ca adulți). Depresia este considerată cea mai comună problemă de sănătate

mintală, consecință a bullying-ului.Copiii agresați sunt defavorizați, nefericiți și suferă de probleme legat de stima de sine și încrederea în propria persoană. Ei se simt adesea anxioși, simt rușine și se simt chiar vinovați pentru ce li s-a întâmplat. În școală,
ei sunt de obicei intruși fără prieteni, singuri și abandonați Relațiile lor de prietenie sunt adesea afectate din cauza unei frici sporite de a avea încredere în semenii lor. Consecințele negative afectează nu doar sănătatea lor mintală, ci și rezultatele academice și pot scădea motivația lor de a merge la școală și de a învăța.

Conform studiului național desfășurat de Salvați Copiii Româniaîn 2016 cu privire la bullying-ul în rândul copiilor în mediul școlar, s-au identificat următoarele, în legătură cu diverse dimensiuni ale bullying-ului:
Excluderea din grup:31% din copii au declarat că au fost în mod frecvent excluși din activitățile de grup și 23% amenințați cu excluderea din grup; 2 din 10 copii au raportat comportamente de excludere repetată directă din partea altor elevi.

Umilire: 24% din copii au raportat că au fost în mod constant umiliți în fața altor copii și 37% au fost victime ale zvonurilor negative împrăștiate în comunitatea școlară.
Bullying fizic:13% din copii au avut bunurile personale distruse de alții și 30% au fost loviți în mod repetat de alți elevi la școală. De asemenea, 78% din toți elevii au raportat că au asistat la cel puțin o situație de bullying în școala lor.
Bullying-ul cibernetic: 68% din copii au confirmat că bullying-ul cibernetic are loc pe rețelele sociale.

Când vine vorba de întocmirea profilelor, studiile au arătat că orice copil care este cumva „diferit" poate deveni o victimă a bullying-ului. Acest lucru se poate întâmpla din cauza aspectului fizic al copilului (ex. supraponderal), aspecte emoționale (ex. copiii „timizi"), sănătate (ex. tulburări de sănătate mintală, dizabilități), sau etnie (ex. copiii de naționalitate romă). De asemenea, studiul arată o corelare semnificativ de mare între bullying și abuzul copilului în familie. La fel cum fenomenul de bullying apare ca un model în cadrul școlii, climatul social al grupului poate fi eficient în înlocuirea bullying-ului cu o dinamică pozitivă și cu clădirea unor relații. În lumina multor evenimente petrecute în școli, psihologii s-au pus de acord asupra unui lucru: rădăcina agresivității începe din clasele primare. Este totuși devreme să vorbim despre fenomenul de bullying. Psihologul clujean Mariana Munte spune că în clasele primare nu există fenomenul de bullying, însă atunci se "plantează" și încolțesc sâmburii lui. Tot în această etapă, adulții - învățători și părinți – ar trebui să îi învețe pe copii tehnici prin care să își gestioneze agresivitatea, care este firească și face parte din dezvoltare. "Nu ar trebui să folosim termenul de bullying pentru că vorbim de copii de vârstă foarte mică, între care nu există în clasele primare acest fenomen. Există un sâmbure de agresivitate care se va dezvolta și ulterior va lua dimensiuni și proporții dacă la clasa respectivă pedagogul nu va gestiona bine sau nu va înțelege această situație. Copiii nu au filtre de sublimare a agresivității la acea vârstă. Nu au forme mature de a-și reprima agresivitatea. Orice copil are o nevoie de a fi înțeles și ajutat să se exprime favorabil lui.

Munca elevilor în grup nu doar încurajează majoritatea pasivă să-și înceteze atitudinea de acceptare tacită a fenomenului de bullying, ci și să susțină victimele în mod activ și să reducă efectele violenței. Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt comunicare și evaluare (oferire de feedback). Jocurile de rol în clasă reprezintă o metodă eficientă pentru exersarea și modelarea unor deprinderi noi într-un cadru sigur și de susținere. Din moment ce jocurile de rol pot fi emoționante, este foarte important să subliniem că participanții joacă rolul unor personaje și nu propria persoană. Jocurile de rol oferă posibilitatea experienței unor situații din viața reală, fără asumarea riscurilor din viața reală.

Bibliografie:

1.Ciprian Grădinaru,Diana Stăncularu, Mihaela Manole: BULLYING-UL ÎN RÂNDUL COPIILOR:Studiu sociologic la nivel national.2016

2.Tzvetina Arsova Netzelmann, Elfriede Steffan, Marina Angelova: STRATEGII PENTRU O CLASĂ FĂRĂ BULLYING-Manual pentru profesori și prsonal școlar. 2016

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”

Profesor: Kiss Irma
Colegiul Național Iancu de Hunedoara
Localitatea Hunedoara, Județul Hunedoara

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”(Ghandi)

Este dificil să știm de ce am devenit brusc atât de mult mai conștienți de bullying. Știm că în societatea noastră violența fizică este tot mai puțin tolerată.Deși bullying-ul nu a fost niciodată acceptabil, acum oamenii sunt parcă mai sensibili la nevoia de a opri acest lucru. Cât de rău a ajuns bullying-ul în zilele noastre este dificil de aproximat. Dacă se enumeră toate lucrurile care ar putea fi numite bullying cum ar fi: lovirea, mușcarea, loviturile, împingerea, răspândirea zvonurilor despre tine, batjocura numelui, încercarea de a-ți îndepărta prietenii de la tine - atunci sunt foarte, foarte puțini tineri care nu au experimentat aceste tipuri de intimidare cel puțin o dată.

Este greu pentru cei mai mulți dintre noi să înțelegem de ce ar vrea vreodată să intimidăm pe cineva. Unii ,,bullies” (agresivi) ar putea să nu fie conștienți de ceea ce fac. Unii dintre ei sunt așa pentru că ei înșiși au fost hărțuiți.Este greu pentru cei mai mulți dintre noi să înțelegem de ce ar vrea vreodată să intimidăm pe cineva. „ …Există agresori de toate felurile. Provin atât din familii cu probleme, cât și din familii iubitoare, bogate sau cu statut socio-economic precar. Pot sta la pândă, ca băieții răi, dar, la fel de des, se ascund în văzul tuturor, pretinzând că sunt cei mai buni prieteni ai unui copil. Realitatea este că aproape orice copil îl poate agresa oricând pe un altul. Ca să mă exprim clar: nu există un singur răspuns la întrebarea Cine agresează?…” (Signe Whitson)

Bullying-ul este dorința deliberată a uneia sau mai multor persoane de a răni, amenința sau înspăimânta pe cineva prin cuvinte, comportament sau acțiuni. Bullying-ul poate fi verbal, fizic, social sau psihologic și este una dintre problemele majore cu care se confruntă tinerii astăzi. Apare la școală, la locul de muncă și chiar online ca cyberbullying - este foarte frecventă și se poate întâmpla oricui. Bullying-ul poate avea impact devastator asupra victimelor și poate avea, de asemenea, efecte dăunătoare asupra tuturor celor implicați, inclusiv a agresorilor. Bullying-ul nu numai că afectează victimele sale, ci dăunează autorilor înșiși. Majoritatea bătăușilor vor avea o cădere de-a lungul vieții, deoarece comportamentul lor agresiv se ciocnește cu învățarea, menținerea unui loc de muncă și stabilirea și menținerea relațiilor cu ceilalți oameni.

Bullying-ul nu poate fi redus la un singur comportament sau la o singură formă. De fapt, majoritatea copiilor care agresează folosesc mai multe tactici pentru a-și supune victimele mai slabe la atacuri. Este folositor pentru adulți și copii să cunoască bine metodele variate de bullying, precum și comportamentele specifice ale agresorilor.Nu există întotdeauna soluții ușoare la toate problemele din viață. Fiecare dintre noi are responsabilitatea de a încerca să oprească bullying-ul, de a încerca să ajute oamenii când se întâmplă acest lucru și de a trage un semnal de alarmă când nimic nu este făcut în acest sens. Nu există o modalitate unică și corectă de a face față intimidării, lucrurile funcționează diferit pentru oameni diferiți în circumstanțe diferite. Bullying-ul poartă mesajul implicit că agresiunea și violența sunt soluții acceptabile la probleme atunci când,de fapt, acestea nu sunt. Cooperarea și rezolvarea pașnică a diferențelor e singura soluție acceptabilă.

Bullying-ul este greșit. Nu este niciodată acceptabil. Nu e niciodată „cool”. Nu te face niciodată să arăți bine în ochii altora făcând-o. Ai mereu de ales. Fii o persoană suficient de inteligentă și suficient de încrezătoare pentru a fi prieten cu toți cei pe care îi întâlnești. Făcând acest lucru, se trimite mesajul că sunteți suficient de siguri ca să nu vă pese de ceea ce ar putea crede alții.

Bullying-ul poate fi găsit în multe școli și clase. Este distructiv pentru stare de bine a elevilor, generează școli nesigure și afectează învățarea. Dascălii, părinții și cei implicați realizează din ce în ce mai mult importanța punerii în aplicare a unor strategii și politici eficiente anti-intimidare care să creeze școli sigure și pașnice, unde toți elevii percep un sentiment de apartenență și acceptare.E o problemă dăunătoare care afectează mii de copii, băieți și fete, de toate vârstele. Este o sursă de îngrijorare pentru cei afectați și pentru părinții și profesorii lor și se numără printre problemele cele mai frecvent ridicate de copii și menționate în massmedia.Bullying-ul ar trebui să fie mereu în centrul atenției și ținta unei inițiative majore de prevenire și stopare prin educație, atât la școală cât și acasă: „...că putem face mai mult decât să îl ținem în frâu: putem să îi punem capăt.”(Signe Whitson)

Bibliografie:

1.Signe Whitson, Fenomenul bullying: 8 strategii pentru a-i pune capăt,Editura Herald, Colecția Psihopractică, 2017
2. Aidan Macfarlane ,Anne Mcpherson,Bullying. The truth, Oxford University Press, 2004
3. Michele Elliott,Bullying ,Pearson Education,2010
4. Dan Olweus, Bullying at school,Blackwell Publishing, 1993
5.

Bullying- Strategii de intervenție

Profesor consilier școlar: Catalan Florentina
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

Cel mai eficient mod de a combate și preveni fenomenul bullying este să oferim elevilor „instrumentele” utile în a reacționa față de agresori. Pentru a-și dezvolta însă abilitățile sociale, copiii au nevoie să experimenteze interacțiuni sociale negative în lipsa supervizării adulților.

Prevenirea fenomenului bullying în școală include: - întâmplări periodice între cadre didactice pentru dezvoltarea unor proceduri de intervenție în situații de bullying; - întâlniri periodice conducerea școlii -părinți reprezentanți ai claselor
• întâmplări periodice cadru didactic - părinți –elevi; - identificarea potențialelor victime

În practica școlară, majoritatea acțiunilor antibullying aplică 2 principii principale pentru combaterea fenomenului:

1. Elevii informează profesorii atunci când au loc situații de bullying.
2. Agresorii sunt pedepsiți.

Deși cele două principii au la bază motivații bine intenționate, acestea pot avea efect advers. Dacă fiecare caz de bullying este raportat profesorilor, va transmite elevilor ideea că nu pot face față situațiilor neplăcute. Încrederea și respectul de sine ale elevilor vor fi afectate.

Elevii care informează profesorii pot fi văzuți ca trădători. Studiile au arătat că a pedepsi un

copil nu are rezultate pe termen lung în a-l determina să se poarte frumos. În multe situații, agresorul se poate răzbuna pe cei care au informat profesorii și conflictele pot escalada.

Participarea părinţilor la programele de prevenţie şi intervenţie

Bullyingul, ca formă de manifestare a agresivităţii, reprezintă o problemă foarte serioasă în a cărei rezolvare trebuie să fie implicaţi toţi factorii care contribuie la creşterea şi educarea copiilor. Părinţii au nevoie să fie implicaţi în acţiuni de susţinere a efortului de reducere şi prevenire a fenomenului de bullying, realizate de către specialiştii din mediul şcolar (profesori, consilieri şcolari). Astfel, un exemplu de susţinere ar fi ”recompensarea acasă a comportamentelor prosociale de la şcoală”.

Schimbarea contextelor şcolare care utilizează pedeapsa

Contextele care favorizează pedepsirea copilul oferă şanse foarte mari pentru declanşarea Bullyingului. În acest sens, este foarte important să fie identificate și schimbate aspectele negative din contextul şcolar care conduc la întărirea şi creşterea frecvenţei de manifestare a comportamentelor agresive. Aspectele negative din contextul şcolar care au legătură cu întărirea comportamentului agresiv pot avea legătură cu: utilizarea excesivă a dezaprobării sau lipsa remarcilor de aprobare din partea profesorului sau colegilor, experienţe de eşec şcolar, greşeli excesive, schimbări în rutina clasei, tehnici agresive de gestionare a comportamentelor agresive ale copiilor.

Dezvoltarea abilităţilor emoţionale şi sociale ale elevilor

Cei mai mulţi copii devin agresivi deoarece au un deficit de abilităţi sociale adecvate. De exmplu un elev care foloseşte agresivitatea pentru a lua un obiect din mâna altui copil (smulge obiectul), are nevoie să înveţe să ceară politicos şi să aştepte până ce îl va primi. În alte situaţii elevii pot folosi comportamentele agresive pentru a evita sau a modifica o serie de aspecte neplăcute (ex. să schimbe sau să scape de situaţiile în care sunt hărţuiţi, tachinaţi, ameninţaţi sau la limita eşecului). De aceea este foarte important ca elevii să înveţe unele comportamente care să-i ajute să gestioneze situaţiile în care se confruntă cu comportamentele agresive ale celorlalţi. De exemplu, elevii pot fi învăţaţi să ignore situaţiile, să-şi ia distanţă de aceste situaţii, să reacţioneze cu fermitate şi să solicite asistenţă de la profesori atunci când este nevoie. Elevii care acţionează agresiv pentru a obţine atenţia colegilor şi prestigiul în faţa lor, pot fi învăţaţi să folosească alte metode mult mai eficiente care să le permită să obţină acest lucru, fără să se pună în situaţia de a fi respinşi sau marginalizaţi de ceilalţi.

Competenţa emoţională are un rol foarte important în adaptarea elevului la mediu, susţine adaptarea la şcoală, atât direct cât şi indirect, prin contribuţia sa la competenţa socială (Blair, 2002; Carlton şi Winsler, 1999; Greenberg şi Snell, 1997): Ajută la formarea şi menţinerea relaţiilor cu ceilalţi. Interacţiunea de succes a elevului cu celelalte persoane depinde atât de abilitatea lui de a înțelege ce se întâmpla, cât si de abilitatea de a reacţiona adecvat la aceasta.

Ajuta elevii să se adapteze la mediul şcolar. Elevii care înţeleg emoţiile şi modul în care acestea sunt exprimate vor fi capabili să empatizeze cu ceilalţi colegi şi să-i sprijine. Previne apariţia problemelor emoţionale şi de comportament. Problemele în dezvoltarea emoţională a copiilor pot conduce către dificultăţi de comportament, în copilaria timpurie si cea mijlocie (probleme de agresivitate, delincvenţă juvenilă, abandon şcolar etc)

Copiii cu abilităţi sociale slab dezvoltate (ex. copiii care se comportă agresiv – fizic sau verbal, copiii care au dificultăţi în a se integra într-un grup de persoane noi) au o probabilitate mai mare de a fi respinşi de ceilalţi şi de a dezvolta probleme de comportament; astfel, copiii care sunt izolaţi de grup au un risc crescut pentru abandon şcolar, delicvenţă juvenilă, probleme emoţionale - anxietate, depresie (McClelland şi Morrison, 2003; Morrison şi Holmes, 2000).

Modalități de a sprijini un copil hărțuit:

Copiii îl pot ajuta pe un coleg care este hărţuit fiind pur şi simplu prietenoşi

cu respectivul coleg în alte contexte. Prietenia este foarte importantă pentru a-i arăta că nu este singur! Este bine ca cei care sunt martori la o situaţie de bullying să apeleze la ajutorul unui adult. Acesta poate întrerupe respectiva situaţie şi poate oferi suport celui agresat; Elevii pot oferi exemple pozitive de comportament, îşi pot afirma şi demonstra opoziţia faţă de comportamentele de tip bullying, fără a-şi risca siguranţa personală; Agresorii au de cele mai multe ori nevoie de „public" – este important ca cei care sunt de faţă la un astfel de comportament să nu îl întărească râzând sau încurajându-l.

Cum facem față fenomenului de bullying?

Una dintre tacticile cele mai interesante și utile este exprimată foarte bine in sintagma „all aboard!". Acest lucru înseamnă că pentru stoparea violenței toată lumea trebuie să fie implicată. Vorbim de faptul că, școala, profesorii, elevii și personalul auxiliar trebuie să colaboreze pentru a face din spațiul școlar o zonă sigură. Astfel nu sunt suficiente doar niște semnale verbale de alarmă trase de față cu toti elevii școlii. După părerea psihologului Izzy Kaleman, cel mai eficient mod de a combate și preveni fenomenul bullying este să oferim elevilor „înțelepciunea" de a ști cum să reacționeze față de agresori fără ajutorul unui adult. Atunci fenomenul bullying va dispărea repede, copiii vor fi mai fericiți și mai încrezători în ei înșiși. Pentru a-și dezvolta abilitățile sociale, copiii au nevoie să experimenteze interacțiuni sociale negative fără a fi supervizați de adulți.

Bibliografie:

1. Efectele bullyngului: strategii de intervenţie la clasă: suport de curs - ghid pentru cadrele didactice
2. Istrate-Ştefănescu Adriana, Nastasă Anca-Mihaela;ref. şt.: conf. univ. dr. Chirimbu Sebastian. - Bacău: Smart Academic, 2019

Miniproiect Educaţional –Stop Bullying

Profesor logoped: Dumitriu Codruţa
Şcoala Gimnazială Specială CRDEII
Localitatea Cluj Napoca, Județul Cluj

Pornind de la nevoia de nondiscriminare şi incluziune, o campanie pentru reducerea fenomenului de bullying a reprezentat o necesitate în şcoala noastră, unde majoritatea elevilor provin din grupuri multiculturale şi/sau vulnerabile. Mai mult, datele furnizate de raportul OMS din 2016 arată că din 42 de ţări România se situează pe locul 3 la nivel european, în ceea ce priveşte fenomenul de bullying în şcoli.

Având în vedere pe de o parte amploarea fenomenului de bullying la nivel naţional, precum şi prezenţa acestuia în mediul şcolar multicultural şi/sau vulnerabil, reprezentat de elevii Şcolii Gimnaziale Speciale CRDEII au fost şi sunt absolut necesare instituirea unor măsuri de prevenţie, precum şi utilizarea unor metode nonformale de educare antibullying şi de conştientizare a consecinţelor grave pe care fenomenul le poate avea asupra tuturor elevilor.

Schimbarea comportamentului ostil/ de excludere, de umilire, a bullyingului ca formă de abuz emoţional şi fizic presupune acţiune asupra caracteristicilor acestui comportament (intenţionalitate, repetabilitate şi dezechilibru de forţe). Bullyingul se manifestă cel mai frecvent pe coridoarele şcolii, în curtea şcolii, în stradă şi uneori chiar în sala de clasă.

Proiectul Stop Bullying reprezintă un mini proiect aprobat şi finanţat în cadrul Proiectului POCU ''Predare pentru schimbare'' derulat în perioada 07.10. 2019 – 28 .11.2018 cu un grup de 6 elevi din

clasele a IV a A şi B din şcoala noastră.

Obiective educaţionale vizate în cadrul proiectului au fost:

- reducerea fenomenului de bullying în grupul multicultural, vulnerabil al elevilor de clasa a IV a şi creşterea gradului de incluziune şi nondiscriminare a acestora în grupuri diverse.
- recunoaşterea şi identificarea cauzelor producerii abuzului fizic sau emoţional şi a modalităţilor optime de reacţie în faţa acestora, ca măsuri de prevenţie a fenomenului de bullying.
- însuşirea unor metode nonformale de educare antibullying şi de soluţionare nonviolentă a oricărui abuz emoţional sau fizic.
- conştientizarea consecinţelor grave pe care bullyingul le poate avea asupra dezvoltării personale a elevilor.

Proiectul de faţă a fost structurat pe trei activităţi distincte.

Activitatea 1 a fost intitulată" Atelier de lucru şi joacă - Bullyingul în şcoală". Aceasta s-a desfăşurat în colaborare cu studenţii anului III Secţia Teatru, de la Facultatea de Teatru şi Televiziune, Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj Napoca.

Cei şase studenţi colaboratori au prezenta jocuri de rol pe următoarele teme: în curtea şcolii, pe coridorul şcolii, în ora de abilităţi practice, jocuri ce au surprins fenomenul de bullying în situaţii reale trăite de elevi.

Utilizând metoda problematizării elevii aparţinând grupurilor vulnerabile (rromi, elevi cu dizabilităţi, elevi aflaţi în risc de excluziune) au fost implicaţi în recunoaşterea comportamentelor negative în situaţii de conflict, a cauzelor manifestării acestora, în soluţionarea nonviolentă a conflictelor respectiv dobândirea de abilităţi de rezolvare a problemelor. Atelierele de lucru au avut drept scop facilitarea comunicarii între elevi şi în grupuri diverse (cu studenţii) la nivel de comunitate, pregătirea elevilor să se accepte unii pe alţii, dezvoltarea capacităţii de negociere şi colaborare a acestora schimbând permanent rolurile (agresor, victimă, martor).

Fiecare elev a avut posibilitatea să descrie o situaţie neplăcută în care a fost pus de colegi şi apoi împreună cu studenţii să o regizeze schimbând rolurile. Astfel, aceştia au învăţat cele mai bune tehnici de răspuns la agresiune, tehnici care au devenit resurse pentru dezvoltarea lor personală .

În partea a doua activităţii studenţii şi elevii s au jucat împreună diverse jocuri cu reguli, jocuri ce presupun, pe de o parte respect acordat partenerului sau partenerilor, pe de altă parte respectarea regulilor jocurilor propuse.(Monopoly junior, Pencolo, Activity junior)

Activitatea a II a a fost intitulată "Atelier de lucru - Operator de film".

În prima parte a acestei activităţi elevii au urmărit trei filmuleţe cu situaţii de bullying înregistrate de cadrul didactic şi le-au analizat împreună cu psihologul şcolii. În partea a doua a activităţii, elevii au prezentat fiecare situaţiile de bullying pe care le-au înregistrat în calitate de "Operator de film".

Elementul inovator în cadrul acestui atelier a constat în educarea elevilor să utilizeze echipamente video noi – tableta ca resursă educaţională utilă pentru dezvoltarea personală. Înregistrările video au fost stocate într-o bibliotecă media ca resurse valoroase pe tema bullyingului, toleranţei, integrării, relaţiilor multi-etnice, incluziune şi nondiscriminare.

Prezentarea filmuleţelor colegilor a avut drept scop evidenţierea încă o dată a cauzelor fenomenului, depistarea la timp a acestuia, înţelegerea posturii în care se expune fiecare parte a acţiunii de bullying, tehnicile de soluţionare nonviolentă a conflictului şi conştientizarea consecinţelor grave pe care neglijarea acestuia le poate avea.

Activitatea a III a denumită "Atelier de creaţie- Joc de rol cu animale (Teatru de păpuşi)" a avut drep invitaţi părinţii elevilor implicaţi în proiect.

Elevii au fost împărţiţi în două grupe şi cu ajutorul păpuşilor pe mâini achiziţionate (vulpe, arici, puişor, set zoo) au avut libertate totală în crearea unor situaţii de bullying şi soluţionarea nonviolentă a acestora. Cadrul didactic s-a implicat asumându-şi unul din rolurile propuse de elevi.

La final, elevii celeilalte grupe au fost solicitaţi să prezinte în ce mod ar fi soluţionat ei abuzul emoţional sau fizic, jucat pe scenă de " colegii lor - micii actori". În partea a doua a

activităţii micii actori au devenit spectatori , iar spectatorii-colegii lor au preluat rolul de actori.

Proiectul derulat s-a dovedit a fi o lecţie de toleranţă, de acceptare şi nondiscriminare pentru elevii participanţi, lecţie pe care cu sprijinul psihologului şcolar şi al diriginţilor de la clase ne propunem să o desfăşurăm cu grupuri cât mai numeroase de elevi, din diverse clase.

O resursă valoroasă pentru analiza situaţiilor de bullying şi implicaţiile acestora la nivel personal emoţional şi fizic o vor reprezenta scenetele înregistrate pe parcursul celor trei activităţi.

Bullying-ul și urmările acestuia
Proiect de lecție

Profesor: Mocanu Ștefania Mădălina
Liceul de Arte " Hariclea Darclee"
Localitatea Brăila , Județul Brăila

Aria curriculară: Consiliere și orientare
Modulul: Stil de viață sănătos
Subiectul: Violența
Clasa: a IX-a
Competente specifice:

- elevul va fi capabil să definească noţiunea de bullying;
- să identifice cauzele care determină violența;
- să conștientizeze urmările pe care le are adoptarea unui comportament violent asupra dezvoltării propriei personalități.

Valori și atitudini:

- respect și încredere în sine și în ceilalți;
- aprecierea unicității fiecăruia.

Resurse materiale: fișe de muncă individuală, creioane colorate
Resurse de timp: 50 minute
Metode: brainstormingul, dezbatere, jocul, realizarea unor desene.

SCENARIUL DIDACTIC

1. Moment organizatoric.
2. Exercițiul de spargere a gheții, Acrostihul, în care participanții, pe fond muzical, sunt rugați să-și scrie prenumele cu majuscule, în partea stângă a foii, pe verticală. În dreptul fiecărei litere, scriu o calitate, un lucru pe care îl fac cu plăcere și care începe cu litera respectivă. Fiecare membru al grupului citește ceea a scris.
3. Elevii sunt rugați să se grupeze în trei echipe, folosind criteriul figurilor geometrice.
4. Elevii sunt solicitați să definească bullying-ul și tipurile de violență existentă.
5. Fiecare echipă va primi câte o situație pe care o vor dezbate în grup.

Situația 1

- Dacă nu faci ce-ți spun, te omor din bătaie! Ai auzit?
- Da, tată! Am să fac tot ce spui, numai nu mă bate!

Menționați despre ce tip de violență este vorba.

Ce simte o persoană când este amenințată?
Situația 2

- Asta e pentru că m-ai pârât că am chiulit de la mate. Ce-ți pasă ție dacă învăț sau nu?
- Nu mai da, te rog! Nu eu te-am spus, ci mama ta te-a căutat la școală și nu te-a găsit. Eu m-aș bucura să înveți ca anul trecut, când luai numai note mari la matematică.

Menționați despre ce tip de violență este vorba.
Ce simte o persoană când este bătută?
Situația 3

- Mă, prostule! Dă-mi și mie guma!
- Tu, nesimțito! Ai grijă cum vorbești!

Menționați despre ce tip de violență este vorba.
Ce simte o persoană când este jignită?
6. Se discută frontal despre următoarele aspecte:

- Care sunt cauzele bullying-ului?
- Ce avantaje și ce dezavantaje are comportamentul violent?
- În ce măsură alcoolul și comportamentul violent influențează dezvoltarea personalității tinerilor?
- Care sunt urmările imediate și pe termen lung ale bullying-ului?
- Dacă ai fi părinte, în ce fel de lume ți-ai dori să trăiască copilul tău?

7. Debriefing
Se evaluează activitatea prin jocul Pumnul meu. Fiecare participant primește o foaie pe care este desenat un pumn și trebuie să completeze desenul cu un alt desen astfel, încât imaginea nou creată să reprezinte nonviolența.

Bibliografie:
1. Băban, Adriana, (2003), Consiliere educațională- ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere, Ed.Psinet, Cluj-Napoca;
2. Băban, Adriana, Petrovai Domnica, Lemeni Gabriela, (2002), Consiliere și orientare – ghidul profesorului, Ed. Humanitas Educațional, București;
3. Cerghit, I. (2006), Metode de învățământ, Ed. Polirom, București;
4. Comșa, Mirela- Florentina, Puia, Maria, (2007), Îndrumar de dirigenție- auxiliar pentru orele de consiliere și orientare, Ed. Niculescu, București

Modalităţi de dezvoltare a creativităţii

Profesor: Dumitraşcu Maria Magdalena
Liceul Tehnologic Transporturi Căi Ferate
Localitatea Craiova, Judeţul Dolj

Problema educării creativităţii se pune în sensul valorificării potenţialului existent, antrenării interesului, curiozităţii, susţinerii motivaţiei, eliberării de inhibiţii, fobii, pentru creşterea imunităţii faţă de factorii frenatori.Principalele metode şi tehnici de exersare şi educare a creativităţii pot fi folosite de părinţi, învăţători şi profesori, manageri.

"Fără creativitate nu există soluţii la probleme, nu există o viziune a viitorului, nu există găsirea oportunităţilor şi fructificarea lor, nu există alternative, nu există exprimarea fiinţei umane la întregul ei potenţial."

(Pera Novacovici)

De-a lungul timpului specialiştii au elaborat mai multe teorii asupra conceptului de creativitate. Astfel J.P.Guilford concepe creativitatea ca o etapă a învăţării, transferabilă şi în alte domenii de activitate, iar Nednik consideră creativitatea un proces de organizare şi transformare a unor elemente asociative în combinaţii noi pe baza gândirii. Creativitatea nu înseamnă doar receptarea şi consumul de nou, ci în primul rând crearea noului. După C.Rogers adaptarea creativă naturală pare a fi singura posibilitate prin care omul poate ţine pasul cu schimbarea caleidoscopică a lumii sale. În condiţiile ratei actuale a progresului ştiinţei, tehnicii şi culturii, un popor cu un nivel scăzut al creativităţii, cu o cultură limitată nu va putea rezolva eficient problemele cu care se confruntă. Dacă oamenii nu vor realiza idei noi şi originale în adaptarea lor la mediu, atunci popoarele lor nu ar mai fi competitive în plan internaţional.

Viaţa modernă, cu schimbările socioeconomice şi micşorarea depozitului de resurse convenţionale, impune dezvoltarea creativităţii şi punerea ei în slujba progresului uman şi bunăstarea materială şi spirituală a omenirii. Rolul cel mai important în depistarea, stimularea şi finalizarea creativităţii îl ocupă şcoala. Astfel şcoala contemporană trebuie să fie centrată pe elev, oferindu-i posibilitatea de dezvoltare la maxim a capacităţilor şi aptitudinilor creatoare prin procesul învăţării. Cercetările în domeniul creativităţii au arătat că există interacţiune între creativitate, inteligenţă, randament şcolar, conţinutul învăţământului şi rezultatele învăţării. Arthur Koestler spunea că „Creativitatea este un proces de învăţare aparte, la care elevul şi profesorul sunt una şi aceeaşi persoană” fapt ce demonstrază că fiecare cadru didactic are azi o mare responsabilitate în procesul de învăţământ, în sensul că e obligat să le ofere elevilor posibilitatea dobândirii unei experienţe sociale şi constructive noi, bazată pe cooperare şi colaborare în rezolvarea problemelor vieţii, ca să poată să-şi asigure convieţuirea într-o lume paşnică.

O cercetare întreprinsă în Marea Britanie, în anii '90, de către M. Fryera a arătat că 70% dintre profesorii intervievaţi (peste 1.000 de profesori) consideră creativitatea drept un har ce nu-i este dat fiecăruia.

Este un contrast puternic cu punctul de vedere al americanilor, în S.U.A., după al doilea război mondial şi până în prezent, creativitatea este percepută drept ceva ce poate fi dezvoltat în cazul majorităţii indivizilor. J.P. Guilford a susţinut că fenomenul creativităţii reprezintă o trăsătură generală umană şi că toţi oamenii pot fi distribuiţi, la niveluri diferite, pe o scală continuă a creativităţii. Alexandru Roşca (1981, p. 17) preciza că, în sens larg, creativitatea se referă şi la găsirea de soluţii,idei, probleme, metode care nu sunt noi pentru societate, dar la care s-a ajuns pe o cale independentă. De exemplu, rezolvarea de către un elev a unei probleme, la o anumită materie de învăţământ, se consideră că este creatoare dacă se realizează într-un mod diferit decât cel prezentat în manual sau de către profesor la clasă, chiar dacă modul de rezolvare nu e nou pentru ştiinţă.

În aceste condiţii, putem considera că există o creativitate cotidiană, obişnuită, manifestată ori de câte ori oamenii rezolvă o situaţie problematică, şi o creativitate de nivel înalt, accesibilă unei minorităţi. În funcţie de felul cum este organizat şi orientat, procesul de învăţământ poate duce la dezvoltarea gândirii creatoare, dar din păcate şi la formarea unei gândiri şablon. Acest lucru se întâmplă atunci când profesorul se mulţumeşte cu o reproducere textuală şi acordă note mari pentru o atare reproducere textuală, caz în care elevii nu se vor strădui să reprezinte materialul consultat într-o formă personală, să gândească asupra lui, să caute soluţii originale, să grupeze şi să ierarhizeze ideile. Un astfel de profesor va contribui la educarea unei gândiri şablon, la frânarea dezvoltării spiritului critic şi a gândirii creatoare.

Gândirea creatoare a elevilor se dezvoltă în instituţia de învăţământ prin creşterea exigenţei faţă de capacităţile lor, fără a distanţa însă prea mult exigenţele faţă de posibilităţi. Cerinţa principală trebuie să vizeze nu reproducerea fidelă a textelor sau explicaţiilor date la lecţie, ci stimularea independenţei şi originalităţii gândirii, căutarea activă de soluţii şi răspunsuri, experimentarea, chestionarea etc. În şcoală elevii ridică adeseori întrebări. Între întrebare şi răspuns

este util să se ducă o mică discuţie de tip euristic cu elevul, care să-i dea cât mai mult posibilitatea să contribuie la găsirea răspunsului, pe baza experienţei şi a cunoştinţelor sale.

Una din greutăţile principale pe care le întâlnesc elevii la toate nivelele învăţământului este detaşarea dintr-un obiect a componentelor esenţiale de cele neesenţiale. Din acest motiv, activitatea de generalizare şi abstractizare este influenţată de flexibilitatea gândirii, de capacitatea de a renunţa la ipotezele infirmate de experienţă.S-au elaborat numeroase metode şi procedee menite să uşureze procesul de conceptualizare la elevi. Aceste metode trebuie să aibă în componenţă şi mijloacele de învăţământ adecvate.

Creativitatea nu se poate realiza numai prin educarea gândirii. Un rol important revine factorilor motivaţionali. Mulţi autori consideră că motivaţia este o componentă vitală a creativităţii. În şcoală, motivaţia principală, o constituie pentru majoritatea elevilor, obţinerea unor note mari, dar şi satisfacţia multor elevi de a descoperi noutăţi, fapte şi idei noi.

Scopul oricărei educaţii creative este acela "de a da elevului posibilitatea să folosească din plin întregul său potenţial"(Landau,E.,1979), iar "discrepanţa dintre capacitatea creativă înnăscută şi performanţele creative ale unui elev poate fi atenuată printr-o educaţie bine orientată", de la o învăţare necreativă la o învăţare creativă (Parnes.S.J.,1962).

Legea creativităţii. Orice progres începe cu o idee în mintea cuiva. Tot ceea ce mintea noastră poate concepe şi crede cu adevărat, poate să şi obţină. (Peter Arnold)

Bibliografie:

1. Macavei, Elena; Pedagogie – Teoria educaţiei, Editura Aramis, Bucureşti, 2001;
2. Mircescu, Mihai; Antrenamentul creativităţii. Ghid practic de metode, procedee şi exerciţii, Editura Eurobit S.R.L., Timişoara, 1997;
3. Roco, Mihaela; Creativitate şi inteligenţă emoţională, Editura Polirom, Iaşi, 2004.
4. E. Macavei, Pedagogie, Teoria educaţiei, Ed. Aramis, Bucureşti, 2001, p. 215
5. M. Roco, Creativitate şi inteligenţă emoţională, Ed. Polirom, Iaşi, 2004, p.243
6. Amabile,T., Creativitatea ca mod de viaţă, Ghid pentru părinţi şi profesori, Editura Ştiinţă şi Tehnică, Bucureşti,1997
7. Jiga,I.,Negruţ, I., Învăţarea eficientă, Editura Editis, Bucureşti,1999
8. Roşca, A., Creativitatea generală şi specifică, Editura Academiei, Bucureşti, 1981
9. Ana Stoica, Creativitatea elevilor, Editura Didactică şi Pedagocică, Bucureşti, 1983

Modelul parental poate aduce după sine violenţa la copii

Prof. înv. primar: Manolache Elena Rada
Şcoala Gimnazială Nr.25
Localitatea Timişoara, Judeţul Timiş

"Lumea este un loc periculos, dar nu din pricina celor cu adevarat răi ci din cauza celor care privesc și nu fac nimic."
(Albert Einstein:)

Influenţa părinţilor asupra formării copilului ca viitor om cu respect faţă de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniţei. Nu de puţine ori se întâlnesc copii care nu respectă cerinţele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, aceşti copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autorităţile locale, şefii de la locul de muncă sau chiar învăţătoarea. Copilul este obişnuit deci, cu lipsa de respect. Aceşti copii, de multe ori, refuză să vină

la şcoală.

Atunci, când unii copii povestesc acasă, de exemplu, că dascălul nu-i apreciază lucrarea ca fiind cea mai bună, părinţii fac afirmaţia celor protejaţi. Dacă copilul nu spune primul poezia la serbare, părintele nu caută cauza, ci acuză profesorul că ar fi lipsit de tact pedagogic. Desigur că, în felul acesta, copilul îşi pierde încrederea în profesoară şi devine nepoliticos, nemaisupunîndu-se cerinţelor acesteia şi reacţionând greşit.

Copilul nu se educă numai prin îndemnurile părinţilor, ci şi prin exemplele personale pe care părinţii le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinţii intră în unităţile şcolare fără să salute personalul care lucrează în incinta acestora. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt ataşaţi, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogăţesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădiniţa, şcoala, societatea care contribuie la modelarea personalităţii copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare şi formare a membrului societăţii este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei. Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi , de exemplu: educatoarea, învăţătoarea, profesorul.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă şi eficientă îşi va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condiţiile de trai, prin gradul de cultură al părinţilor, fapt care îşi imprimă pecetea asupra caracterului şi conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale şi civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinţii consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte şi le sesizează părinţilor, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile şi conflictele dintre părinţi şi copii, pot avea o intensitate diferită şi o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînţelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligaţii conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violenţa, alungarea unui partener de la domiciliu.

În condiţiile în care părinţii vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit şi recompense, pot apărea situaţii de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Implicarea familiei în cadrul programului desfăşurat în şcoală este esenţială pentru îmbogăţirea mediului stimulativ, fixarea şi lărgirea cunoştinţelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea ţelurilor educaţionale. Implicarea părinţilor în activitatea şcolară este în beneficiul copiilor, al familiei şi al calităţii actului educaţional.

Părinţii trebuie să acorde copilului atenţie totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesaţi să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniştit şi evitarea prezenţei altor persoane la discuţie îi pot arăta copilului că părinţii sunt cu adevărat interesaţi de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că "problema" se va rezolva "între ei". Indiferenţa este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins şi neglijat dacă, atunci când îşi împărtăşeşte gândurile părinţilor, aceştia continuă să privească la televizor sau să îşi vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activităţi este necesară pentru a-şi demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă şi atitudinea pe care părinţii o au. Ei nu trebuie să se simtă

dominaţi nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinţii să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Este important pentru copii să vadă că părinţii vin la serbările lui sau cu ocazia altor activităţi desfăşurateCopiii ai căror părinţi au fost alături de ei cu ocazia acestor evenimente au fost foarte fericiţi, dar au existat şi copii ai căror părinţi nu au putut fi alături de ei din diferite motive. Aceşti

copii au fost foarte supăraţi, suferind chiar din cauza absenţei părinţilor lor. Şedinţele cu părinţii sunt prilejuri pentru a-i informa pe aceştia referitor la modul cum se comport copilul lor cu ceilalţi copii, cum se descurcă acesta în cadrul activităţilor educative, etc. Tot la aceste şedinţe cadrul didactic este informat de părinţi despre problemele pe care aceştia le parcurg şi de cele mai multe ori le oferă soluţii.

Aşadar, dialogul dintre dascăl şi părinţi este foarte necesar, de exemplu: profesorul constată că sunt copii care vin la şcoală obosiţi. În acest caz, li se adresează părinţilor, fie atrăgându-le atenţia să solicite mai puţin copilul în activităţi gospodăreşti, fie să petreacă mai puţin timp privind programul TV.

S-a întâmplat să constatat şi o altă atitudine din partea părinţilor: copilul este supus unui regim
indulgent, nu i se cere să respecte normele de comportare civilizată, ceea ce face ca şcolarul respectiv să se comporte la fel şi în şcoală, perturbând activităţile, abuzând colegii.
Şcoalaa, prin metodele şi procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greşită a copilului în familie. Toate îndrumările şi intervenţiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin şi, chiar, la locul de muncă în care va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent şi fundamental în condiţia indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Stop bullying, fiecare conteaza!

Profesor înv. primar: Neatu Anuta
Scoala Gimnaziala I. Gh. Duca
LocalitateaTiganesti, Județul Teleorman

Bullying este o formă de abuz aparte care se manifestă printr-un comportament agresiv, intenționat, repetat asupra aceluiași copil, din partea altcuiva, iar în relațiile interpersonale se caracterizează prin dezechilibru de forțe.
”Este alarmant faptul că mai mult de jumătate dintre copiii chestionați (51,45%) au răspuns că școala "NU" ia fenomenul bullying în serios, fapt identificat și în situațiile înregistrate la Telefonul Copilului 116 111. S-a observat și că elevii nu sunt obișnuiți cu acțiuni de prevenire / de informare cu privire la acest fenomen, ei nefăcând distincția între prevenire și sancțiune. Copiii au admis că sancțiunile au caracter temporar, însă nu rezolvă problemele pe termen lung”, a declarat Cătălina Florea, Director Executiv, Asociația Telefonul Copilului; Task Force Representative – Europa, Child Helpline International.

Conform studiului, două treimi dintre copii își doresc să beneficieze de sprijinul părinților într-o situație de bullying. Copiii spun că nu ar mărturisi părinților despre situația în care se află deoarece le este rușine, se tem de răzbunarea agresorilor, nu cred că adulții îi pot ajuta, nu vor să fie etichetați ca trădători sau le este teamă de reacția părinților. Trei sferturi dintre respondenți spun că ar răspunde prin agresiune unei situații de tip bullying.

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru

distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Important de reţinut!

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT

2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3. SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.

“Stop bullying- cuvintele rănesc!„

Profesor: Necula Mioara
Liceul de Arte „Dimitrie Cuclin”
Localitatea Galați, Județul Galați

Proiect de activitate extracurriculară

TEMA ACTIVITĂȚII: “STOP BULLYING – CUVINTELE RĂNESC!”
Şcoala: LICEUL DE ARTE „DIMITRIE CUCLIN”
Clasele: 5-7
Profesor: NECULA MIOARA

OBIECTIVE:
1. Identificarea termenului de bullying
2. Identificarea efectelor bullying

RESURSE UMANE: Elevii claselor a-5-a si a-7-a;
RESURSE MATERIALE:
1. foi flipchart, markere, creioane colorate
2. tablete grafice, calculatoare

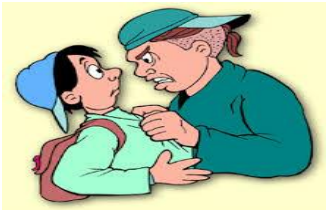
ACTIVITATI PROPUSE:
- Exerciţiu „To be or not to be…bullying”

Este un subiect mai delicat, deoarece întrebările de mai jos invită la o analiză a trăirilor şi emoţiilor în situaţii nu tocmai de dorit. Se stabilesc de la început reguli clare de comunicare: se ascultă cu atenţie, nu se râde, se adresează întrebări de clarificare, etc.
Răspundeţi cu sinceritate la următoarele întrebări. Dacă nu vă simţiţi confortabil, păstraţi tăcerea şi interveniţi numai atunci când vă simţiţi pregătiţi.
- Înţelegi fenomenul bullying? Ştii ce înseamnă?
- Ai fost vreodată victimă a bullying-ului?
- Eşti şi în prezent o astfel de victimă? În ce context s-a întâmplat aceasta?
- Ai fost agresat de o persoană sau un grup de persoane?
- Ai conştientizat procesul, situaţia de bullying?
- Care au fost cauzele bullying-ului în situaţia ta? (excluderea dintr-o prietenie, obţinerea unor note mici/ mari la şcoală, despărţirea părinţilor, vestimentaţia, apartenenţa la o anumită etnie, existenţa unei deficienţe de vedere sau a unei tulburări de comunicare, de exemplu bâlbâiala, etc.)
- Unde s-a întâmplat? (la şcoală, pe stradă, în magazin, în mijloacele de transport, la telefon,

Internet (messenger), în parc, etc.)

- Bullying-ul asupra ta s-a produs de către colegi de clasă, prieteni, familie, necunoscuţi? Persoane de aceeaşi vârstă (peers) sau de persoane mai mari? Persoane cu autoritate sau cei cu responsabilităţi asemănătoare?
- Ai povestit despre agresiunea la care ai fost expus(ă)? Cui? Ce te-a determinat să relatezi despre acest aspect? Ce anume din persoana/persoanele cu care ai comunicat ţi-a inspirat încredere?
- Ce modalităţi de răspuns ai avut în situaţia de bullying trăită? Ai răspuns în acelaşi mod? Ai renunţat sau ai cerut ajutorul?
- S-a încheiat bullying-ul? Mai eşti eşti expus(ă)? Cu cine devii şi tu agresiv?
- Cum te simţi când relatezi despre efectele bullying-ului asupra ta?
- Cunoşti şi aplici măsuri antibullying?
- Din ce cauze, unde, când, în şcoală se produce fenomenul bullying?
- Şcoala ta are o politică antibullying? Dar un plan concret de acţiuni antibullying? Cunoşti strategiile? (ca manager, ca profesor, ca părinte, ca elev) Ai participat la iniţierea, dezvoltarea şi implementarea acestuia?

- Exerciţiu „Publicitate bullying”

Creaţi postere, fluturaşi, pliante cât mai creative în care să evidenţiaţi caracteristicile fenomenlului bullying, prin care să oferiţi informaţii despre acesta.

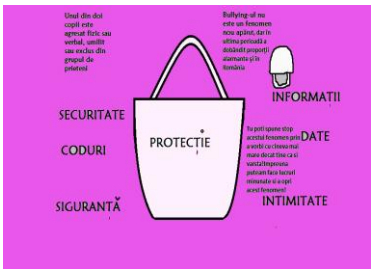
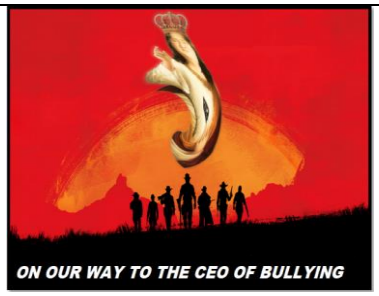
Folosiţi informaţii de pe Internet, pe diferite motoare de căutare (www.google.ro, bullying)!
Folosiţi aplicatia Paint .
ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII
1. Ce reprezintă bullying-ul pentru voi?
2. Cum a-ti rezolva voi o situație conflictuală?
3. Cum influentează/care este rolul mass-media fenomenul de bullying?
EVALUARE
Elevii sunt rugați să noteze pe un post-it felul în care s-au simțit la activitate și să noteze câteva concluzii pe care le-au obținut în urma desfășurării activității.

Bibliografie:

1. Ghidul utilizării în siguranță a Internetului /Un internet mai sigur pentru toți elevii
2. DAVID R. HAWKINS - "Adevăr versus Falsitate”, Ed. Cartea Daath Publishing House,Bucureşti, 2008
3. DEEPAK CHOPRA - "Comportamente dependente", Ed. Curtea Veche Publishing, Bucureşti, 2003

Postere realizate de elevi pe calculator (tableta grafică)

		
TEACĂ SALVATORE	DIACONU ADRIANA BEATRICE	STANCIU ARIANA

 DUMITRACHE ȘTEFAN	 MEHEDINȚU EDUARD	 MOGLAN COSMIN

„Nu” bullying in sport!

Profesor: Piperea Costina
Clubul Sportiv Școlar
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este o actiune deliberata de ranire (de oricare natura) asupra unei alte persoane. In bullying este vorba despre o balanta inclinata de partea agresorului, cu ajutorul capacitatilor sale, fie sociale, financiare sau fizice, asupra altei persoane care, poate, nu dispune de atat de multe abilitati/capacitati. Cand vine vorba despre sport, bullying-ul se poate referi la tonul ridicat al unui antrenor/profesor asupra copilului; la spectatorii care abuzeaza verbal jucatorii din echipa adversa; poreclele adresate copilului sau atunci cand un antrenor/profesor sau un coleg de echipa exclude o persoana dintr-o activitate sportiva.

Care sunt semnalele unui bullying in sport?

- Nu are prieteni in echipa. De altfel, sunt raportate faptele celorlalti colegi ai echipei, cum ar fi excluderea unui copil dintr-o echipa sau abuzul verbal asupra acestuia;
- Copilul se teme doar la ideea de a merge la joaca;
- Pierdere semnificativa a interesului pentru sport;
- Copilul se intoarce de la antrenament cu rani inexplicabile, deteriorarea sau pierderea unui echipament sportiv;
- Comportament agresiv al copilului dupa ce ajunge acasa;
- Simptome fizice, cum ar fi durerile de cap sau de stomac, pierderea apetitului sau probleme cu somnul;
- Copilul prezinta semne de anxietate, depresie, neincredere in sine, timiditate, temere etc.
- Copilul nu stie cum sa se protejeze impotriva abuzurilor de orice fel;
- Hainele personale fie lipsesc, fie sunt deteriorate;
- Copilul pierde sume de bani sau alte posesii.

Care sunt tipurile de bullying, potrivit Oxford Research Encyclopedias?

Cyber-bullying-ul:

- amenintari, insulte primite pe retelele de socializare sau pe adresa de e-mail.

Homofobia:

- batjocura pe baza orientarii sexuale diferite;
- poreclele adresate copilului.

Bullying-ul fizic:

- intimidarea fizica, cum ar fi apropierea inconfortabila a unei persoane;
- controlul asupra unei persoane;
- violenta fizica (impingere, lovire, bruscare etc.).

Bullying-ul emotional:

- intimidarea verbala;
- blamarea, invinovatirea atunci cand o persoana greseste intr-o anumita situatie;
- negarea realizarilor unei persoane;
- repetarea criticilor asupra abilitatilor unei persoane;
- tonul ridicat sau tipetele;
- restrictii repetate, cum ar fi inlaturarea timpului de joaca din programul copilului;
- asteptari, presiuni cu privire la performantele copilului;

Bullying-ul social:

- excluderea dintr-un grup, chiar si atunci cand copilul-victima apartine unui grup, dar nu primeste deloc mingea pentru a lua parte la activitatea sportiva;
- ironiile, rumoarea;
- intimidarea in fata celorlalti prin critica adusa copilului.

Care sunt efectele bullying-ului?

Copiii-agresori pot:

- sa aleaga, cu atentie, victima potrivita;
- sa-si insuseasca, in urma agresiunii de orice fel, ceea ce-si doreste, cum ar fi putere, admiratie sau acceptare;
- copiii-agresori au fost, la randul lor, victime ale bullying-ului;
- acestia pot sa adopte o atitudine aroganta, agresiva sau impulsiva;
- pot sa imparta „puterea” cu alti copii-agresori;
- nu constientizeaza efectele comportamentului lor asupra unei victime;
- acestia pot crede ca unii copii merita sa fie agresati;
- acestia pot fi influentati, in mod negativ, preluand agresivitatea de acasa, de la televizor sau din filme;
- considera ca „isi pot face dreptate” si singuri.

Daca nu stii cum arata copilul-victima, el poate fi si cel hiperprotejat de parinti, care nu stie cum sa se foloseasca de abilitatile sale sociale.

Vorbeste deschis cu copilul tau despre bullying

Pune cat mai multe intrebari astfel incat copilul sa vorbeasca cat mai deschis despre incidentele pe care tocmai le-a mentionat. De asemenea, ii poti spune copilului tau ca nu mai pare interesat de activitatile sportive la fel de mult cat obisnuia sa le placa. Ceea ce trebuie sa inteleaga el este faptul ca nu are nicio vina pentru care i s-a intamplat asta. De altfel, micutul tau are nevoie sa stie ca esti un parinte mandru de el pentru ca a avut curajul sa se deschida, sufleteste, in fata ta. Asigura-te ca acesta stie ca ii esti mereu alaturi si-l poti ajuta sa treaca peste asta.

Potrivit Aliantei Nationale privind Sporturile pentru Copii (The National Alliance for Youth Sports, presc. NAYS), exista cateva sfaturi pentru situatiile in care copiii se vor afla intr-o situatie de bullying, si anume:

- sa respire adanc si sa inspire, in mod calm si lent;

- sa stea drepti, „cu capul sus”;
- ca parinte, fii calm si nu furios sau distrat;
- mentine contactul vizual;
- adopta un ton al vocii linistit, dar totusi cat mai clar si precis pentru a te face auzit de catre copilul-agresor/copiii-agresori;
- Adopta un ton neconflictual, dar totusi ferm, ca de exemplu „Asta este bullying si nu-mi place ceea ce-mi faci. Trebuie sa spunem <<Stop>> pentru a ne putea distra cu totii in continuare”;
- Nu folosi porecle pentru copilul-agresor si nici insulte, amenintari;
- Nu folosi degetul aratator sau oricare alte semne amenintatoare;
- Evita sa porti ranchiuna;
- Vorbeste scurt si la obiect.
- Evita sa contactezi parintii agresorului sau chiar pe agresorul insusi sau sa planifici intalniri intre acesta si copilul tau.

Cel mai bun sfat, in astfel de cazuri, este sa stai de voba cu antrenorul copilului tau deoarece acest lucru denota ca ai luat lucrurile in serios, ca parinte. Vorbiti, impreuna, despre cum poate antrenorul/profesorul sa pastreze o anumita siguranta cand vine vorba despre fiecare copil in parte. Daca raspusnul sau nu este indeajuns sau daca nu te poate ajuta cu nimic, cel mai bine este sa mergi mai departe, la conducerea scolii pentru a semnala anumite fapte care se petrec asupra copilului tau. Daca copilul isi doreste o alta echipa sau chiar sa renunte la activitatea sportiva practicata, este alegerea sa

Important de reţinut!

Toţi adulţii, antrenori/profesori şi părinţi, care au legătură cu clubul sportiv/şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT
2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3. SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.

Proiect didactic

Profesor : Onița Claudia Daniela
Școala Gimnazială Nr.11
Localitatea Oradea, Județul Bihor

Disciplina : Consiliere și orientare
Clasa: a V-a D, 34 de elevi, 14 fete și 14 băieți
Tema: „Manifestările violente, de la mic la mare”
Modulul: Calitatea stilului de viață
Obiective de referință:
Obiectivele lecției:
1. Elevii vor fi capabili să definească conceptele „violență”, „agresivitate”, „risc”;
2. Elevii vor identifica formele de manifestare a violenței in clasa din care fac parte (dar și din școală sau din societate), pe baza definiției acestei noțiuni;
3. Pornind de la situații concrete de manifestări violente, vor preciza motivele care conduc individul

spre astfel de acțiuni;
4. Vor identifica modalități de prevenire și combatere a situațiilor conflictuale ce pot genera acte de violență;

Strategii didactice:

Metode si procedee: conversația, problematizarea, asaltul de idei, lucrul în echipă;
Mijloace de invățământ: fișe de lucru individuale, flip chart, videoproiector;
Forma de organizare: frontală, pe grupe, individuală;
Metode de evaluare: fișa de evaluare, aprecieri verbale.

Desfășurarea lecției:

Etapele lectiei	Activitate profesor	Activitate elev
1.Moment organizatoric :	asigurarea condițiilor didactico-materiale necesare desfășurării lecției efectuarea prezenței și prețatirea elevilor pentru lecție	Elevii se pregătesc pentru desfășurarea orei
2.Captarea atentiei elevilor:	prezentarea filmului ”Pasărea” https://www.pasareafilm.com/watch , propus de ONG. Ul eLiberare	Privesc filmul
3.Anuntarea temei si a obiectivelor acesteia:	„Manifestările violente, de la mic la mare” Profesorul face o introducere a temei: Cuvintele violenţă şi agresivitate ar trebui, teoretic, să nu aibă legătură cu noţiunea de şcoală, instituţie a educaţiei, a minţii, a bunelor maniere, a disciplinei, a înţelegerii sensului vieţii şi al lumii. De la teorie la practică, de la ideal la real,	Ascultă cu atenție Indiferent de epoci, de cultură, de oameni. Nici educaţia, nici bunăstarea nu exclud violenţa. Ba dimpotrivă: cu cât nivelul de educaţie este mai ridicat, cu atât pot fi mai bine mascate, mai voalate, formele de manifestare a violenţei...
4.Desfasurarea lectiei:	Activitatea nr. 1 Elevii sunt invitați să se gândească la diferite tipuri de comportamente, cuvinte, gesturi agresive și ce „leacuri” s-ar putea găsi împotriva acestor comportamente. ➢ Elevii vor fi împărțiți în patru grupe a câte 8/9 și fiecare grupă va avea de prezentat un material primit. Se va rula un material PPT despre violență. Fiecare grupă va avea de prezentat și apoi de discutat un slide. Grupa nr. 1 Abuzul fizic Grupa nr. 2 Abuzul emoțional Grupa nr. 3 Abuzul financiar Grupa nr. 4 Violența domestică După prezentări, elevii sunt invitați să discute, să emită păreri despre cele	Fiecare grupă își citește cu atenție slide ul care i-a fost dat, iar apoi desemnează un coleg care să îl prezinte celorlalți

	prezentate. Activitatea nr. 2 Clasa de elevi va fi împărțită în două grupe mari: fete/băieți. O grupă va avea fișa cu „agresivitate verbală” și cealaltă, „agresivitate nonverbală”. (Anexa Nr. 1) Fișele pot fi completate în plus de către elevi, cu propriile lor exemple. Elevilor li se solicită să definească noțiunile întâlnite: ”umilință”, violență”, „agresiune”, Activitatea nr. 3 Copiii privesc mai multe filmulețe despre violență. Acestea sunt furnizate de Organizația ”Salvați copiii”: https://youtu.be/iSpidxbZcE8 https://youtu.be/MFx2BKMvx6Y https://youtu.be/K3ft5qzlioU Sunt invitați apoi să discute liber. Întrebări ajutătoare: - Ați fost vreodată agresați fizic/verbal la școală de către colegi? - Credeți că ”bătaia e ruptă din ra”. Motivați-vă alegerea. - Ce nevoie a voastră neîndeplinită credeți că se ascunde în spatele refuzului vostru de a vă face temele/de a învăța mai conștiincios? - Cunoașteți termenul de bullying? Bullying ul este mult răspândit în mediul școlar. Engelzii folosesc termenul BULLYING - pentru a desemna atacurile verbale, intimidările exercitate prin amenințări, injurii, umilințe. În urma discuțiilor purtate profesorurl și elevii identifică împreună modalitățile prin care se poate gestiona un conflict, în funcție de importanța acestuia; Ignoră situația (discuția)! Discută problema! Solicită ajutor! ➢ Profesorul le cere elevilor să identifice tipuri de conflicte ce se pot asocia acestor modalități de rezolvare;	Citesc cu atenție cele două fișe de lucru Se consultă în cadrul grupei și completează fișele de lucru Definesc noțiunile, cu propriile lor cuvinte Elevii discută liber pe tema filmulețelor vizionate și apoi discută depre acestea Identifică exemple de conflicte ce se pot asocia acestor rezolvări Precizează avantajele și dezavantajele utilizării acestora
7. Feedback:	Elevii vor primi o fișă de evaluare/un chestionar și vor fi solicitați să răspundă la întrebări (Anexa Nr. 2)	Eevii răspund la întrebările din fișa de evaluare

Anexa nr.1

Comportamente agresive nonverbale	Comportamente agresive verbale
□ Privire fixă, dură, amenințătoare □ Amenințare indirectă sau fățișă □ Bătutul din picioare □ Aruncarea cu obiecte □ Lovirea cu obiecte □ Împingerea cu umărul/mâna în scopul dezechilibrării □ Ciupitul, zgâriatul, trasul de păr □ Semne obscene □ Bătaia	□ Batjocura □ Jignirea □ Cuvinte grosolane □ Poreclirea □ Ironia □ Bârfa, intriga □ Șantajul □ Înjurăturile □ Calomnia □ Ponegrirea cuiva □ Maimuțăreala cuiva □ Refuzul contactului social, al ajutorului, al discuției □ Luarea în râs a celor slabi, neajutorați

Anexa Nr. 2
Fișa de evaluare

1. Vă îmbrățișați părinții, frații, prietenii !
a/ zilnic, de mai multe ori; b/ da, când plec la școală ; c/ uneori ;
2. Aveți colegi care vă deranjează zilnic, cu țipete, limbaj injurios, violențe în timpul lecțiilor și în pauze ?
a/ destui ; b/ câțiva ; c/ nu prea ;
3. Ai fost pedepsit fizic de către părinții tăi?
a/ adesea ; b/ rareoril ; c/ niciodată ;
4. Profesorii voștri folosesc un ton calm, degajat și cooperant la lecții ?
a/ toți ; b/ câțiva ; c/ doar unul/ una ;
5. Consideri că profesorii voștri vă apreciază pe toți cu obiectivitate ?
a/ da ; b/ nu; c/ se întâmplă uneori să fie favoritisme ;
6. După programul școlar mergi acasă, te odihnești cel puțin două ore și apoi înveți ?
a/ două ore sau mai mult ; b/ doar o oră ; c/ învăț destul în timpul lecțiilor ; d/ nu mă oddihnesc
7. Simți că ai putea discuta orice problemă sau secret cu profesorii tăi ?
a/ cu unii ; b/ doar cu unul; c/ nu e cazul;
8. Ai găsit o persoană-model sau persoane-model, capabilă/ capabile să te orienteze, să te ajute și să-ți transfere energii și încredere, în eforturile tale de a învăța și a te integra în școală și în societate ? Cine este această persoană/ sunt aceste persoane ?
a/ părinte ; b/ profesor ; c/ erou de film sau altă persoană ; d/ nu e cazul ;
9. Poți să consideri că vorbești deschis cu părinții tăi despre orice problemă pe care o ai, precum cu niște prieteni adevărați ?
a/ da ; b/ doar cu mama ; c/ doar cu tata ; d/ nu e cazul;
10. Câți dintre colegii tăi de clasă pot fi numiți prietenii tăi ?
a/ toți ; b/ câțiva ; c/ doar unul/ una ;

Bullying-ul în școli
Exemple europene de bună practică

Prof. înv. primar: Păcurariu Crinişoara Adina
Şcoala Gimnazială Nr.7
Localitatea Petroşani, Județul Hunedoara

Violenţa în şcoli este una dintre cele mai vizibile forme de violenţă asupra copiilor. Şcolile nu pot îndeplini rolul important de învăţare şi socializare, dacă acestea sunt un mediu în care se manifestă agresivitatea, intimidarea (bullying), violenţa.

Bullying reprezintă o formă de abuz, în detrimentul stării de bine şi dezvoltării sănătoase şi armonioase a elevilor. Poate fi o formă simplă de neglijare sau se poate extinde la forme complexe de abuz fizic, emoţional şi sexual. Unii specialişti consideră problemei bullying-ul, comportamentul sau atitudinea de „inti midare" în mod repetat şi intenţionat, ca modalitate de a câ ştiga puterea asupra altei persoane.

Se consideră că cei care provoacă „bullying" sunt acele persoane care nu primesc suficientă atenţie, care doresc astfel să iasă în evidenţă, să braveze şi acţionează în consecinţă. Lipsa de afecţiune, de aprobare, de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii, neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viaţă, noi moduri de impunere, de a câ ştiga bani (droguri, prostituţie, găşti) sunt factori facilitatori pentru bullying. Nevoia de putere şi de dominare fac din victimă o ţintă, iar agresorii vor răni fizic, social sau emoţional pe ceilalţi. De cele mai multe ori, cei care hărţuiesc, au fost hărţuiţi sau sunt ei înşişi hărţuiţi, de colegi, de familie.

Copiii sau persoanele care sunt agresori (în limba engleză bullies) sunt de fapt cei care vor să demonstreze, în forţă, din păcate, că au o bună stimă de sine, că deţin controlul şi sunt superiori celorlalţi. Familiile unde se foloseşte adesea pedeapsa corporală, constituie un mediu „prielnic" pentru dezvoltarea comportamentelor devi ante de tip bullying, inadecvate adaptării la cerinţele sociale, incapabile de înţelegere a disciplinei pozitive şi respectării unor reguli pentru buna funcţionare. Multe studii conchid că invidia şi resentimentele pot fi motive care produc bullying. Există dovezi care sugerează că un deficit de stimă de sine contribuie semnificativ la actele de tip bullying, ca şi stările de anxietate sau de vinovăţie. Lipsa abilităţilor sociale, utilizarea forţei, dependenţa de comportamente agresive, mânia şi furia, statutul în grupul de apartenenţă, existenţa unor antecedente de acest tip în copilărie sunt factori de risc. Precizăm că de multe ori, bullying-ul nu implică neapărat criminalitate sau violenţă fi zică, ci funcţionează ca abuz psihologic sau verbal.

Efectele bullyingului pot fi grave, chiar fatale. Se indică faptul că persoanele, indiferent dacă sunt copii sau adulţi, care sunt supuse permanent comportamentului abuziv, prezintă risc de stres, îmbolnăviri şi chiar sinucidere. Victimele hărţuirii pot suferi pe termen lung probleme emoţionale, probleme de comportament, probleme sociale, singurătate, depresie, anxietate, stimă de sine scăzută, o creştere a frecvenţei îmbolnăvirilor.

Este important să se depună eforturi pentru eliminarea acestui comportament. Se afirmă că, de multe ori, în şcoala românească, încă nu există şi nu se întâmplă astfel de fenomene, dar trebuie să fim pregătiţi şi să se prevină apariţia acestora.

Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacţionează unele cu altele: la şcoală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass media, chiar între ţări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depăşită decât dac ă se conştientizează existenţa fenomenului.

Fenomenul bullying apare atunci când o persoană/un grup de persoane (elevi, profesori, părinţi, directori, personal administrativ, persoane semnificative din viaţa personală sau profesională, necunoscuţi):

- strigă pe nume într-un anumit fel (răstit sau mieros) care deranjează, folosind un anume ton, un anumit subînţeles sau poreclele;

• pune în încurcătură în mod intenţionat sau neintenţionat (la lecţie, în afara şcolii, pe terenul de sport, la discotecă, la magazin etc.);
• loveşte, împinge, şicanează, supără (în timpul orei, pe holurile şcolii, pe terenul de sport, în activităţile extraşcolare etc.);
• bârfe şte, ignoră, exclude, etichetează persoane;
• şantajează, minte, înşală, intimidează, fură bani, obiecte, idei;
• produce teama de a se duce la şcoală şi preferă să stea acasă sau să chiulească, să se ducă la şcoală din cauza atmosferei confl ictuale de acasă;
• contrazice în mod vehement, foarte agresiv, atacă opiniile, punctele de vedere, credinţele, convingerile, fără înţelegere şi toleranţă;
• îndepărtează cunoştinţele şi prietenii, practic „rupe" re ţeaua socială;
• postează mesaje nepotrivite pe Internet cu adresă exactă, dă telefoane în mod abuziv, trimite mesaje inadecvate pe telefon;
• foloseşte un limbaj trivial şi vulgar sau păstrează tăcerea;
• face pe ceilalţi să se teamă, pentru a se simţi mai puternic;
• face comentarii (cuvinte, remarci, glume răutăcioase sau binevoitoare etc.) despre: o aspectul fizic: greutate, înălţime, culoarea părului, culoarea ochilor, vestimentaţie;
o familie: tip de familie (monoparentală), divorţ, nivel de cultură (lipsa cărţilor din casă, educaţia părinţilor, durata şi calitatea petrecerii timpului liber împreună), lipsa părinţilor (plecaţi la muncă în străinătate, fără timp liber, decesul unuia dintre părinţi etc.), apariţia unui no membru în familie;
o activitatea şcolară: performanţe, prezenţa/absenţă, abandon şcolar, interese, hobby/ pasiuni, aptitudini, atitudini, evoluţie şcolară;
o nevoi speciale: dizabilităţi motorii, alte tipuri de dizabilităţi, cum ar fi: dislexie, ADHD, sau sărăcie, religie, etnie etc.
o alte diferenţe: stil de învăţare (vizual, auditiv, tactil kinestezic), stil de muncă (rapid, lent, sintetic, analitic, experienţial), stare de sănătate, obiective de carieră, dorinţe.
Bune practici de prevenire a bullying-ului:
Problema violenţei/a bullying-ului necesită în mod special, o rezolvare holistică, deoarece cauzele acestui fenomen nu se rezumă numai la aspecte singulare. În acest context trebuie acţionat la următoarele niveluri:
• înţelegerea mecanismelor care declanşează fenomenul bullying sau al violenţei;
• stilul şi calitatea practicilor de gestionare a conflictelor, actelor de violenţă şi situaţiilor de bullying;
• calitatea programelor şcolare şi modul de predare la clasă;
• implicarea în activităţile de timp liber şi calitatea programului extracurricular;
• formalizarea strategiilor, tehnicilor şi procedurilor care fac faţă cel mai bine incidentelor;
• dezvoltarea de relaţii pozitive cu ceilalţi şi cu sine însuşi. Prezentăm în continuare astfel de bune practici:
În Japonia, într-o şcoală, în urma constatării creşterii nivelului de violenţă/ bullying între elevi şi între elevi şi cadre didcatice, o profesoară de desen a iniţiat şi implementat proiectul „Creativitate plastic ă contra violenţei" (de exemplu: decupaje creative de prim ăvară sau dedicate apei, într-o abordare transdisciplinară), prin care elevii acesteia au fost implicaţi în decorarea şcolii şi implicit în crearea unui mediu pozitiv de învăţare. Sarcina elevilor era de
adesena/ picta cu acuarele, vopsele, culori speciale pereţii, ferestrele, uşile, dulapurile şcolii din incinta şi din afara acesteia, în funcţie de anotimp, subiecte, interese, aptitudini, abilităţi etc. în timpul activităţilor şcolare (unde tema sau subiectul lecţiei favorizau exprimarea plastică), dar şi-n timpul pauzelor sau vacanţelor. Şcoala a devenit astfel prietenoasă, mai frumoasă, rezultatul muncii în echipă, împreună a „angaja ţilor". Dac ă iniţial a fost doar un experiment, ulterior s-a extins la nivelul tuturor copiilor şi cadrelor didactice din şcoală.
Rezultatele au fost benefice: scăderea incidentelor de tip bullying/ violenţă, scăderea numărului de

absenţe, îmbunătăţirea relaţiilor interpersonale dintre elevi şi cadre didactice, implicarea părinţilor în educaţia copiilor, obţinerea unor performanţe academice şcolare, creşterea stimei de sine, optimizarea comunicării, negocierea conflictelor, luarea deciziilor, dezvoltarea creativităţii, experimentarea lucrului în echipă, promovarea imaginii şcolii în comunitate şi-n lume.

În Romania a fost implementat programul 10 zile ale păcii (1-10 iunie), derulat de Centrul Muncipal de Asistenţă Psihopedagogică Bucureşti în perioada 2003/ 2005. Printre activităţi amintim:

- Lecţii antiviolenţă din Ghidul „Toleran ţă zero pentru violenţa în familie";
- Lecţii de dirigenţie şi activităţi de consiliere şcolară: stima de sine, încrederea în sine,
- comunicarea, rezolvarea şi negocierea conflictelor, luarea deciziilor, managementul clasei, dezvoltarea carierei, dezvoltarea creativităţii etc.
- Piese de teatru pe teme date sau la alegere: Flori şi box, Comunicare fără violenţă,

Parola: OK, Colţuri de stea, Simfonia fulgilor de nea, Ţipătul mut etc.

- Activităţi de formare cu părinţii, cadrele didactice;
- Ateliere de lucru cu grupuri mixte formate din elevi, părinţi, cadre didactice;
- Intervenţii la consiliile profesorale şi şedinţele cu părinţii;
- Cartea antiviolenţă (Se creează o carte din foi de flipchart îndoite, din carton A2 sau coli mari de desen. Elevii, cadrele didactice, managerii, părinţii realizează timp de 10 zile, Carta Antiviolenţă sau pot găsi un titlu cât mai original, creativ, unic la care nimeni să nu se fi gândit. Ei aleg num ărul de pagini şi modalitatea în care o construiesc: poveşti, ce spun experţii, date statistice, ghicitori, desene, poze, imagini, caricaturi. Pentru ca toată şcoala să participe se pot trage la sorţi clasele şi grupurile care doresc să se implice: de exemplu, 1 Iunie – clasa a V-a C, c lasa a VIII-a B, profesorii, 2 Iunie – clasele a VI a şi managerii şcolari etc. Rezultatul produs, respectiv „Carta Antiviolen ţă" va fi prezentat ă astfel încât s ă fi e „vizionat ă" de to ţi membrii şcolii: elevi, cadre didactice, părinţi etc. Se vor acorda premii.
- Evenimente educaţionale: seminarii, simpozioane, ateliere de lucru, concursuri;
- Crearea unui spaţiu antiviolenţă în şcoală: o văcuţă creată de elevi şi pictată apoi de elevi şi profesori, expunerea unor rezultate din alte proiecte şi bune practici, desene pe un perete al şcolii (hol, clasă etc.), desene pe dulapurile din clasă sau pe uşile claselor (personalizare), decoraţiuni interioare, aranjamente florale şi colţuri verzi în şcoală;
- Broşuri, ghiduri antiviolenţă, postere, fluturaşe, afişe, muzică, dans, poezie, cărţi de vizită, poveşti, povestiri;
- Concursuri, competiţii sportive;
- Festival de umor, caricaturi - O ţară, o tradiţie, un popor, o etnie, un grup (managementul diversităţii);
- Ora de tăcere (cadrele didactice şi elevii comunică folosind numai limbajul nonverbal), vizionarea pieselor de teatru „Costumel e", „Toujour l'amour";
- Ziua complimentelor „Cuvântul magic" (pe foi de fli pchart, clasele îşi adresează complimente, afi şate pe exteriorul uşilor de clasă);
- Ştafeta antiviolenţă (şcoli şi grădiniţe, schimb de experinţă între şcoli; de exemplu, şcoala. X primeşte în vizită Liceul Y, o echipă formată din profesori şi elevi).

Un program de succes implementat în Italia a fost „Perechea/ Re ţeaua de amici", ca experienţă de promovare a valorilor non-violenţei, prin implicarea directă a elevilor. „Amicii" sunt elevi voluntari de aceeaşi vârst ă sau mai mari, pregătiţi în domeniul: metodelor de rezolvare a conflictelor, ascultării active, empatiei, afirmării de sine şi leadership-ului şi care oferă suport în spaţiul formal/ nonformal/ informal. S-a observat că relaţiile interpersonale aflate în dezacord se dezamorsează, incidenţele comportamentelor agresive se diminuează, episoadele de intimidare se răresc, se dezvoltă empatia cu victimele, se ameliorează calitatea relaţiilor interpersonale în clasă, creşte gradul de responsabilizare a spectatorilor.

În urma medierii, experienţele sunt pozitive, de tip „win – win" (câ ştig – câ ştig) pentru părţile aflate în conflict. Activitatea de cooperare în echipă, perechea de amici se aplică pe parcursul

întregii şcolarităţi, pe când medierea/rezolvarea conflictelor şi ascultarea intensă de către pereche este compatibilă după 9 ani, respectiv, 11 ani. O condiţie esenţială pentru succes este suportul acordat de personalul care asigură în aceeaşi măsură proiectului, cel puţin 2 persoane: consilier şcolar, psiholog, cadre didactice, părinţi, dar este important şi susţinerea din partea echipei manageriale a şcolii.
„Profesori susţinători" este un program implementat în Irlanda şi se referă la acei profesori, în mod special formaţi, care oferă suport celorlalţi colegi cu normă întreagă, pentru
A asigura dezvoltarea globală a elevilor. Concomitent s-au luat măsuri pentru promovarea siguranţei fizice în şcoli.
Atmosfera din şcoală şi modul în care şcoala este organizată pot genera violenţă sau nonviolenţă. Un studiu realizat în Israel promovează ipoteza demonstrată conform căreia climatul şcolar este un indicator mai important pentru nivelul de violenţă care există într-o şcoală prin comparaţie cu factorii externi, cum ar fi statutul socio-economic-cultural al mediului (sărăcie, criminalitate, şomaj).
La crearea mediului pozitiv din şcoală contribuie în mod necesar: participarea elevilor la luarea deciziilor, existenţa unor libertăţi şi responsabilităţi, arhitectura şi infrastructura adecvate locaţiilor şcolare, aplicarea în mod coerent a regulamentelor, regulilor, acordurilor şi profesorilor, asigurarea necesităţilor de confort elementar (toalete, apă, săpun, utilităţi, căldură, apă caldă, cantină, material didactic, conexiune Internet, etc.)

Bibliografie:

1. Calineci, M., Pacurari O., Stoicescu D., Dezvoltarea profesionala a cadrelor didactice prin activitati de mentorat, Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Inovării. Unitatea de Management a Proiectelor cu Finanţare Externă, Bucureşti, 2009.
2. Anderson, W., Curs practic de încredere, Bucureşti, Editura Curtea Veche, 1999
3. Fundaţia Copiii Noştri şi UNICEF România, Agresivitatea copiilor, Înjurături, lovituri, bătăi, Sugestii pentru părinţi şi educatori.
4. Gittins, Chris, Reducerea violenţei în şcoală, un ghid al schimbării, Copiii şi violenţa, COE, 2007

Controlarea comportamentului agresiv la preșcolari

Prof. înv. preșcolar : Piciu Nicoleta Silvia
Grădinița cu P.P. „Micul Prinț„
Localitatea Pitești, Județul Argeș

Copilăria și in mod special perioada preșcolarității este o etapă importantă in viața copilului . Este o perioadă grea, plina de incercări pentru micuțul preșcolar . Schimbările din viața copilului creează creeaza tensiuni in comportamentul acestuia detarminand-l să se adapteze și să se integreze colectivului . De cele mai multe ori acum apar comportamentele opozante, tulburările de conduită și nu in ultimul rând comportele agresive.

Agresivitatea copilului este un mesaj adresat celor ce-l înconjoară (şi un copil trist, speriat, abuzat, neglijat, poate fi agresiv). Prin intermediul ei, copilul poate încerca să se apere de critici, de respingere, de ignoranţă, de singurătate, de neputinţă, de pedeapsă, de batjocură.

Cauze ale agresivității la copii :

-Faptul că se simte supraîncărcat de activitătile programate ;

-O mare schimbare în viata lui, cum ar fi un nou bebeluș în familie ;
-Faptul că alți copii „se iau de el“ ;
-Faptul că întâmpină probleme la grădiniță ;
-Excesul de filme, muzică, jocuri video si de calculator cu conținut violent ;

Copiii mici au tendinta de a ataca muscând sau lovind deoarece ajung ușor să fie frustrați și nu știu să comunice. În jurul vârstei de 3,5-4 ani - cei mai mulți copii dobândesc aptitudinile de adaptare și de limbaj care le sunt necesare pentru a-și controla agresivitatea. Nu o vor face perfect: copiii adesea învață să facă așa cum e bine după ce încearcă mai intâi să facă așa cum e rău.

Este important să fim fermi și consecventi și să ajutăm copilul să învețe metode mai bune de a-și administra emoțiile. Numai o constrângere amicală si o atitudine înțelegătoare, dar de mare fermitate, vor putea ameliora situația. Un copil agresiv nu este un copil rău, el are doar vârsta pe care o are. Trebuie mereu insistat asupra faptului că este „bun" si că este iubit.

Pentru un proces instructiv-educativ de calitate, avand în sala de grupă un copil agresiv, educatoarea trebuie să găsească diverse modalități de a-l stapani .

Observăm ce anume îl face să devină agresiv si evităm motivele de criză. Stabilim reguli! Imediat ce ne dam seama că micuțul este agresiv față de alți copii, trebuie să-i spunem să înceteze, pentru că le face rău acelor copii. Iata câteva metode pe care le putem folosi în relația cu copilul agresiv:

-Discuţia : Copilul trebuie rugat, cu calm, să explice care este motivul pentru care a devenit atât de nervos. Această discuţie poate ajuta unii copii să îşi stăpânească mânia şi să se calmeze. Dacă copilul nu doreşte să vorbească, este posibil să se simtă în siguranţă “discutând” cu un animal de casă, cu o jucărie sau un prieten imaginar, de aceea i-ar face bine 5 minute să se calmeze si să se gândească la actiunile sale. Trebuie să-i propunem copilului modalităti civilizate de a obtine ce vrea! Să-l învătăm să discute si să ceară, mai degrabă decât să ia ceva fara a spune nimic. Să îsi astepte rândul sau să schimbe jucăriile cu alti copii.

-Exerciţiul fizic : Copiii se pot elibera de o parte de mânie tropăind din picioare, lovind cu pumnii într-o pernă sau trăgând şi învârtind de plastilină. De asemenea dansatul sau plimbarea pot ajuta. A încuraja un copil să facă lucruile care îi plac - să deseneze, să plimbe căţelul, să citească – îl pot ajuta de asemenea să se concentreze pe altceva decât pe motivul mâniei.

-Afecţiunea : Micuţii trebuie asigurati că ţineti cu adevarat la ei şi înţelegeţi situaţia prin care trec şi sentimentele lor. Copiii se pot simţi în siguranţă prin simpla dumneavoastră prezenţă, atunci când trec printr-o situaţie frustrantă. Nu subestimaţi niciodată puterea unei îmbrăţişări şi capacitatea sa a de a face un copil să se simtă iubit şi acceptat. Nu este bine să luăm partea copilului sau să il acuzăm inainte de a asculta si versiunea lui asupra celor întamplate. Se va simti nedreptătit, fapt care ii va creste furia. Pentru a-l calma putem să îl strângem în brate si să îi soptim calm la ureche cuvinte linistitoare, să îl stergem pe fată cu apă rece sau să îl mângâiem pe spate.

-Un bun exemplu : Copiii imită adulţii, astfel încât modul în care vă stăpâniţi mânia şi treceţi prin situaţii frustrante, va afecta cu siguranţă copiii.

-Aprecierea bunei purtări : Asiguraţi-vă copilul că observaţi atunci când îşi rezolvă problemele legate de mânie într-un mod pozitiv.

La această vârstă, cadrele didactice din preajma copiilor trebuie să ii ajute pe micuți să își dezvolte aptitudinile de a se înțelege cu ceilalti dupa reguli clare. Trebuie să li se explice pe înțelesul lor care sunt consecințele unor fapte.

Copiii trebuie incurajați și obisnuiți să își ceară iertare atunci când greșesc, chiar și neintenționat. De multe ori este benefic să li se solicite copiilor nu doar să își ceară scuze, ci și să repare, dacă este posibil, ce au stricat, cum ar fi, de exemplu, un castel din cuburi.

In plus, eforturile lor de a-ăi schimba comportamentul in bine trebuie lăudate și apreciate corespunzator.

Pe de alta parte, copiii trebuie incurajați să le mărturisească adulților dacă cineva ii amenință in vreun fel sau ii face să se simtă neplăcut, dar și dacă sunt martori la astfel de lucruri.

Pentru a gestiona comportamentul agresiv al copilului cadrul didactic trebuie :
– să identifice corect cauza furiei şi să ii acorde sprijin şi indrumare consecventă pentru dobândirea controlului emoţional
– să il laude atunci când are reacţii adecvate în situaţii frustrante
– să il ajute pe copil să manifeste un comportament adecvat legat de exprimarea emoţiei de furie.
– să ii aprecieze eforturile copilului de a-şi exprima adecvat emoția de furie şi oferiţi-i aprecieri verbale. (”Bravo! Ai fost furios atunci când colegul tău ţi-a stricat construcţia dar ai reuşit să te îndepărtezi şi să rămâi calm.”)
– să I se adreseze remarci pozitive atunci când copilul reacționează în mod adecvat la situații frustrante

Bibliografie :

1. http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-cum-se-naste-agresivitatea-la-copii-psihologie.html
2. http://www.gandul.info/educatie/ne-purtam-copiii-agresivi.html?3934;27080
3. http://www.elady.ro/articole/Psihologie/Agresivitatea-la-copii.html
4. http://www.ecopii.ro/Articole_despre_copii/agresivitatea_la_copii_copii_agresivi.html

Proiect educațional „Prevenirea violenței”

Profesor învățământ primar: Radu Elena
Școala Gimnazială „Ion Ghica„
Localitatea Iași, Județul Iași

INFORMAȚII DESPRE APLICANT:
NUMELE UNITĂȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT APLICANTE: Școala Gimnazială „Ion Ghica” Iași
INIŢIATOR ŞI COORDONATOR PROIECT:
prof. înv. primar: Radu Elena
ECHIPA DE PROIECT:
prof. înv. primar Dumitrache Florentina
prof. înv. primar Orzu Mihaela
prof. înv. primar Curcă Roxana
prof. înv. primar Bârsanu Elena
prof. înv. primar Axinte Oana
prof. înv. primar Apopei Doina
INFORMAȚII DESPRE PROIECT:
TITLUL PROIECTULUI: „FĂRĂ VIOLENȚĂ!”
CATEGORIA în care se încadrează proiectul: educație civică

REZUMATUL PROIECTULUI:

Proiectul a fost conceput în vederea desfășurării unor eficiente acțiuni de stimulare a interesului elevilor pentru cunoașterea principalelor forme de violență la care pot fi supuși copiii în familie, în școală, în societate sau în mediul online. Informarea și cunoașterea drepturilor pe care le au toți copiii conform Convenției Națiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului;

PREZENTAREA PROIECTULUI

Argument

Implementarea unui proiect antiviolență în școli a apărut din necesitatea de a crea un spațiu de securitate și confort tuturor copiilor.

Victimele violenței sunt, de cele mai multe ori copiii, persoane fără apărare, care cad cu ușurință prada agresorilor din orice mediu.

„Violența naște violență.” Un rol aparte în lupta pentru stoparea violenței îl are școala, pentru că victimele de astăzi ale violenței, vor fi agresorii da mâine.

De aceea, violența sub orice formă: fizică, verbala, psihică, economică trebuie stopată, înlăturată atât din mediul școlar, familial, dar și social pentru a dezvolta personalități sănătoase din punct de vedere fizic și mental.

SCOPUL: analizarea atentă a fenomenului violenţei şi expunerea alternativei normalităţii, pentru o viaţă prosperă prin ansamblul activităților educativ-formative, complementare procesului de învățământ.

OBIECTIVE:

-informarea elevilor asupra drepturilor şi obligaţiilor pe care le au ca membri în societate;
-comunicarea unor serii de exemple concrete prin care se poate evita violenţa sau prin care se pot rezolva situaţiile conflictuale;
-modificarea comportamentului elevilor prin prisma violenţei existente în şcoli;
-comunicarea unor soluţii de abordare a situaţiilor de violenţă în societate sau în familie;
-implicarea activă a elevilor prin responsabilizarea lor în problema violenţei în şcoli;
-să cunoască semnificaţia fiecărui tip de violență;
-să stabilească relații armonioase cu cei din jur;
-să manifeste interes pentru activitățile de prevenire a violenței;
-să prezinte un salut, folosindu-se de pumni și palme;
-să realizeze, împreună cu părinții, un colaj și un slogan specific;
-implicarea elevilor în prevenirea abuzului, inclusiv a bullying- ului;
-stoparea tuturor formelor de violență împotriva copiilor;

GRUPUL ŢINTĂ: elevii claselor primare

PERIOADA DE DESFĂȘURARE A PROIECTULUI: 1- 20 noiembrie 2019

LOC DE DESFĂȘURARE: Școala Gimnazială „Ion Ghica” Iași (săli de clasă, holul școlii, sala de fetivități, terenul de sport)

RESURSELE PROIECTULUI:

UMANE: elevii claselor primare, cadrele didactice implicate, părinţi;

MATERIALE: aparat foto, laptop/PC, foi colorate, coli tip ciocan, instrumente de scris, culori, lipici, foarfece, texte literare, creioane colorate, markere, baloane, videoproiector, imprimantă, copiator, diplome;

RESURSE INFORMAȚIONALE: Internet, bibliotecile şcolare;

DISCIPLINE IMPLICATE ÎN PROIECT: Limbă și comunicare, Arte vizuale și abilități practice, Educație civică;

PARTENERI: Poliția de proximitate-IPJ Iași, Comitetele de părinți, Biblioteca școlară, Salvați copiii, Iași;

SURSE DE FINANȚARE: autofinanțare;

IMPACTUL ASUPRA ELEVILOR:

-reducerea impactului violenței în școală;
-cunoștințe și ăți pentru promovarea unei conduite de pace și non- violență în mediul școlar;

-oferirea unui mediu de învățare sigur, incluziv și eficient.
-îmbunătăţirea abilităţilor sociale, atitudinilor civice;
-valorificarea aptitudinilor artistice;
-creşterea încrederii şi stimei de sine.
IMPACTUL ASUPRA ŞCOLII ŞI COMUNITĂŢII:
- îmbunătăţirea cooperării între partenerii educaţionali familie-școalã -comunitate;
- realizarea materialului suport pentru expoziţii şi panouri ;
- creşterea prestigiului şcolii.
MODALITĂȚI DE MONITORIZARE /EVALUARE ȘI DISEMINARE: Echipa de lucru va realiza procese-verbale, un album foto/ film şi fișe de activitate cu descrierea activităţilor desfăşurate. Se va urmări ca elevii implicaţi să-şi împărtăsească liber părerile şi impresiile personale asupra temelor propuse la fiecare etapă a derulării proiectului. Diseminarea se va realiza prin intermediul site-ului școlii și pe rețelele de socializare. Participanții vor fi evidențiați prin oferirea unor diplome.

Programul activităţilor

Nr. crt.	Activitatea	Participanți / Loc de desfășurare	Termen	Responsabil
1.	„Așa DA ! Așa NU !” *Citirea unor texte literare și analizarea comportamentului dezirabil sau indezirabil al personajului; * Metoda „Pălăriile gânditoare”; Texte suport: „ Din anii de școalã ai lui Nicolae Bãlcescu”, Ion Ghica „O faptã generoasã”, de Ed. De Amicis	Clasele C.P.1-2, a II-a B, a III-a B,C, a III-a și a IV-aA, C sala de clasă	1.11. 2019	Prof. Orzu Mihaela , prof. Apopei Doina Prof. Dumitrache Florentina Prof. Radu Elena Prof. Bârsanu Elena Prof. Axinte O.
2.	„Cercul compasiunii ” *realizarea unei expoziții de desene, colaje, panouri;	Toate clasele Sala de clasă Holul școlii	2.11. 2019	Toate cadrele didactice implicate în proiect
3.	„Dreptul copiilor de a fi protejați”, *vizionare PPT despre „Drepturile copilului” *discutarea dreptului de a fi protejat; *„Dreptul meu”- reprezentarea prin desen a unui dreptului de a fi protejat; *Expoziție de desene în clasã/hol;	Clasele C.P.1-2, a II-a B, aIII-a B,C, a IV-a A și a IV-a C sala de clasă	1.11 - 20.11. 2019	Prof. Radu Elena Prof. Dumitrache Florentina
4.	„Fii inteligent, nu violent!” *realizarea unor creații literare, în versuri sau prozã, în care copiii sã-și exprime sentimentele, emoțiile cu privire la violență;	Clasa a II-a B, clasa a III-a C, clasa a IV-a A, clasa a IV-a C holul școlii	1.11 – 20.11. 2019	Prof. Orzu Mihaela Prof. Radu Elena Prof. Curcă Roxana Prof. Dumitrache Florentina

5.	„STOP VIOLENȚEI !” * discuții cu agenții de poliție de la IPJ Iași pentru schimbarea atitudinii negative într-o atitudine pozitivã față de colegi ; *oferirea unui mediu incluziv tuturor copiilor; *Lansare de baloane pe care să fie scrise sloganuri antiviolență; * Diplome copiilor premiați la secțiunea colaj/ educație plasticã/ creație literarã	Elevi ciclul primar și gimnazial Sala de sport Terenul de sport	1.11 - 20. 11. 2019	Prof. Radu Elena Echipa de proiect

Instrumente pentru identificarea timpurie și intervenție adecvată în cazuri de bullying

Profesor: Rădoi Magda Adriana
Școala Gimnazială „Grigore Dimitrie Ghica”
Localitatea Peretu, Județul Teleorman

În calitate de profesor, se impune să fii activ atât în prevenirea bullying-ului și violenței în școală, cât și în intervenții adecvate în cazul în care apar situații de bullying. Dacă ești atent la semnele și semnalele din partea unor elevi individuali sau grupuri din cadrul clasei/școlii, poți recunoaște și identifica timpuriu semnele situațiilor de bullying. Recurgând la o poziție de conștiență și observație sensibilă a interacțiunilor sociale din clasă, fiind în același timp deschis, nepărtinitor, dând dovadă de tact și susținere se poate evalua situația. Astfel, se evită subestimarea și reacțiile exagerate la potențialele semne ale cazurilor de bullying. Păstrarea dinamicii grupului în centrul atenției ne ajută de asemenea să deosebim comunicarea zilnică și relațiile interpersonale, respectiv conflictele legate de bullying. Mai frecvent decât ar fi de dorit, răspunsul adecvat vine prea târziu în cazul în care se stabilește, sau chiar se escaladează, incidența bullying-ului.

De unde știm că un anumit elev este afectat de bullying? Există o multitudine de instrumente utile de îndrumare, începând de la liste lungi de verificare, la ponturi simple, care vin în ajutor în intensificarea concentrării asupra incidențelor bullyingului și evidențierea riscurilor de bullying în cadrul școlii. În continuarre, propun o listă de indicatori, listă compilată din lucrările mai multor autori. Existența bullyingului sau a riscurilor de bullying în cadrul școlii, se poate recunoaște atunci când elevul:

1. lipsește des de la școală sau întârzie;
2. are probleme cu temele școlare și o scădere vizibilă a notelor;
3. este deseori singur și exclus de către restul elevilor din activitățile de grup în timpul pauzelor;
4. este pârât și nu este luat în serios de către ceilalți, de ex.: neapreciat din cauza aspectului său;
5. este ales ultimul în jocurile de echipă;
6. devine retras, pare supărat, nefericit, încordat, înlăcrimat, abătut sau neajutorat;
7. arată semne de schimbări neașteptate de dispoziție, de ex.: este tăcut, ursuz, retras;
8. devine deosebit de emoționat când trebuie să vorbească în fața întregii clase;

9. apare cu tăieturi, contuzii sau alte leziuni inexplicabile, haine sau obiecte personale rupte sau deteriorate;
10. deseori stă în apropierea unui adult.
11. refuză să spună ce nu este în regulă.

În continuare voi prezenta pe scurt abordările de intervenție pentru gestionarea în mod eficient a situațiilor de bullying ale lui Olweus (Hazelden Foundation, 2007) și Rigby (1996).
Modelul simplu în șase pași al lui Olweus:
Pasul 1: Oprește bullying-ul.
Pasul 2: Sprijină victima agresiunii în așa fel, încât să-i permită redobândirea controlului asupra emoțiilor sale și „menținerea imaginii" („save face").
Pasul 3: Abordează agresorul, spunându-i comportamentului de bullying pe nume și explicând de ce este inacceptabil acest tip de comportament.
Pasul 4: Responsabilizează spectatorii/observatorii prin apreciere sau informații referitoare la felul în care să acționeze în viitor.
Pasul 5: Impune consecințe logice, non-violente..
Pasul 6: Dacă este posibil, discută ulterior cu victima agresiunii pentru a te asigura că bullying-ul s-a oprit.

Abordările de alternative practice ale lui Rigby adresarea agresorilor:
Punerea la dispoziție și implementarea unor reguli clar definite pentru a pune în practică „consecințe" corespunzătoare pentru cei identificați ca persoane care au agresat pe cineva. Acestea pot varia de la pierderea unor „privilegii" sau impunerea unor „sarcini", la detenție și suspendare de la școală. Consilierea acestor persoane poate include discuții informale în vederea schimbării comportamentului său, sau ar putea implica o abordare mai structurată dintre care se sugerează două:

- Abordarea de ne-învinuire. Această abordare necesită adunarea grupurilor de copii care cuprind agresori. În mod normal vor fi implicați un număr de copii cu influență pro-socială. Se va descrie încercarea prin care trece victima, iar grupul este lăsat să vină cu o soluție responsabilă. Rezultatul este monitorizat atent.
- Metoda îngrijorării împărtășite. Aceasta necesită din partea consilierului împărtășirea cu membri individuali ai grupului a îngrijorării sale pentru „victimă" și provocarea unei promisiuni de acționare într-o manieră specifică și pozitivă în intercțiunile ulterioare cu victima. Aceasta se efectuează într-o manieră neamenințătoare.

Cum abordăm părinții în caz de bullying? Părinții sunt contactați și informați despre fiecare situație de bullying care intră în atenția personalului școlii. Principalele persoane responsabile pentru abordarea părinților sunt profesorii de la clasă și consilierul școlar. De asemenea, părinții sunt informați direct de către copii, în special în cazurile în care copiii sunt victimele bullying-ului.

La fel cum fenomenul de bullying apare ca un model în cadrul școlii, climatul social al grupului poate fi eficient în înlocuirea bullying-ului cu o dinamică pozitivă și cu clădirea unor relații. Munca elevilor în grup nu doar încurajează majoritatea pasivă să-și înceteze atitudinea de acceptare tacită a fenomenului de bullying, ci și să susțină victimele în mod activ și să reducă efectele violenței. Astfel, la nivelul clasei / școlii se poate elabora un program împotriva bullying-ului, deoarece activitățile interactive ajută elevii:

- să-și consolideze conștiința de sine, conștiința față de ceilalți din grup și să dezvolte empatia;
- să identifice tipurile de bullying, să distingă între rolurile și dinamica bullying-ului într-o situație;
- să identifice impactul potențial al bullying-ului;
- să stabilească reacții eficiente și sănătoase la bullying, cu atenție pe rolul important al spectatorilor observatori;

- să utilizeze deprinderi de cerere de ajutor, prevenire și intervenție pentru a gestiona bullying-ului;
- să reducă incidentele de absenteism și bullying;
- să sprijine și să lucreze în vederea creerii unui climat neviolent, favorabil incluziunii și pozitiv la nivelul întregii școli.
  Programul împotriva bullying-ului, aplicat la clasă, poate conține activități pe anumite teme, cum ar fi:

Temă de încălzire – Activitatea: Crearea regulilor de bază
Temă de sensibilizare la bullying – Activitățile: „Treci în cerc", „Cuvinte care rănesc", „Mituri și realități despre bullying"
Temă de autoconștientizare, autoprotejare și asertivitate – Activitatea: „Semaforul"
Temă de sensibilizare la bullyingul pe bază de sex – Activitatea:„Barometrul violenței"
Temă de răspuns la bullying – Activitățile: „Bețe și pietre", "Cuvinte care dor"
Temă de empatie și sprijin – Activitățile: „Harta ajutorului", „Urcând muntele"
Temă de autoconștientizare, stimă de sine, empatie, feedback pozitiv – Activitatea: „Animale și trăsături bune"
Temă de evaluare a programului, feedback – Activitatea: „Coșul de gunoi și rucsacul"

Bibliografie:

1. Iossifov I (2016). Bullying at School: What Do Children Have to Say about It?;
2. Olweus D (2001). Peer Harassment: A Critical Analysis and Some Important Issues. In: Peer Harassment in School, ed. J. Juvonen and S. Graham, New York;
3. Olweus D and Limber S P (2010). The Olweus Bullying Prevention Programme: Implementation and Evaluation over two Decades. In: Handbook of Bullying in School. An International Perspective, Routlege, New York;
4. Rigby K (1996). Bullying in schools – and what to do about it. Melbourne: ACER. (Adapted from Dr Judith Dawkins);
5. Rigby K (2003). Stop the bullying: a handbook for schools. Australian Council for Educational Research Ltd, 19 Prospect Hill Road, Camberwell, Melbourne, Victoria, 3124;
6. http://www.medinstgenderstudies.org/wp-content/uploads/Y4Y-Manual_digital_v12.pdf
7. http://www.barnardos.org.uk, tracy.bell@barnardos.org.uk

Fiecare copil este important!

Prof. înv. primar: Eremia Georgiana
Școală Gimnazială "Constantin Savoiu"
Localitatea Târgu Jiu, Județul Gorj

Bullying reprezintă un comportament repetat și intenționat prin care agresorul își rănește, persecută și intimidează victima prin diferite forme:

- VERBAL - țipete, porecle, sarcasm, insulte, jigniri;
- FIZIC - palme, loviri, îmbrânciri, bătăi;
- MOBBING - agresiune verbală și emoțională a unui grup față de un individ;
- RELAȚIONAL - intimidare, denigrare, izolare, manipulare;
- CYBERBULLYING - trimiterea unui mesaj sau a unei imagini pe telefon sau Internet pentru a denigra imaginea unei persoane.

- SOCIAL - excludere, insulte cu privire la statutul social.

Părinți, cadrele didactice și, bineînțeles, toți adulții, au un rol foarte important în prevenirea bullying-ului.Ei îi pot face pe copil să înțeleagă ce înseamnă bullying și cum trebuie să reacționeze dacă ar fi victima unui astfel de comportament.

Comunicarea trebuie menținută cu copiii noștri. Ar trebui să le cunoaștem prietenii, să-i întrebăm despre activitățile școlare, să le înțelegem îngrijorările, pur și simplu, să-i ascultăm. Noi suntem cei care îi învățăm pe copii cum trebuie șă se comporte cu ceilalți.

Fenomenul bullying are trei caracteristici:

- intenționat – agresorul are ca intenție să rănească pe cineva.
- repetat – aceeași persoană este rănită mereu și mereu.
- dezechilibrul de forţe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Nu trebuie să tolerăm asemenea comportamente, ci să alegem să acționăm, să ne implicăm. Este adevărat, copiii se ceartă și se împacă, conflictul este o parte naturală a oricărei relații, dar bullying-uleste altceva. Bullying-ul este despre răni sufletești ce vor rămâne deschise mult timp de la actul agresiunii, este despre frica de a merge a doua zi la școală, despre suprimarea încrederii, despre umilință, despre suferință și lipsa de speranță.

Principalele nevoi emoționale ale copilului care nu pot fi satisfăcute într-un mediu social afectat de bullying sunt: nevoia de apartenență la grup și nevoia de a fi acceptat. Aceste două nevoi umane fundamentale au un impact major asupra dezvoltării psihice armonioase. Din nefericire, fenomenul social de bullying are ca principale particularități excluderea victimei din grupul de egali și intoleranța față de anumite aspecte ce definesc copilul ca fiind o persoană umană unică (aspect fizic, apartenența la un grup etnic etc.) Experții au atras atenția asupra faptului că bullying-ul afectează negativ, din punct de vedere psihologic, întreaga clasă de copii, nu doar victimele și agresorii.

Bullying-ul este o capcană deoarece toți copiii au de pierdut – agresori, victime, martori. Copilul – agressor vrea să fie cel mai cool rănindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător, nu este empatic și nu îi place să accepte regulile. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite. Agresorul pierde respectul celorlalți deoarece prieteniile adevărate se construiesc pe respect reciproc, nu din frică.

Copilul – victimă (persoana agresată) este cuprinsă de teamă. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care au următoarele caracteristici: sunt supraponderali sau subponderali, au abilități sociale scăzute, au puțini prieteni sau nu au prieteni, sunt săraci sau bogați, au religie sau rasă diferită, sunt scunzi sau prea înalți, au slabe abilități sportive, sunt inteligenți, talentați, au dizabilități fizice, sunt persoane noi din grup, au părinți divorțați sau sunt pur și simplu „diferiți” de ceilalți. Copilul – victimă își pierde respectul de sine. De aceea, el ar trebui să ceară ajutor unei personae adulte pentru că nu trebuie să facă lucruri care nu-i plac, doar pentru a nu deveni o victimă.

Copilul – spectator (martorul) este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă. Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic, Ei formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate fiind încurajat să continue comportamentul agresiv.

Fiecare copil este important și trebuie să fim vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.

Bullyingul - o realitate

Prof. înv. primar: Sucitu Margareta
Școala Gimnazială „Octavian Goga”
Localitatea Satu Mare, Județul Satu Mare

Şcoala nu este un mediu izolat ci din contră o parte integrantă a comunității largi, iar problemele cu care se confruntă ca instituție şi mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate. Curtea școlii este acest micro-univers social în care copiii primesc primele lecții de viață în afara familiei. Vorbim despre validare, acceptare, empatie…dar din păcate vorbim și despre rușine/ respingere. Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către colegi care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/ familial). Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice. Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:
Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
Dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Fenomenul „bullying” este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă peste tot: coridoarele școlii, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate. Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Putem discuta despre bully-ing fizic, verbal, sexual sau psihic. Cauze ale violenţei şcolare:

Violenţa în şcoală este generată de multiple cauze şi factori de influenţă, ale căror efecte se cumulează şi potenţează reciproc, conducând la apariţia unor astfel de fenomene sub variate forme de manifestare – de la cele mai simple la cele mai grave forme de comportament deviant.

În vederea identificării acestor cauze, se au în vedere factorii de risc în apariţia violenţei cât şi cauzele violenţei în şcoală. Alte abordări consideră că principalele cauze ale violenţei sunt cele generate de:
- violenţa în familie (copiii care aparţin unor familii în care se manifestă relaţii de violenţă preiau aceste ”modele de relaţionare”);
- condiţiile economice (sărăcia extremă în care trăiesc unele familii, inclusiv copiii, îi împinge pe unii dintre ei la comiterea unor acte de violenţă);
- mediul instabil (anumite evenimente intervenite în familie, de genul divorţului sau decesului unui părinte, precum şi climatul psihoafectiv instabil şi insecurizant în care se dezvoltă copiii
- în familie sau în afara acesteia – pot conduce la manifestări de violenţă ale acestora);
- stima de sine scăzută (indivizii cu o imagine de sine defavorabilă se implică în acte de violenţă pentru a compensa sentimentele negative cu privire la propria persoană şi pentru ca astfel obţin acceptarea grupului cu care comit actele de violenţă);
- imaginea violenţei în mass-media (expunerea îndelungată la violenţa propagată de către media îi

desensibilizeaza pe copii, ajungând astfel să o accepte, să o practice, să li se pară normlă; aceasta cu atât mai mult cu cât imaginea violenţei în media nu insista pe consecinţele asupra agresorului – penale, sociale etc. – si nici pe efectele asupra victimei);
- sistemul legal (cadrul legal permisiv, în unele tari, privind violenţa tinerilor, situaţie care nu descurajează recidivarea);
- lipsa comunicării şi a sentimentului de apartenenţă la comunitate a tinerilor, precum şi lipsa speranţei de reuşita în viata; violenţa și aderarea la un grup violent creează acestora sentimentul de apartenenţă la o anume comunitate şi de încredere în viitor);
Cum se poate preveni bullying-ul?

În primul rând, informându-ne despre bullying și reușind să identificăm atunci când se întâmplă. În al doilea rând, să vorbim acasă cu copiii și ceilalți membri ai familiei despre trăirile lor de peste zi. În al treilea rând, să avem prieteni și să îi învățăm pe copii să își facă prieteni. Se știe că 7 din 10 elevi de generală spun că oamenii mari nu dau atenție fenomenului bullying, și prin urmare, ei nu se simt sprijiniți și protejați. Din păcate, există mărturii îngrozitoare de la copii care erau puși în pauze, de către colegii lor să lingă toaletă, copii care erau amenințați în mod constant pe rețele sociale etc.

Statisticile Asociației Telefonul Copilului 116 111 abundă de astfel de strigăte de ajutor din partea copiilor-victimă. Bine este că acești copii au ajuns în contact cu niște specialiști psihologi care îi ajută să iasă din aceste situații, rău este însă că ei nu au găsit sprijinul părinților acasă și al profesorilor la școală.

Specialiștii în psihologie spun că un aspect important este acela că agresor-victimă-martor sunt niște roluri prin care, din păcate, toți trecem pe rând, pe parcursul unei zile. Important e să începem să conștientizăm acest lucru. Posibilele victime dintr-un grup pot fi identificate cu ușurință la o observare atentă făcută de un specialist (consilier școlar, psiholog, manager etc). Posibilelor victime li se poate acorda suport pentru a reuși să își crească încrederea în sine și a învăța cum să facă față unor eventuale acte de bullying, se pot informa cu privire la pașii legali pe care îi pot face la nevoie și cine este persoana de suport la care pot apela. De asemenea, victimele pot învăța să își facă vocea auzită.

O replică de genul „Ceea ce spui/faci tu acum mă doare și nu e bine pentru mine” este salvatoare de multe ori. Dar nu toate victimele reușesc din prima încercare aceasta. Și de cele mai multe ori ele au nevoie de ajutorul celorlalți, de multe ori spectatori la actele de bullying.

Cele mai multe beneficii în ceea ce privește eliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Acest lucru se realizează însă printr-un plan pe termen mai lung ce ia în calcul următoarele:

1. Metode non-formale de educare anti-bullying, cum ar fi jocurile de rol, prin care copiii să înțeleagă postura în care se expune fiecare parte a acțiunii de bullying și să conștientizeze consecințele grave pe care neglijarea le poate avea.
2. Abordarea subiectului, la nivel de profunzime, la orele de dirigenție din școli ori în cadrul orei de Consiliere și Orientare.
3. Organizarea de seminarii și dezbateri libere, întâlniri cu psihologi sau persoane care au fost parte a fenomenului bullying și care au reușit să depășească situația, ca exemplu de bună practică.
4. Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor / părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie, primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor. Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințe și deprinderi esențiale și dezvoltă relații definitorii pentru viitorul lor. Mass-media acordă din ce în ce mai multă atenţie violenţei tinerilor, violenţei şcolare încercând în acest mod să sensibilizeze

societatea.

Sensibilizarea faţă de fenomenul violenţei şcolare ar trebui, firesc, să ducă la creşterea eforturilor depuse pentru ameliorarea situaţiei prezente, prevenirea şi combaterea violenţei, în general, şi a celei şcolare, în special. Abordarea violenţei în şcoli ca formă particulară de violenţă, trebuie să ia în consideraţie trei concepte-cheie: violenţa, şcoala si vârsta. Bullyingul este un fenomen social definit de Organizţtia Mondială a Sănătăţii ca „amenințarea sau folosirea intentionată a forței fizice sau a puterii contra propriei persoane, contra altuia sau contra unui grup sau unei comunități care antrenează un traumatism, un deces sau daune psihologice, o dezvoltare improprie sau privațiuni". Totuși, el include actele bazate pe o relație de putere exprimată prin intimidare, amenințare sau, invers, neglijență și omisiune.

Modul în care copiii de şcoală îşi manifestă comportamentul agresiv diferă în funcţie de gen. Băieţii preferă agresivitatea fizică, iar fetele formele de agresivitate indirectă, această diferenţiere fiind vizibilă încă de la vârsta preşcolară. Nu de puţine ori în jocul lor băieţii se împing şi îşi dau coate, iar fetele adresează vorbe alintate, dar maliţioase referitoare la colegi sau colege de grupă. La vârsta preşcolară şi şcolară primară doar un număr redus de copii manifestă forme severe de violenţă faţă de alţi copii sau faţă de animale, lor fiindu-le caracteristice comportamentele de tip opozant. Mai târziu la vârsta adolescenţei datorită dezvoltării forţei fizice comportamentul agresiv devine mai sever, caracterizat prin ameninţări. Adesea ei participă la acte de violenţă colective, însă tabloul clinic al manifestărilor agresive la copii şi adolescenţi este eterogen (Rotter, 1997).

Formele de manifestare a comportamentului agresiv apar întotdeauna combinate şi nu se exclud reciproc, putând fi motivate instrumental sau afectiv. Comportamentul agresiv afectiv este impulsiv, necontrolat şi neplanificat, în această categorie intră comportamentele agresive reactive, deschise, directe, care pot fi verbale şi fizice. Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor/părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

O replică simplă de genul „te rog să îmi lași prietenul în pace", „ceea ce faci tu este bullying și nu e ok" poate face adevărate minuni. Atunci când agresorul întâlnește apărarea victimei în interiorul grupului, se retrage. Așadar, martorii sunt o categorie esențială pentru a ieși din ciclul victimă-agresor. De asemenea, un alt aspect important menționat de specialiști este acela că un agresor este, de fapt, o fostă victimă care a învățat să se apare atacând. Acest lucru ne face să ne gândim de două ori atunci când tindem să punem la zid agresorul, să îl pedepsim.

Pentru că, din păcate, asta este „soluția" cu care mulți dintre noi încearcă să rezolve conflictal și, de fapt, îl agravează. Dacă agresorul este privit ca o victimă cu răni vechi, el poate beneficia de empatia grupului și de sprijin de specialitate, în primul rând în calitate de victimă. Putem începe să prevenim fenomenul bullying, vorbind despre existența lui și crescându-ne inteligența emoțională.

Astfel, vom ști să asigurăm ghidaj și copiilor noștri și să îi ajutăm pe cei în nevoie. Este nevoie să știm să ne numim emoțiile proprii (tristețe, furie, dezamăgire, frustrare, umilire, rușine etc.) atunci când le simțim și să știm să le gestionăm, revenind la starea de calm. Este nevoie să știm cum să reacționăm la emoțiile puternice ale celorlalți și să empatizăm, adică să facem efortul de a ne punem în papucii celuilalt, pentru a înțelege cum se simte el.

Bibliografie:

1. Neculau Adrian, Gilles Ferreol, „Violenţa. Aspecte psihosociale", Ed.Polirom, 2008, Iaşi;
2. Neculau Adrian „Manual de psihologie socială", Ed. Polirom, 2003, Iaşi;
3. Neamtu Cristina "Devianţa şcolară", Ed. Polirom, 2003, Iaşi.

Rolul creativității în formarea tinerilor cu dificultăți de comportament și de învățare

Prof. înv. primar: Iftimia Cristina
Școala Gimnazială Gâștești
Localitatea Pașcani, Județul Iași

Știm cu toții că nu este ușor să înveți elevii cu comportamente dificile și de învățare, că pregătirea pe care cadrele didactice o primesc îi pregătește foarte puțin pentru a interveni cu acest tip de elev. Cu toate acestea un cadru didactic bine pregătit poate gestiona în mod eficient diferitele comportamente ale elevilor săi și îi poate determina să și-l îmbunătățească, de exemplu, prin stabilirea unor reguli și orientări clare, oferind feedback pozitiv și corectiv în clasă. Când se confruntă cu probleme de comportament, întreaga scoală ar trebui să fie preocupată de elev. Știm că pentru a obține rezultate, cadrele didactice trebuie să ia în considerare o abordare holistică care implică întreaga școală și care implică o colaborare intersectorială puternică.

Copilul învață cum să trăiască în relație cu ceilalți prin relațiile pe care le formează acasă, cu semenii, la școală și în comunitatea sa. Destul de des, au fost învățați să folosească puterea și violența lor de a controla pe ceilalți și de a atrage atenția. Acești copii au avut rar ocazia de a experimenta relații pozitive. Când dezvoltăm o strategie de intervenție destinată unui copil cu probleme, este necesar să se examineze toate relațiile sale pentru a determina cum pot modela și consolida comportamentul său. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont de vârsta și abilitățile copilului.

Școala joacă un rol principal în viața copiilor și a tinerilor, în special în dezvoltare și învățare. Starea de bine a elevilor se bazează pe calitatea relațiilor pe care le întreține cu semenii săi și cu adulții din comunitatea școlară.

Despre problema dificultăților de învățare, putem spune că a început să apară în urma introducerii învățământului obligatoriu în Franța în secolul al XIX-lea și observației că, copiii nu au fost mai mult sau mai puțin incapabili să realizeze aceleași realizări educaționale ca și alții, mai ales în citire și calcul. Munca lor se referă la abilitățile de judecată și raționament mental care evoluează odată cu vârsta cronologică și eșecul sau succesul în învățarea școlară.

Două motive indică faptul că educația este favorabilă dezvoltării creativității. În primul rând, poate permite experimentarea cu câteva instrumente pentru promovare abordare creativă a rezolvării „problemei" deoarece procesul de divergență poate fi îmbogățit prin diferite metode, cum ar fi diagramele euristice - brainstorming -, gândire analogică, hărți ale minții - mindmapping – sau din cele șase pălării Bono (De Bono, 2005).

Cadrul teoretic stabilit până în prezent reflectă importanța capitală a cadrelor didactice, atât în proiectarea lecțiilor pentru dezvoltarea creativității, cât și sprijinirea elevilor în învățarea lor creativă. Este posibil să se spună că responsabilitățile cadrelor didactice sunt multiple și să zicem astfel complexe. Provocarea este că profesorul trebuie să fie la fel de creativ ca și elevii lor prin lecțiile și sprijinul său.

Recent, cercetătorii și profesioniștii din educație au explorat o idee interesantă că având dizabilități de învățare, aceasta poate avea unele beneficii. În afaceri, arte, antreprenoriat și multe alte sectoare, există numeroase exemple de oameni care au performat remarcabil, în ciuda dizabilităților de învățare.

De exemplu, Richard Branson, fondatorul grupului Virgin, numește dizabilitatea sa de învățare „cea mai mare forță a sa". El a înțeles mecanismele dizabilității sale de învățare la o vârstă fragedă și s-a adaptat. El atribuie succesul său în afaceri competențelor pe care trebuia să le dezvolte din cauza dizabilității sale de învățare.Persoanele cu dizabilități de învățare (care se presupune că sunt legate de procesele neurologice eșuate în emisfera stângă a creierului) folosesc,

în general, emisfera dreaptă pentru a prelucra informația - chiar când vine vorba de sarcini care ar fi în mod normal gestionate în emisfera stângă (cum ar fi limbajul).

În schimb elevii cu probleme de comportament necesită o atenție mai multă aceasta poate fi un instrument puternic în încurajarea comportamentului pozitiv și reducerea comportamentului nedorit. Copiii se bucură de atenție din diferite motive. Dacă anumiți copii nu primesc suficientă atenție pozitivă pentru comportamentele lor bune, adesea vor recurge la comportamente care duc la forme negative de atenție, de exemplu făcând zgomot sau țipând. Unii ar prefera să primească această atenție negativă decât să fie lipsiți de atenție. Folosirea atenției pozitive, cât și ignorarea la momentele potrivite poate fi foarte eficientă. Copilul va învăța în curând că comportamentele pozitive duc la o atenție pozitivă, iar comportamentele negative lipsa atenției.

Ştim că structura personalitaţii elevului cu dificultăți de învățare, prezintă deosebiri fundamentale faţă de cea a elevului normal. Totuşi aceşti elevi pot să-şi dezvolte creativitatea doar ajutaţi şi sprijiniţi de profesori la activităţile de învăţare. În cazul elevilor cu difucultăți în învățare indiferent de vârstă o atmosferă non-evolutivă pentru creaţie poate apărea în momentul când profesorul sau oricine altcineva îi solicită în activităţi de care ei nu pot fi capabili fizic şi intelectual.

În timp ce elevii normali creează din momentul în care vor avea o simplă aprobare a unui răspuns corect, eleviilor cu difucultăți în învățare indiferent le ia un timp până îşi vor da seama de posibilităţile lor fizice şi intelectuale, doar pentru a creea ceva identic cu ce propune profesorul. Deci în cazul elevilor cu difucultăți în învățare indiferent creativitatea creşte în etape de progres fizic şi intelectual. Prin creaţie fiecare fiinţă umană doreşte să arate cine este şi ce poate face ea în raport cu ceilalţi pe un anumit domeniu de activitate.

Cu alte cuvinte, copiii cu dizabilități de învățare în lectură se poate dovedi „neurologic” pentru a îndeplini sarcini creative de rezolvare a problemelor din cauza dizabilităților lor de învățare în lectură. Nu este vorba doar de jocul cu cuvinte. Dimpotrivă, acest mod de gândire marchează un moment de cotitură important. Dacă copiii cu dizabilități de învățare sunt încurajați să fie creativi, este important ca toți cei implicați să țină seama de forțele asociate cu dificultățile de învățare în lectură.

Fiecare copil poate fi „descris” şi în termeni de creativitate, datorită faptului că toţi au o mare nevoie de noutate, văzută ca un factor central al dezvoltării umane. Orice copil este creativ indiferent de problemele pe care le are, pentru că ne apare capabil de a produce idei şi obiecte pe care niciodată mai înainte nu le-a auzit, văzut sau produs, pornind de la propriile achiziţii, evaluări şi diferenţieri făcute în sistemul său individual, intern şi extern de referinţă

Fiecare copil poate fi creativ, dar este o învățare, o practică zilnică, o îmbogățire și întreținere continuă, factori stimulați de plăcerea într-un mediu favorabil și de o supraveghere binevoitoare. În plus, creativitatea datorită pedagogiei Montessori, permite fiecărui copil să-l acceseze, în ritmul propriu și în funcție de propria personalitate. Adevărat garant al acestui succes educațional, educatorul supraveghează toți acești factori fără a împiedica libertatea copilului și a muncii sale asupra acestui dar natural esențial, creativitatea.

Bibliografie:

1. Stoica, Ana, Creativitatea elevilor. Posibilităţi de cunoaştere şi educare, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983.
2. Coenegracht, D. (2009). Calculator și creativitate. Utilizarea computerului ca instrument reglementarea procesului creativ în școala primară. Lucrări de diplomă nepublicate. Fribourg: Școala de învățământ superior
3. Lubart, T. (2005). Psihologia creativității. Paris: Armand Colin.
4. Gârboveanu, Maria, Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogic, Bucureşti,1981

Deschide-ți inima!

Profesor: Illyes Ecaterina
Școala Gimnazială Nr. 4
Localitatea Vulcan, Județul Hunedoara

Lecție despre toleranță la ora de consiliere și dezvoltare personală.
Se adresează elevilor din clasele gimnaziale.
Scop: construirea unui climat educațional inclusiv și tolerant în clasă;
Obiective operaționale: la finalul activităţii elevii vor fi capabili:
O1: să argumenteze importanța toleranței în relațiile cu alții;
O2: să recunoască comportamentele intolerante;
O3: să explice de ce fiecare persoană este unică și valoroasă;
O4: să primească și să facă complimente;
O5: să se privească pe sine ca o persoană valoroasă.
Strategii:
Metode şi procedee: exercițiu de energizare, explicaţia, conversaţia, brainstorming, problematizarea, învățarea prin descoperire;
Mijloace: buline negre, siluetă umană, lipici, pixuri, carioci, coli A4 cu steluțe, bolduri, postit-uri;
Forme de organizare a activităţii: frontal, individual
Metode de evaluare a activităţii: observația sistematică și feedback-ul elevilor oferit la finalul activității
spaţiale: sala de clasă
temporale: 50 de minute (dacă carte s-a citi/dacă filmul s-a vizionat în prealabil)

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII
1. Moment organizatoric – salutarea grupului-clasă și asigurarea climatului necesar desfășurării activității
Exercițiu de energizare – Cercul buclucaș

- Se solicită doi elevi voluntari, care vor părăsi sala câteva minute, până se dau instrucțiuni colegilor rămași în clasă.
- Elevii trebuie să se țină de mână și să formeze un cerc închis.
- Când voluntarii revin, sarcina lor este să se țină de mâini strâns și să nu îl/o lase în cerc în niciun fel, decât dacă el/ea le cere acest lucru.
- Voluntarii revin în clasă, pe rând fiind anunțați că au sarcina de a intra în cerc.
- Elevii sunt lăsați să joace jocul, având grijă ca nimeni să nu fie rănit.
- Jocul se încheie atunci când voluntarul reușește să intre în cerc.
- Dacă acesta nu reușește, după câteva încercări, se oprește jocul.
- Discuții pentru debriefing:
  1. Cum a fost pentru tine să fi exclus din grup?
  2. La ce strategii te-ai gândit ca să intri în cerc?
  3. Cum s-a comportat grupul?
  4. Te-a ajutat cineva din cerc?
  5. Ce a funcționat în final?
  6. Cum te simți acum?
  7. Cum te-ai simțit să faci parte dintr-un grup care exclude/nu tolerează pe cineva?
  8. Ce ai simțit față de cel care a fost exclus?

Anunţarea temei activităţii şi a obiectivelor – elevii sunt anunțați despre faptul că în activitatea de

astăzi - Deschide-ți inima! se va discuta despre rolul și importanța toleranței în construirea relațiilor cu ceilalți.
Desfășurarea activității:
După lecturarea cărții Minunea sau vizionarea filmului Wonder:
Discuții pentru debriefing:

- Cine era Auggie?
- Ce s-a întâmplat la un moment dat cu Auggie?
- Ce se întâmplă la școală?
- Cum reacționează colegii lui Auggie?
- Până la urmă vor fi colegi care îl acceptă pe Auggie?
- Ați primit vreodată jigniri din partea altora?
- Ați fost excluși din diferite grupuri?

Elevii sunt încurajați să scrie pe bulinele negre cuvintele jignitoare pe care le-au primit de-a lungul timpului sau în ce condiții au fost excluși din anumite grupuri. La tablă este afișată o siluetă umană, pe care elevii vor lipi bulinele negre.
Discuții pentru debriefing:

- Cum a fost pentru tine să primești astfel de etichete/ jigniri?
- Cum a fost pentru tine să fi exclus dintr-un grup?
  1. Cât de des se întâmplă?
  2. Cine sunt cei care pun etichete?
  3. Cum putem face ca etichetele să nu se lipească de noi?

Fără etichete, fără jigniri, doar complimente! – elevii sunt anunțați că li se va prinde pe spate o foaie cu steluțe, în care colegii lor vor scrie complimente sau lucruri pozitive.
Sunt atâtea steluțe câți colegi sunt în clasă.

- Discuții pentru debriefing:
  1. Vrea cineva să citească ce complimente i s-au făcut?
  2. Cum a fost pentru voi să primiți astfel de etichete pozitive?
  3. Cât de des se întâmplă să vi se facă complimente? Dar să faceți?
  4. Cum veți aplica în viitor ce ați învățat astăzi?

➢ Feedback-ul activității:

Pe o coală de flipchart se desenează un cerc împărțit în trei părți, fiecare parte solicitând un alt răspuns (mi-a plăcut, am învățat, aș schimba); elevii primesc postit-turi de culori diferite, pentru fiecare întrebare; după ce răspund, lipesc postit-ul pe coala de flipchart, în secțiunea corespunzătoare, se vor citi aceste răspunsuri de către dirigintele clasei.

Bibliografie:

1. Ghid metodologic: Strategii didactice inovative în sprijinul educației incluzive, coordonatori: prof. Mihaela Țurcanașu, prof. Elena Bărbieru, Editura PIM, Iași, 2020.

Stop bullyng, contează fiecare copil, fie el mic sau mare!

Prof. înv. preşcolar: Picu-Vulpăşin Adina
Grădiniţa PP nr. 19/33
Localitatea Timişoara, Județul Timiş

În contextul învățământului de astăzi, rolul și importanța cadrului didactic capătă o altă dimensiune datorită instruirii interactive, cât și a celei creative.
Astfel, atmosfera pe care o crează cadrul didactic în sala clasă reprezintă un factor cu influenţă majoră asupra comportamentului de învăţare al copilului. Crearea climatului favorabil, a unei colaborări eficiente între cadre didactice şi elevi, o atmosferă caldă, afectivă, pozitivă, de exigenţă, dar şi de înţelegere, de responsabilitate este o condiţie esentială ce trebuie indeplinită la lecţie.

A avea creativitate pedagogică înseamnă a deține una dintre aptitudinile esențiale ale personalității didactice .
Pedagogul are rolul de a stimula efortul copilului, tendinţa acestuia de fi original, inventiv, creativ. Atitudinea profesorului are un rol major în crearea unei atmosfere prielnice stimulării şi dezvoltării învăţării interactiv-creative.
Profesorul creativ dă libertate elevilor să-şi spună părerea promovând o atitudine deschisă, respectă opiniile celorlalţi, le întăteşte convingerea că pot emite judecăți valoroase, îi antrenează în procesul de evaluare, le comunică criteriile de evaluare şi le oferă timp suficient exersării. Pentru a stimula creativitatea elevului, profesorul însuşi trebuie să fie creativ , să manifeste un comportament şi o atitudine pozitivă în acest sens.

Profesorul creativ utilizează în procesul de predare – învăţare- evaluare învățarea prin colaborare în mod eficient.
Cultivarea gândirii creatoare este o sarcină importantă a şcolilor de astăzi. Stimularea creativităţii elevilor se realizează printr-o pregătire susținută teoretică şi practică; prin dezvoltarea competențelor de muncă și experimentare independentă; prin dezvoltarea spiritului critic.

Foarte importantă este relaţia și atitudinea profesorului în relația sa cu elevii. Atitudinea autoritară creează blocaje afective. E necesar un climat destins, democratic, prietenos care contribuie la o deschidere spre imaginație, spre creativitate.
Profesorului îi revine datoria să depisteze elevii ce dispun de un potenţial creativ peste medie şi să le cultive dezvoltarea acestor capacităţi. Cultivarea imaginaţiei, a creativităţii se face și in cadrul activităților din afara clasei si a celor extrașcolare.
Profilul competențelor cadrului didactic creativ este următorul: pedagog care “construieşte dispozitive de învăţare procedurală”; proiectant, tutore, manager, moderator, organizator şi gestionar al conţinuturilor ştiinţifice; mediator, facilitator al învăţării; consilierul elevilor; coordonator al muncii elevului; co-evaluator alături de elev al procesului şi produsului.

Profilul competenţelor profesorului creativ capătă valenţe noi, depăşind tradiţionalul, nemaifiind doar un furnizor de informații. Cadrul didactic devine un coparticipant în actul învățării, alături de elevi . Procesul de învăţământ (predare-învăţare-evaluare) capată, astfel, valenţe formative şi formatoare și încurajează progresul individual şi colectiv. Profesorul este cel care poate încuraja sau dimpotrivă, descuraja manifestarile creative ale elevilor.

Câteva moduri prin care cadrul didactic stimulează creativitatea elevilor:
a) încurajează gândirea divergentă;
Exemple:”Puteți înțelege în alt mod această întrebare?”sau recompense pentru încercări de a găsi soluții noi, chiar dacă rezultatul final nu e unul excelent.
b) tolerarează opiniile nonconformiste;

Exemple: se cere elevilor să-și argumenteze părerile divergente;
c) încurajează elevii să aibă încredere în propriile judecăți;
Profesorul trebuie să faciliteze activitățile în care elevii formulează întrebări pentru care au și răspunsuri.
d) accentuează faptul că orice om este capabil să fie creativ într-o anumită măsură.
Se evită exemple de mari artiști sau inventatori .Trebuie recunoscute și apreciate eforturile creative ale elevilor.
Profesorul are un rol foarte mare pe langa cel de a crea un mediu frumos, creative, prietenos si cald, el trebuie sa faca astfel incat sa evite maxim posibil aparitia bullyng-ului, care pare sa fie tot mai intalnit in zilele noastre.
Bullying-ul este o acțiune care produce injurii celorlalți efectuată în mod repetat, care se poate manifesta fizic, prin agresivitate fizică sau psihologic, prin producerea unor daune emoționale. Instrumentele acestui fenomen sunt cuvintele, acțiunile sau excluderea socială. Fenomenul de bullying poate fi inițiat de o persoană sau de un grup de persoane (mobbing), implicând un raport de putere inegal, deoarece victima, în cazul acestui fenomen nu dispune de resurse (fizice, psihologice, sociale) pentru a se apăra. Victima pozează într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni pe care bully-ul le poate exploata. Victima manifestă imposibilitate de apărare și sentimente de neputință. Spectatorii (bystanders) sunt și ei persoane implicate în fenomenul de bullying, chiar dacă nu în mod direct, însă asistă la acțiune.
Bullying-ul este considerat o formă de violență fizică și psihologică, o conduită intenționată care vizează producerea unor prejudicii (rănire, distrugere, daune) unor persoane (inclusiv propriei persoane), cu diferite cauze care determină noi forme de violență. Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe, precum „efectul fluturelui”, la alte fenomene de bullying, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare. Bullying-ul nu este o etapă normală a dezvoltării copiilor și adolescenților și e considerat ca fiind un fenomen ce precede comportamente agresive cu consecințe și mai grave.

De asemenea, bullying-ul poate contribui la crearea și menținerea unui mediu de teamă și intimidare în școală. Aproape zece ani de cercetare arată că fenomenul în discuție poate afecta foarte serios funcționarea psihosocială, învățarea și sănătatea celor care îi devin victime.
Analizând toate acestea, putem considera creativitatea ca fiind o capacitate complexă, care face posibilă crearea de produse reale sau pur mintale, constituind un progres în planul social.

Componenta principală a creativitații o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație , dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum noutatea, azi, nu se obține cu ușurință, o altă componentă este voința, perseverența în a face numeroase încercări și verificări si bineinteles in a nu te lasa intimidate de ceilalti.
Fiecare copil este unic care contează la fel de mult ca oricare altul!

Bibiliografie:

1. Susan M. Swearer Napolitano (2011). „Risk Factors for and Outcomes of Bullying and Victimization”. Educational Psychology Papers and Publications.
2. Aurelia Alexa (28 noiembrie 2013). „Fenomenul „bullying" – care este situația în România?”. Descoperă.ro.
3. „What We Know About Bullying” (PDF). New Jersey Coalition for Bullying Awareness and Prevention.
4. Laura Galescu (27 noiembrie 2014). „Fenomenul bullying. Ce este și cum se manifestă în școli”. DC News.

5. „Asociaţia Telefonul Copilului: Unul din doi copii, victimă a abuzului de tip bullying la şcoală”. Adevarul. 27 martie 2019.
6. „Primul studiu național privind bullying-ul în școli: unul din patru elevi, umilit în fața colegilor”. Digi24. 10 mai 2016.
7. Cerghit, I. (2006), Metode de învăţământ, Editura Polirom, Iaşi
8. Claparede, Ed. (1975), Psihologia copilului şi pedagogia experimentală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Stop Bullying, contează fiecare copil!
(Model de bune practici: Erasmus+)

Profesor: Mariana Ciurbe
Școala Gimnazială „Lucian Blaga”
Localitatea Jibou, Județul Sălaj

Bullying-ul, un fenomen în creștere în școlile din România, este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de colegi care îl strigă într-un anume fel. Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau, chiar în unele cazuri, în atacuri fizice. Pornind de la acest aspect, ne-am alăturat unui proiect Erasmus +, care abordează această problematică, având ca obiectiv principal reducerea/eliminarea bullying-ului din rândul elevilor.

În acest articol voi dezvălui detalii atât despre prima experiență Erasmus+, cât și un exemplu de bune practici la nivelul școlii noastre. În primul rând aș dori să mă prezint. Sunt Mariana Ciurbe, profesor de limba engleză la o școala gimnazială din nord-vestul României. Am intrat prima dată în învățământul românesc în anul 2000, având o lungă pauză între 2008-2016, când am ales să experimentez viața peste hotare. Însă, totuși: „acasă e unde te simți cel mai bine” – așa că, m-am reîntors.

Proaspăt reintrată în sistemul de învățământ, în 2016, mi-a stârnit curiozitatea tot ceea ce auzisem despre Erasmus. Despre Etwinning sau alte platforme nici nu aflasem. Am început să mă documentez, să citesc în mediul online tot ce găseam despre acest tip de programe, comentarii, etc. Încetul cu încetul a început să mi se contureze în minte ceea ce însemna Erasmus+, ceea ce reprezentau mobilitățile și ce anume trebuia făcut pentru a avea parte de astfel de experiență.

Am început să contactez diverse persoane pe platforma Etwinning, în vederea accesării unui proiect. Am primit multe mesaje înapoi și am început să prind mai mult curaj. Vroiam neapărat ca împreună cu elevii și colegii mei să trăim experiența Erasmus despre care citisem atâta.

La un moment dat am intrat în conversație mai detaliată cu o doamnă învățătoare din Grecia, regiunea Pyrgos, care părea a fi interesată de școala noastră. Am pus multe întrebări, am primit multe lămuriri, am răspuns la multe întrebări și, în vara lui 2018, am avut marea surpriză de a fi acceptați în proiectul dânsei: School Is the Flame, titlu relaționat cu flacăra Olimpiei antice.

În luna octombrie a anului școlar am avut prima întâlnire transnațională-prima mea vizită în Grecia.

Desigur, toate au fost peste așteptările mele; nu mai avusesem de a face cu greci și nici nu știam ce se întâmplă într-o întâlnire transnațională. Emoțiile mele erau destul de greu de controlat.

Mă simțeam copleșită și uimită în fiecare moment, de fiecare loc vizitat și de fiecare persoană cu care interacționam. Țin și acum minte că la ieșirea dintr-un muzeu, după ascultarea întâmplărilor oferite de ghidul excelent pregătit, aveam o expresie de minunare desăvârșită pe față,

încât Katerina, coordonatoarea proiectului, m-a întrebat: ,,Pot să îți fac o poză?”
Săptămâna din Grecia a fost foarte bine organizată, începând de sâmbăta, când am aterizat în Atena, până următoarea sâmbătă, când ne-am reîntors acasă. Am vizitat muzee și locuri reprezentative pentru regiunea Pyrgos, primăria, am făcut excursii în Olimpia antică, ne-am bucurat de experiența culinară grecească, am luat parte la workshopuri organizate de personalități locale renumite, am trăit o mică parte din viața socială elenă. Ceea ce mi-a atras atenția în mod deosebit a fost atmosfera din școală. Cu toate că nu erau elevi mulți (aproximativ 150 de elevi de grădiniță și școala primară), toți păreau că vor să stea în preajma noastră și să ne încânte cu dansurile și cântecele lor.

Totodată, am avut ocazia să ne cunoaștem și cu partenerii din Turcia și Bulgaria. Persoane deosebite, cu mult calm, șarm și înțelepciune. Fiecare cu specificul său și cu obiceiurile sale. Ne-am împrietenit imediat. Ne-am simțit ca și cum am fi fost prieteni de o viață. Am găsit imediat ce avem în comun și ce putem face pentru a derula activitățile proiectului cât mai benefic pentru fiecare persoană implicată.

La finalul săptămânii am avut un sentiment de împlinire și mândrie. Am simțit că îmi crescuse încrederea în mine însămi, că pot să influențez și să fac posibile progresul și dezvoltarea, să inițiez în școala în care predau un drum care să ducă spre deschiderea de noi orizonturi, pe care să pornesc alături de colegii și elevii mei.

Iar acum, după aproape doi ani de la prima întâlnire, ținem strâns legătura, conversăm în orice moment al zilei, atât despre viața profesională, cât și personală, și suntem mai aproape ca oricând. Povestea continuă...și sunt convinsă că va continua și după ce proiectul School is the Flame va ajunge la final.

Erasmus leagă vieți!

Exemplu de bune practici

Titlul proiectului: School is the Flame (nr.ref. 2018-1-EL01-KA229-047858_4)

Tipul proiectului: Proiect Erasmus+, acțiunea KA2, proiect strategic numai intre școli

Beneficiar: Școala Gimnazială ,,Lucian Blaga” Jibou

Parteneri: Primary School of Skouroxwri, Pyrgos, GRECIA, Istiklal Ilkokulu, Manisa, TURCIA, Professionalna Gimnaziya po Transport, Razlog, BULGARIA.

Grup ţintă: Elevii, profesorii, părinții școlii noastre, comunitatea locală

Coordonator: prof. Ciurbe Mariana

Obiective generale: Eliminarea bullying-ului din rândul elevilor, Reducerea rezultatelor slabe la învățătură.

Obiective specifice:

1. Dezvoltarea toleranței și respectului în rândul elevilor
2. Crearea unui ghid de joacă în aer liber despre felul în care copiii comunică fără utilizarea limbajului obișnuit, în mod armonios, incluzând fiecare elev
3. Crearea unui mediu de învățare în aer liber prin activități care să promoveze învățarea transdisciplinară

Rezultate aşteptate:

- Realizarea grupurilor Facebook, Whatsapp și Instagram, unde elevii și profesorii să beneficieze de o fructuoasă socializare
- Schimb de experiențe între grupuri de elevi din școlile partenere, oferind elevilor posibilitatea de a studia în mediu nou și interesant
- Crearea unui video comun, din care să reiasă posibilitatea jocului fără folosirea limbii vorbite
- E-book cu jocuri similare ale partenerilor
- Realizarea de experimente și studierea de invenții antice, activitate care va fi filmată și televizată
- Compunerea unui cântec despre toleranță și abandon școlar, care va fi expus public pe rețele

de comunicare și socializare

Activităţi:
-Conferinta de lansare a proiectului a avut loc in decembrie 2018 Pyrgos, Grecia unde s-au stabilit coordonatele colaborării intre cele patru școli implicate
-S-a creat o platforma de colaborare online
-S-au creat grupuri whatsapp, Facebook de comunicare între elevi și profesori
-Au avut loc două mobilități: în Grecia (între coordonatori) și în România (schimb de experiență între grupuri de elevi)
-S-a realizat un chestionar cu tema „Mituri Comune”, care urmează să fie aplicat în școlile partenere până la sfârșitul lunii ianuarie a.c.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΑΤΡΑ 15

ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΚΟΥΡΟΧΩΡΙΟΥ

«Η φλόγα άναψε...»

Bullying-ul, exemplu de bună practică

Profesor: Stan Gabriela
Școala Gimnazială Nr.7
Localitatea Petroșani, Județul Hunedoara

Aș dori să încep lucrarea de față prin a încerca să definesc termenul de bullying. Acest termen provine din limba engleză de la verbul to bully (someone)= a intimida, a teroriza, a brutaliza, a chinui verbal și fizic (pe cineva).

Din nefericire, în zilele noastre acest fenomen a luat amploare încă de la cele mai fragede vârste. Ne confruntăm zilnic cu acest tip de acțiuni, de intimidare, brutalizare. Fenomenul este des întâlnit în școlile românești și îmbracă diverse forme de la intimidarea verbală până la cea fizică. Nu există un tipar după care ne putem conduce, fiecare situație de acest gen fiind „unică”.

Noi, dascălii, formatori ai viitorilor adulți avem datoria să mediem situațiile de acest gen apărute în clasele la care predăm, indiferent dacă suntem profesori diriginți sau nu. Bineînțeles pentru aceasta e nevoie să ținem legătura cu consilierul școlar, cu familiile copiilor.

Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii și dispar o dată cu creșterea, comportamentele de bullying nu dispar de la sine, ci necesită o intervenție directă din partea adulților.

Aș spune că acest fenomen nu este chiar „nou”, el a existat din cele mai vechi timpuri. În zilele noastre el îmbracă forme tot mai dure, duse uneori la extreme. Facem cursuri, studiem, dar cu toate acestea fără sprijinul familiei și dorința elevului de a se îndrepta, de a renunța la aceste „practici”, nu putem face nimic.

Cu toții ne-m confruntat cu situații de bullying. În toate clasele există un elev care este ,,liderul″. Vă voi prezenta un o poveste reală, întâlnită la clasa unde eram diriginte. Acum elevul studiază la liceu.

Este vorba despre elevul XXX. El provine dintr-o familie în care mama nu a lucrat niciodată, iar tatăl făcea amenajări interioare, era un om calm, însă când bea, devenea violent. XXX are un frate mai mare și doi mai mici. Dintre toți el era cel mai cuminte, avea bun simț. În clasa a V-a am fost încântată să văd că era diferit de fratele cel mare, în sensul bun al cuvântului. Era un copil dornic să aibă prieteni, să ajute, era harnic. În clasa a VII-a, semestrul al doilea, comportamentul lui a început să se schimbe, își eticheta colegii mai timizi, le lua sandwich-ul din ghiozdan. Am avut discuții individuale cu el, am chemat părinții la școală. Am fost surprinsă când mama lui a spus: ,,Doar pentru asta m-ați chemat? El a glumit, dar colegii nu știu de glumă.″ Nu mi-a venit să cred, aceasta era educația pe care el, elevul XXX, o primea acasă. Totul mi-a devenit clar! Mama era modelul pe care el îl urma. Știm că primul model al copiilor îl reprezintă unul dintre părinți, în cazul lui MAMA. Trist...

Am luat legătura cu consilierul școlar (cu acordul mamei, bineînțeles) și lucrurile am început să meargă pe drumul bun. Elevul XXX, a participat în calitate de voluntar la activitățile organizate în cadrul Proiectului Educațional ,,O săptămână fără violență″. Devenise un exemplu de comportament, avea atitudine pozitivă în ceea ce privește activitățile școlare și extrașcolare. A fost ușor, mi-am spus. Dar...a venit vacanța de vară!

Am ajuns în luna septembrie, clasa a VIII-a. După știm, eram cei mai mari din școală. Așa era și XXX. Și-a reluat comportamentul, începuse să devină chiar agresiv, trăgea fetele de păr, punea piedică băieților, era după spusele lui ,,cel mai tare″. Mama e refuzat să mai vină la școală, tatăl era la fel de dezinteresat. Nici discuțiile individuale nu au dus la nimic, nici cele cu consilierul școlar sau cu directorul școlii. Mă aflam într-un mare impas! Discutam cu el aproape în fiecare pauză, spunea că se va cuminții, dar după ce plecam eu de la școală uita. Am încercat tot felul de metode, i-am dat diferite sarcini, am încercat să îl implic în activități, dar refuza. A început să lipsească de la școală. I-am sunat părinții, de fiecare dată când răspundea, mama invoca diferite motive: l-a durut burta/ măseaua/ e la doctor. Nu a durat mult și într-o dimineață la 8.30 a fost adus la școală de un polițist comunitar. Fusese găsit, împreună cu alți 2 băieți mai mari, într-o mașină dezafectată. Era speriat, mi-a părut rău de el, dar nu i-am arătat. Am avut timp de mai multe zile discuții individuale, discuții la ora de consiliere și mi s-a părut oportun să invit în cadrul orei de consiliere 2 polițiști de la poliția de proximitate. Aceștia le-au prezentat niște filmulețe și un caz real despre ce s-a întâmplat cu o persoană de genul lui XXX (întâmplător două fete cunoșteau pe mama persoanei în cauză). Au căutat pe net și au văzut că faptele prezentate de polițiști erau reale.

Următoarea lecție de consiliere a fost despre tipuri de bullying și consecințe. Până la sfârșitul clasei a VIII-a, elevul s-a implicat în activități despre violență și deși a avut nota scăzută la purtare, atunci când am strigat catalogul pentru ultima oară, a spus ,,mulțumesc″.

Mă întreb eu, stă în puterea noastră să îi schimbăm pe cei violenți?! Eu cred că noi putem doar să îi ghidăm, să le explicăm, dar schimbarea, atitudinea ține de ei, de anturajul lor, de familia lor.

În general, copiii, oamenii sunt atrași de cei ,,tari și puternici″, chiar dacă știu că nu e bine. Rolul nostru este să fim acolo, să îi observăm, să discutăm cu ei, să îi ascultăm și să îi sprijinim în măsura în care putem.

Abordarea diferențiată- cheia succesului școlar

Prof. înv. primar: Stancu- Melcea Cătălina
Școala Gimnazială Leu
Localitatea Leu, Județul Dolj

Există situaţii în care este necesară proiectarea, organizarea şi desfăşurarea procesului de învăţământ în condiţii simultane. De aceea învăţătorul trebuie să predea la mai multe clase deodată. Condiţiile care determină asemenea situaţii sunt cel mai adesea legate de populaţia şcolară redusă sau de existenţa unor aşezări rurale mai îndepărtate. În aceste situaţii, procesul de învăţământ are anumite particularităţi specifice, datorită faptului că învăţătorul trebuie să-şi desfăşoare activitatea cu două (respectiv patru) categorii de elevi de vârste diferite, să dirijeze învăţarea după programe diferite, trecând de la o temă la alta în cadrul aceleeaşi lecţii. Munca învăţătorului este dificilă şi complexă, dacă ţinem seama că programele şcolare trebuie respectate în întregime pentru fiecare clasă, iar timpul afectat pentru realizarea acestora este acelaşi pentru toate şcolile.

Singura modalitate prin care se pot realiza aceste obiective este alternarea momentelor de muncă independentă cu activităţi sub îndrumarea directă a învăţătorului. Printr-o organizare corespunzătoare a muncii, elevii fiecărei clase îşi vor însuşi cunoştinţele, îşi vor forma priceperile, deprinderile şi atitudinile prevăzute în programă.

Acest proces de înnoire, în lumina educaţiei permanente, solicită pe fiecare învăţător în parte, la manifestarea creativităţii, la implicarea activă în căutarea şi aplicarea unor noi soluţii în vederea realizării cu succes a obiectivelor instructiv-educative specifice ciclului primar. În acest cadru larg al dezbaterilor organizate în diverse unităţi şcolare, una din problemele mult disputate o reprezintă creşterea eficienţei activităţilor didactice prin tratarea diferenţiată şi individualizată. Problematica instruirii şi educării diferenţiate în vederea creşterii eficienţei în procesul de învăţământ trebuie înţeleasă prin mecanismele educaţiei, succesul care vizează realizarea unor şanse pentru toţi elevii, în ceea ce priveşte construcţia edificiului personalităţii lor şi ale analizării gramaticale în vederea creşterii eficienţei prin lecţiile din clasă şi pregătirea suplimentară în condiţiile muncii suplimentare.

Coordonatele principale care trebuie să jaloneze organizarea, desfăşurarea şi conţinutul activităţii diferenţiate cu elevii în ciclul primar sunt:

- Activitatea diferenţiată cu elevii trebuie să asigure realizarea sarcinilor învăţământului formativ ce vizează dezvoltarea armonioasă a tuturor lanţurilor personalităţii;
- Activitatea diferenţiată se desfăşoară în cadrul procesului instructiv-educativ organizat cu întregul colectiv al clasei;
- Obiectivele instructiv-educative ale activităţii diferenţiate cu elevii trebuie realizate în timpul lecţiei;
- Activitatea diferenţiată trebuie să-i cuprindă pe toţi elevii clasei, atât pe cei care întâmpină dificultăţi, cât şi pe cei cu posibilităţi deosebite, pentru ca folosindu-se metode şi procedee specifice particularităţilor individuale, să se asigure stimularea dezvoltării lor până la nivelul maxim al disponibilităţilor pe care le are fiecare;
- În tratarea diferenţiată a elevilor se va evita suprasolicitarea lor faţă de potenţialul psihic real;
- Conţinutul învăţământului comun este obligatoriu; diferenţiate sunt doar modalităţile şi formele de predare-învăţare;
- În timpul activităţii diferenţiate se vor folosi în permanenţă metode şi procedee care antrenează capacităţile lor intelectuale, trezesc şi menţin interesul faţă de obiectele şi

fenomenele studiate, stimulează atitudinea creatoare, solicită un efort acţional propriu, asigură o învăţare activă şi formativă;

- Diferenţierea activităţii în cadrul lecţiei presupune îmbinarea şi alternarea echilibristă a activităţii frontale cu activitatea individuală şi pe grupe de elevi;
- Diferenţierea activităţii cu elevii se realizează în toate momentele lecţiei.

Tratarea diferenţiată ridică multe probleme în faţa învăţătorilor. Se pune întrebarea sub ce aspect trebuie privită diferenţierea elevilor: din punct de vedere intelectual, al ritmului de lucru şi al volumului de cunoştinţe ce-l pot însuşi, diferenţiere pe obiecte de studiu, după aptitudini?

Din punct de vedere intelectual, este uşor de împărţit colectivul clasei în trei-patru-cinci grupe relativ omogene în urma unor teste de cunoştinţe care să reflect puterea copiilor de reprezentare, de analiză şi sinteză, de generalizare etc., precum şi volumul de cunoştinţe însuşit. Cele mai mari greutăţi le-am întâmpinat în îndrumarea elevilor în activitatea lor independentă, datorită ritmului diferit de lucru al acestora. Fiecare copil are ritmul lui propriu de muncă. Chiar în cadrul aceloraşi grupe, copiii se deosebesc între ei sub acest aspect.

Este bine să reţinem, că diferenţierea elevilor este dată de vârstă, de aptitudine, de achiziţii, de interese, de motivaţie şi de capacitatea de a se concentra şi rezistenţa la efort.

Cadrul didactic nu este doar o persoană investită cu transmiterea informațiilor, cu formarea priceperilor şi abilităţilor pentru anumite sarcini, el nu este persoana care se gândeşte numai la lecţiile sale, ci trebuie să aibă în vedere, în special copilul, formarea personalităţii acestuia, progresul lui, precum şi formarea încrederii în sine. Aşadar, o mare parte a activităţii dascălului se referă la conceperea şi realizarea unor activităţi didactice, astfel încât să poată determina toți copiii să învețe temeinic, după posibilitățile fiecăruia, în scopul realizării succesului şcolar.

Bibiliografie:

1. Dumitru Săvulescu, ,,Metodica predării matematicii în ciclul primar”, Ed. Gheorghe Alexandru, Craiova, 2006
2. Gliga Lucia, ,,Instruirea diferenţiată”, Ed. Tipogrup Press, Bucureşti, 2001
3. Vrăşmaş Traian, ,,Școala pentru toţi”, Ed. Miniped, Bucureşti, 2004
4. Casangiu Larisa Ileana, ,,Repere în organizarea procesului didactic la disciplina limba şi literatura română, în învăţământul primar”,Ed. Nautica, Constanţa, 2008.

Proiect Educațional „Stop Bullying!„

Prof. pt. înv. primar: Crasnean Livia
Şcoala Gimnazială “Constantin Brâncoveanu”
Localitatea Satu Mare, Județul Satu Mare

Argument

În şcolile româneşti , fenomenul de bullying are o incidenţă din ce în ce mai ridicată, pericolul venind din falsa impresie de normalitate a acestuia , majoritatea oamenilor acceptându-l ca pe o componentă obişnuită a vieţii de zi cu zi.

Intimidarea/ameninţarea este o încercare agresivă de obicei sistematică şi continuă, în scopul subminării şi rănirii cuiva, pe baza unor slabiciuni percepute la acesta. Deşi frecvent asociate cu copiii, agresiunile pot aparea la orice vârstă , iar membrii grupurilor minoritare sunt mult mai susceptibili de a fi hărţuiţi la vârsta adultă.

Efectele asupra victimei sunt adesea devastatoare din punct de vedere emoţional şi comportamental.

Prevenirea acestui fenomen este responsabilitatea tuturor şi nimeni nu ar trebui să fie

indiferent faţă de acele persoane care se află în incapacitatea de a se descurca într-o asemenea situaţie.

Denumirea activităţii: Bullingul şi abuzul în mediul şcolar

Proiectul educaţional"STOP BULLYING!"

Tipul activităţii: de informare şi de prevenire a bullying-ului

Data desfăşurării activităţii: 05.10.2019

Locul desfăşurării: Sala de clasă

Resurse umane:

Cadrul didactic coordonator: Crăsnean Livia

Parteneri/colaboratori: Consilier şcolar; Psiholog;

Resurse materiale: laptop, videoproiector , flipchart , emoticoane, roata emoţiilor, păpuşa Bobo . Resurse financiare: coli albe, creioane colorate, carioci

Grup ţintă:

Beneficiari direcţi: elevii clasei pregătitoare

Beneficiari indirecţi: părinţi comunitatea locală

Scopul activităţii: Informarea corectă a elevilor din CP B şi a părinţilor cu privire la fenomenul „bullying"

Obiective:

Însuşirea de către elevi, părinţii acestora a unor tehnici de gestionare corectă a situaţiilor în care elevii sunt victime ale unor persoane care practică „bullying-ul";

Creşterea gradului de conştientizare a efectelor negative ale fenomenului „bullying";

Consilierea elevilor care practică „bullying-ul" , cu accent pe dezvoltarea altor metode de exprimare a emoţţilor negative şi de rezolvare a conflictelor interioare proprii;

Desfăşurarea activităţii:

Informarea şi conştientizarea „bullying-ului" prin prezentarea PPT „Despre bullying";

Am desfăşurat o activitate despre porecle, jigniri şi insulte cu titlul: Stop „bullying"! Violenţa distruge! Prietenia construieşte!

Poezia "Fără violenţă!"-discuţii, mesajul poeziei

Concurs de desene "O clasă fără bulling"

Valorificarea activităţii:

Rezultate şi produse finale: desene, expoziţie

Modalităţi de diseminare: Panouri informative;

Expoziţii cu lucrările elevilor;

C.D. cu imagini din timpul desfăşurării activităţilor

Concluzii

Am iniţiat şi derulat acest proiect , conştienţi fiind că odată informaţi copiii pot lua atitudine, pot interveni ei înşişi,dar şi pentru ceilaţi numărul cazurilor de caest fel se va diminua treptat.

Activităţile desfăşurate au reprezentat o formă de a educa altfel, de a-i învăţa pe elevi să fie mai buni, mai toleranţi, mai empatici şi mai solidari cu problemele celor din jurul lor, prin intermediul unor activităţi educative non-formale care le-au stârnit curiozitatea , iniţiativa, dorinţa de implicare şi participare.

Au concluzionat cu toţii ca în suflet rămân urme, care se șterg mai greu. Se șterg în timp, dacă cel care ți-a adus jigniri își schimbă comportamentul față de tine și îți demonstrează în timp că nu te mai rănește.

Mesaje care ne-au inspirat în activităţile derulate:

"Faptele voastre vă sunt monumente."

"Niciodată nu judeca după aparenţe!"

"Când ai de ales între a fi corect şi a fi bun, alege să fii bun!"

"Nu poţi vedea bine decât cu inima."

Cum combatem bullying-ul in scoala?

Prof. învatamant primar: Walter Cristina
Colegiul de Arte
Localitatea Baia Mare, Județul Maramureș

Un fenomen îngrijorător care reprezintă o formă gravă de încălcare a drepturilor copiilor este bullying-ul.

Bullying-ul acoperă diferite tipuri de comportamente, stabile în timp, repetate, cel mai adesea ascunse de ochii părinților, adulților, care urmăresc să provoace suferință, care implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă, care se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii, care continuă în absența unor măsuri.

Fenomenul de bullying este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curtea şcolii, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate.

Care sunt cauzele bullying-ului?

Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe, precum „efectul fluturelui" (o acțiune mică într-un anumit loc, la un anumit moment-dat, poate produce schimbări majore, exponențial amplificate, în alte zone) la alte fenomene de bully-ing, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare – de cele mai multe ori, copilul reproduce cu semenii săi ceea ce vede acasă.

Recomandări și soluții de combatere – copilăria să rămână la locul ei!

Cele mai multe beneficii în ceea ce privește eliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Acest lucru se realizează însă printr-un plan pe termen mai lung ce ia în calcul următoarele:

Metode non-formale de educare anti-bullying, cum ar fi jocurile de rol, prin care copiii să înțeleagă postura în care se expune fiecare parte a acțiunii de bullying și să conștientizeze consecințele grave pe care neglijarea le poate avea.

Abordarea subiectului, la nivel de profunzime, la orele de educatie civica si nu numai din școli ori în cadrul orei de Consiliere și Orientare.

Organizarea de seminarii și dezbateri libere, întâlniri cu psihologi sau persoane care au fost parte a fenomenului bullying și care au reușit să depășească situația, ca exemplu de bună practică.

Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor / părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor.

Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințe și deprinderi esențiale și dezvoltă relații definitorii pentru viitorul lor.

Un copil care este victima bullying-ului se poate simți singur, confuz, temător și totodată vinovat pentru ceea ce i se întâmplă. O astfel de experiență are consecințe psihologice importante putând duce în viitor la o performanță școlară scăzută, stimă de sine scăzută, anxietate și posibil și depresie.

Atunci când un copil este victima bullying-ului, s-ar putea ca acesta să nu știe cum să facă

față situației sau cui să spună despre ea. Este important ca acest copil să știe că nu e vina lui și că nu merită să fie tratat în acest fel.

Ajută ca adultul (părinte, profesor sau oricine altcineva) să-și exprime îngrijorarea și să-și arate suportul, însă nu este suficient.

Copilul trebuie să știe că nu este nimic în neregulă cu a cere ajutorul și că cea mai eficientă atitudine este cea de retragere și atenționare a unui adult cu autoritate (câteodată copilul se teme foarte tare că dacă va spune, situația va fi și mai rea). A spune mai departe se aplică și în cazul în care un copil este doar martor la astfel de agresiuni.

Nebăgat în seama și neintervenit, câteodată rolul copilului se poate schimba pe parcursului unei perioade mai mari de timp, devenind din victimă, agresor.

Stop Bullying!
O lume fără violență!

Prof. înv. primar: Szigyarto Kornelia
Școala Gimnazială „ Turoczi Mozes”
Localitatea Tg. Secuiesc, Județul Covasna

Violența în școală pare să fie o problemă contemporană, dar e bine să aruncăm o privire în urmă, să vedem dacă școala zilelor de altădată avea sau nu violența prezentă în activitățile de toate zilele.

Știm cu toții că violența în școala de altădată este prezentată de clasicii literaturii noastre, fiind practicată chiar de dascăli și de preoți cu scopul de a stimula ori atenția elevilor la predarea materiilor, ori interesul lor de a învăța și de a reproduce cuvintele dascălilor cu cea mai mare precizie. Mai știm că sălile de clasă erau dotate cu o piesă de mobilier destinat acestui scop.

Violența între elevi nu pare să fi avut o importanță, pe lângă violența educatorilor, fiind clar depășită de aceasta. Elevii rezolvau problemele, conflictele între ei astfel încât, ca dascălii sau părinții să nu afle nimic. Dacă conflictele nu puteau fi rezolvate pașnic, fără a fi aflate de adulți era și mai rău pentru ambele părți , că pe lângă violența de la școală a apărut și violența în familie. Astfel violența în școală era legalizată dacă se manifesta din partea dascălilor sau a părinților, iar violența dintre elevi era mai puțin cunoscută.

Metoda de a educa prin violență a intrat și în conștiința populară “ bătaia e ruptă din rai”. Vremurile însa s-au schimbat, educatia prin violență, care la rândul ei a generat violență, este interzisă cu desăvârșire, deci violența din partea educatorilor a luat sfârsit.

Ca să înțelegem fenomenul mai bine, trebuie să căutăm schimbările petrecute în procesul de educație, care la rândul lor au contribuit la schimbările petreute în conduita elevilor, care la rândul lor s-au manifestat în violență școlara,numită și “bullying”.

Această denumire ne sugerează că, fenomenul nu ne aparține numai nouă, este un fenomen internațional. E logic să fie așa ca și schimbările din viața elevilor , dar și în educația lor sunt generale. Deci, metoda de a educa copii prin violență este pe cale de dispariție atât în școală cât și în familie. Explicația, convingerea, sensibilizarea prin exemple concrete sau opere de artă sunt metodele care au luat locul metodelor autoritare. Toate acestea necesită însă mult timp, preocupare și răbdare, că era mult mai ușor ca conduita copiilor să fie impusă cu forță, sub amenințarea bătăii, decât educarea lor, în urma căruia să se manifeste corect din convingere.

Cunoaștem și fenomenul că, în multe situații noi știm exact cum ar trebui să ne comportăm, știm că în felul în care am abordat situația nu avem nicio șansă să și rezolvăm,dar cu toate că știm drumul corect, mergem pe cel greșit, că gândirea noastră rațională nu este la fel de puternică ca gândirea instinctuală. Modul de a rezolva conflictele, situațiile problemă trebuiesc să fie și cunoscute dar și puse în practică, deci exersate.Iar am ajuns că necesită timp,preocupare, perseverență și răbdare.

Educația copilului începe în familie, familia este modelul, exemplul de urmat pentru fiecare copil. Educația din familie este de bază, nu poate să fie înlocuită cu nimic altceva, dar deodată cu schimbarea societății (tata lucrează, mama vede de gospodărie și crește copii) ambii părinți lucrează și mulți consideră că educația copiilor lor este în sarcina școlii. Din lipsă de timp,de oboseală și pentru că este mai ușor de a lăsa totul după copii și în speranța că școala va rezolva problema educației, părinții lasă totul în seama educatorilor. Este evident că în asemenea situații se vede lipsa "celor șapte ani de acasă". Mai rău e dacă uneori li se permite totul, alteori părinții se apucă de educație, lăsând copiii fără stabilitatea atât de necesară.

O definiție simplificată spune că educația nu este altceva decât formarea obișnuințelor. Fără stabilitate, fără constanță nu se pot forma obișnuințe, se creează un haos în mintea copiilor, iar ei vor încerca mereu să aleagă calea care pare mai ușoară. Mulți copii vin la școală fără să cunoască noțiunea "nu e voie, nu se poate" încercând în toate felurile cum s-ar putea ce nu se poate. Tot din cauza oboselii, a lipsei de timp și pentru că e mai ușor, unii părinți lasă copiii în "grija" calculatorului, a tabletei sau a telefonului inteligent, comițând cea mai gravă greșeală de educație.

Având în vedere că ființa umană este predispusă la violență, că de 100 de ani nu am avut nici măcar o zi fără război pe această planetă, că s-a înrădăcinat adânc în mintea noastră că cine e mai puternic are dreptate, deci conflictele se rezolvă prin a dovedi că ești mai puternic, eroii jocurilor video omoară câți mai mulți adversari fără ezitare, dar și filmele de acțiune transmit tot acest mesaj către spectatori, nu este de mirare că violența devine un model de viață pentru unii copii. Singura metodă de combatere a violenței rămâne educația, iar o educație eficientă se realizează numai colaborând cu familia. Câteodată suntem în situația de a educa copiii unor părinți needucați, sau care cred că educația este sarcina școlii nu și a lor. Deci câteodată dacă vrem să fim eficienți trebuie să educăm și părinții, care sunt predispuși să ne asculte, dacă abordăm problema cu mult tact si respect, fiindcă nu m-am întâlnit cu niciun părinte care nu ar fi vrut binele copilului său.

Sarcina noastră este să arătăm părinților cum să facă bine. Această colaborare trebuie să înceapă încă din grădiniță și nu trebuie să înceteze nicio clipă. În educația elevilor împotriva violenței putem să ne sprijinim și pe educația religioasă că religia creștină este o religie pașnică, înțelegătoare și iertătoara.

Acest referat nu oferă spațiul necesar de a intra în amănunte, și nici nu consider necesar, deoarece se adreseaza unui public pregătit din punct de vedere pedagogic, de aceea punctez numai câteva procedee: exemplul personal fără de care se pierde credibilitatea; întărirea atitudinii de consiliere, de a rezolva pașnic poblemele prin a evidenția pe cei care au luat această atitudine și au rezolvat problemele în mod pașnic; neacceptarea violenței sub nicio formă; sensibilizarea elevilor prin lecturarea unor opere literare cu această temă; vizionarea de filme cu tema violenței, formarea și întărirea spiritului de colectivitate sub lozinca "toți pentru unul, unul pentru toți"; conștientizarea faptului că suntem răspunzători pentru ceea ce facem, că e mai ușor să facem bine decât rău, trebuie numai să vrem; cultivarea empatiei de a ne pune în locul celuilalt care suferă de atitudinea noastră violentă.

În munca noastră ne vom sprijini pe părinți, pe elevii educați și în cadrul familiei, elevii mai sensibili față de suferințele altora, pe exemple concrete. Va fi o muncă grea, fără niciun minut de pauză și relaxare și are un efect întârziat. Rezultatele nu se vor vedea imediat, dar dacă perseveram cu atât mai sigur. Munca noastră va fi răsplătită din belșug,că nu există mai mare plăcere pentu noi decât să lucrăm cu o colectivitate bine închegată, formată din elevi binevoitori, colaboratori, care au încredere în noi, și noi putem să avem încredere în ei.

Stop Bullying, fii OM!

Prof. înv. primar: Dinu Elena-Mihaela
Scoala Gimnaziala Nr.2
Localitatea Boldesti-Scaeni, Județul Prahova

Ne naștem egali, ne naștem în familii harazite de Cel de Sus și lumea noastră începe să se țească în jurul noastru încă de dinainte să conștientizăm acest lucru. Treptat ajungem să luptăm pentru noi, să ne desprindem de tipare, să ne formăm propriul drum, propria personalitate. Încă din mediul familial încep însă să apară ceea ce inițial le numim "răutăți, iubire diferențiată, discriminare", până în momentul când devii victimă, victima celorlalți în general, dar victima neputinței tale mai ales. Urmează școala, liceul, viața cu întregile sale scene și scenete, urmează lovituri după lovituri cărora doar un suflet puternic le poate face față.

Bullyingul apare spontan și este mânat de cele mai multe ori de sentimente negative care primează cu invidia, cu neputința, cu frustrarea. Nu îi trebuie decât o carență educativă gravă, o nepăsare față de colectivitate sau din contră o apartenența animalică la un grup. Prin bullying agresorii cred că domină, că sunt populari, că își câștigă respectul unora cu aceleași principii. Dar oare ce ar trebui să faci tu, ca victima, în acest caz? Dar oare ce ar trebui să facem noi, restul lumii, care tăcând devenim martori complici ai unora pentru care puterea, dominarea sau, pur și simplu, lipsa de educație a devenit stil de viață?

Să începem cu statutul victimei. Prin empatie realizezi că experiențele te vor marca tot restul vieții și chiar târziu, vei suferi doar în amintirea lor. Lumea e greu sau chiar imposibil de schimbat.

De multe ori totul e adaptare.Victima în primul rând trebuie să se revolte, să reacționeze,să se facă auzit. Suferința tăcută e și mai adâncă decât cea nerostită. Încerci inițial să faci față singur, apoi ceri ajutorul cuiva apropiat, cuiva capabil de a face mai mult decât ești tu capabil, dar ceea ce trebuie punctat este că nu vei răspunde niciodată așa cum agresorul se așteaptă să o faci. Nu striga, nu plânge, nu lovi, nu fă ce el face, fii diferit! Poți începe prin a-i vorbi frumos, prin a-i explica, prin a te implica în lumea lui, prin a te apropia de el. Poți continua în caz de nerezolvare prin a apela la persoane sau autorități care îl pot face să înțeleagă că greșește. În ultimă instanță, dacă observi că nimic nu-l schimbă pe el, schimbă-te tu! Nepăsarea, zâmbetul, popularitatea, crearea propriului tău grup îl poate descuraja.

Ca martor situația stă asemănător. Citim în cărți, vedem în filme, admirăm și ne-au fascinat dintotdeauna eroii. În zilele noastre, din păcate, lașitatea devine mult mai comodă.

Ca martor trebuie să nu fi impasibil, dar totuși trebuie să analizezi cu oarecare maturitate situația respectivă. Mă refer la grupul sau persoana care agresează, la riscurile pe care ți le asumi, la momentul când intervii , la modul cum intervii. Auzim din ce în ce mai des știri în care victimele se identifică de cele mai multe ori cu martorii implicați. Nu sunt de acord sub nicio formă cu nepăsarea, dar subtilitatea, înțelepciunea cu care intervii în aplanarea unui astfel de fenomen face diferența.

Îmi place să cred că trăim într-o lume de persoane, în care fiecare își asumă rolul de ființă superioară, în care legea junglei a apus o dată cu mutarea din peșteri în case inteligente, îmi place să cred că eroii există și îmi doresc că ei să se bazeze pe ceilalți. Degeaba ești erou într-o lume de lași, îți pierzi impulsul, motivația, îți conștientizezi unicitatea tristă în care poate doar principii solide și o puternică credință să–ți rămână îndemn.

Fenomenul este răspandit diferit pe glob,sunt părţi ale lumii care n-au avut norocul unei libertăţi niciodată. Mă refer aici la populaţiile sărace, aflate sub dicriminarea culorii pielii, a condiţiilor de viață sau a unor dictaturi stricte. Ceea ce însă este foarte ușor de sesizat este faptul că

fiecare om este plămădit din bine și rău și, așa cum se afirmă din numeroase cercetări, suntem suma faptelor noastre. Ne-am depărtat de mult timp de ființele angelice care eram la naștere. Educația, statutul, mediul ne influențează permanent. Observăm că asemeni proverbului care spune că butoiul gol răsună mult mai tare decât cel plin, de obicei agresivitatea vine din partea celor fără educație, indiferent de statutul social.

Școala are ca de obicei un rol primordial în stoparea fenomenului, în conlucrarea cu familia, cu instituții, cu consilieri care, împreună, să încerce rezolvarea cazurilor apărute zilnic în mediul școlar. Mult mai greu va fi depistarea acestora în familie, în grupuri sociale în care comunicarea este defectuoasă. Primul pas în soluționarea oricărei probleme este recunoașterea existenței ei. O comunicare deschisă, o tratare sinceră a fenomenului este esențială în stoparea bullyingului.

Cu tristețe observăm că dincolo de mantia batjocurii se ascund de obicei cele mai frumoase minți, cele mai gingașe suflete, cele mai nevinovate ființe.

Fiecare copil are dreptul la o egalitate de șanse, la satisfacerea tuturor recuzitelor pentru a deveni pe scena vieții sale cel mai bun actor.

Să lăsăm clepsidra timpului să ne cearnă viața, dar să luptăm ca toți să aibă șansa de a da valoare propriului destin!

Incidența violenței de limbaj la elevii de liceu
- Studiu de caz -

Profesor: Dorobanţu Florentina – Lidia
Liceul Tehnologic Nr. 1
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Prevenirea şi combaterea violenţei în mediul şcolar constituie o premisă importantă pentru crearea unui climat propice desfăşurării activităţilor instructiv-educative, satisfacerii trebuinţelor de siguranţă sub multiple aspecte.

Fenomenul de violenţă privit în ansamblu este unul complex, având caracteristici particulare specific tipului de violenţă despre care vorbim.

La nivelul şcolii există o permanenta preocupare pentru rezolvarea imediata a tuturor tipurilor de conflicte care apar pe parcursul desfăşurării procesului instructiv- educativ şi nu numai, liceul oferind posibilitatea unei comunicări optime între toţi factorii care pot avea un rol în rezolvarea conflictelor (elevi – părinţi - cadre didactice-profesor consilier-poliție).

Un prim nivel de analiză a violenței școlare – înainte de explorarea tipurilor concrete de manifestare a acesteia – ia în considerare sistemul de relații la nivelul cărora se manifestă, operând o distincție între următoarele forme:

- Violența între elevi;
- Violența elevilor față de profesori;
- Violența profesorilor față de elevi.

Din chestionarele aplicate elevilor și cadrelor didactice din liceul nostru a reieșit faptul că forma cea mai frecventă este violența între elevi, celelalte două forme fiind situații rar întâlnite, atât ca frecvență, cât și ca număr ale celor care le manifestă.

Cele mai frecvente forme de violență elev-elev țin de domeniul violenței verbale: certuri, conflicte, injurii. Un alt tip de comportament violent care se manifestă frecvent între elevi vizează jignirile cu referire la trăsăturile fizice sau psihice ale colegilor, referiri cu privire la aspecte precum: situația socio-economică a colegilor, apartenența religioasă sau cea etnică a acestora. Jignirile adresate îmbracă forme directe, cuvintele fiind adresate direct celui vizat, alteori îmbracă forme indirecte, cu referire la familie sau alte persoane apropiate lui.

Violența fizică este menționată cu pondere relativ slabă. Acest comportament apare frecvent fie între elevii din aceeași clase, fie între elevii din clase diferite. Sunt și situații în care anumiți elevi sunt victime ale unor persoane din afara școlii (care de obicei au legătură cu un coleg de clasă sau de școală).

Chestionați fiind cu privire la locul și timpul când apar comportamente neadecvate între elevi, aceștia consideră că formele de violență prezentate anterior se manifestă cel mai des în timpul recreațiilor școlare, fiind o perioadă în care aceștia se simt "scăpați" de sub supravegherea cadrelor didactice. Ca loc de manifestare, pe lângă spațiile din incinta școlii, de obicei holul, mai ales dacă este un conflict care apare între elevi de la clase diferite, este menționată și vecinătatea imediată a școlii sau autobuzul, dat fiind faptul că poziția geografică a liceului impune deplasarea dinspre și spre oraș, fiind situat într-o zonă limitrofă.

Având în vedere că unitatea noastră este un liceu tehnologic, unde predominanți sunt băieții (75% din populația școlară), așa cum reiese și din raportarile anuale, nu există un număr mare de cazuri de agresivitate/violență identificate la nivelul unității școlare, acestea fiind mai de grabă sub forma de bullying (tachinări, intimidări, injurii) care uneori duc la violență fizică.

În ultimii ani a crescut numărul elevilor din cadrul liceului care au manifestări negative de comportament. Se observă că, cele mai multe ori, au fost implicați elevi de clasa a IX-a, ceea ce ridică un semn de întrebare asupra capacității de intervenție pentru corectarea comportamentelor negative la vârstele mici, în cadrul grădiniței, școlii primare și școlii gimnaziale, dar, mai ales, asupra implicării familiei în educația copilului și preadolescentului.

Este evident că asistăm la o schimbare a generațiilor și că influențele mediului social devin din ce în ce mai greu de controlat. Valorile societății s-au schimbat și, în același timp, a dispărut sau s-a diminuat respectul pentru autoritate și responsabilitatea.

Destul de frecvent, profesorii diriginți și conducerea școlii se confruntă cu reclamații venite din partea unor elevi, cu privire la limbajul pe care îl au la adresa lor anumiți colegi.

Un lucru observat, tot la elevii de la clasele a IX-a, în mod special, este faptul că aceștia vin la liceu cu o "zestre" de insulte destul de bogată, pe care nu ezită să o folosească, de foarte multe ori într-o manieră destul de stridentă. Se întâmplă frecvent ca, la fiecare oră, câteva minute să fie dedicate de către fiecare profesor, indiferent de disciplină, unor discuții legate de comportamentul între colegi, generate de conflicte care au avut loc în pauze și pe parcursul cărora s-au adresat cuvinte injurioase.

Este evident că, fiecare cadru didactic, depune toate eforturile pentru a îi determina pe elevi să conștientizeze faptul că școala este un spațiu al unui comportament civilizat, că discuțiile pe care ei le generează nu au deloc un rol constructiv în formarea personalității lor, că trebuie să manifeste toleranță, empatie, spirit de colegialitate și respect reciproc și că, fără toate acestea, nu se poate realiza nici însușirea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor profesionale de care ei au nevoie și pentru care se află în școală.

În același timp, pe parcursul ultimilor ani școlari, cel puțin o dată pe semestru toți elevii din școală au fost implicați în activități de conștientizare și prevenire a bullyingului și a altor forme de violență. Rămânem însă la ideea că școala nu beneficiază de un sprijin corespunzător din partea societății, în general și a familiei, în mod special, fiind singura care se luptă să corijeze aceste comportamente negative. Așa cum am menționat anterior, liceul nostru are dezavantajul de a școlariza elevi din medii sociale dificile, unde nivelul de educație este destul de precar și unde problemele materiale amplifică aceste carențe educaționale.

- **Studiu de caz:**

Elevul L.P, 17 ani, elev în clasa a XI-a, a parcurs ciclul inferior în cadrul învățământului profesional (3 ani). A ales să continue liceul la învățământul de zi, deoarece nu a împlinit 18 ani după încheierea școlii profesionale și face parte dintr-un colectiv relativ nou pentru el, deoarece în clasă mai sunt doar 3 colegi aflați în aceeași situație (majoritatea elevilor care încheie școala profesională și împlinesc 18 ani, aleg să meargă la învățământul seral).

Dirigintele clasei din care face parte a observat, că în ciuda unei aparente integrări, elevul are frecvente ieșiri în fața colegilor și chiar a cadrelor didactice, concluzia fiind că scopul său este acela de a fi recunoscut ca lider impus.

Elevul L.P provine dintr-o familie monoparentală, locuind cu mama și trei frați, o soră mai mică si doi frați mai mari, care lucrează în construcții si contribuie la veniturile familiei. Din spusele elevului situația lor materială este relativ bună si chiar el însuși contribuie la veniturile familiei, pe perioada vacanțelor, muncind ca ziler în agricultură.

A fost surprinzător faptul că elevul s-a prezentat benevol la Cabinetul de Asistență Psihopedagogică al liceului, declarând că face acest lucru din curiozitate, dorind să vadă despre ce este vorba într-un astfel de cabinet, deoarece cunoștea profesorul consilier de la ora de psihologie, din clasa a X-a. Se pare că discuția pe care a purtat-o cu doamna profesor a fost benefică pentru elev, acesta revenind la programările stabilite. Treptat, căpătând încredere, a început să mărturisească doamnei profesor că este conștient de faptul că are aceste accese de furie, pe care nu le poate controla, dar că acestea sunt generate de comportamentul colegilor care au un limbaj total nepotrivit și își adresează unii altora frecvent injurii, care, de cele mai multe ori se referă la familie (în special mamă). Deși nici el nu face rabat de acest limbaj, elevul L.P. spune că este profund lezat când i se adresează aceste cuvinte și nu se mai poate controla, uneori recurgând și la lovituri pe care le aplică celor care îl deranjează. Doamna profesor consilier i-a recomandat acestui elev să înceapă practicarea unui sport, sub îndrumarea unui instructor, în vederea descărcării energiei și gestionării emoțiilor, precum și pentru deprinderea autocontrolului. Elevul a început să practice boxul, cu instructor, la o sală din oraș, rezultatele devenind vizibile în comportamentul său.

În anul școlar următor elevul s-a prezentat din nou la cabinet, povestind că, între timp a renunțat la pregătirea sportivă cu instructor, continuând cu un prieten și că observă revenirea acceselor de furie. Elevul a fost programat pentru consiliere, fiind observat de către profesor atât la activitățile de grup, cât și la cele individuale, profesorul constatând o diferență între cele două situații, în sensul că la activitățile de consiliere de grup elevul se manifestă zgomotos, încearcă să se impună în fața celorlalți elevi, să își demonstreze calitatea de lider, pe care și-o atribuie singur. Din contră, la activitățile individuale, elevul are un comportament activ-participativ, adecvat, este calm, discută civilizat, este deschis, își exprimă sentimentele.

Concluzia consilierului a fost că, în ciuda unui fond bun, elevul dorește să disimuleze o personalitate puternică, dominatoare, care nu admite să fie lezat în nici un fel, atât el, cât și cei dragi (familia). În opinia consilierului, cauzele acestui tip de comportament se regăsesc în absența figurii paterne din cadrul familiei, dar și în comportamentul agresiv al tatălui înainte de separare.

Pentru remedierea comportamentului, consilierul i-a recomandat metode și tehnici de relaxare, implicarea în cât mai multe activități extrașcolare, pentru creșterea stimei de sine și ocuparea timpului liber în mod constructiv, reluarea pregătirii sportive, neapărat sub îndrumarea unui instructor.

- **Studiu de caz:**

La începutul semestrului II al anului școlar 2018-2019, directorul adjunct al unității a observat, mergând pe holuri în timpul pauzelor, că elevul C.D, de la clasa a XI-a, de fiecare dată, stă singur pe hol și butonează telefonul, în niciuna dintre situații negăsindu-l în compania vreunui coleg sau a unui grup de colegi. Fiind întrebat de ce este singur de fiecare dată (elevul rămânea pe hol

mereu până la sosirea profesorului), acesta a răspuns că nu se simte bine alături de colegi, că se simte marginalizat și că preferă să își petreacă pauzele singur. A detaliat spunând că în general colegii iau în derâdere tot ceea ce spune și face, îl ignoră frecvent și atunci când i se adresează o fac prin cuvinte jignitoare și injurii.
Directorul adjunct a discutat cu profesorul diriginte și profesorul consilier și le-a propus să meargă împreună în clasă și să discute cu elevii.
Clasa la care facem referire este una considerată de către cadrele didactice o clasă omogenă, cu un colectiv închegat, formată din elevi destul de liniștiți, care nu au ridicat de-a lungul timpului probleme de comportament. În acest context, spusele elevului intrau puțin în contradicție cu imaginea generală a clasei, care a participat la numeroase activități având ca tematică bullyingul. Pe parcursul activităților aceștia au fost implicați, au identificat cu ușurință problematica hărțuirii, recunoscând că, de multe ori li se întâmplă să facă glume și să lezeze, fără intenție și fără a-și da seama pe moment că unele din glumele lor pot fi deranjante. De asemenea, profesorul consilier a spus că este aceasta este una din clasele care s-au arătat foarte impresionate la materialele video despre violență care le-au fost prezentate, afirmând că nu s-au gândit că ei sunt foarte diferiți, că fiecare vine cu un bagaj diferit de emoții și că, de asemenea sunt elevi care pleacă de la școală cu o încărcătură emoțională puternică.
În momentul vizitei la clasă, profesorul consilier le-a comunicat elevilor clasei a XI-a, că, după toate aparențelor, în clasa lor există un coleg care se simte marginalizat și față de care nu au un comportament tocmai corect și si-a exprimat uimirea, constatând că aceasta contravine discuțiilor pe care le-au purtat și imaginii pe care o are despre clasă. Imediat, elevii au identificat la ce situație se face referire, au numit colegul în cauză și au afirmat că este vorba despre un comportament pe care îl au în general, că vorbele pe care și le adresează sun doar glume și au precizat faptul că și C.
D. folosește la rândul lui un limbaj injurios, nu încearcă să se integreze și că multe dintre tachinări pornesc chiar de la el.
Pentru a evita prelungirea discuțiilor în contradictoriu, în care, fiecare dintre cele două părți ar fi continuat să dea vina pe celălalt, cele trei cadre didactice prezente, după ce le-au expus, pe scurt elevilor punctul dumnealor de vedere cu privire la efectele bullyingului asupra stării emoționale a adolescenților, le-au propus elevilor un exercițiu, pe parcursul căruia, după o gândire de câteva minute, fiecare elev să scrie pe o coală care sunt lucrurile la care nu dorește să fie expus de către colegi, apoi să citească în fața clasei. Astfel, cu toții au constat că foarte mulți dinte ei tolerează cu greu tocmai lucrurile pe care, anterior, le-au descris ca fiind glume.
Elevul C.D. a înțeles că și el greșește, în primul rând prin faptul că a pus din start o barieră între el și colegi, că nu a avut răbdare și nu dorit să își cunoască mai bine colegii. Colegii au conștientizat că nu toate glumele pot fi tolerate și că nu toate persoanele tolerează glume, că, de multe ori, ceea ce unora li se pare glumă, poate fi o ofensă pentru altcineva.
Doamna profesor consilier le-a explicat elevilor că felul în care este percepută o glumă ține de respectul de sine, de capacitatea de înțelegere, de capacitatea de autocontrol, fiind deci un fapt complex, care impune prudență atunci când alegem să glumim cu cineva.
Profesorul diriginte a subliniat faptul că eforturile dumneaei au fost întotdeauna îndreptate către crearea unei coeziuni a clasei, un lucru dezirabil pentru orice grup, astfel încât discuțiile legate de izolarea unui coleg și limbajul folosit în clasă vor continua la orele de dirigenție, la care invită să participe și profesorul consilier.
Ulterior, clasa a fost înscrisă de către doamna dirigintă la mai multe activități extrașcolare (o competiție de fotbal între clasele din liceu, o activitate de ecologizare în cadrul unui proiect al școlii și o excursie).
Elevul C.D. s-a integrat în colectiv, toți elevii din clasă manifestă o atitudine mult mai deschisă, concluzia fiind că, deși elevii sunt implicați în activitățile de prevenire și consiliere, efectul acestora poate fi pe termen scurt, asta depinzând de particularitățile individuale și de grup, fiind nevoie de continuitate si de susținerea acestui gen de activități prin activitățile extrașcolare.

Acestea din urmă sporesc coeziunea, comunicarea și empatia din colectiv.

Concluzii:

Intervenția școlii în vederea remedierii comportamentul violent este limitată de regulamentele cărora se supune organizarea și funcționarea învățământului preuniversitar la nivel național, de resursele umane și materiale de care dispune și de gradul de implicare și deschiderea familiei și a societății pentru colaborare.

Partenerii sociali (Poliție, Jandarmerie, Primărie A.N.A, Direcția de Sănătate Publică, D.G.A.S.P.C., reprezentații diferitelor ONG-uri) au răspuns întotdeauna favorabil solicitărilor unității de a participa la activități de conștientizare și prevenire.

Sancționarea conform regulamentelor scolare este o măsură care nu își produce efectele decât într-o măsură neașteptat de mică, pe fondul unei atitudini de dezinteres față de parcursul educațional și de formarea profesională, pe care o regăsim atât la elevii noștri, cât și la familiile lor.

În continuare, una dintre problemele majore, care în loc să se remedieze, pare să se adâncească, este lipsa de implicare a familiilor în viața copiilor, confruntându-ne frecvent cu dezinteresul acestora, cu incapacitatea de a colabora cu școala, de a identifica si de a lua propriile măsuri pentru remedierea comportamentelor negative.

O măsură benefică, în ultimii ani a fost generalizarea cabinetelor de asistență psihopedagogică în licee, astfel încât atât elevii, cât și părinții și cadrele didactice pot beneficia de serviciile de consiliere. Acest aspect pozitiv se mai lovește încă de reticența unora (din toate categoriile enumerate mai sus), de a apela la astfel de servicii, existând o prejudecată generală, conform căreia, în această situație, ar ridica automat semne de întrebare asupra integrității lor mentale.

Am observat, de asemenea, că implicarea elevilor cu potențial violent în activități extrașcoalre și extracurriculare are un impact pozitiv asupra acestora, prin ocuparea timpului liber într-un mod constructiv, educarea personalității, canalizarea energiilor, socializare, dezvoltare personală, creșterea stimei de sine și stimei de altul și a altor aspecte care stau la baza comportamentului pro-social.

Efectul fenomenului „Bullying„ în învățământul preșcolar

Studiu de specialitate

Profesor: Untaru Ștefania Simona
Grădinița cu P. P. "Paradisul copiilor"
Localitatea Craiova, Județul Dolj

Întâlnirea de prieteni noi, jocul împreună, zile pline de distracție și cooperare. Acestea sunt tipurile de gânduri care ne vin în minte atunci când ne gândim la primele zile ale grădiniței. Niciunul dintre noi nu ar visa vreodată că copiii noștri ar putea întâmpina intimidări în primele lor zile de grădiniță, dar trista realitate este, că se poate întâmpla.

Bullying-ul sau intimidarea este atunci când copiii:

- Îi tachinează pe ceilalți copii
- Ignoră alți copii sau îi lasă în afara jocurilor sau activităților
- Spun lucruri care jignesc pe alți copii
- Răspândesc povești urâte despre alți copii

- Lovesc și împing pe alți copii
- Iau lucrurile altor copii.

Bullying-ul se poate întâmpla față în față. Se poate întâmpla și online - de exemplu, dacă copiii trimit texte hărțuitoare sau postează comentarii negative despre alții online. Acest lucru este cyberbullying. Dacă prietenii sau colegii nu sunt de acord sau chiar se ceartă, poate fi neplăcut și chiar urât.

Bullying-ul este un comportament dur și rău care se întâmplă în rândul copiilor. Bullying-ul poate fi devastator pentru încrederea și stima de sine a copiilor, în special în anii preșcolari. Dacă copilul tău este agresat la vârstă preșcolară, el are nevoie de multă dragoste și sprijin, atât acasă, cât și la grădiniță. De asemenea, el trebuie să știe că veți lua măsuri pentru a preveni intimidarea ulterioară.

Dacă copilul este agresat, una dintre cele mai bune metode de a-l ajuta este să asculți și să vorbești despre intimidare. Este, de asemenea, o modalitate bună de a afla mai multe înainte de a vorbi cu profesorul despre asta.

Iată cum să începeți :

- Ascultă: acordă-ți copilului tău atenția completă și ia în considerare să vorbești într-un spațiu liniștit. Puneți-i copilului întrebări simple, apoi ascultați răspunsurile. Încercați să spuneți lucruri de genul: „Deci, ce s-a întâmplat mai departe?” și „Ce ai făcut atunci?”
- Stai liniștit: aceasta este o șansă de a arăta copilului tău cum să rezolve problemele. Dacă vă simțiți supărat sau neliniștit, așteptați până când vă simțiți calm înainte de a discuta situația cu copilul sau cu ceilalți.
- Spune-i copilului tău că este normal să se simtă supărat: ajută-ți copilul să înțeleagă că sentimentele sale sunt normale. De exemplu, „Nu e de mirare că te simți atât de trist în acest sens”.
- Asigurați-vă că copilul știe că nu este vina lui: de exemplu, "Nu s-a întâmplat pentru că sunteți mai mici decât ceilalți copii. Colegul tău s-ar fi putut supăra pe ceva acasă. Dar asta nu este o scuză ".

Următorul pas este să-i arătați copilului că vă pasă și vă vor ajuta:

- De acord că există o problemă: de exemplu, „nu este bine ca cineva să te trateze așa”.
- Laudă-ți copilul: povestindu-ți despre intimidare, s-ar putea să nu fi fost ușor pentru copilul tău. Lauda îl va încuraja să continue să împărtășească probleme cu tine. De exemplu, „sunt foarte mulțumit că mi-ai spus despre asta”.
- Să lămurești că vei ajuta: de exemplu, „Se pare că lucrurile nu au fost atât de bune. Să ne gândim la unele lucruri pe care le-am putea face pentru a le îmbunătăți ”.
- Evitați comentariile negative: nu va ajuta să spuneți lucruri de genul: „Trebuie să vă ridicați în picioare pentru voi înșivă” sau „Nu contează, poți rămâne acasă ”.

Contactarea directă a bătăușului sau a părinților agresorului este probabil să înrăutățească situația.

Este întotdeauna mai sigur să lucrezi cu profesorul copilului tău decât să încerci să rezolvi intimidarea pe cont propriu.

Acasă copilul tău are nevoie de multă susținere și dragoste, în timp ce tu și profesorul preșcolar lucrează la oprirea intimidării. Ați putea viza un timp în fiecare zi când discutați cu copilul despre părțile bune și rele ale zilei ei. În loc să întrebi mereu despre intimidare, poți pune întrebări mai generale, precum „Care a fost partea cea mai distractivă din ziua ta?”

Posibilele semne că copilul tău este agresat include faptul că nu dorește să meargă la școală după ce-l iubește întotdeauna, se plânge că se simte rău sau că are dureri de stomac înainte de a merge la școală, nu răspunde la întrebări despre cum a fost școala sau o schimbare bruscă în comportamentul ei - poate este tristă sau chiar supărată.1 Poate chiar îți oferă câteva indicii - spunându-ți că un anumit copil o deranjează sau că nu îi place pe cineva din clasă.

Este important să discutați dacă comportamentul este bullying (adică se întâmplă în mod repetat) sau un incident izolat, cum ar fi o bătaie peste o jucărie sau o întoarcere pe locul de joacă. Dacă credeți că copilul dvs. este hărțuit, mai întâi trebuie să discutați cu profesorul de la clasă. Aflați dacă

este conștient de situație. Dacă nu este (ceea ce nu este neobișnuit; mulți bătăuși își fac cel mai bine munca în secret), exprimă-ți grijile și vorbește cu ea despre ceea ce crezi că s-a întâmplat. Vedeți ce fel de cunoștințe și sfaturi oferă. Simpla atenționare la ceea ce s-a întâmplat poate avea grijă de problema, deoarece va acorda mai multă atenție situației. Dacă după ce ați vorbit cu profesorul, credeți că nu s-a rezolvat nimic, păstrați-l la el, vorbind cu administratorul școlii sau al grădiniței.

Dacă credeți că puteți rămâne calm, luați în considerare să vorbiți cu părintele celuilalt copil. Acesta ar putea fi un câmp minier, așa că trebuie să călcați cu atenție. Nu-l acuza pe celălalt copil de nimic, menționează doar că copilul tău a spus că nu se înțelege cu colegul său. Nu transforma conversația într-o confruntare și nu te supăra dacă nu recunoaște situația.

În învățământul preșcolar, activitatea principală prin care se corectează comportamentul de Bullying este jocul. Educatoarea poate desfășura cu preșcolariii o serie de jocuri de socializare, cooperare și manifestarea empatiei.

La grădiniță, le oferim copiilor abilitățile de care au nevoie pentru a fi elevi și oameni de succes! Pe măsură ce se înaintează în vârstă se conștientizeză și consecințele Bullyingului asupra copiilor.

Copiii își însușesc abilități anti-bullying precum gândirea înainte de a acționa, numirea și gestionarea emoțiilor, rezolvarea problemelor și flexibilitate mentală. Toate aceste lecții îi ajută pe copii să gestioneze relațiile, să rezolve conflictele, să-și construiască identitatea și să-și insufle încredere în sine.

În timp ce intimidarea este, de obicei, un subiect care nu este distractiv, există o mulțime de moduri distractive de a-ți ajuta preșcolarul să crească un sentiment sănătos de sine și un respect pentru ceilalți.

Exemple de activități pentru preșcolari la grădiniță și acasă cu prietenii pentru a ajuta la oprirea bullyingului:

• Jocul „Ghici cine?”

Observă dacă copilul poate ghici la cine te gândești, doar prin descrierea persoanei! Începeți simplu, descriind jucăria preferată a persoanei sau culoarea părului ei. Acest joc vă va învăța copilul să se gândească la caracteristicile definitorii ale oamenilor și poate începe o conversație despre ceea ce ne face pe toți atât de frumoși.

• "Portrete familiale meșteșugărești"

Adună materialele de artă preferate ale copilului tău și roagă-l să creeze o imagine a câtorva familii diferite din cercul tău, inclusiv a ta! Vorbește deschis despre modul în care familiile prietenilor tăi sunt identice sau diferite de ale tale și arată cum fiecare familie din cercul tău aduce ceva special în viața ta. Indiferent ce diferențiază familiile, un lucru este același - toți se iubesc foarte mult!

• "Grafic similitudini și diferențe"

Diferențele sunt frumoase! Ajută-ți copilul să recunoască și să accepte ceea ce face pe toți diferiți, introducând, de asemenea, câteva concepte matematice de bază. Împreună, faceți un grafic simplu cu caracteristici, hobby-uri și trăsături (cum ar fi: înalt, amuzant, poartă ochelari, adoră gogoșile etc.) și vedeți cum toți oamenii din viața dvs. adaugă varietate comunității voastre. Gândiți-vă asupra modului în care fiecare persoană strălucește în felul său unic.

• "Imaginează-ți că ești altcineva"

Când copiii se prefac că sunt altcineva (sau chiar animalul de companie!), ei explorează inimile și mințile altora ceea ce îi ajută să se gândească la lume dintr-o perspectivă nouă. Cel mai bine, copiii nu au nevoie de mult să înceapă să prefacă - doar imaginațiile lor! Hainele de îmbrăcăminte, hainele de casă sau chiar cutiile goale sunt doar un loc de pornire pentru tot felul de aventuri. Și nu uitați, ați fost încă o copilă, așa că alăturați-vă copilului dvs. în timpul jocului și urmăriți cum începe magia!

• "Ajută-te să dai înapoi comunității tale"

O comunitate puternică își susține membrii. O modalitate de a construi un sentiment de comunitate pentru copiii dvs. este de a-i ajuta să înțeleagă rolul lor. Copiii mici adoră să fie ajutoare,

așa că canalizează acea energie în acțiune! Discutați cu copilul dvs. despre modul în care acțiunile lor mari și mici pot ajuta la construirea unei comunități în care pot face parte și se simt în siguranță.

Bibliografie:
1. https://raisingchildren.net.au/preschoolers/behaviour/bullying/bullying-signs
2. https://www.kindercare.com/content-hub/articles/

Violența în mediul școlar

Profesor învățământ primar: Dindiri Carmen
Școala Gimnazială Deveselu
Localitatea Deveselu, Județul Olt

În sistemul educațional, libertatea individuală este greșit înțeleasă atât de către elevi cât și de către profesori și părinți și nu a avut ca efect micșorarea gradului de violență în școală, ci dimpotrivă pe fondul acestei libertăți greșit înțeleasă și exprimată, școala poate reprezenta o sursă a unor forme de violență.

Printre cauzele care determină comportamentul violent în rândul școlarilor (multiple și greu de combătut), putem argumenta următoarele:

• Încă de la vârsta preșcolară, unii copii sunt martori ai violenței domestice (fizice,psihice) și fiind la vârsta la care își aleg și imită modelul de comportament, copilul își va însuși inconștient actele de violență ale adulților;

• Deseori, din dorința de a fi populari, de a avea ceea ce familia nu le oferă sau pur și simplu de a se răzbuna pe colegii cu performanțe în diverse domenii, elevii apelează la teroare, deoarece nu cunosc pedepsele legale la care pot fi supuși;

• Provenind din medii sociale diferite, în clasele primare, școlarii vor avea tendința de a-i exclude pe cei minoritari, cauzând astfel forme de violență;

• Un alt factor de risc în devierea comportamentului copilului spre violență îl constituie Mass-Media, prin prezentarea realității ca pe un fapt banal, indiferent de gravitatea faptelor expuse și mai ales fară a accentua consecințele acestor violențe asupra celor ce le-au provocat;

• În apariția fenomenului violenței școlare nu sunt de neglijat managementul defectuos al clasei, deficiențele de comunicare între cadrele didactice și elevi, neadaptarea practicilor educaționale la o populație școlară în continuă schimbare.

Măsuri de prevenire si combatere a violenței școlare:

• Cadrele didactice trebuie să observe comportamentul elevilor pentru a putea preveni manifestările violente ale acestora prin discuții atât cu elevii în cauză cât și cu familiile lor. Doar o bună colaborare a familiei cu personalul didactic va reuși prevenirea/stoparea/îndreptarea unor deviații comportamentale.

• Rolul învațătorului este acela de a omogeniza colectivul, de a-i determina să-și respecte colegii și cadrele didactice. Acest lucru se poate realiza prin dezbateri colective, prin intermediul povestioarelor , prin acordarea de sarcini pe echipe. Școlarii trebuie învățați ce înseamnă a trăi în societate: a te înțelege reciproc, a asculta opiniile celor din jur, a exprima problemele în cuvinte nu în fapte, a lua decizii colective, a se supune deciziei majorității, a-și controla pornirile violente.

• La nivelul clasei este indicată elaborarea unui regulament intern. Elevii sunt cei ce negociază regulile și stabilesc sancțiunile în cazul abaterilor. Trebuie stabilite reguli simple ce pot fi lesne înțelese și respectate.

• În condițiile în care situațiile de violență școlară nu pot fi rezolvate în mod direct prin acțiunea efectivă și imediată a cadrului didactic se impune formarea unei echipe (în cadrul căreia sa fie incluse atât cadrele didactice cât și psihologul școlii, medicul, reprezentanți ai poliției, pompierilor, primăriei)
• O altă metodă de prevenire și combatere a violenței este elaborarea R.O.I., aducerea acestuia la cunoștință atât elevilor cât și părinților și respectarea sa strictă. La înscrierea copilului în școală, părintele trebuie să semneze că este în acord deplin cu regulile școlii, reguli ce pot stabili de la scăderea notei la purtare pâna la exmatricularea definitivă a elevului în cazul constatării unor fapte de violență ce ar periclita siguranța celorlalți.
• La nivelul școlii se pot înființa grupuri de dezbateri în care să se pună în discuție dificultățile muncii de formare a comportamentului prosocial al elevilor. Situațiile problemă expuse, de unul sau mai mulți profesori să fie dezbatute în cadrul grupului.
• Înființarea în cadrul școlii a unui centru de consultanță cu părinții și elevii unde să se poată depista, mediatiza și dezbate actele de violență școlară.
• Ca măsură de constatare a gradului de violență în școală este indicată supravegherea elevilor cu ajutorul sistemelor video. Astfel, se pot monitoriza: accesul în incinta școlii, comportamentul copiilor în pauze, perturbarea activităților cadrelor didactice de către alte persoane.
Practici apreciate ca având mari șanse de succes, pot fi:
-activități cu o largă implicare a elevilor,considerate ca o resursă deosebit de importantă în acțiunea de prevenire și reducere a fenomenului de violență în școală,a căror inițiativă o au de multe ori elevii înșiși;
-activități focalizate pe unul dintre partenerii școlii în educația copiilor și tinerilor,și anume părinții,dar și alți membri ai comunității,sau care îi implică pe aceștia în efortul comun de prevenție și ameliorare a fenomenului violenței.

Categoriile de activități derulate la nivelul școlii,pot fi:activități extrașcolare pe tema prevenirii violenței;expoziții pe holul școlii cu postere ,afișe,diferite lucrări;activități de informare și conștientizare privind consecințele actelor de violență;ateliere de lucru pe teme ale violenței în școală;vizionarea de filmulețe, prezentări power point;expozitii de portofolii;vizite la tribunal;
dialoguri,conversații de grup în cadrul orelor de Dezvoltare personală / Educație civică.
Cu toții ne dorim școli în care relațiile de colaborare,colegialitate și prietenie primează.În fond,vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor.Este necesar ca ȘCOALA să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii învață lucruri frumoase despre viață.

„Un COPIL reprezintă punctul de vedere al lui Dumnezeu potrivit căruia viața trebuie să continue...”

(Carl Sandburg)

Bibliografie:

1. Curelaru, M. (2013), Violența în școală. Repere pentru analiză și intervenție,Editura Universității Alexandru Ioan Cuza,Iași;
2. Șoitu, L.,Hăvârneanu,C.(coord.)(2001), Agresivitate în școală, Editura Institutul European , Iași;
3. Salavastru, D., (2003)Violența in mediul școlar, în Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), Violența – Aspecte psihosociale, Editura Polirom, Iași.

Cum ne ferim de bullying

Profesor învățământ primar: Țivlea Loreta
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”,
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare, hărțuire.

Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă.

Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc.

La nivel european, România se situează pe locul 3 în clasamentul celor 42 de țări în care a fost investigat fenomenul, potrivit unul raport al Organizației Mondialea Sănătății (OMS), cu 17% dintre copiii de 11 ani care au recunoscut că au agresat alți elevi cel puțin de trei ori în luna anterioară, procentajul celor de 13, respectiv 15 ani, fiind de 23%. Cele mai noi date procesate la nivelul Ministerului Educației Naționale (MEN) pentru anul școlar 2014-2015 vorbesc despre 18.783 de cazuri de violență la nivel național.

O statistică tristă arată că:

3 din 10 copii sunt excluși din grupul de colegi.

3 din 10 copii sunt amenințați cu bătaia sau lovirea de către colegi.

1 din 4 copii a fost umilit în fața colegilor.

Bullying - reprezintă un comportament repetat și intenționat prin care agresorul își rănește, persecută și intimidează victima prin diferite forme:

- verbal - țipete, porecle, sarcasm, insulte, jigniri;
- fizic - palme, loviri, îmbrânciri, bătăi;
- mobbing - agresiune verbală și emoțională a unui grup față de un individ;
- relațional - intimidare, denigrare, izolare, manipulare;
- cyberbullying - trimiterea unui mesaj sau a unei imagini pe telefon sau internet pentru a denigra imaginea unei persoane.
- social - excludere, insulte cu privire la statutul social.

Fenomenul bullying are trei caracteristici:

- intenționat – agresorul are ca intenție să rănească pe cineva.
- repetat – aceeași persoană este rănită mereu și mereu.
- dezechilibrul de forţe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Fenomenul bullying:

- de multe ori începe ca un joc, însă se transformă într-un abuz care poate avea efecte foarte grave; un joc în care toți jucătorii au ceva de pierdut.
- poate avea loc oriunde – la școală, în familie, la locul de muncă.

Cine este implicat în bullying?

Agresorul vrea să fie cel mai cool rănindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător și nu îi place să accepte regulile. De cele mai multe ori nu are empatie și chiar se bucură că produce durere celorlalți. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite.

Agresorul abuzează de putere pentru a-i răni pe ceilalți, deliberat și în mod repetat.

Ce pierde agresorul?

Respectul celorlalți. E bine ca cei din jur să te respecte pentru cine ești, nu de teama de a fi împotriva ta. Prieteniile adevărate nu se leagă din frică, ci din respect reciproc.

Victima (persoana agresată) este copleșită de teamă. Unii elevi sunt predispuși să fie abuzați din cauză că sunt „diferiţi. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care sunt supraponderali sau subponderali, au abilități sociale scăzute, au puțini prieteni sau nu au prieteni, sunt săraci sau bogați, au religie sau rasă diferită, sunt scunzi sau prea înalți, au slabe abilități sportive, sunt inteligenți, talentați, au dizabilități fizice, sunt persoane noi din grup, au părinți divorțați sau sunt pur și simplu sunt „diferiți" de ceilalți.

Indiferent dacă te regăsești sau nu în lista de mai sus, aplică principiul:

Nu te supăra!

Ce pierde victima?

Respectul de sine. În clipa în care taci, ești de acord cu agresorul tău, cu ceea ce face el. Poți oricând să ieși din jocul lui, începând cua nu crede ce zice sau a apela la cei care te pot ajuta cu adevărat. Nu trebuie să faci lucruri care nu-ţi plac, doar pentru a nu deveni o victimă.

Spectatorul sau martorul este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă.

Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv.

Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii. El trebuie să intervină sau să apeleze la ajutorul unui adult.

Ce pierde spectatorul?

În clipa în care taci, nu intervii, ești de fapt pro fenomen bullying. Deja agresorul câștigă de două ori acest joc.

Cum să ieși din „jocul bullying"

Uită-te în jurul tău și găsește o persoană cu care poți vorbi, cu care te poți împrieteni. Privește cu atenție, sigur sunt astfel de colegi.

Ai un animal de companie? De exemplu, ai încercat vreodată să dai comenzi unui cățel? Atunci ai voce, ești hotărât? Poți folosi vocea asta și la școală? Cu siguranță! Uneori nu este simplu să rămâi calm și să nu te superi când ești insultat, lovit, ignorat sau lăsat în afara grupului.

De ce este extrem de important să nu te superi?

Ori de câte ori te superi, agresorii văd asta și se alimentează din atitudinea ta. Se distrează pe seama ta. Le place să vadă cum ceea ce spun despre tine te înfurie. Supărându-te, le oferi puterea pe care ei o caută. Tu devii o victimă și ai pierdut.

Putem râde sau ne putem abține și să mergem mai departe. Încearcă să nu te superi, să nu îi oferi agresorului ceea ce și-a dorit de la început: puterea asupra emoțiilor tale.Când nu te superi, agresorii vor descoperi că nu mai au putere asupra ta. Ei vor fi cei care pierd iar tu vei câștiga. Ține minte: Dacă au reușit să-ți găsească un punct slab și tu te superi, acolo te vor lovi iar și iar.

Alege să nu te superi, fii stăpân pe situaţie şi vei câştiga!

Ignoră-l. Nu te poate umili decât dacă tu crezi că e adevărat ce spune. Cuvintele, gesturile lui spun ceva despre el, despre frustrările lui și nu despre tine. Nu crezi că arată ca un cățeluș care face scandal și se agață de pantaloni trecătorii? Dă-i replici scurte și mergi mai departe.

Amintește-ți: frica ta îi dă putere, deci nu-i arăta frică, dar nici nu sta în prezența lui prea mult ca să te cuprindă frica. Cere sfatul unui coleg, ajutorul unui adult (consilierul școlii, un profesor pe care îl placi, părinții etc.).

Fă-ți prieteni în afara școlii, în activitățile tale (ateliere, sport). Astfel vei ști mereu că ai pe cine să te bazezi, că ai cu cine să te distrezi, că sunt oameni care te plac. Va fi arma ta secretă.

Bibliografie:

1. https://ro.wikipedia.org
2. https://b.politiaromana.ro
3. https://www.salvaticopiii.ro

Bullying

Profesor: Mitran Mariana
Scoala Gimnaziala "Mihai Viteazul"
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Bullying-ul este un act comportamental repetat, indreptat spre ranirea fizica sau mentala a unei persoane. De asemenea, el se caracterizeaza prin comportamentul unei persoane care incearca sa obtina supremația asupra altora.

Unul din doi copii este agresat fizic sau verbal, umilit sau exclus din grupul de prieteni, spune o statistica realizata de Asociatia Telefonul Copilului. Bullying-ul nu este un fenomen nou aparut, dar in ultima perioada a dobandit proportii alarmante si in Romania. Zilnic suntem invadati de povestile unor copii nefericiti, suferinzi, hartuiti de colegii lor si ale unor parinti disperati sa ii ajute, dar care nu au la dispozitie instrumentele necesare. Iar, ca parinte, ce poate fi mai important decat sa iti intelegi copilul, sa ii intuiesti gandurile, sa ii sustii pasiunile si sa ii alungi temerile?

Ne multumim de multe ori sa spunem ca ,,asa sunt copiii, rautaciosi, se cearta, se poreclesc, se ciondanesc", fara sa ne gandim prea mult care sunt consecintele acestor comportamente. Bullying-ul este o realitate tot mai prezenta in scoli, unde se dau adevaratele lupte pentru popularitate si ierarhie, iar rezultatul este o generatie de tineri mai stresati, mai anxiosi, uneori chiar mai violenti, mai deprimati, mergand pana la tendinte suicidale. Mai mult, cei mai vulnerabili sunt copiii perceputi ca fiind diferiti, fie din cauza hainelor pe care le poarta, a felului in care arata sau a eventualelor dizabilitati. Mai grav este ca evolutia tehnologiei face ca hartuirea sa nu se opreasca la poarta scolii, ci sa ii urmareasca pe copii peste tot prin intermediul telefoanelor, tabletelor si computerelor, unde, la adapostul anonimatului, poate lua forme chiar si mai periculoase.

Statele Unite au constientizat demult pericolul bullying-ului, Asociatia Americana de Psihologie integrand preventia acestui comportament in programele sale de lupta impotriva violentei in general. Mergand chiar mai departe, unele state americane au elaborat si pachete legislative impotriva bullying-ului. Chiar si Casa Alba a organizat o conferinta nationala dedicata luptei anti-bullying, in care Barack si Michelle Obama au urcat impreuna pe scena pentru a puncta necesitatea unui mediu sigur in care copiii sa se dezvolte, un mediu in care bullying-ul nu mai este etichetat ca fiind normal.

Este salutara initiativa Asociatiei Telefonul Copilului, care a demarat prima campanie anti-bullying din Romania. O voi sustine din tot sufletul si, daca va fi nevoie, ma voi implica si ca deputat pentru a crea cadrul legislativ necesar combaterii fenomenului si sprijinirii copiilor care cad victime ale bullying-ului. Cred ca este vital ca acest proiect, care raspunde unei cresteri semnificative a solicitarilor de consiliere si indrumare, sa fie inceputul elaborarii unor programe scolare nationale menite sa schimbe normele de comportament ale copiilor. Totodata, cercetarea, interventia si legislatia in acest domeniu trebuie sa tina neaparat cont de potentialul stereotipurilor sociale. Nu in ultimul rand, cercetarile dezvaluie ca pentru a reduce semnificativ fenomenul este nevoie de implicarea societatii in ansamblu, de la familie, la profesori, la autoritati, si chiar a

legiuitorului.

Ca parinti trebuie sa facem eforturi pentru a fi cat mai prezenti in viata copiilor nostri, sa ii ascultam, sa le fim alaturi si sa luam atitudine atunci cand observam ceva nelalocul lui. Totodata, parintii, profesorii, lideri de opinie sau alesii tarii trebuie sa inteleaga ca solutia nu este doar sa rasplatim un comportament dezirabil, ci si sa ne purtam noi insine ca modele demne de urmat. Este important ca tinerii nostri sa stie ca, atunci cand au probleme, exista adulti carora le pasa si ca oricat de neagra ar parea situatia, viitorul le este plin de lumina si de posibilitati. Iar aceasta este datoria noastra, a tuturor, a intregii societati, care altfel va fi consumata de necroze ca violenta, hartuirea, abuzurile sau bullying-ul.

Pe langa rolul major jucat de familie in eradicarea acestor fenomene, o importanta vitala o are scoala, prin programe menite sa ii indrume si sa ii consilieze pe tineri si sa creasca gradul de constientizare a fenomenului numit bullying. Scoala nu trebuie sa ramana doar un mediu, in care ONG-urile pot derula proiecte in acest sens, ci sa devina o veriga activa a acestui proces, sa elaboreze coduri de conduita care sa condamne bullying-ul, sa ofere elevilor indrumare si consiliere psihologica in permanenta.

Cu alte cuvinte, societatea in general, si scoala in particular sunt responsabile nu doar de bagajul de cunostinte cu care copiii nostri pleaca in viata, ci si de bagajul emotional, fiindca acesta din urma determina in final ce fel de oameni vor fi si, pe termen lung, ce fel de oameni vor deveni copiii nostri. Sub semnul zicalei ,,ce tie nu-ti place, altuia nu-i face", este de dorit sa proiectam o societate cat mai curata pentru copiii nostri, o societate eliberata de tumorile traumelor emotionale.

Bibliografie:

1. https://adevarul.ro/educatie/scoala/stop-bullying-nevoie-revolutie-emotionala-1_560e1b25f5eaafab2c3a6a27/index.html

Bullying în școli - efecte asupra copilului

Profesor: Mitran Adrian
Scoala Gimnaziala “Mihai Viteazul”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Termenul de bullying este destul de recent introdus in tara noastra. Cu toate acestea, fenomenul pe care il prezinta este regasit de foarte mult timp in scoli, iar multi copii au de suferit din acest motiv. Bullying-ul inseamna intimidare si hartuire, identificandu-se prin trei caracteristici importante: intentie, repetare si putere.

Un bataus sau un agresor intentioneaza sa provoace durere, fie prin vatamari fizice, fie prin cuvinte sau comportamente rele, acest lucru avand loc in mod repetat. Conform specialistilor, baietii au mai multe probabilitati sa intimideze fizic, in timp ce fetele sunt mai predispuse la intimidare psihologica.

Bullying-ul este un model de comportament, mai degraba decat un incident izolat. Copiii care agreseaza au de obicei un statut social mai ridicat sau o pozitie de putere perceputa a fi mai buna, de exemplu in cazul copiilor cu varste mai mari sau a celor perceputi a fi mai populari. Cei mai vulnerabili copii se confrunta cu un risc mai mare de a fi intimidati, iar studiile au observat faptul ca acestia provin din comunitati marginalizate si din familii sarace sau au diferite etnii sau dizabilitati.

In cadrul scolilor, dar nu numai, bullying-ul poate sa apara in mediul real sau chiar in cel online. Cyberbullying-ul apare adesea prin intermediul paginilor sociale, dar si prin e-mail, SMS sau alte platforme online pe care copiii interactioneaza. Deoarece este posibil ca parintii sa nu urmareasca intotdeauna ceea ce fac copiii lor pe aceste platforme, poate fi dificil sa se cunoasca momentul in care acestia sunt agresati sau cand devin agresori.

Ce efecte exista asupra copiilor?

Bullying-ul poate fi devastator pentru increderea si stima de sine a copiilor. Acesta fenomen poate avea efecte asupra copiilor intimidati, a celor ce intimideaza si chiar a celor care doar asista la evenimentele respective.

Bullying-ul este corelat cu multiple efecte negative, inclusiv impactul asupra sanatatii mintale, a consumului de substante si a suicidului. Este important ca parintii si cadrele didactice sa inteleaga ca intimidarea poate avea atat efecte pe termen scurt, cat si pe termen lung a tuturor celor implicati. In timp ce majoritatea cercetarilor cu privire la intimidare in scoli se axeaza pe copiii si adolescentii hartuiti, este important de retinut ca si agresorii sau martorii sunt afectati tot in mod negativ. Astfel, pot exista consecinte negative psihologice, fizice si academice.

Efectele psihologice ale bullying-ului includ depresia, anxietatea, diminuarea stimei de sine, comportamente autodistructive (in special pentru fete), consum de alcool si droguri, agresiune si implicare in acte de violenta (in special pentru baieti).

In timp ce bullying-ul poate duce la probleme de sanatate mintala pentru orice copil, cei care au deja dificultati de sanatate mintala sunt chiar mai susceptibili de a fi intimidati si de a experimenta efectele negative asociate.

In plus, se observa faptul ca elevii care au fost agresati in mediul online au avut niveluri si riscuri mai mari de depresie, ganduri suicidale, ostilitate si delicventa decat cei agresati in mediul real.

Efectele fizice ale intimidarii pot fi evidente si imediate, precum ranile suferite in urma unei agresiuni fizice. Cu toate acestea, stresul continuu corelat cu hartuirea poate duce, de asemenea, la probleme fizice in timp. De exemplu, un copil hartuit poate dezvolta tulburari de somn, dureri de cap, dureri gastrice, palpitatii, ameteli, dureri cronice si chiar fenomene de somatizare.

Trairea frecventa a unor agresiuni poate afecta sistemul imunitar si poate afecta nivelurile de cortizol, un hormon asociat cu nivelurile crescute de stres. In plus, studiile imagistice au aratat ca activitatea creierului poate fi afectata de intimidare, lucru ce poate ajuta la explicarea comportamentelor regasite la copiii hartuiti.

Cercetarile au constatat ca intimidarea poate avea un impact negativ chiar si asupra rezultatelor la invatatura. Astfel, copiii hartuiti pot avea note mai mici, lucruri observate de la nivelul gradinitei si pana la finalul liceului.

In ceea ce priveste efectele resimtite de copiii care agreseaza si copiii care asista la agresiuni, cercetatorii sunt nevoiti sa mai realizeze anumite studii pentru a avea rezultate mai exacte. Totusi, studiile efectuate indica rezultate diferite in functie de situatie. De exemplu, rezultatele sunt diferite in cazul copiilor ce au sustinut agresorul sau a celor care au aparat victima.

De asemenea, sunt importante si motivele pentru care unii copii au intervenit sau nu in agresiune. In orice caz, s-a constatat faptul ca martorii pot prezenta anxietate si temeri de repersalii, iar agresorii pot avea un risc mai mare de comportamente violente la varsta adulta. Abuzul de alcool si de droguri in adolescenta reprezinta alte efecte ce pot fi resimtite de elevii agresori.

Rolul parintilor.

Parintii joaca un rol extrem de important in ceea ce priveste fenomenul de bullying. Daca un copil este agresat, acesta are nevoie de indrumare, dragoste si sprijin din partea parintilor. De asemenea, parintii copiilor agresati trebuie sa ia masuri pentru a preveni agresiunile urmatoare.

In primul rand, parintii trebuie sa fie atenti la anumite semne ce ar putea indica agresiunile fizice sau psihice. De exemplu, parintii pot observa echimoze si zgarieturi sau pot observa sentimente de

tristete, lipsa dorintei de a merge la scoala, lipsa prietenilor si scaderea randamentului scolar.
Parintii trebuie sa reprezinta un exemplu pentru copii. Ei trebuie sa le arate acestora cum sa isi trateze colegii, facand acelasi lucru cu oamenii din jur. Este important de observat faptul ca parintii reprezinta exemple pentru copii chiar si in mediul online. In plus, copiii doresc sa fie ascultati deschis si calm, iar parintii trebuie sa le acorde aceasta sansa.
Parintii trebuie sa le spuna copiilor ca ii cred, ca sunt bucurosi ca acestia le impartasesc suferintele lor si ca doresc sa ii ajute cat mai mult. Astfel, comunicarea reprezinta un element important prin care parintii pot detecta problemele avute de copiii lor si prin care ii pot ajuta.

Ce este de facut?

Pentru a stopa fenomenul de bullying, acesta trebuie sa fie inteles cat mai bine de copii. Copiii care stiu ce este intimidarea si hartuirea pot sa le identifice mai bine. Astfel, acestia pot vorbi mai usor despre bullying daca acesta li se intampla lor sau altora. De asemenea, copiii trebuie sa cunoasca anumite modalitati prin care sa fie in siguranta fata de bullying, dar si metode prin care sa solicite si sa obtina ajutor.
Copiii trebuie sa discute cu un adult de incredere atunci cand sunt supusi fenomenului de bullying sau cand observa ca un alt copil este supus acestuia. Adultii pot oferi confort, sprijin si sfaturi, chiar daca nu pot rezolva problema in mod direct. Elevii trebuie incurajati sa raporteze intimidarea ori de cate ori o observa.

Copiii ce agreseaza trebuie educati cu privire la comportamentul lor daunator, iar cei agresati trebuie sa invete sa puna punct agresiunilor in mod adecvat. In orice caz, strategiile utilizate trebuie sa fie lipsite de violenta si trebuie sa ofere siguranta ambelor parti.

Bibliografie:

1. How to talk to your children about bullying, https://www.unicef.org/end-violence/how-talk-your-children-about-bullying
2. School-age bullying: helping your child, https://raisin gchildren.net.au/school-age/behaviour/bullying/school-bullying-helping
3. Effects of Bullying, https://www.stopbullying.gov/at-risk/effects/index.html

Consequences of Bullying, https://www.stopbullying.gov/research-resources/consequences-of-bullying/index.html

4. How to stop bullying in schools: What works, what doesn't, https://www.today.com/parents/how-stop-bullying-schools-what-works-what-doesn-t-t159669
5. How to Prevent Bullying, https://www.stopbullying.gov/prevention/index.html

Efectele bulingului asupra copiilor, http://www.sfatulmedicului.ro/

Ce este abuzul de tip bullying în școli?

Profesor învățământ primar: Voicu Popescu Corina
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Deși se discută de ceva vreme despre abuzurile tip bullying și consecințele negative asupra elevilor ale tolerării multiplelor sale forme, acest tip de abuz nu este încă suficient cunoscut. Cu precădere în mediul rural sau orașele mici, membrii comunității școlare fie nu sunt conștienți de amploarea fenomenului, fie nu sunt suficient informați. Deși avem de puțină vreme o lege care sancționează bullying-ul, studiile organizațiilor neguvernamentale indică o creștere a solicitărilor de consiliere psihologică și juridică pentru victimele sale.

Bullyingul este un abuz psiho-emoțional și/sau fizic în care victima este copilul sau elevul, iar agresor poate fi un alt elev sau un adult, fie din mediul comunității școlare, fie din familie în sens larg, respectiv și situațiile de parteneriat sau concubinaj, și în cazul famiilor tradiționale. Notele sale caracteristice constau în caracterul intenționat, repetat și dezechilibrul de forțe între victimă și agresor.

Potrivit specialiștilor, cauzele conduitei abuzive de tip bullying rezidă într-un episod de expunere la violență, lipsa de empatie, egocentrism sau adoptarea mimetică a unor conduite de tip abuziv din familie sau din mediul de socializare primară, anume rude, prieteni, colegi de școală sau muncă. De multe ori, potrivit experților UNICEF, agresorii înșiși au fost supuși unor experiențe traumatice, fiind victimele unor abuzuri ce au determinat, mai departe, adoptarea violenței ca mijloc de defulare și exprimare, tocmai în absența consilierii psihologice la momentul abuzului. Aceasta tendință nu surprinde, întrucât cele mai mai multe abuzuri de tipy bullying rămân neraportate și conștientizarea dimensiunii fenomenului se află într-un stadiu incipient.

Abuzurile de tip bullying includ comportamente sau acțiuni de genul următor:

- Molestarea fizică sau bătaia
- Interzicerea de a participa la activități de grup
- Amenințarea de a fi dat afară din grup
- Umilirea sau a face de rușine un copil în fața grupului
- Răspândirea de zvonuri despre un alt copil
- Distrugerea lucrurilor unui copil
- Împingerea sau îmbrâncirea unui copil (fie de alt copil, fie de un grup)
- Rănirea sau lovirea ușoară a unui copil (fie de alt copil, fie de un grup)
- Interdicția adresată grupului sau unui copil ca alții să nu se joace cu un anumit copil

Această clasificare este, desigur, o simplificare a fațetelor abuzului de tip bullying. Ceea ce îngrijorează cu adevărat este mediul în care elevii percep manifestarea conduite de tip bullying:

1. 75% declară că au văzut astfel de comportamente în școala la care învață
2. Aproximativ 60% declară au văzut astfel de conduite în propria clasă.

Analizele calitative pe tema bullying-ului în comunităţi şcolare sunt îngreunate, în primul rând, de faptul că termenul ca atare este un cuvânt-valiză, ce acoperă o serie multiplă de conduite abuzive psiho-emoţionale, şi, în al doilea rând, de faptul că puţini elevi şi profesori îi cunosc semnificaţia. Cercetarea de tip focus grup a arătat însă că elevii pot identifica mai multe comportamente de tip bullying şi că acest tip de violenţă se manifestă zilnic în şcoli.

Tipologia victimelor, aşa cum a fost prezentată în urma discuţiilor din focus-grupuri, indică câteva categorii în mai mare măsură vulnerabile decât altele în faţa abuzului de tip bullying:

- Cei care au un aspect diferit
- Copiii care sunt foarte timizi

- Copiii care au o dizabilitate sau un handicap
- Copiii cu nevoi educaţionale speciale
- Copiii din medii socio-economice dezavantajate
- Copiii din mediul rural
- Copiii din R. Moldova integraţi în sistemul românesc de educaţie
- Copiii care sunt nou-veniţi în grup

De câţiva ani, câteva organizaţii ale societăţii civile s-au angajat în campanii de conştientizare şi sprijin a victimelor abuzurilor de tip bullying. Este limpede că legislaţia referitoare la drepturile copiilor şi legea educaţiei naţionale nu acoperă, nici măcar parţial, astfel de situaţii despre care aflăm că sunt tot mai frecvente în comunităţile şcolare. Pe de altă parte, Legea educaţiei naţionale a fost completată, în decembrie 2018, cu prevederi explicite care impun fiecărei şcoli o procedura de a sesiza şi a rezolva cazurile de bullying.

La nivel european, există numărul scurt 116 111, la care pot apela pentru consiliere victimele abuzurilor. În România, linia este operaţionalizată de Asociaţia Telefonul copilului, cu sprijinul Telekom România. Un kit de resurse educaţionale extrem de util privind bullyingul şi, mai ales, bullyingul online a fost dezvoltat de Asociaţia Salvaţi Copiii. Proiectul Ora de NET, iniţiat şi derulat de Salvaţii Copiii este cea mai recentă campanie civică care pune la dispoziţia managerilor şcolari, profesorilor şi elevilor un ghid ilustrat al semnificaţiilor abuzurilor de tip bullying. Prin intermediul acestui proiect, peste 10.000 de profesori şi elevi au înţeles care este amplititudinea şi gravitatea fenomenului şi, mai important, care sunt soluţiile pentru a limita expresiile acestui tip de abuz. O altă resursă educaţională, ce poate fi folosită de profesori şi manageri şcolari, este Ghidul utilizării în siguranţă a Internetului, un document aprobat de Ministerul Educaţiei Naţionale şi inclus în lista de recomandări pentru limitarea efectelor bullyingului în şcoli şi licee. De asemenea, proiectul No Bullying!, sustinut cu ajutorul Fundatiei Europene pentru Tineret a Consiliului Europei şi derulat de Asociatia Together Romania, a prezentat tinerilor de la un liceu din Câmpina cum se reacţionează la bullying şi ce soluţii au fost explorate pentru a limita participara pasivă la umilirea şi hărţuirea elevilor din şcoli şi licee.

Relevanţa diverselor forme de bullying în comunităţile şcolare este, dincolo de orice dubiu, mai cuprinzătoare decât ne putem imagina. Tiparele de comportament de hărţuire şi umilire din comunităţile şcolare evoluează ulterior în comportamente abuzive la adresa fetelor şi femeilor şi, apoi, în forme mai subtile, în tipare de conduită abuzivă la locul de muncă (mobbing, hărţuire online, hărţuire sexuală etc), indiferent dacă e vorba de sectorul public sau de sectorul privat.

Personalitatea elevului violent in contextu practicarii unui sport de performanta

Profesor: Gudan Iulian
Clubul Sportiv Școlar
Localitatea Alexandria, Județul Teleorman

Există date ce susţin că nou născuţii sunt diferiţi unul de celălalt. Diferenţele interindividuale se manifestă încă de la această vârstă. Putem identifica două categorii de influenţe în diferenţierea interindividuală:

(a) cele care ţin de temperament, şi care par a fi în cea mai mare parte înnăscute;

(b) cele ce ţin de influenţele mediului.

c)temperamentul se referă la trăsături cu o anumită bază _genetică ce moduleză gradul de

activism, energie, emoţionalitaţe, reactivitate şi sociabilitate al copilului. Aceste trăsături manifestate imediat după naştere pot rămâne relativ stabile de-a lungul vieţii, dar pot fi şi puternic influenţate de factorii de mediu. Dintre ele amintim:

- Nivelul de activism şi energie
- Adaptabilitatea la schimbare
- Reactivitate emoţională
- Orientare spre lume sau spre sine

Cu toate că factorii ereditari pot determina temperamentul iniţial al copilului, totuşi mulţi copii, pe parcursul dezvoltării lor, cunosc schimbări semnificative ale stilului de comportament. Aceste schimbări se datorează evenimentelor de _viaţă (pozitive sau negative, favorizante sau defavorizante dezvoltării), implicării speciale a părinţilor în munca cu copilul (expunerea copilului la stimuli diferiţi, interacţiuni multiple, comunicare activă), experienţelor şcolare (bogate/sărace) şi a celor sociale (recompensatorii/restrictive). Rezultă că temperamentul-nu apare ca o programare prestabilită ce determină în mod mecanicist "personalitatea, ci este un program deschis,care suportăinfluenţele factorilor de mediu.

Unul din procesele cu impact semnificativ în dezvoltarea personalităţii ; copilului îl constituie procesul de identificare. Identificarea constă în adoptarea de către copil a caracteristicilor., corivingerilor atitudinilor şi comportamentelor unor persoane semnificative. Identificarea este o consecinţă a observarii şi imitarii unui model. Cel mai frecvent, modelul îl constituie părintele, dar poate fi şi unul dintrebunici, un frate mai mare, un profesor sau o personalitate TV. Copiii preiau frecvent caracteristicile mai multor modele, pe care le selectează şi le aglutinează. Selecţia modelelor se face fie pe baza puterii pe care o deţin aceste modele, fie a prestigiului de care dispun./Copiii vor să fie asemeni modelului lor, vor acţiona şi vor trăi emoţii similare modelului. De aici decurge importanţa modului de comportament al adultului (părinte, profesor) şi mai puţin a "prelegerilor" educative pe care adultul le oferă copiilor.

Un alt moment important în dezvoltarea personalităţii îl constituie Sbânâ.ire.sC'identităţii.

Procesul de formare a identităţii este frecvent asociat cu perioada unor interogaţii ale adolescentului de genul: "Cine sunt de fapt eu?", "încotro merg?" etc. Acest tip de experienţe pot fi regăsite în încercările adolescentului de a adopta diferite roluri ale Eului. Astfel se explică modalităţile impredictibile de comportament ale adolescenţilor şi implicit inconsistenţa comportamentelor de la o zi la altaf Ceea ce la prima vedere poate semnifica aspecte negative de comportament nu sunt decât etape firești de căutare şi consolidare a identităţii de sine(Dacă la început şinele este fluctuant şi inconsistent, cu timpul devine funcţional şi confortabil. Pentru unii adolescenţi, procesul dobândirii identităţii se desfăşoară relativ calm, cu tensiuni şi conflicte minore. Pentru alţii însă, adolescenţa este o perioadă de mare confuzie, acompaniată de crize existenţiale, de conflicte puternice şi de încercarea de subminare a autorităţii (părinţi, profesori, şcoală etc). Dacă copilul observă şi imită modelele, adolescentul le caută, le experimentează, le compară şi le selectează. Pe baza modelelor, adolescentul îşi sintetizează un Eu ideal. Idealul rezultă pe baza aglutinării mai multor modele.

In concluzie, putem sublinia caracterul dinamic al dezvoltării personalităţii copilului, pornind chiar de la aspectul cel mai stabil al acesteia, temperamentul. Formarea personalităţii copilului nu este prestabilită pe baza unui program genetic inflexibil, factorii de mediu punându-şi puternic amprenta pe tot parcursul vieţii. în acest sens, vorbim de personalitate ca un proces continuu, a cărui formă, conţinut şi expresie nu se finalizează la sfârşitul adolescenţei, aşa cum se tindea să se creadă. Subiectul uman poate fi studiat şi înţeles din punct de vedere cognitiv, emoţional, comportamental şi biologic. Astfel, personalitatea poate fi definită ca un palterrreognitiv, emoţional comportamental şi biologic distinct al unei persoane care: (a) îi defineşte stilul personal şi b)îi influenţează interacţiunule cu mediul. Figura 5.1 redă sintetic interacţiunea celor patru nivele.

Activităţi interactive de prevenire a bullying-ului

Profesor: Tîrniceanu Claudia
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Activitățile propuse pot fi integrate cu ușurință în programa școlară obișnuită. În funcție de nevoi se pot folosi dintre acestea atât de multe, sau atât de puține, câte doriți. Liber se pot alege cele relevante pentru elevi ,în funcție de vârsta lor, nivelul lor de conștiență de sine, respectiv de nivelul lor de conștiență cu privire la bullying. Se pot de asemenea folosi exerciții specifice când aveți de-a face cu un caz de bullying, lipsă de politețe sau conflict pe care vreți să le discutați. Cu toate că lista nu este completă, această selecție vă poate ajuta să planificați efectuarea unui program împotriva bullying-ului în cadrul școlii .

ACTIVITĂȚILE INTERACTIVE AJUTĂ ELEVII:

● să-și consolideze conștiința de sine, conștiința față de ceilalți din grup și să dezvolte empatia;
● să identifice tipurile de bullying, să distingă între rolurile și dinamica bullying-ului într-o situație;
● să identifice impactul potențial al bullying-ului;
● să stabilească reacții eficiente și sănătoase la bullying, cu atenție pe rolul important al spectatorilor observatori;
● să utilizeze deprinderi de cerere de ajutor, prevenire și intervenție pentru a gestiona bullying-ului;
● să reducă incidentele de absenteism și bullying;
● să sprijine și să lucreze în vederea creerii unui climat neviolent, favorabil incluziunii și pozitiv la nivelul întregii școli.

La fel cum fenomenul de bullying apare ca un model în cadrul școlii, climatul social al grupului poate fi eficient în înlocuirea bullying-ului cu o dinamică pozitivă și cu clădirea unor relații. Munca elevilor în grup nu doar încurajează majoritatea pasivă să-și înceteze atitudinea de acceptare tacită a fenomenului de bullying, ci și să susțină victimele în mod activ și să reducă efectele violenței.

O GAMĂ DE METODE DE FACILITARE PARTICIPATIVĂ CONTRIBUIE LA INTENSIFICAREA EXPERIENȚEI DE ÎMPĂRTĂȘIRE ȘI REFLECȚIE

Cerc. Activitățile vor fi cele mai eficiente dacă sunt efectuate în timp ce studenții sunt așezați în cerc. Acest cadru îi ajută să-și asculte partenerii și să se concentreze mai bine pe subiectul de discuție, întărind empatia. Una din modalitățile elementare în care oamenii crează legături este să se uite pur și simplu unul la fața celuilalt în timp ce vorbesc. Prin aranjarea scaunelor în cerc, vă puteți încuraja elevii să exerseze ascultarea activă, uitându-se la persoana care vorbește. Îndrumați-i să se uite de jur împrejur în cerc când este rândul lor să vorbească și să aștepte până când toți se uită la ei.

Minge. Pentru unele sesiuni recomandăm să aveți o minge la îndemână. Folosiți-o ca „obiect care vorbește” pe care îl dați mai departe în cerc în timp ce conduceți activitățile. Elevul care are mingea este singurul care poate vorbi. După ce acesta a terminat de vorbit, mingea se dă mai departe persoanei următoare.

Reguli de bază. Este important ca la începutul fiecărei activități să ne întoarcem la regulile de bază.

ACTIVITĂȚI DE ÎNCĂLZIRE/ENERGIZANTE. Acestea sunt jocuri utile care pot oferi un raport bun în cadrul clasei/grupului la început sau să ofere o scurtă pauză în timpul activității, când nivelul de energie este scăzut. Acestea ajută elevii să se relaxeze, să se distreze și să restabilească legăturile dintre ei. Întrebațivă și elevii dacă vor să împărtășească și ei ceva cu grupul. Mai jos aveți câteva exemple:

1. SALATA DE FRUCTE: Împărțiți elevii într-un număr egal de trei sau patru fructe (de ex., portocale, căpșuni și banane). Pe urmă se așează în cerc, cu un voluntar care stă în picioare în

mijloc. Strigați numele unui fruct, „portocale” și toate portocalele trebuie să-și schimbe locurile între ele. Persoana care stă în mijloc încearcă să ocupe unul din locurile libere, lăsând o altă persoană fără loc. Această nouă persoană din cerc strigă un alt fruct și jocul continuă. O rundă de salată de fructe înseamnă că toți jucătorii trebuie să-și schimbe locul.

2. SCHIMBĂ LOCUL: Aranjați scaunele într-un cerc mare și fiecare jucător trebuie să se așeze, cu excepția unuia care stă în mijlocul cercului. Cel care stă în cerc începe jocul cu o afirmație, cum ar fi: „Toți cei care poartă șosete albe ...”, după care toți cei care poartă șosete albe trebuie să se ridice în picioare și să facă schimb de locuri (nu este permis să se așeze pe scaunul din stânga sau dreapta lor). Persoana care a început jocul încearcă să se așeze, lăsând pe cineva în mijlocul cercului, care preia acum conducerea jocului cu o nouă afirmație „Toți cei care ...” și continuă jocul.

3. SCAUNE MUZICALE: Jucați jocul într-un cerc de scaune orientate spre exteriorul cercului. Să aveți muzica pregătită. Numărul scaunelor trebuie să fie cu unul mai mic decât numărul elevilor participanți la joc. Pe măsură ce muzica cântă în fundal, elevii se pot plimba, pot dansa în jurul cercului de scaune. Când se oprește muzica, fiecare jucător trebuie să-și găsească un scaun. Unul dintre elevi va rămâne fără loc și trebuie să părăsească jocul. Unul din scaune este scos din cerc și muzica pornește din nou. Pentru a accelera jocul, puteți scoate mai multe scaune. Procesul se repetă până când numai un singur elev rămâne stând pe ultimul scaun rămas, fiind declarat câștigătorul jocului.

4. CINE A ÎNCEPUT?: Așezați grupul în cerc și cereți unui voluntar să iasă din sală pentru o perioadă de timp. Pe urmă grupul alege un conducător care va iniția mișcări ale mâinilor (dat din palme, pocnit din degete, gesturi de dans, etc.) care vor fi copiate de restul jucătorilor, cu excepția voluntarului invizibil. Când se întoarce în sală, voluntarul trebuie să ghicească (are trei încercări), cine conduce jocul. Munca în grupuri mici/perechi. Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt, comunicare și evaluare (oferire de feedback). Formați grupuri noi pentru fiecare activitate.

CUM ÎMPĂRȚIM CLASA ÎN GRUPRUI MICI?

1. Puneți grupul să numere de la 1 la 4 (în funcție de numărul membrilor grupului), fiecare elev cu numărul 1, 2, 3, respectiv 4 formând câte un grup mic.

2. Folosiți bilețele colorate de hârtie – numărul bilețelelor este identic cu numărul elevi (4 culori, dacă împărțiți în patru grupuri mici). Fiecare va trage un bilețel dintr-un coș anume sau o pălărie specială. Culorile alese vor stabili cele 4 grupuri, respectiv grupul roșu, verde, etc Brainstorming. Această tehnică este des folosită într-un grup mare sau în cadru plenar, pentru a aduna rapid multe idei despre un anumit subiect, o anumită întrebare, problemă. În timpul exercițiului nimeni nu trebuie să judece răspunsurile unei alte persoane sau să aloce valori diferitelor răspunsuri. Fiecare răspuns este scris pe o coală de flipchart sau pe tablă în așa fel, încât să fie vizibil pentru întreg grupul. Exercițiul încurajează elevii să-și extindă gândirea, ideile asupra unui subiect și îi face capabili să privească subiectul respectiv din unghiuri și perspective diferite.

Discuție în grup. Discuțiile în grup scot la iveală răspunsuri și puncte de vedere ale participanților asupra unui anumit subiect și oferă multe momente de învățare pentru îmbunătățirea cunoștințelor sau corectarea dezinformărilor. Eficiența acestor discuții depinde deseori de utilizarea unor întrebări deschise, care depășesc limitele unor simple răspunsuri de „da” sau „nu” și se concentrează pe ideile, gândurile, impresiile și percepțiile individuale ale elevilor.

Studiu de caz sau Povestiri/Întâmplări. Această metodă implică prezentarea și analiza unui incident, a unei povești sau scenariu care s-a întâmplat sau se poate întâmpla. Acestea trebuie să fie simple și bazate pe fapte. Discutarea în grup a cazurilor/poveștilor permite fiecărui elev să participe activ și să se gândească, ce ar face în cazul în care problema sau situația cu provocări li s-ar întâmpla lor. Metodele studiului de caz sunt utile în dezvoltarea deprinderilor analitice, de soluționare a problemelor și luarea deciziilor.

Jocuri de rol. Jocurile de rol în clasă reprezintă o metodă eficientă pentru exersarea și modelarea

unor deprinderi noi într-un cadru sigur și de susținere. Din moment ce jocurile de rol pot fi emoționante, este foarte important să subliniem că participanții joacă rolul unor personaje și nu propria persoană. Jocurile de rol oferă posibilitatea experienței unor situații din viața reală, fără asumarea riscurilor din viața reală. Rugați voluntari să joace rolul personajelor. Învățați elevii regulile de bază pentru jocurile de rol:

1 Elevii care participă niciodată nu vor trebui să dezvăluie informații personale pe care nu vor să le împărtășească.

2 Sunt interzise contactul fizic și înjurăturile.

3 Actorii nu-și vor folosi propriile nume. Dacă elevii actori deviază sau încep să se prostească, opriți jocul de rol și aduceți-le aminte, care este scopul și regulile de bază ale acestui joc.

Bibliografie :

1. STRATEGII PENTRU O CLASĂ FĂRĂ BULLYING MANUAL PENTRU PROFESORI ȘI PERSONALUL ȘCOLAR Însoțește broșura ASCULTĂ!
2. AUTORI: Tzvetina Arsova Netzelmann, Elfriede Steffan, Marina Angelova
3. CONTRIBUȚII (în ordine alfabetică): Tracy Bell, Joyce Dreezens-Fuhrke, PhD, Iordan Iossifov, Petra Last, Kristina Nenova, Dena Popova, Miriama Somorovská, Diana Stanculeanu

Fenomenul „Bullying„ în secolul XXI

Prof. înv. primar: Mignea Simona Loredana
Școala Gimnazială Constantin Săvoiu
Localitatea Târgu Jiu, Județul Gorj

Bullying este în zilele noastre un fenomen extins în toate domeniile și afectează persoane indiferent de vârstă, categorie socială, sex, zonă geografică, etc. Exceptând violența fizică, bullying-ul verbal (ce îl include pe cel emoțional și comportamental) este deja o parte nelipsită din societatea noastră, o parte din felul nostru de a relaționa și socializa. „Supraviețuirea celui puternic” este un principiu ce se răsfrânge și relațional/social prin comportamente de dominare, intimidare, discuții contradictorii, lupte ideologice, competiție etc, fiind lucruri acceptate și considerate deja de societate ca fiind „normale”:

- La locul de muncă, prin competiție, sunt generate uneori conflicte și confruntări (directe sau indirecte), unele de intimidare, altele de dominare, excluderi sau includeri sociale selective (bazate pe anumite criterii, multe din ele subiective), etc.
- Politicienii încearcă mereu să se intimideze și să se domine reciproc, răspândesc zvonuri, atacă direct sau indirect alte persoane – și nu doar că le este permis, dar lumea chiar se așteptă de la ei să facă asta.
- Excluderea selectivă din grupuri este la ordinea zilei în cadrul organizațiilor sau a cluburilor care acceptă doar membrii lor, exclud restul persoanelor; inclusiv la nivel global se aplică astfel de excluderi – țările având cetățenii lor, excluzând astfel restul persoanelor (chiar și pe cele din imediata vecinătate, geografic vorbind), punându-le condiții stricte de relaționare, vizitare, acces sau aderare oficială la statutul de „cetățean al țării X”…

Lista cu exemple sau forme de bullying așa-zis „normal”, acceptat în cadrul societății umane poate continua la nesfârșit. Astfel, exceptând violența fizică, bullying-ul relațional nu poate fi

stopat, ci doar gestionat și limitat prin educație și cultură. El reprezintă, în fapt, o formă sau metodă de socializare competitivă folosită peste tot în lume și care ar trebui cunoscută de fiecare om, împreună cu strategiile de apărare împotriva lui.

Din acest motiv, nu-i poți spune copilului că ceilalți nu ar avea voie să facă glume pe seama lui, să genereze zvonuri, să-l intimideze sau să-l excludă dintr-un grup de prieteni de joacă… pentru că „voie" au (în sensul că nu este ilegal). Putem spune că nu este poate prea frumos sau că nu este elegant – dar asta e cu totul altceva. Copiii pot face asta, chiar dacă în esență sunt lucruri „rele" (urâte, nepoliticoase, rău intenționate) și care îi fac antipatici – cel puțin în ochii victimelor.

Exact asta i se va putea întâmpla și în „lumea reală", în afara școlii, precum și în viața lui de adult, după ce termină școala. Din acest motiv, copilul ar trebui să cunoască și să știe cum să gestioneze acest tip de interacțiune socială sau relaționare. Poate că forma (sau modul) în care este folosit bullying-ul de adulți este diferit de cel întâlnit la copii, însă fundamental comportamentele sunt similare și au același scop: dominarea, controlul sau puterea exercitate asupra altor persoane, pentru a câștiga un statut social mai bun, o imagine mai bună, beneficii materiale sau satisfacții emoționale.

Bullying-ul începe de fapt încă de la vârste de 1-2 ani, când copiii învață deja primele forme de manipulare, exasperând părinții (sau frații) prin comportamentele lor (ex. plâng pentru a obține niște beneficii, repetă zgomote atunci când observă că acestea sunt deranjante pentru ceilalți, aruncă „accidental" dar cu bună știință și repetat mâncare sau alte obiecte pe jos, etc.).

În acest fel, observăm cum toate caracteristicile fenomenului descrise de Dan Olweus (detaliate mai sus) sunt satisfăcute. Remarcăm aici în special a treia caracteristică a fenomenului – respectiv faptul că sentimentele negative (de supărare, frustrare, exasperare) ale părinților sunt percepute în mod pozitiv de copil (care se distrează și se simte foarte bine văzând efectul negativ generat și faptul că are puterea de a genera acel efect). Acest lucru este motorul sau motivația care îl determină pe copil să continue comportamentul de bullying pe o perioadă mai lungă de timp.

Cât timp? Există două variante:

1. Atâta timp cât obține satisfacție (respectiv atâta timp cât obține rezultatul dorit), sau
2. Atâta timp cât îi este permis (pentru că în cazul copiilor, acest comportament poate fi stopat ușor de părinți, care pot asuma foarte ușor statut de autoritate în fața acestuia prin pârghii specifice sau acțiuni dominante, directe).

Comportamente similare de bullying, care pornesc de la aceeași motivație, se întâmplă și între frați, între colegi de școală, între colegi de muncă, între parteneri de viață (inclusiv soț-soție). Pentru copil, însă, este primul mod de a-și exercita și antrena spiritul de dominare și competiție care provine din instinctul animalic de supraviețuire cu care orice om se naște. La început este varianta necizelată, necenzurată, needucată și nedisciplinată a acestui instinct, însă ulterior devine mai „rafinat" și mai eficient, pe măsură ce acumulează experiență. Neghidat, acest tip de comportament o poate lua însă și razna, copilul (și ulterior adultul) putând exagera și depăși orice limită de bun simț pe care o persoană ar trebui să o aibă în cadrul unei societăți moderne, ajungând practic să abuzeze de aceste „abilități".

Reversul medaliei – extrema opusă – este la fel de greșită. Spre exemplu, dacă un copil este învățat de părinți că ori de cate ori un alt elev îl jignește, face mișto de el, face glume sau îi spune/face niște lucruri urâte, singura lui soluție este să meargă să îl spună profesorului (sau unui alt factor autoritar din viața lui) și apoi acela îl va pedepsi pe „bully"/agresor pentru el (preluând astfel problema și întreaga responsabilitate a rezolvării acesteia în locul lui), atunci copilului îi va spori neîncrederea în propriile forțe și, neajustat corespunzător, un astfel de comportament (sau obișnuință) va risca, în decursul anilor, să îl lase pe acel copil total nepregătit din punct de vedere social, putându-i crea mari probleme de relaționare și socializare ca adult – rămânând în permanență o victimă și o țintă ușoară pentru alții.

Copilul trebuie să știe că nu toți oamenii vor fi drăguți cu el (sau cel puțin nu tot timpul). Viața poate fi uneori o luptă de supraviețuire, alteori o competiție acerbă pentru un statut social mai

bun, mai multă putere, mai mult control, mai mulți bani, mai multă recunoaștere (în cadrul unui grup)… Și de aceea, copiii trebuie învățați cum să gestioneze aceste situații conflictuale și SINGURI, pe măsură ce se confruntă cu ele. La început va fi vorba de lucruri simple (ex. cuvinte urâte sau glume proaste din partea colegilor), dar pe măsură ce cresc, se vor adăuga altele, până la finalul școlii putând avea practic experiență cu întreaga paletă comportamentală de tip „bully" – ceea ce este un lucru util, cu condiția să învețe cum să combată efectele negative ale fenomenului și cum să prevină sau să gestioneze eficient situațiile întâmpinate.

Veți spune probabil – „E doar un copil… cum să treacă prin atâtea încă din copilărie? E rolul meu ca părinte să îl apăr, iar la școală e rolul profesorului (și al școlii) să aibă grijă de el…" Da și nu… Există anumite responsabilități pe care atât părinții, cât și profesorii (sau școala) trebuie să și le asume (ex. educarea și ghidarea acestora – existând metode și pârghii specifice prin care aceștia pot ajuta la crearea și încurajarea unui mediu propice pentru copii și socializarea acestora, prin reguli și proceduri care să îi ghideze – de la beneficii până la sancțiuni disciplinare). Dar nu trebuie să avem așteptări și nu trebuie să tindem către o protecție de tip „bulă", în care copilul să fie ținut departe de orice „rău", pentru a fi în afara oricăror pericole. Pentru că „protejându-l" în acest fel de ceea ce va fi oricum inevitabil, problemele lui de relaționare se pot doar agrava pe măsură ce acesta crește.

Nu putem ține copiii (și ulterior adolescenții) într-o astfel de „bulă" impenetrabilă, fără a-i lăsa să intre în contact cu nimic neplăcut, rău sau incomod. Doar prin învățarea copiilor despre existența acestui fenomen și metodele de contracarare a lui, îi pregătim gradual, progresiv, pentru viață – de la situații simple în clasele primare, până la situații mai complexe (sau mai grave/dure) ulterior. Trebuie doar să îi ghidăm și să îi lăsăm să își formeze propriile experiențe, ajutându-i activ să își creeze propriul lor sistem de gestionare a acestor situații.

Studiu referitor la combaterea fenomenului de bullying în mediul școlar

Prof. înv. primar: Vintilescu Liliana Monica
Școala Gimnazială „ Mihai Viteazul "
Localitatea Craiova, Județul Dolj

Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv, intenționat, menit să provoace suferință și care implică întotdeauna un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă și se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii.

Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu dispar de la sine.

Bullying-ul este o problemă relațională care solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă din partea adulților, în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

Fenomenul „bullying" este mult mai prezent în mediu şcolar decât ne dorim. Acesta se regăseşte, în multiple forme, pe coridoarele școlii, în curte, pe străzi și, din păcate și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și poate cauza repercusiuni ireversibile asupra gradului de adaptabilitate a copilului în societate.

Specialiștii în domeniu, au identificat trei forme de comportament tip bullying:
● fizic: lovire, împingere, pocnire, ciupire, constrângerea celuilalt elev prin contact fizic;
● verbal: amenințări, tachinare, insulte, bătaie de joc, șantaj, poreclire, împrăștierea de zvonuri și minciuni;
● emoțional sau psihologic: excluderea intenționată a cuiva dintr-un grup sau activitate, manipulare, ridiculizare, agresare psihică;

Totuşi, în era vitezei, există şi un alt tip de bullying: cyber-bullying sau bullying cybernetic. Aceasta pare a fi cea mai răspândită formă de bullying, ţinând cont de puterea pe care social media o deţine în ultimii ani. Prin intermediul reţelelor de socializare, bullyingul devine mai rapid, mai cunoscut şi mai puternic. Manipularea, controlul, intimidarea, umilirea şi stricarea imaginii publice sunt doar câteva dintre scopurile cyberbullying-ului. Spre deosebire de bullying-ul tradițional, o trăsătură specifică a celui din urmă este anonimatul frecvent al agresorilor cibernetici. Mediile electronice, precum internetul, telefoanele inteligente, email-urile, Facebook-ul și alte rețele de socializare, pot genera, cu uşurinţă, acţiuni denigratoare pentru elevi şi nu numai. Aceste acţiuni pot include mesaje de intimidare, insulte, hărțuire sexuală sau ridiculizare și ocară.

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Numeroşi copii se manifestă astfel pentru a se simţi puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Dorinţa de a fi "la modă" derivă din nevoia de integrare în diferite cercuri de amici. Deseori, copiii se comportă astfel pentru a fi acceptaţi de cei cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate – ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele de viaţă personală. Mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Deşi a dobândit o amploare internaţională, comportamentul de bullying poate fi combătut prin strategii bine alese în mediul şcolar, dar şi în viaţa de zi cu zi. Primul pas îl reprezintă convingerea elevilor de a comunica orice acţiune violentă fizic sau verbal exercitată asupra lor. Adulţii, respectiv cadrele didactice, vor cunoaşte astfel situaţia cu care se confruntă şi vor acţiona în consecinţă. Cu toate acestea, copiii pot avea multe motive care îi împiedică să le spună adulților despre situațiile de bullying:

- le este rușine că au fost agresați;
- se tem de răzbunare;
- nu cred că adulții îi pot ajuta;
- au fost abuzați de adulți și cred că este ceva normal să fii abuzat;
- nu vor să fie etichetați ca „turnători"sau „trădători".

În aceste situații, adulții trebuie să intervină, pentru că multe dintre cazurile de bullying pot degenera în evenimente care nu mai pot fi gestionate și este nevoie de intervenția specialiștilor. O problemă nerezolvată poate conduce la un lanț de probleme din ce în ce mai greu de gestionat sau la gesturi extreme. Pentru a învăța cum să facă față experiențelor neplăcute, elevii au nevoie de o îndrumare corectă și clară din partea profesorilor și părinților.
În lipsa acestor îndrumări, consecinţele bullying-ului pot fi majore, precum:

1. echimoze, excoriaţii şi alte traumatisme inexplicabile;
2. obiecte personale sau vestimentare pierdute sau distruse;
3. dureri prefăcute de cap sau de stomac, frecvente înainte de a merge la şcoală;
4. schimbări în tabieturile alimentare, cum ar fi mâncatul în exces sau săritul peste mese (copiii pot veni flămânzi de la şcoală pentru că nu şi-au mâncat pachetul);
5. coşmaruri frecvente;
6. scăderea interesului pentru şcoală, fobie şcolară;
7. pierderea prietenilor sau evitarea situaţiilor sociale;
8. sentimente de neajutorare şi scăderea stimei de sine;
9. fuga de acasă, auto-mutilare sau preocupare legată de suicid.

Majoritatea strategiilor anti-bullying presupun existenţa a două principii pentru combaterea fenomenului:
1. Elevii trebuie să informeze profesorii atunci când au loc situații de bullying.
2. Pedepsirea agresorilor.
Măsurile anti-bullying din cadrul tuturor unităţilor şcolare ar trebui să vizeze următoarele aspecte şi este indicat să fie prevăzute în R.O.I.

1. Nu îi vom agresa pe colegii noștri.

2.Vom încerca să-i ajutăm pe elevii care sunt agresați.
3. Vom încerca să-i includem pe elevii care sunt excluși.
4. Dacă știm că cineva este agresat, îi vom spune unui adult din școală și unui adult de acasă.
Prevenirea fenomenului "bullying" în mediul şcolar trebuie să se refere la o serie de măsuri la nivelul şcolii, dar şi la nivelul clasei de elevi. Astfel, în primul caz – la nivelul şcolii, putem identifica câteva strategii:

- crearea unui sistem integrat de supraveghere a elevilor în școală;
- întâlniri periodice între cadre didactice, pentru dezvoltarea unor proceduri de intervenție în situaţii de bullying;
- crearea unei rețele de instituții suport;
- realizarea unor materiale de prevenire a fenomenului bullying;
- întâlniri periodice conducerea școlii – părinții reprezentanți ai claselor.

La nivelul clasei de elevi, pot fi identificate alte măsuri, precum:

- întâlniri periodice cadru didactic / diriginte – părinți – elevi;
- reguli împotriva fenomenului bullying – inserate în "regulile clasei";
- activități / discuții despre bullying la ora de dirigenţie;
- identificarea potențialelor victime şi a potențialilor agresori.

După cum se poate constata, rolul profesorului – diriginte este unul major în prevenirea, identificarea, soluţionarea situaţiilor conflictuale din clasa de elevi. Colaborarea între cadrele didactice ale şcolii şi părinţi poate "ţine în frâu" acest flagel de anvergură internaţională. Unul dintre cele mai eficiente moduri de a combate și preveni fenomenul de bullying este să oferim elevilor „înțelepciunea" de a cunoaşte cum să reacționeze față de agresori.
Astfel, colaborarea profesori – elevi se dovedeşte vitală în acest demers. În consecinţă, fenomenul bullying va dispărea repede, iar copiii vor fi mai fericiți și mai încrezători în ei înșiși, Scandalurile legate de agresivitatea din mediul şcolar sunt nişte exemple grăitoare despre cum acest fenomen poate ajunge la nişte extreme. Este de datoria noastră, fie profesori, fie părinţi, să gestionăm astfel de episoade violente şi să reuşim să reinstaurăm climatul de linişte şi pace în mediul şcolar, dar şi în familie.

Bibliografie:

1. Neamţu, C., Devianţa şcolară – Ghid de intervenţie în cazul problemelor de comportament ale elevilor, Ed.Polirom, Iaşi, 2003.
2. Roşan, A., Comportamentul violent – screening şi strategii de intervenţie, Ed. Alma Mater, Cluj – Napoca, 2009.
3. www.desfiintatirecreatiile.ro/efectele-bullying-ului

Putem preveni fenomenul intitulat bullyng ?

Profesor: Piper-Savu Cristiana
Liceul Tehnologic Virgil Madgearu
Profesor: Piper-Savu Florin
Școala Gimnazială Mihai Eminescu
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

România contemporană se confruntă cu fenomenul de bullying care afectează mai toată lumea: copii, adolescenți, tineri și adulți, fie că sunt acasă, la grădiniță sau la școală, la serviciu, printre prieteni și pe rețelele de socializare sau, și mai grav, în mass media.
Potrivit raportului Organizației Mondiale a Sănătății, la nivel european, România se situează pe locul 3 la bullying în clasamentul celor 42 de țări în care a fost investigat fenomenul.

Bullyingul este un comportament ostil între două sau mai multe persoane, intenționat, repetat de-a lungul timpului, care implică un dezechilibru de putere. Este un cuvânt care vine din limba engleză și reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, este un fenomen de excludere socială, de hărțuire, de cruzime a copiilor.
Bullyingul poate îmbrăca oricare dintre formele de mai jos sau poate fi o combinație a acestor manifestări:
• Verbale: țipete, porecle, sarcasm, insulte, jigniri;
• Fizice: palme, loviri, îmbrânciri, bătăi, distrugerea bunurilor materiale;
• Relaționale: intimidare, denigrare, izolare, amenințare, manipulare, răspândire de zvonuri cu caracter denigrator;
• Cyberbullying: trimiterea unui mesaj sau a unei imagini pe telefon sau internet pentru a denigra imaginea unei persoane;
• Mobbing: agresiune verbală și emoțională a unui grup față de un individ;
• Sociale: excludere din grup, izolarea socială, insulte cu privire la statutul social.

Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv, intenționat, menit să provoace suferință și care implică întotdeauna un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă și se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii.
Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu dispar de la sine.

Bullyigul are ca urmări scăderea încrederii în sine, depresie, somatizări diverse și chiar sinucideri. La copii putem vorbi și despre abandon școlar, scăderea rezultatelor la învățătură etc.
Fiind o problemă relațională, bullyng-ul solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă din partea adulților, în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

Cum putem preveni Bullyng-ul ?
Deși nu este nou, fenomenul este încă dificil de identificat și mai ales de prevenit, datorită miturilor și stereotipiilor și datorită lipsei de cunoștințe clare, ancorate în date empirice, dar și a deprinderilor practice de lucru cu copiii, atât de necesare prevenirii și combaterii eficiente a acestui fenomen.
Datorită apariției încă de la vârste fragede, deseori bullying-ul este trecut cu vederea și ignorat, în speranța că va trece de la sine, odată cu creșterea copiilor sau, mai grav, este acceptat ca fiind parte din etapa de dezvoltare firească a preșcolarului sau a școlarului. Efectele acestui comportament, atât asupra victimei și a agresorului cât și asupra copiilor care sunt martori la comportamentele abuzive,

sunt grave și pot fi devastatoare.
Bullying-ul este o triadă, ce lovește și în copiii neimplicați direct. Prin urmare, prevenția și intervenția în cazurile de bullying nu este doar necesară ci și obligatorie, facând parte din răspunderea noastră de profesioniști care lucrează cu copiii, răspunderea de a-i proteja pe cei pe care îi educăm și de a-i echipa cu abilități de apărare în fața acestui fenomen.

Specialiștii în psihologie spun că un aspect important este acela că agresor-victimă-martor sunt niște roluri prin care, din păcate, toți trecem pe rând, pe parcursul unei zile. Important e să începem să conștientizăm acest lucru. Posibilele victime dintr-un grup pot fi identificate cu ușurință la o observare atentă făcută de un specialist (consilier școlar, psiholog, manager hr etc). Posibilelor victime li se poate acorda suport pentru a reuși să își crească încrederea în sine și a învăța cum să facă față unor eventuale acte de bullying, se pot informa cu privire la pașii legali pe care îi pot face la nevoie și cine este persoana de suport la care pot apela. De asemenea, victimele pot învăța să își facă vocea auzită.
Foarte important de știut este faptul că inteligența emoțională este calitatea care elimină bullying-ul din viețile copiilor noștri. Cercetătorii au demonstrat că inteligența emoțională este cea care asigură succesul în viață.

De multe ori acest fenomen de bullying e greu de gestionat, uneori nici profesorii/ învățătorii nu știu ce să facă, pentru că acel copil e foarte greu de stăpânit, iar acest rol de bully este trecut sub tăcere.
Majoritatea copiilor experimentează rolul de a fi agresor, pentru că vor să vadă dacă sunt puternici, vor sa vadă ce se întâmplă când jignesc pe cineva, când îl pun la zid, ce se întâmplă cu el însuși, îi crește statusul față de prietenii lui; majoritatea copiilor trec prin perioada aceasta. Devine îngrijorător atunci când rolul unui copil este numai acela de bully.
Toți copiii sunt respinșimai mult sau mai puțin, de multe ori și noi ca adulți suntem respinși în viața noastră de adulți, și la rândul nostru am fost respinși când am fost copii.
E un lucru normal, copiii pot face față sentimentului de excludere, devine îngrijorător atunci când un copil este permanent cel respins, și atunci trebuie găsite soluții.
În funcție de gravitatea cazului măsurile trebuie luate cu seriozitate și cât mai repede, uneori este chiar necesar ca acel copil să fie mutat într-o altă școală fiindu-i imposibil de găsit o soluție în acel mediu.

Există și o soluție mai viabilă, aceea de a petrece ca părinte mai mult timp cu copilul acasă, să exerseze jocuri de putere prin care el să învețe să spună nu grupului. Un copil care are o relație bună acasă cu părinții niciodată nu va avea rolul de agresor într-un grup.
Cert este că toți copiii vor experimenta ambele roluri, și acela de agressor într-o măsură mai mică sau mai mare, și acela de copil respins. Important este ca copilul nostru să aibă prieteni și să nu aparțină niciunui din cele două roluri.

Copiii care sunt victime ale bullying-ului au nevoie de sprijinul adulţilor, în special de cel al părinților. Cu ajutorul lor copiii pot învăţa cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave.
Fiecare copil simte nevoia să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă.
Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce se poate face într-o astfel de situaţie este să învăţăm copiii cum să îşi controleze propriile reacţii, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua cu acel comportament.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:
1. Să acţioneze imediat
2. Să-i ofere credit copilul agresat
3. Să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.
Majoritatea bunelor practicilor anti-bullying sunt legate de acțiuni de creșterea gradului de conștientizare, de educare și de pregătire a tinerilor privind consecințele fenomenului bullying; majoritatea cazurilor sunt legate de diverse aspecte:

- creșterea capacității de comunicare și conectare la cei din jur,
- dezvoltarea parteneriatului,
- schimbări de politică și cercetare.

În concluzie, putem preveni bullyng-ul:

- informându-ne despre bullying și reușind să identificăm atunci când se întâmplă;
- vorbind acasă cu copiii și ceilalți membri ai familiei despre trăirile lor de peste zi. 7 din 10 elevi de generală spun că oamenii mari nu dau atenție fenomenului bullying, și prin urmare, ei nu se simt sprijiniți și protejați;
- având prieteni și învățându-i pe copii să își facă prieteni.

Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Profesor: Stoian Mariana
Școala Gimnazială „Nicolae Bădăuță„
Localitatea Zâmbreasca, Județul Teleorman

Unul din 5 copii umilește în mod repetat un alt copil la școală, iar fenomenul ia din ce în ce mai multă amploare. Atât online, cât și prin interacțiunile directe în cadrul colectivităților din care fac parte, sute de elevi trec prin experiențe traumatizante care lasă urme adânci psihoemoţional.
„Acest comportament violent reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic care poate conduce la traume și repercusiuni ireversibile asupra copilului și a modului în care acesta se adaptează la societate. Ceea ce conduce la acest comportament este în primul rând violența din mediul familial.Al doilea factor major ține de școală şi de faptul că în şcolile din România, la nivel de programă şcolară, nu avem conţinuturi pedagogice care să îi ajute pe copii să dezvolte relaţii de cooperare, de empatie, de comunicare asertivă.” (Ana-Maria Ciobanu- psiholog).

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă. Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi” decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.
Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor

situaţii.Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Bullying-ul este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele). Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

1. Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală).
2. Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).
3. Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi". În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!" (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!" ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!". Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.
4. Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De

exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri). Identificat fenomenul, este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie: să acţioneze imediat, să-i ofere credit copilului agresat, să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.

Să spune „Stop Bullying !„

Profesor pentru învățământ primar: Stoian Dănuț
Școala Gimnazială „Nicolae Bădăuță„
Localitatea Zâmbreasca, Județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind acea acțiune sau serie de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, menite să provoace disconfort fizic și/sau suferință emoțională, care implică un dezechilibru de putere între agresor și victimă, care se manifestă în mod repetat și care are ca finalitate crearea unei atmosfere ostile, umilitoare, discriminatorii sau ofensatoare la adresa victimei.

Frica, umilința, complicitatea forțată, toate acestea creează un context psiho - social vulnerabil, în care relațiile sociale sunt denaturate, iar încrederea, una dintre achizițiile esențiale ale unui elev, este fisurată și compromisă.

Consecințele psihologice în rândul copiilor victime ale bullying-ului sunt devastatoare: depresie, ideație suicidară, concept de sine negativ, anxietate, vinovăție, retragere socială etc. Totodată, consecințele negative afectează nu doar sănătatea mintală a victimelor, ci și rezultatele academice, precum și motivația de a merge la școală și de a învăța.

Copiii agresori sunt și ei expuși la riscuri mari de a manifesta, ca adolescenți și tineri, comportament antisocial și delincvent, dar și la implicarea în comiterea de infracțiuni cu caracter penal, ca adulți.

Copiii martori sunt, la rândul lor, victime tăcute, a căror dezvoltare socio-emoțională este afectată de o cultură a pasivității, fricii și vinovăției difuze, deopotrivă.

”Frica este unul dintre cele mai puternice și mai toxice sentimente. Te paralizează, te face să îți

selectezi o ierarhie de priorități dictată de nevoia de auto-apărare, punând, astfel, între paranteze nevoile reale, acelea de interacțiune socială, de afirmare și de validare socială. Iar atunci când vorbim despre fenomenul de bullying în școli, frica este sentimentul dominant. Agresorul vrea să inspire frica, iar aceasta din urmă blochează emoțional atât victima, cât și copilul martor, care va duce cu el acasă sentimentul greu de a fi fost complice tăcut. Dar prima alegere de a interveni și de a corecta situația aparține adultului: părinte, profesor, consilier, pentru că de la ei copiii vor învăța să își asume și să fie responsabili pentru ceea ce fac sau nu fac". (Gabriela Alexandrescu, Președinte Executiv Salvați Copiii România)

Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă școală din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar și în cazul celor mai ușoare forme, expunerea repetată la o experiență de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc.

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulților din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învață cum să facă față comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toți elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învățăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşurați că nu sunt ei ținta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuși să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situație este să îl învăţăm pe copil cum să își controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să își încurajeze colegii în a continua.

Copilul trebuie învățat prin joc de rol ce să își spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit: copilul poate să își spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să își pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

SEMNAL DE ALARMĂ

Dacă ești profesor și observi o situație de bullying, alegi să intervii calm, învățându-i pe copii toleranța, respectul, grija față de celălalt și curajul.

Dacă ești părinte și copilul tău este implicat într-o situație de bullying, alegi să te implici, contribuind alături de copii, părinți, școală, comunitate la crearea unui climat pozitiv bazat pe respect, grija față de celălalt, toleranță și curaj.

Dacă ești copil și observi o situație de bullying, alegi să fii curajos și să iei apărarea unui coleg, devenind astfel un Supererou.

În concluzie, un copil care este agresat trebuie să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!), să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv, să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive),să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului). Este important să evite : să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni.

Bibliografie:

1. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school. Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.
2. ”Bullying-ul în rândul copiilor – Studiu sociologic la nivel naţional”, Organizația Salvați Copiii, 2016.
3. Ultima ediție a studiului internațional al OMS, “Health Behaviour of School aged Children”/ “Comportamentele sănătoase ale copiilor de vârstă școlară” (2016)

Violența în școală

Profesor învățământ primar: Creţan Denisa
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Definirea violenței s-a dovedit a fi o încercare extrem de dificilă. Acest fapt se explică princomplexitatea fenomenului, dar și prin marea diversitate a formelor sale de manifestare. Nu înultimul rând, dificultatea a apărut și din cauza asocierii și, uneori, chiar a confundării violenței cuagrasivitatea. Specialiștii domeniului au făcut însă o serie de delimitări între cele două concepte,care se cuvin menționate.

Din păcate, deși există documente și legi care reglementează, atât la nivel global, cât și la nivel național drepturile copilului, există încă mulți copii ale căror drepturi nu le sunt pe deplin respectate, copii expuși abuzurilor, violenței, discriminării, bullying-ului, traficului de persoane, consumului de substanțe ilicite, exploatării sau altor forme de abuz. Încălcarea drepturilor copiilor se întâmplă frecvent, în diferite situații, în familie, la școală, în comunitate, pe stradă , în media etc.

Copiii trebuie să beneficieze de drepturile omului la care suntem toți îndreptățiți încă din momentul nașterii. Drepturile omului înseamnă să îi tratezi pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat, cu demnitate, egalitate, respect și se aplică tuturor, fără deosebire de origine, cetățenie, limbă, sex sau orice alt statut. Însă copiii diferă de adulți. Ei sunt vulnerabili, trebuie să se joace, sunt în proces dedezvoltare, au nevoie de drepturi speciale.Pentru toți copiii lumii, la data de 20 noiembrie 1989, O.N.U. a adoptat „Convenția cu privire la drepturile copilului” care apără și promovează drepturile copilului la nivel internațional. În România, drepturile copilului sunt reglementate prin Legea nr. 272/2004. Aceasta introduce o nouă viziune asupra copilăriei și refuză să îi vadă pe copii ca pe niște mini-cetățeni cu mini-drepturi, ci ca pe cetățeni cu drepturi depline, subliniind că drepturile copilului fac parte din categoria drepturilor omului. Legea are la bază o serie de principii, precum: principiul nediscriminării, conform căruia fiecărui copil trebuie să i se asigure toate drepturile, fără deosebire, rasă, culoare, sex, limbă, religie sau principiul interesului superior al copilului care trebuie să primeze în toate acțiunile care privesc copiii.

Un fenomen îngrijorător care reprezintă o formă gravă de încălcare a drepturilor copiilor este bullying-ul. Bullying-ul este un concept umbrelă care acoperă diferite tipuri de comportamente, stabile în timp, repetate, cel mai adesea ascunse de ochii părinților, adulților, care urmăresc să provoace suferință, care implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă, care se manifestă repetitiv, regulat într-un grup de copii, care continuă în absența unor măsuri.

Fenomenul de bullying este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curtea şcolii, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat

la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate.

Bullying-ul este un fenomen care trebuie luat foarte în serios, atît de școală, de cadrele didactice, cât și de familie, părinți, psihologi școlari. Nedepisat și nesoluționat la timp, poate avea conscințe dintre cele mai grave asupra copiilor, precum: diminuarea încrederii în sine, autoizolare, perpetuarea unui comportament violent, rezultate slabe la învăţătură, afectarea dezvoltării fizice şi psihice ulterioare, depresie, anxietate,tentative de suicid.
Este o utopie să credem că sunt școli în care fenomenul de bullying nu există. La nivelul școlii noastre, existența acestui fenomen a fost identificată în urma aplicării unor chestionare, dar și prin discuțiile purtate cu elevii, părinții sau cadrele didactice. Am luat foarte în serios această problemă și, pentru ameliorarea sau soluționarea ei, am derulat proiectul educațional “Stop bullying-ului în școala mea!” În cadrul proiectului s-au desfăşurat activităţi educative formale şi non-formale prin intermediul cărora elevii și-au putut forma competenţe şi abilităţi de viaţă care să îi ajute să convieţuiască corect, paşnic în grupurile din care fac parte, în societate: empatie, respect, colaborare, comunicare, toleranţă, non-violenţă, non-discriminare.

Bibliografie:

1.Anghel F, Liiceanu A, Săucan D, Voinea L. Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. În: Jigău M, Liceeanu A, Preoteasa L (coord.) Violenţa în şcoală. Bucuresti: Ed. Alpha MDM 2006;
2.Carney AG, Merrell KW. Bullying in schools: perspectives on understanding an preventing an international problem. School Psychology International 2001;

Motivele care stau în spatele fenomenului de bullying

Profesor: Ciopâcă Nicoleta Valentina
Școala Gimnazială Plopii Slăvitești
Localitatea Plopii slăvitești, Județul Teleorman

Bullyingul este un comportament nedorit, agresiv, în rândul copiilor de vârstă şcolară, dar care se poate menţine şi la vârsta adultă şi care implică un dezechilibru real sau perceput de putere. Este vorba de un comportament ce se repetă sau are tendinţa de a se repeta în timp.

"Pentru a fi considerat bullying, comportamentul trebuie să fie agresiv şi să includă un dezechilibru al puterii şi repetarea. Dezechilibrul puterii este valabil acelei persoane care se agaţă de puterea fizică, de accesul la informaţii considerate ca fiind jenante despre ceilalţi sau de popularitate, în scopul de a controla sau de a le face rău altora. Motivele din spatele acestor acţiuni, fie că sunt conştientizate sau nu, pot fi adânc înrădăcinate în propria dezvoltare psihică. Repetarea presupune că acele comportamente de agresiune se întâmplă des sau au potenţialul de a se întâmpla de mai multe ori", explică, pentru Adevărul, psihologul şi psihoterapeutul Erna Constantin.
Bullyingul include acţiuni cum ar fi ameninţările, răspândirea zvonurilor, atacarea persoanei, fizic sau verbal, şi excluderea acesteia din grup.
"Există trei tipuri de bullying: verbal, social şi fizic.

Cel verbal include injuriile, poreclirea cu rol de a defăima, comentariile cu tentă sexuală, sarcasmul şi ameninţările.

Bullyingul social are scopul de a păta reputaţia şi de a dezechilibra relaţiile de prietenie ale persoanei – victimă şi constă în răspândirea de zvonuri defăimătoare, pentru a-l face pe celălalt să simtă ruşine în public, sau în a le spune celorlaţi să nu dezvolte relaţii de prietenie cu persoana – victimă". Cei care cad victime acestui fenomen sunt, în general, copiii timizi, slăbuţi, care nu reuşesc să opună rezistenţă.

"Intimidarea fizică presupune lovituri, ciupituri, scuipat, împingere, distrugerea lucrurilor aflate în posesia victimei, indicarea semnelor obscene cu trimitere la persoana victimă a bullyingului. Bullyingul poate avea loc în timpul orelor de şcoală sau după orele de curs. În timp ce majoritatea cazurilor de agresiune se întâmplă în clădirea şcolii, un procent semnificativ se întâmplă şi în locuri precum spaţiile de joacă sau autobuzele şi chiar pe internet", arată psihoterapeutul. Profesorii şi părinţii sunt cei care ar trebui să intervină în stoparea acestui fenomen. "Majoritatea oamenilor ştiu că bullyingul dăunează. Deci, ce fel de copil ar face asta altora? Nu ar trebui părinţii, profesorii şi administratorii şcolii să ajungă la rădăcina motivului pentru care unii copii simt nevoia de a-i intimida pe alţii? Deşi nu există absolut nicio scuză pentru cineva să hărţuiască, să chinuiască şi să umilească o altă fiinţă umană, cei mai mulţi agresori au probleme care stau la baza acestui comportament. Pentru a-şi spori popularitatea sau puterea, agresorii îşi transferă mânia pe victimele care sunt percepute ca fiind mai slabe decât ei. Pentru a înţelege cauzele probabile comune ale agresiunii, este necesar de ştiut că victimele agresiunii: pot purta ochelari de vedere, pot fi mai puţin pupulare, pot avea dorinţa crescută de a studia şi de a avea rezultate foarte bune la şcoală, pot proveni din familii defavorizate sau pot avea un handicap sau frumuseţea lor fizică poate stârni invidia", arată specialistul. Cei care recurg la bullying simt nevoia de a deţine controlul Psihoterapeutul spune că cei care recurg la bullying pot proveni din familii disfuncţionale. "Mulţi agresori provin din familii unde există puţină afecţiune şi deschidere emoţională. Ei pot adesea să fie martori la agresivtatea părinţilor, faţă de prieteni, fraţi sau alţi membri ai familiei. Cei care recurg la bullying simt nevoia de a deţine controlul, împinşi de nevoia de putere manifestată în mod nesănătos. Practic, aceşti copii, neavând alte resurse, fie că nu le cunosc, fie că nu se consideră de fapt capabili, recurg la metode de intimidare, tocmai pentru a-şi îndeplini nevoile nesatisfăcute în mediul lor de referinţă. Unii au carenţe în ceea ce priveşte empatia şi atunci nu au capacitatea de a conştientiza ce simte victima în momentul în care este supusă unor rele tratamente". "Agresorii pot simţi plăcere în urma reacţiilor victimei" Potrivit unor studii efectuate în SUA, aproape un sfert dintre elevi sunt victime ale bullying-ului şi un procent de până la 20% afirmă că au fost iniţiatori ai unor fapte ce pot fi încadrate în acest fenomen. Deşi în Europa nu sunt identice procentele, fenomenul e şi aici unul de amploare şi se manifestă la fel. "Potrivit specialistului, sunt şi cazuri în care agresorii pot simţi plăcere în urma reacţiilor victimei şi atunci comportamentul lor se repetă. Atunci când copiii nu au capacitatea de a-şi regla emoţiile, cei mai nesemnificativi stimuli îi pot provoca şi îi pot face să reacţioneze exagerat. De exemplu, un copil poate merge nevinovat pe hol şi, accidental, se loveşte de un bully. Chiar dacă copilul îşi cere scuze, agresorul îşi poate pierde controlul şi poate împinge victima în perete". Ce poate face un copil victimă a bullyingului? Aceasta este întrebarea pe care şi-o poate pune un părinte care îşi imaginează că şi copilul lui poate cădea victimă a acestui fenomen. "Se poate uita la agresor şi să îi spună, pe cât posibil, cu voce calmă şi clară, să se oprească. De asemenea, poate încerca să râdă (chiar dacă îi este greu) pentru că râsul dezarmează. Însă, este de recomandat ieşirea din mediul perturbator, plecarea de lângă agresor şi păstrarea distanţei faţă de acesta. Ce este foarte important este faptul că, chiar dacă victimele sunt sfătuite să raporteze imediat acest comportament al agresorului şi să vorbească cu parinţii, profesorii şi alte persoane de încredere, victimele bullyingului au tendinţa de a se interioriza, fie de frica ameninţărilor primite, fie din ruşine. Această tendinţă este uşor de identificat de către părinţi. Astfel, chiar şi în cazul în care victima are tendinţa de a se interioriza, de a deveni furioasă sau de a da semne de abandon şcolar, este necesar ca părinţii să ia măsuri, în vederea monitorizării discrete şi cu respect a activităţii şi a cercului de elevi din care face parte copilul lor". "Fiind pedepsiţi, li se confirmă de fapt acea neputinţă de care tot încearcă să scape şi pot deveni la rândul lor victime"

Specialistul este de părere că părinţii sunt cei care pot insista ca şcoala să ia măsuri împotriva acestui fenomen, mai ales că bullyingul, a devenit un fel de virus care se tot transmite de la elev la elev: iniţierea şedinţelor cu părinţii, anunţarea existenţei fenomenului în şcoală, crearea şi demararea unor acţiuni de informare. "Această situaţie este serioasă şi pentru familiile acelor copii-agresori. Aceşti copii pot fi exmatriculaţi, pot dezvolta confuzii cu privire la neacceptarea lor în societate, pot ajunge să se autosaboteze în relaţiile cu ceilalţi prin faptul că fiind pedepsiţi, li se confirmă de fapt acea neputinţă de care tot încearcă să scape şi pot deveni la rândul lor victime. Lucrez cu copii victime ale bullyingului şi pot spune că este o problemă serioasă, care nu va dispărea până când părinţii şi profesorii nu vor privi în jurul lor şi nu vor acorda importanţă motivelor pentru care copiii recurg la acest fenomen. Cu ajutorul îndrumării, a resurselor şi a educaţiei, copiii pot obţine instrumentele de care au nevoie pentru a învăţa să lucreze cu problemele lor, în loc să aibă iluzia că le pot rezolva prin intimidarea altora",

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online:http://animusassociation.org/wp-content/încărcări/2014/03/ LISTENENGLISHbookwebversion2. pdf,

Strategii validate ştiinţific de prevenţie a fenomenului de bullying în şcoală

Profesor învățământ primar: Călcîea Raluca
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”,
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Pe plan internaţional, în mod sistematic, cercetările au demonstrat că fenomenul de bullying în şcoli, reprezintă o problemă serioasă de sănătate publică.

Oamenii de ştiinţă, pornind de la aceste cercetări au încercat să dezvolte şi să implementeze programe de prevenţie a comportamentelor de bullying, la nivel mondial.

Ce este bullyingul?

Bullying este un cuvântul folosit în ţările de origine anglo-saxonă, preluat ca atare, şi care se referă la comportamentul de hărţuire constantă şi de durată a unui elev sau grup de elevi, de către un alt elev sau grup de elevi, prin folosirea forţei, ameninţării cu forţa, intimidării, cu scopul menţinerii acestui dezechilibru de forţe.

„Un grup de colegi se iau tot timpul de mine, râd de faptul că port aparat dentar, îmi trimit SMS-uri în care îşi bat joc de asta...pe coridor, în pauză îmi pun porecle şi fac tot felul de gesturi şi semne, încât nu vreau să mai ies din clasă”. (Alex, clasa a IX-a)

Comportamentele de bullying implică un alt tip de agresivitate decât cel manifestat ca răspuns la anumite emoţii de disconfort (ex. când suntem furioşi sau ne este frică). Agresivitatea manifestată prin comportamentele de bullying (de intimidare, hărţuire, umilire) este proactivă deoarece nu implică factori emoţionali. Ea are un rol instrumental şi reprezintă o încercare de a

obţine ceva prin metode coercitive, prin intimidare, sarcasm, nepăsarea faţă de starea celuilalt fiind asociată cu aşteptări de succes ale comportamentului agresiv (Coie şi colab., 1999). Agresivitatea reactivă, e un comportament agresiv însoţit de furie ca răspuns la o provocare sau frustrare şi este asociată cu atribuiri ostile în cea ce priveşte intenţiile celorlalţi (Crick şi Dodge, 1996).

Violenţa în şcoală o întâlnim la tot pasul şi nu neapărat în formele ei extreme (comportamente agresive care pun în pericol viaţa altor persoane) ci într-o formă mascată, cu care elevii şi, uneori, profesorii şi părinţii, ajung să se obişnuiască şi să o accepte ca făcând parte din viaţa de şcoală.

Rezultatele studiilor de specialitate

Bulliyngul în şcoli reprezintă o problemă relaţionată cu vârsta copiilor şi până nu demult adulţii (părinţi şi profesori) priveau acestă problemă cu o atitudine relaxază de tipul „aşa sunt copiii" sau „copiii sunt copii". Tachinarea, poreclirea sunt comportamente circumscrise fenomenului de bullying care de cele mai multe ori, trec neobservate, considerându-se că fac parte dintr-un aşa-numit obişnuit pedagogic de fiecare zi. În realitate, aceste forme uşoare reprezintă stadiile incipiente ale formelor mai grave. Cazurile de violenţă din şcoală – inluzând şi formele extreme de atac armat înregistrate în şcolile americane– relevă consecinţele grave şi uneori mortale ale comportamentului de bullying.

Unul dintre pionierii şi fondatorii programelor de prevenţie privind bullyingul este dr. Olweus din Norvegia. În cartea lui din 1993, „Bullying-ul în şcoală: Ce ştim şi ce putem face", dr. Olweus identifică caracteristicile elevilor, care alcătuiesc profilul de agresor şi cele care alcătuiesc profilul de victimă.

Cum recunoaştem un copil care este sau poate deveni victimă a bullying-ului?

Are o fire liniştită şi sensibilă; Îi este teamă să mai meargă la şcoală, se plânge de dureri frecvente de cap şi de stomac pentru a evita să meargă la şcoală; Are puţini prieteni sau nu are nici unul; Pare trist şi înfricoşat; Este slab fizic sau foarte scund; Este nesigur sau lipsit de asertivitate; Are o deficienţă de auz sau alte caracteristici comportamentale şi fizice atipice; Vine de la şcoală cu hainele murdare, rupte sau cu lucrurile distruse; Prezintă vânătăi pe corp.

Comportamentele de bulling adesea, dar nu întotdeauna, îmbracă diferite forme în funcţie de gen. În cazul în care elevul care agresează este băiat profilul prezintă următoarele caracteristici: Are nevoie să se simtă puternic şi în control; Alege victimele dintre cei cărora nu le place conflictul; Obţine satisfacţie din a provoca suferinţă victimelor; Îşi motivează acţiunile, plângându-se că a fost provocat.

Tacticile cele mai des folosite de băieţi sunt: poreclirea, bătăile, luptele, deposedarea de bunuri (bani, obiecte personale), distrugerea bunurilor victimei, îmbrâncirea, lovirea, iniţierea de atacuri repetate asupra victimei.

Profilul fetelor care manifestă comportamente de bullying (agresorul este fată) se evidenţiază prin:

- manipulare
- rănirea sentimentelor
- respingere subtilă şi marginalizarea victimei

Tacticile cele mai des folosite de către fete sunt: utilizarea poreclelor, izolarea victimei ("Nu vorbiţi cu ea.") râspândirea de bârfe, răspândirea de zvonuri false.

Procesul de configurare a ciclului agresor – victimă este unul foarte complex. Deşi elevii care manifestă comportamente de bullying şi victimele lor, ocupă, în mod natural, poziţii cheie în acest proces de configurare, studiile arată că un rol foarte important îl joacă şi ceilalţi elevi (martorii).

Oamenii de ştiinţă au arătat că martorii (cei care observă) prin comportamentul pasiv (faptul că asistă fără să facă ceva, pentru a schimba situaţia) contribuie la menţinerea comportamentului agresorului. Pe de altă parte anumite mecanisme de grup, cum ar fi cel de contagiune socială şi de diluare a responsabilităţii în grup, au fost identificate ca fiind factori facilitatori în situaţiile în care mai mulţi elevi au luat parte la agresiune.

Bibliografie:
1. Olweus, D. (2004). Bullying at school: Prevalence estimation, a useful evaluation design, and a new national initiative in Norway. Association for Child Psychology and Psychiatry Occasional Papers. No. 23, pp. 5-17.
2. Olweus, D., & Limber, S. (1999). Blueprints for violence prevention: Bullying Prevention Program. Institute of Behavioral Science, University of Colorado, Boulder.
3. Solberg, M. & Olweus, D. (2003) Prevalence estimation of school bullying with the Olweus Bully/Victim Questionnaire. Aggressive Behavior. Vol 29. pp. 239-268.
4. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.

Caracteristici ale fenomenului de bullying în școală

Profesor: Niculae Antonica Constanța
Școala Gimnazială Beuca, Județul Teleorman

Nivelul ridicat de conștientizare a copiilor cu privire la impactul bullying-ului asupra victimelor: reduce sentimentele de valoare personală, izolează copilul, ar putea duce la depresie și chiar suicid.

Orice copil care este diferit de ceilalți poate deveni o țintă a bullying-ului, cu precădere: cei care au un aspect diferit (aspectul fizic a fost subliniat ca unul dintre cele mai comune motive pentru bullying), cei care au comportamente sau caracteristici diferite de ale majorității (timiditate, performanță academică, prezența unei dizabilități sau a unei nevoi educaționale speciale, prezența unui diagnostic de tulburare de sănătate mintală), cei care sunt nou veniți în grup, cei care provin dintr-un mediu socio-economic dezavantajat (inclusiv în cazul în care aceștia provin in mediul rural sau din Republica Moldova), etnia diferită etc.

Motivele din spatele comportamentului de bullying variază de la nevoia de a-i impresiona pe cei din jur până la „supraviețuirea celui mai adaptat";

A fost ușor identificată dubla postură a unora dintre copii – agresor într-un context, victimă într-un altul. Dinamica rolurilor (victimă sau agresor) este mai accentuată în cazul copiilor mai mici (ei se pot găsi cu ușurință în rolul de victimă sau de agresor, în funcție de circumstanțe). În cazul adolescenților, rolurile tind să devină mai stabile și dinamica este mai puțin accentuată.

Cea mai frecventă reacție a copiilor martori ai bullying-ului este de a rămâne spectator pasiv, nu de a interveni. Agresiunea este tratată ca un spectacol care "poate fi uneori chiar distractiv". Atunci când intervin, copiii o fac pentru a susține în cea mai mare măsură agresorul.

Bullying-ul este mai frecvent atunci când copiii au de-a face cu situații sociale noi (primul an de liceu, transferul într-o altă clasă etc.). Intrarea copiilor într-un nou grup aduce vulnerabilitate suplimentară.

Există situații în care bullying-ul este tratat într-un mod discriminatoriu: bullying-ul provenind de la copiii cu rezultate bune la învățătură este uneori puțin vizibil pentru adulți sau se sancționează într-o manieră mai blândă, în timp ce copiii cu rezultate școlare slabe sunt percepuți uneori a priori ca fiind responsabili.

Sancțiunile școlare (scăderea notei la purtare, suspendarea sau mutarea la o altă clasă, în cadrul aceleiași școli sau la o altă școală), sunt considerate de elevii de gimnaziu măsuri eficiente pentru reducerea comportamentelor de bullying, în timp ce adolescenții sunt mai degrabă pesimiști în legătură cu eficiența acestei măsuri în raport cu reducerea fenomenului.

Nici unul dintre copiii care au participat la interviurile de grup nu au știut de existența unei comisii

de combatere a violenței în școala lor. Măsurile de disciplinare sunt în legătură cu evenimente singulare și extrem de severe, cum ar fi un caz de violență fizică repetată extremă sau o acțiune de umilire severă.

- Adulții sunt descriși, în general, de către copii ca fiind toleranți față de formele psihologice și emoționale de bullying. Intervenția clasică în bullying este realizată de obicei foarte târziu, atunci când conflictul escaladează și violență fizică a avut loc

Școlile nu au o abordare comună în cazurile de bullying; unii profesori sunt mai implicați în stoparea comportamentului violent, în timp ce alții rămân pasivi („ceea ce contează este dacă profesorului îi pasă"). Unii copii au menționat că există situații când unii profesori încurajează bullying-ul sau pe agresori (umilind în mod constant unii copii). Intervențiile se concentrează pe agresor și victimă, dând puțină importanță reacției grupului de martori.

În legătură cu intervenția consilierilor școlari, cei mai mulți copii nu au reușit să identifice competențele specifice ale acestora în prevenirea/combaterea comportamentelor de bullying sau apreciază că intervenția se face numai în cazul în care profesorii trimit copiii cu probleme la cabinetul de consiliere.

În ceea ce privește intervențiile care provin de la părinți, impactul intervenției acestora poate varia: există părinți care agravează relația dintre copii (de exemplu, atunci când părinții vin la școală să-și „apere" fiul/fiica cerând explicații sau „disciplinând" copilul cu care fiul lor/fiica este în conflict) dar și alți părinți care contribuie la reducerea violenței.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online:http://animusassociation.org/wp-content/încărcări/2014/03/LISTENENGLISH bookwebversion2. pdf,

Ce poti face dacă esti victima bullying-ului?

Profesor: Cîrnaru Tanța Mirela
Școala Gimnazială „Dan Berindei„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Bullyingul este o problemă serioasă. Potrivit unui studiu efectuat în Marea Britanie, peste 40% dintre sinuciderile din rândul tinerilor mediatizate la nivel național au avut, după cât se pare, legătură și cu bullyingul.

Ce este bullyingul?

Bullyingul (din englezescul „to bully", care înseamnă a tiraniza, a intimida, a agresa, a brutaliza) nu se referă doar la agresiuni de natură fizică. Iată ce forme mai poate îmbrăca acesta:

Atacuri verbale. „Fetele pot avea o vorbire foarte agresivă", spune Celine, care are 20 de ani. „N-am să uit niciodată cum mă porecleau și ce-mi spuneau. M-au făcut să mă simt lipsită de valoare și respinsă. Aș fi preferat să-mi învinețească un ochi decât să-mi vorbească astfel".

Excludere socială. „Colegii de școală au început să mă evite", mărturisește Haley, care are 18 ani. „La prânz, se așezau la masă în așa fel încât să nu lase loc și pentru mine. Un an întreg am mâncat singură și am plâns".

Cyberbullying. „Apăsând doar câteva taste de computer, îi poți distruge cuiva reputația — sau chiar viața. Pare o exagerare, însă se poate întâmpla“, spune Daniel, care are 14 ani. Cyberbullyingul implică și trimiterea de fotografii sau mesaje compromițătoare cu ajutorul mobilului

De ce recurg unii la bullying?

Iată câteva motive:

Ei înșiși au fost cândva tiranizați. „Mă săturasem să fiu bătaia de joc a colegilor, prin urmare am început și eu să-i terorizez pe alții, ca să fiu acceptat“, recunoaște un tânăr pe nume Antonio. „Mai târziu, privind în urmă, mi-am dat seama cât de greșit mă comportasem“.

Au avut modele negative. „De multe ori, tinerii care recurg la bullying îi tratează pe alții . . . așa cum i-au văzut pe părinții lor, pe frații lor mai mari sau pe alți membri ai familiei tratându-i pe alții“, scrie Jay McGraw în cartea sa Life Strategies for Dealing With Bullies.

Au un aer de superioritate, în realitate fiind nesiguri de ei. „Copiii care îi tiranizează pe alții au un aer de superioritate, care maschează adesea răni afective adânci și un sentiment de incompetență“, afirmă Barbara Coloroso în cartea sa The Bully, the Bullied, and the Bystander.

Cine sunt țintele preferate ale agresorilor?

Singuraticii. Unii tineri cărora le lipsesc aptitudinile sociale se izolează și devin ținte ușoare ale acestor agresori.

Tinerii considerați diferiți. Unii ajung ținta bullyingului din cauza înfățișării, a rasei ori a religiei sau chiar a unei dizabilități, de fapt din cauza oricărui aspect de care un bully s-ar putea lega.

Tinerii cărora le lipsește încrederea de sine. Un bully îi observă imediat pe cei ce au o părere nativă despre propria persoană. Întrucât nu ripostează, aceștia ajung de regulă țintele preferate ale unui astfel de tiran.

Ce poți face dacă ești victima bullyingului ?

Nu reacționa. „Cei ce tiranizează vor să știe că au reușit să te facă să te simți un nimeni“, spune o tânără pe nume Kylie. „Dacă nu reacționezi, își pierd interesul“. Biblia afirmă: „Cel înțelept își păstrează spiritul calm până la capăt“

Nu răspunde cu aceeași monedă. Răzbunarea nu va face decât să agraveze problema, nu să o rezolve. Biblia sfătuiește: „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău“

Nu căuta necazul cu lumânarea. Pe cât posibil, evită oamenii și situațiile care ar putea favoriza bullyingul

Încearcă să răspunzi într-o manieră neașteptată. Biblia spune: „Un răspuns blând îndepărtează furia“

Folosește-ți umorul. Dacă un bully te face gras, ai putea pur și simplu să ridici din umeri și să zici: „Aș putea da jos câteva kilograme!“.

Pleacă. „Tăcerea arată că ești matur și că ești mai puternic decât persoana care te hărțuiește“, „Dovedești că ai stăpânire de sine, ceea ce agresorului îi lipsește“.

Clădește-ți încrederea de sine. „Agresorii observă când nu ești relaxat, spune o fată pe nume Rita, și profită de ocazie ca să distrugă și urma de încredere de sine pe care o mai ai“.

Vorbește cu cineva.

Potrivit unui sondaj, peste jumătate dintre victimele cyberbullyingului nu vorbesc cu nimeni despre ce se întâmplă, probabil din cauza rușinii (îndeosebi în cazul băieților) sau de frică să nu o pățească mai rău. Dar nu uita, tocmai pe asta mizează agresorii. Faptul de a vorbi cu cineva este primul pas spre a pune capăt coșmarului.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online:http://animusassociation.org/wp-content/încărcări/2014/03/ LISTENENGLISHbookwebversion2. Pdf,

Bullying-ul în rândul copiilor

Profesor: Cîrnaru Emilian
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

În primul rând, trebuie menționat faptul că nu există nici un cuvânt românesc pentru bullying (cuvinte cum ar fi „umilire”, „hărțuire” sunt utilizate uneori, dar acestea nu pot acoperi întregul sens a fenomenului). În plus, există o conștientizare scăzută a problemei, chiar și în rândul profesioniștilor din protecție socială sau din domeniul educațional.
Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv intenționat care:

- este menit să provoace disconfort sau durere
- implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă
- se manifestă repetitiv, regulat

Comportamentele de bullying au stabilitate crescută în timp, sunt cel mai adesea ascunse de adulți și continuă în absența unor măsuri specifice de intervenție. Spre deosebire de comportamentele de agresivitate, ce apar spontan între copii ca urmare a experimentării de emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și se elimină de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, comportamentele de bullying nu dispar de la sine. Bullying-ul este o problemă relațională ce solicită întotdeauna o soluție care implică schimbări la nivelul relațiilor între copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.
Există mai multe dimensiuni ale fenomenului de bullying:

1. bullying fizic; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: lovire, pus piedică, îmbrâncire, plesnit, distrugerea/deposedarea de obiecte personale;
2. bullying verbal; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: poreclire, insultare, tachinare, umilire, intimidare, transmitere de mesaje cu conținut homofob sau rasist;
3. bullying social, adesea ascuns, greu de identificat/recunoscut, realizat cu scopul de a distruge reputația socială a unui copil și de a-l plasa într-o situație de umilință publică; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: minciună și/sau răspândire de zvonuri, realizarea de farse cu obiectivul de a umili/crea situații stânjenitoare, încurajarea excluderii/izolării sociale, bârfa;
4. cyberbullying, ascuns sau evident; se referă la orice comportamnet de bullying mediat de tehnologie, identificat în spațiul de social media, website-uri, mesagerie etc. ; include dar nu se limitează la comportamente repetate de tip: mailuri, postări, mesaje, imagini, filme cu conținut abuziv / jignitor / ofensator; excluderea deliberată a unui copil în spațiul online; spargerea de parole ale unor conturi personale (de e-mail, FB etc.)

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a
2. intimidarea în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
3. Planuri pentru dezvoltarea sănătoasă a tineretului (2015). Olweus

Bullying-ul sau violența psihologică
-studiu de caz-

Prof. înv. primar: Desculțu Adriana
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Bullying-ul (sau violența psihologică) poate fi definit astfel: „Violența psihologică – bullying este acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, în mod constant și repetat, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane și vizează aspecte de discriminare și excludere socială, care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile personale, acțiune sau serie de acțiuni, comportamente ce se desfășoară în unitățile de învățământ și în toate spațiile destinate educației și formării profesionale.”

Sinonimele bullying-ului mai pot fi: comportament agresiv”, „comportament ostil”, „hărțuire”, „terorizare”, „umilire”, „brutalizare”, „intimidare”, „luare în derâdere”, „lovire”, „ignorare”, „excludere”, „marginalizare”.

Cauzele apariției bullying-ului

Problemele apărute sunt și oglinda dezechilibrului din familie. Familiile în care există violență oferă un mediu optim pentru formarea agresorilor. Copiii își copiază părinții, bunicii, rudele apropiate. Au modele de urmat în acest sens. Din aceste considerente, violența domestică naște agresori. Copiii agresori au învăţat că a fi puternic înseamnă ca ceilalţi să se teamă de tine. Părinţii, de multe ori, își umilesc copiii şi îi constrâng prin forţă să facă anumite lucruri, considerând astfel că ei fac educație. Alții pun presiune pe copii simțind nevoia de a demonstra că sunt ”cineva”. Îi determină astfel să devină agresori pentru a stârni admiraţia. Copilul trebuie să aibă o stimă de sine ridicată, consolidată permanent de părinţi.

Tipuri de bullying

Bullying-ul poate fi de mai multe tipuri:

- Bullying-ul fizic– acțiuni sau serie de acțiuni îndreptate asupra victimei, care se manifestă prin loviri, îmbrânceli, distrugerea obiectelor personale etc.;
- Bullying verbal– acțiunea de a insulta, tachina, umili, intimida victima;
- Bullying relațional– acțiunea de a răspândi zvonuri neadevărate, minciuni, bârfe despre victimă;
- Bullying cibernetic– acel tip de bullying mediat de tehnologie, adică care se produce prin intermediul social media, prin mesaje text, e-mail sau orice altă platformă online prin care interacționează elevii.

Cum depistăm și cum combatem fenomenul bullying?

Când un copil este etichetat, tachinat, batjocorit, îmbrâncit sau chiar lovit repetitiv, este clar că asistăm la fenomenul de bullying. Ca părinți, cel mai simplu e să-i observăm pe copiii în curtea școlii, aceasta din urmă reprezintă un micro-univers social în care copiii primesc lecții de viață în afara familiei.

Cum reacționăm?

Indiferent dacă aveți un copil agresat sau agresor, trebuie să luați atitudine. De multe ori agresorii se pot simți victime. Un copil care nu știe să se apere poate recurge la violență.

Ca părinte, puteți interveni doar în cazul propriului copil, indiferent în ce postură se află. Neavând o jurisdicție în acest sens este recomandat să apelați la sprijinul învățătoarei, dirigintelui, profesorului, consilierului școlar, directorului, polițistului de proximitate sau Direcției de Protecția Copilului de sector.

Puteți interveni cu un ton calm, împăciuitor, la început, și apelați la un specialist din cadrul școlii pentru a sta de vorbă cu fiecare copil și să identifice cauzele declanșării fenomenului de bullying.

Caracteristicile bullying-ului în școală

Bullying-ul reprezintă o formă de abuz fizic, verbal, relațional sau cibernetic. El prezintă următoarele caracteristici:

- Este săvârșit cu intenție- agresorul acționează cu intenție, cu scopul de a răni victima;
- Este săvârșit în mod constant;
- Este săvârșit în mod repetat- agresorul rănește aceeași persoană (victimă) mereu;
- Implică un dezechilibru de putere- agresorul percepe victima ca fiind o ființă vulnerabilă, slabă, care nu se poate apăra singură.

Subiectele bullying-ului în școală

O scenă tradițională de bullying este formată din doi actori: agresor și victimă. În unele cazuri, există și martori.

1. Agresorul– o persoană care abuzează de putere în scopul de a-i răni pe ceilalți. El poate fi un elev din toate ciclurile educaționale: primar, gimnazial sau liceal.

Profilul agresorului: Majoritatea celor care inițiază bullying-ul provin din familii cu o situație materială favorabilă; se impun ca lideri în clasă, în cercurile de prieteni, bucurându-se de o anumită autoritate și putere printre colegi. Agresorii sunt, de obicei, percepuți ca fiind temperamentali, încrezători și cu o emotivitate instabilă. Unii dintre ei sunt supuși violenței în familie, iar la școală, își exteriorizează energia negativă asupra celor care îi consideră inferiori.

2. Victima- o persoană sau un grup de persoane discriminate și excluse social, asupra căreia/ cărora este îndreptată acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice – bullying-ul. Poate fi un elev din toate ciclurile educaționale: primar, gimnazial sau liceal.

Profilul victimei: Motivele pentru care victima este discriminată și exclusă social sunt cele enumerate în definiția legii române, adică: apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile personale.

Agresorii consideră victimele ca fiind „diferite” față de restul colegilor, adică sunt copii:

- cu nevoi speciale;
- cu probleme de sănătate;
- care circulă dintr-o localitate în alta cu mijloacele publice de transport;
- care nu au telefoane mobile, gadget-uri;
- care învață fie mai rău, fie mai bine;
- de etnie diferită decât majoritatea elevilor;
- care sunt adepții unei religii diferite decât restul colegilor;
- care au fost, în trecut, victimele violenței sexuale;
- cu orientare sexuală netradițională etc.
- 3.Martorul- o persoană care asistă sau a asistat la o acțiune de bullying.
- Profilul martorului: În funcție de implicarea martorilor, aceștia pot fi de două tipuri. În prima categorie, intră cei care încearcă să separe agresorul de victimă și anunță administrația unității de învățământ. În a doua categorie, intră martorii pasivi, care nu intervin din frica de a nu deveni și ei victime ale bullying-ului. De cele mai multe ori, martorii pasivi formează audiența agresorului, care dorește să obțină atenție și popularitate printre colegi. Mai sunt martori care instigă agresorul în executarea bullying-ului.
- Cu toate acestea, rolul martorului este esențial în oprirea bullying-ului și luarea unor măsuri

la timp de către administrația unității de învățământ.

O scenă de bullying se poate desfășura pe coridoarele școlii, în clasă, în curtea școlii. De cele mai multe ori, agresorii aleg fie un loc în care să agreseze victima la vederea tuturor, fie un loc ascuns prin școală.

Prevenirea și combaterea bullying-ului prin prisma legii române

Pentru soluționarea situațiilor celor mai problematice inclusiv bullyng-ul, potrivit Legii educației naționale nr. 1/2011, completată și modificată cu normele privitoare la bullying, atât elevii agresori, cât și victimele bullying-ului vor putea beneficia de o evaluare și o asistență psihologică adaptată nevoilor proprii. De asemenea, în cadrul centrelor județene de resurse și asistență educațională, se organizează compartimente care au ca scop crearea unui climat prielnic pentru o comunicare cât mai eficientă între școală, familie și specialiști pentru diagnosticarea și reabilitarea elevilor

Bibliografie:

1. Marshall B. Rosenberg, ,,Comunicarea non-violentă. Limbajul vieții", editura Epigraf, 2005, Chișinău.
2. Legea educației naționale nr. 1/2011;
3. https://legalup.ro/bullying-ul-sau-violenta-psihologica/
4. https://www.kidmagia.ro/utile/scoala/bullying-ul-in-scoala-cauze-efecte-masuri-de-combatere-recomandate-de-specialist?tag=consilier%20scolar

Bullying-ul in școală: agresorul, victima și martorul

Prof. înv.primar: Leonte Cameluța
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu"
Localitatea Roșiorii de Vede, județul Teleorman

În unitățile școlare, creşte, de la o zi la alta, un fenomen care promovează un comportament violent în rândul copiilor, cunoscut şi sub numele de bullying. Bullying-ul este tot mai des întâlnit în școlile din România. Iată care sunt principalii „actori" și cum îi poți recunoaște.

Ce este bullying-ul?

Dacă vorbim despre fenomenul de bullying, întâlnit tot mai des în școli, atunci în acest caz trebuie să înțelegem că „este o agresiune făcută de către un copil sau un grup de copii, către un alt copil sau grup de copii. Dar nu orice confruntare dintre copii înseamnă bullying. Este vorba, de fapt, despre o acțiune intenționată și repetată. Este un dezechilibru de forțe între cei doi actori, unul dintre ei este in poziție de putere, în timp ce un altul este cel slab. Bully-ul poate zâmbi sau să arate satisfacție, atunci când îl tachinează pe celălalt. El caută conflictul pentru a-și manifesta dominanta".

Trăim cu impresia că actori ai bullying-ul înseamnă "agresorul" și "victima" acestuia. Dar în cele mai multe situații mai există un actor: martorul/martorii.

În cazul fenomenului de bullying nu putem discuta despre „agresor" și „victima", ci mai degrabă despre „doua victime". Pentru că cel pe care îl numim „agresor", este de fapt, un copil care nu știe cum altfel să-și exprime emoțiile, iar responsabilitatea noastră, indiferent că vorbim de părinți, de profesori, de specialiști în sănatatea medicală, de reprezentanți ai mass media, este de a ne implica ți de a nu permite astfel de comportamente să fie făcute cu bună știință.

Un “agresor” nu se naște agresor

Este foarte ușor să cădem în capcana aceea, în care punem etichete: acesta este un copil „rău”, iar celălalt este un copil „bun”.

În cele mai multe situații, copilul agresiv a fost la rândul său victima unei agresiuni din partea părinților, fraților, rudelor, cadrelor didactice sau a altor adulți.

Copiii care sunt abuzati au un risc crescut de a abuza alți copii și, mai târziu în viață, au tendința să-și abuzeze propriii copii sau părinții vârstnici. Ca adulți, exista o mare probabilitate ca ei să aibă probleme fizice și emoționale.

Indicat ar fi să-l vedem pe cel care recurge la bullying cu compasiune și să înțelegem că, pedepsindu-l nu vom stopa comportamentul respectiv!

Este vorba despre un copil care trebuie să-și împlinească o nevoie. Este vorba despre o rană, o traumă, o stimă de sine scăzută.

Cum îi putem ajuta pe copiii care au tendința să agreseze?

Să le cream contexte și condiții în care ei să dialogheze cu semenii lor, cu cei pe care i-au tratat într-o maniera negativă, urmând cei 3 pași ai inteligenței emotionale: oglindire, validare si empatie.

- oglindire – „eu repet ce a spus colegul meu de clasă” (persoana care a agresat repetă ce spune celălalt despre experiența trăită)
- validare – „da, recunosc că am făcut ceva ce pentru tine a fost foarte dificil”
- empatie – identificare emoțiilor pe care le-a simțit celălalt (probabil a simțit frică, teroare, anxietate, neliniăte, nesiguranța, neîncredere etc).

Despre victimele bullying-ului

Pentru început ar fi bine să-i “identificăm” pe acei copii cu potențial „de victimă”:

- copii diferiți de ceilalți, care au anumite particularități;
- mai mici;
- de o naționalitate diferită;
- din centre de plasament,
- copiii mai corpolenți sau mai slabi;
- mai timizi;
- ce provin din familii sărace;
- cu abilități sociale mai scăzute, fără prieteni;
- nepricepuți la sport;
- considerați tocilari;
- cu dizabilități sau tulburări de sănătate mintală;
- cei care sunt considerați a fi “altfel” de către grup.

Strategii de a-i ajuta pe copiii cu poțential de “victimă”

Acasă:

- Să-i ajutăm să-și crească stima de sine;
- Să-i ajutăm să-și facă prieteni (conceptul de „peer body” – colegul „mentor” are rolul de a-l introduce pe acel copil in grupul de clasa).
- Jocurile de rol (discuțiile cu părinții făcute acasă, jocurile de rol, scenariile imaginare).

În școală:

- să-i informăm pe copii și pe părinți despre ce înseamnă bullying-ul;
- să se realizeze activități pentru dezvoltarea personală și pentru sudarea relațților între elevi (jocuri de grup, dezbateri, dialoguri deschise între colegi);
- implicarea activă a martorilor;
- implicarea consilierilor școlari etc.

Martorii la bullying

Sunt persoanele care iau parte la actul de bullying. Pot fi doar “spectatori”, pot fi “apărătorii” victimei sau “complicii”, cei care susțin agresorul , sunt elevii care experimentează sentimentul insecurității statutului în grup, de aceea stau în apropierea agresorului pentru a fi acceptați de el. Un alt motiv ce-i determină să fie complici este pentru că își doresc să evite riscul de a fi agresați si de a deveni, la rândul lor, victime.

Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Prof. înv.primar: Zopotilă Doinița Nicoleta
Școala Gimnazială Putineiu, Județul Teleorman

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.
Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi” decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.
Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Bullying-ul este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).
Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi” pentru copiii care poartă ochelari, „balenă” pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă” pentru copiii mai înalţi, „sărac” pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist” pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!”; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!”), împrăştierea de zvonuri false.
Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar

dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Ce impact are bullying-ul asupra vieţii copilului care primeşte un astfel de tratament.

Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).

Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de

tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!” ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!”. Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.

Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT
2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3. SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.

Bullying-ul

Profesor: Costea Luminița
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Localitatea Roșiori de Vede, județul Teleorman

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire.[2] Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc.[3] Se creează astfel o

stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.
Bullying-ul este o acțiune care produce injurii celorlalți efectuată în mod repetat, care se poate manifesta fizic, prin agresivitate fizică sau psihologic, prin producerea unor daune emoționale. Instrumentele acestui fenomen sunt cuvintele, acțiunile sau excluderea socială. Fenomenul de bullying poate fi inițiat de o persoană sau de un grup de persoane (mobbing), implicând un raport de putere inegal, deoarece victima, în cazul acestui fenomen nu dispune de resurse (fizice, psihologice, sociale) pentru a se apăra.[4] Victima pozează într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni pe care bully-ul le poate exploata. Victima manifestă imposibilitate de apărare și sentimente de neputință. Spectatorii (bystanders) sunt și ei persoane implicate în fenomenul de bullying, chiar dacă nu în mod direct, însă asistă la acțiune. Bullying-ul este considerat o formă de violență fizică și psihologică, o conduită intenționată care vizează producerea unor prejudicii (rănire, distrugere, daune) unor persoane (inclusiv propriei persoane), cu diferite cauze care determină noi forme de violență.

Definiție și etimologie

Termenul de „bullying” vine de la englezescul „bully”, care înseamnă bătăuș, huligan.
Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:[5]

- intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.[6]

Termenul „bullying” s-ar traduce prin „intimidare”, dar nu se rezumă doar la asta, pornește de la simpla necăjire, etichetare, batjocură, răspândire de zvonuri până la violență fizică. Comportamentul de bullying se face simțit mai ales atunci când există diferențe de ordin economic, rasial, cultural, de vârstă etc., iar copii îl învață de la adulți, copii mai mari, televizor.
Senatul României a adoptat în data de 03.12.2018 un proiect de lege (în curs de promulgare), care ar completa Legea Educației Naționale nr. 1/2011. Printre completările propuse se numără și definiția violenței psihologice, astfel:
„ Violenta psihologică – bullying este acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, în mod constant și repetat, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane și vizează aspecte de discriminare și excludere socială, care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile persoane, etc. ”

Forme ale bullying-ului:

Bullying fizic

Bullying verbal

Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Agresorul vrea să fie cel mai cool rănindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător și nu îi place să accepte regulile.[9] De cele mai multe ori nu are empatie și chiar se bucură că produce durere celorlalți. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite. Agresorul abuzează de putere pentru a-i răni pe ceilalți, deliberat și în mod repetat. Victima (persoana agresată) este copleșită de teamă. Unii elevi sunt predispuși să fie abuzați din cauză că sunt „diferiți”. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care au următoarele caracteristici:[9]

- supraponderali sau subponderali,
- au abilități sociale scăzute,
- au puțini prieteni sau nu au prieteni,

- sunt săraci sau bogați,
- au religie sau rasă diferită,
- sunt scunzi sau prea înalți,
- au slabe abilități sportive,
- sunt inteligenți, talentați,
- au dizabilități fizice,
- sunt persoane noi din grup,
- au părinți divorțați sau
- sunt pur și simplu „diferiți" de ceilalți.

Spectatorul sau martorul este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă.[9] Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv. Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii.

Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic. Manipularea, bârfa, constrângerile, criticile, minciunile, zvonurile, satirizarea, comicul exagerat adresat unei persoane sau unui grup de persoane (în clasă, în cancelarie, pe holuri, în curtea școlii etc.), diferențelor pe care acestea le prezintă (înălțime, greutate, culoarea ochilor, culoarea părului, nivel cognitiv, potențial de învățare, rasă, etnie, religie, dizabilitate, tip de familie, nivel de cultură etc.) constituie comportament de tip bullying.[3]

Bullying-ul școlar

De cele mai multe ori, băieții apelează la acte de violență, în timp ce fetele recurg la bârfă și excludere.

Cercetările de specialitate consideră câțiva factori școlari care au un rol în dezvoltarea și favorizarea comportamentului de bullying. Pepler, Craig și Connolly (1997) aseamănă interacțiunea de tip bullying cu un „dans macabru" dinamic (activ și interactiv) care se petrece între agresor și victimă.[10] Goldstein (1995) vede interacțiunile de tip agresiv ca pe un „duet" între individ și mediul social înconjurător, unde cel din urmă determină intensitatea agresivității.[11] Este subliniată încă o dată importanța contextului social în evoluția și escaladarea interacțiunii de tip bullying. Constituit pe mai multe nivele, acesta capătă forma unui „sistem social interactiv".[12] Copilul, cu rol social de elev în școală, este parte integrată a acestui sistem social în care funcționează, cu alte cuvinte, contextul social – școala ca sistem – prezintă o importanță deosebită în formarea și evoluția comportamentului de bullying.[13]

Există diferențe de gen în cadrul victimizării din școli, clar subliniate de majoritatea cercetărilor în domeniu. În acest sens, este remarcată predispoziția băieților la adoptarea unui comportament de victimizare/bullying și a unei posturi de agresor, spre deosebire de fete.[14][15] Evidențele științifice arată că fetele se implică mai mult în acțiuni de bullying indirect adoptând comportamente de răspândire de zvonuri răutăcioase, excludere socială, respingere

Comportamentul de bullying se face simțit mai ales atunci când există diferențe de ordin economic, rasial, cultural, de vârstă etc., iar copiii îl învață de la adulți, copiii mai mari, televizor.[22] În procesul de creștere, aproape fiecare copil experimentează „necăjirea" (teasing) de către cei mai mari și adulți. Poate pentru aceștia este o simplă joacă, dar, pentru copil, este un model de comunicare de la cel puternic către cel slab;[22] copilul este în plin proces de achiziții, încă nu are capacitatea de a discerne între bine și rău, încă nu poate prevedea pe termen lung consecințele faptelor sale sau ale altora, așa că interiorizează comportamentul, modelul de la cei apropiați lui și care îi asigură supraviețuirea sau din alte surse atunci când părinții săi îl acceptă prin neimplicare. Copilul învață și el să „necăjească" și, făcând acest lucru în mod repetat, comportamentul devine

„bullying” și se manifestă:

- verbal: amenințări, etichetări, batjocură;
- psihologic: izolarea victimei, răspândirea de zvonuri;
- fizic: lovire, împingere.

Victimele bullying-ului sunt adesea timide, cu stimă de sine scăzută, abilități sociale slabe, în general mai puțin puternice din punct de vedere fizic decât colegii lor;[22] agresorii îi aleg după aceste criterii tocmai pentru a se pune ei în siguranță deoarece, de obicei, aceștia nu se răzbună.[22]

Cyberbullying

Exemplu de e-mail denigrator trimis de pe un cont fictiv

Așa cum o indică și termenul, cyberbullying-ul este o formă de bullying care se manifestă prin mijlocirea tehnologiei digitale.[23][24] La rândul său, bullying-ul, încadrat între comportamentele agresive, are caracteristici proprii care îl definesc și diferențiază de alte tipuri de agresivitate. Astfel bullying-ul este 1. comportamentul agresiv; 2. repetat în timp; 3. făcut de un individ sau un grup de oameni împotriva unui individ sau grup; 4. cu intenția de a răni; 5. în condițiile unui dezechilibru de forțe între victimă(e) și agresor(i).[25] Aceleași caracteristici se regăsesc și în cyberbullying, ceea ce îi face pe unii autori să considere că ceea ce le diferențiază pe cele două, anume mediul de manifestare (față în față sau prin tehnologie digitală), nu este de natură să schimbe în mod fundamental caracteristicile fenomenului.[23] Alți autori consideră din contră că, prin mediul specific de manifestare, cyberbullying-ul capătă câteva caracteristici proprii. Astfel, pentru Grigg (2010), cerința de „dezechilibru de forțe” dintre victimă și agresor și cea a „repetiției” (actului) trebuie să fie reevaluate și reinterpretate pentru a se aplica cyberbullying-ului.[26] Astfel, vechile variabile care defineau dezechilibrul de forță din bullying tradițional, anume vârsta, sexul și puterea fizică, par să nu mai aibă relevanță în mediul electronic unde anonimitatea și distanța fizică sunt caracteristici care definesc interacțiunea dintre persoane.[26][27] Eventual, se poate accepta că în cazul cyberbullying-ului sunt necesare pentru agresor competențe sociale și digitale sporite,[28] dar deținerea acestora nu îți garantează că ești ferit de a deveni victimă a cyberbullying, așa cum, în bullying-ul tradițional, o forță fizică sporită minimiza sau chiar elimina riscul de a deveni victimă.[29]

Deși este cea mai comună denumire pentru bullying realizat prin mijlocire tehnologică, cyberbullying-ul nu este totuși singurul termen utilizat, alături de el fiind folosiți termenii de electronic bullying, online bullying, internet harassment, online social cruelty și lista ar putea continua.[30] Pentru unii autori, trecerea de la o denumire la alta se justifică prin dezvoltările tehnologice și schimbarea mediului folosit pentru agresiune.[30] Pentru alții însă, opțiunea pentru un termen este mai degrabă o problemă de alegere a celui care cuprinde cât mai multe dintre mediile prin care poate avea loc agresiunea[28] sau, în altă variantă, alegerea unui termen în defavoarea altuia să se datoreze prezenței sau nu a condițiilor mai sus menționate. Spre exemplu, Grigg (2010) pledează pentru distincția clară între cyber-agresiune și cyberbullying, primul termen nefiind limitat de condiția repetitivității, fiind astfel mai larg și cuprinzându-l pe al doilea.[26]

Cauzele bullying-ului

Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe, precum „efectul fluturelui”, la alte fenomene de bullying, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare.

Bullying-ul nu este o etapă normală a dezvoltării copiilor și adolescenților și e considerat ca fiind un fenomen ce precede comportamente agresive cu consecințe și mai grave.[31] De asemenea, bullying-ul poate contribui la crearea și menținerea unui mediu de teamă și intimidare în școală.[32] Aproape zece ani de cercetare arată că fenomenul în discuție poate afecta foarte serios funcționarea psihosocială, învățarea și sănătatea celor care îi devin victime.[33][34]

Efectele bullying-ului

Efectele bullying-ului pot fi grave, chiar fatale. Se indică faptul că persoanele, indiferent dacă sunt copii sau adulți, care sunt supuse permanent comportamentului abuziv, prezintă risc de stres, îmbolnăviri și chiar sinucidere. Victimele hărțuirii pot suferi pe termen lung probleme emoționale, probleme de comportament, probleme sociale, singurătate, depresie, anxietate, stimă de sine scăzută, o creștere a frecvenței îmbolnăvirilor.[3] În 40,10% dintre situațiile de abuz de tip bullying, copiii au expus efecte ale acestui fenomen care reprezintă riscuri majore asupra sănătății mintale a copiilor victime. Conform datelor colectate de Asociația Telefonul Copilului, cei mici simt nevoia să se izoleze, se simt singuri, se simt excluși, sau au dificultăți în relaționare cu ceilalți copii, manifestă teamă și stări de anxietate în prezența colegilor de școală în procentaj de 74,29%. De asemenea, în procentaj de 25,71%, copiii simt nevoia să se automutileze, au tentative de suicid, gânduri suicidare și doresc să abandoneze școala.[46]

Acest fenomen amplu, de cele mai multe ori, lasă urmări fizice, verbale, raționale și chiar sociale. Pe plan fizic se pot asocia de la îmbrânceli și lovituri până la mușcături, zgârieturi și vânătăi. Pe plan verbal, le putem asocia cu țipete, folosirea poreclelor, amenințări și insulte care aduc victimei o stare de anxietate și disconfort. La nivel relațional, victimele ajung să se izoleze, sau să fie intimidate și chiar manipulate ceea ce îi va afecta și social, pentru că se vor marginaliza și se vor autoexclude chiar și din situațiile unde nu sunt expuse.

Combaterea bullying-ului

La nivel internațional acest fenomen este cunoscut și studiat, însă în România există un număr foarte mic de specialiști în domeniul bullying-ului și foarte puține programe de prevenire și stopare a acestui fenomen. În a doua parte a anului 2018, Asociația Telefonul Copilului a elaborat o serie de propuneri pentru implementarea unor politici publice privind recunoașterea formală a fenomenului bullying în școli și dezvoltarea de proceduri de identificare, intervenție și soluționare a acestuia. Măsurile concrete propuse autorităților constau în: reglementarea consilierii psihologice în unitățile de învățământ, introducerea unor teme legate de bullying în curriculumul școlar în cadrul orelor de consiliere și orientare, dirigenție, ca subiecte de educație civică incluse în manualele aferente; monitorizarea audio-video a unităților de învățământ a grădinițelor, nu numai a școlilor; supravegherea video în spațiile publice din perimetrul instituțiilor de învățământ.[47] În noiembrie 2019 a fost promulgată legea care prevede interzicerea comportamentelor de tip bullying în toate unitățile de învățământ. O a doua inițiativă legislativă, rezultat al propunerilor de politică publică înaintate de Asociația Telefonul Copilului și de partenerii acesteia, care conține soluții concrete pentru preîntâmpinarea episoadelor de bullying în școli, se află în circuitul de legiferare. În decembrie 2019, Asociația Telefonul Copilului a organizat Forumul Național Anti-Bullying, primul eveniment din România dedicat dezbaterilor privind politicile publice pentru combaterea acestui fenomen în rândul copiilor.

Bibliografie:

1. Ian Langtree (9 martie 2015). „Awareness Ribbons Chart: Color & Meaning of Awareness Ribbon Causes”. Disabled World.
2. „Fenomenul "bullying". Cum îl depistăm și cum îl combatem, pentru școli mai sigure”. UNICEF. 22 octombrie 2015.
3. Iulia Durac. „Fenomenul de bullying în școală. Exemple europene de bună practică” (PDF). CJRAE-CJAP Dolj.

Violența îmblânzită prin joc

Profesor învățământ primar: Ilie Mihaela
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Roșiori de Vede, Teleorman

Este știut că bullying-ul are loc în fiecare școală, indiferent de tipul de comportament de bullying sau de scara la care fenomenul are loc, dar ce contează și ce diferă semnificativ între școli este modul în care acestea îl gestionează în practica de zi cu zi. Pentru a construi sau a crea un răspuns de succes la bullying, ajută să vă concentrați, să reflectați și să discutați modul de înțelegere a bullying-ului și atitudinile față de acesta în școala voastră. Dacă faceți acest lucru împreună cu colegii voștri, cu conducerea școlii voastre, cu elevii și părinții, veți avea astfel la dispoziție eforturi unite pentru o abordare școlară cu adevărat colaborativă. Această abordare permite angajament și vederi din unghiuri multiple, evaluând nevoile și resursele fiecărui grup angajat. Având în vedere aceste lucruri, consider că jocul îi învață pe elevi cum să depășească situațiile dificile, atunci când sunt tachinați fizic sau verbal.
Munca în grupuri mici/perechi- Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt, comunicare și evaluare (oferire de feedback). Formați grupuri noi pentru fiecare activitate. Cum împărțim clasa în grupuri mici?
1. Puneți grupul să numere de la 1 la 4 (în funcție de numărul membrilor grupului), fiecare elev cu numărul 1, 2, 3, respectiv 4 formând câte un grup mic.
2. Folosiți bilețele colorate de hârtie – numărul bilețelelor este identic cu numărul elevi (4 culori, dacă împărțiți în patru grupuri mici). Fiecare va trage un bilețel dintr-un coș anume sau o pălărie specială. Culorile alese vor stabili cele 4 grupuri, respectiv grupul roșu, verde, etc
Acestea sunt jocuri utile care pot oferi un raport bun în cadrul clasei/grupului la început sau să ofere o scurtă pauză în timpul activității, când nivelul de energie este scăzut. Acestea ajută elevii să se relaxeze, să se distreze și să restabilească legăturile dintre ei. Întrebați-vă și elevii dacă vor să împărtășească și ei ceva cu grupul.
Mai jos aveți câteva exemple:
1. SALATA DE FRUCTE: Împărțiți elevii într-un număr egal de trei sau patru fructe (de ex., portocale, căpșuni și banane). Pe urmă se așează în cerc, cu un voluntar care stă în picioare în mijloc. Strigați numele unui fruct, „portocale” și toate portocalele trebuie să-și schimbe locurile între ele. Persoana care stă în mijloc încearcă să ocupe unul din locurile libere, lăsând o altă persoană fără loc. Această nouă persoană din cerc strigă un alt fruct și jocul continuă. O rundă de salată de fructe înseamnă că toți jucătorii trebuie să-și schimbe locul.
2. SCHIMBĂ LOCUL: Aranjați scaunele într-un cerc mare și fiecare jucător trebuie să se așeze, cu excepția unuia care stă în mijlocul cercului. Cel care stă în cerc începe jocul cu o afirmație, cum ar fi: „Toți cei care poartă șosete albe ...”, după care toți cei care poartă șosete albe trebuie să se ridice în picioare și să facă schimb de locuri (nu este permis să se așeze pe scaunul din stânga sau dreapta lor). Persoana care a început jocul încearcă să se așeze, lăsând pe cineva în mijlocul cercului, care preia acum conducerea jocului cu o nouă afirmație „Toți cei care ...” și continuă jocul.
3. SCAUNE MUZICALE: Jucați jocul într-un cerc de scaune orientate spre exteriorul cercului. Să aveți muzica pregătită. Numărul scaunelor trebuie să fie cu unul mai mic decât numărul elevilor participanți la joc. Pe măsură ce muzica cântă în fundal, elevii se pot plimba, pot dansa în jurul cercului de scaune. Când se oprește muzica, fiecare jucător trebuie să-și găsească un scaun. Unul dintre elevi va rămâne fără loc și trebuie să părăsească jocul. Unul din scaune este scos din cerc și

muzica pornește din nou. Pentru a accelera jocul, puteți scoate mai multe scaune. Procesul se repetă până când numai un singur elev rămâne stând pe ultimul scaun rămas, fiind declarat câștigătorul jocului.
4. CINE A ÎNCEPUT?: Așezați grupul în cerc și cereți unui voluntar să iasă din sală pentru o perioadă de timp. Pe urmă grupul alege un conducător care va iniția mișcări ale mâinilor (dat din palme, pocnit din degete, gesturi de dans, etc.) care vor fi copiate de restul jucătorilor, cu excepția voluntarului invizibil. Când se întoarce în sală, voluntarul trebuie să ghicească (are trei încercări), cine conduce jocul.

Violența în mediul școlar

Prof. înv. primar: Parpală Daniela
Scoala Gimnaziala „Zaharia Stancu”,
Localitatea Rosiori de Vede, Județul Teleorman

Violenta este una din marile probleme ale lumii contemporane. Presa scrisa sau audiovizuala informeaza în permanenta cu privire la manifestarile diverse ale acestui fenomen. De la formele cale mai agresive, precum razboaie ori crime terifiante, batai, violuri, furturi, distrugeri de bunuri, si pâna la cele mai putin socante cum ar fi violentele verbale, toate acestea sustinute de o abundenta de imagini violente, se prezinta zilnic în fata ochilor nostri. În acest context, aparitia diferitelor forme de violenta în mediul scolar pare aproape o fatalitate si devine, adesea un lucru obisnuit, cu care semenii coexista fara mă 15115p152p ;car a se mai sesiza asupra pericolului. Termenul de violenta vine de la latinescul "vis" care înseamna "forta" si care trimite la ideea de putere, de dominatie, de utilizare a superioritatii fizice, adica a fortei asupra altuia. Eric Debarbieux , specialist în problema violentei în mediul scolar, ofera o definitie prin care este surprins ansamblul fenomenului violentei: "Violenta este dezorganizarea brutala sau continua a unui sistem personal, colectiv sau social si care se traduce printr-o pierdere a integritatii, ce poate fi fizica, psihica sau materiala. Aceasta dezorganizare poate sa opereze prin agresiune, prin utilizarea fortei, constient sau inconstient, însa poate exista si violenta doar din punctul de vedere al victimei, fara ca agresorul sa aiba intentia de a face rau." Y. A. Michaud încearca o definire mai subtila a violentei pornind de la trei categorii de factori: "Exista violenta, într-o situatie de interactiune, unul sau mai multi actori actioneaza de o maniera directa sau indirecta, masata sau distribuita, aducând prejudicii altora în grade variabile, fie în integritatea lor fizica, fie în integritatea lor morala, fie în posesiunile lor, fie în participarile lor simbolice si culturale." Sunt identificate trei elemente care surprind întelesul acestui concept:
--violenta este o situatie de interactiune (implicând unul sau mai multi actori),

- este o actiune prin care se aduc prejudicii altora (corporale, morale),
-aceste prejudicii se manifesta prin diferite modalitati (directe sau indirecte).

Istoric si cultural violenta este o notiune relativa, dependenta de codurile sociale, juridice si politice ale societatii în care se manifesta. Violenta tine mai mult de cultura, de educatie, de context, iar calificarea unui fapt ca fiind violent depinde de conventiile sociale în vigoare la momentul respectiv. Astfel multa vreme corectia fizica pe care parintii o aplicau copiilor era considerata un lucru firesc, ce face parte din actul educational. De asemenea sunt populatii, comunitati care aproape ca nu cunosc violenta, în timp ce altele se manifesta destul de violent. J. C. Chesnais subliniaza faptul ca violenta este schimbatoare, adesea insesizabila si identifica trei tipuri de violenta pe care le imagineaza în trei cercuri concentrice:

a)- violenta fizica este nucleul dur al violentei, în care sunt incluse faptele cele mai grave: omorurile voluntare sau tentativele de omor, violurile, loviturile si ranirile voluntare grave, furturile cu mâna armata sau cu uz de violenta, vatamarile corporale, tâlhariile. Cu privire la acest tip de violenta Chesnais subliniaza ca "violenta fizica este singura violenta masurabila si incontestabila. Este un prejudiciu direct, corporal, contra persoanelor. Ea are un triplu caracter: brutal, exterior si dureros. Ceea ce o de fineste este utilizarea materiala a fortei"

b)-violenta economica este aceea care afecteaza bunurile materiale (distrugeri degradari de bunuri). Chesnais crede ca ea nu poate fi cu adevarat calificata drept violenta deoarece "violenta este esentialmente un prejudiciu adus autonomiei fizice a unei persoane"

c)- violenta morala (sau simbolica) este o constructie intelectuala ce trimita la conceptul de autoritate, la modul în care se exercita raporturile în dominatie. Din punct de vedere al lui Chesnais, pentru care violenta adevarata este doar violenta fizica, a vorbi de violenta morala este "un abuz de limbaj propriu unor intelectuali occidentali, prea confortabil instalati în viata, pentru a cunoaste lumea obscura a mizeriei si a crimei"

Scoala este locul de producere si transmitere a cunoasterii, de formare a competentelor cognitive, de întelegere a sensului vietii si a lumii care ne înconjoara, de întelegere a raporturilor cu ceilalti si cu noi însine. Misiunea scolii nu este doar ce a pregatii forta de munca, ea trebuie sa profileze caractere, sa-I educe tânarului placerea de a învata, dorinta de a reusi si a face fata schimbarilor de pe piata muncii. Atunci când vorbim despre violenta scolara nu putem sa ne limitam doar la actele de violenta care cad sub incidenta legii. Violenta scolara este un fenomen mult mai larg, ce trebuie evaluat cu ajutorul altor indici. Astfel Jacques Pain prezinta doua tipuri de violenta în mediul scolar:

-violentele obiective, care sunt de ordinul penalului (crime si delicte) si asupra carora se poate interveni frontal,

-violentele subiective, care sunt violente mai subtile, de atitudine, si care afecteaza climatul scolar.

Sunt incluse aici atitudinile ostile, dispretul, umilirea, jignirea, sfidarea, lipsa de politete, absentele de la ore, refuzul de a raspunde la ore si de a participa la activitati sau ceea ce unii autori numesc atitudini antiscolare.O forma de violenta extrem de raspândita în mediile scolare este violenta verbala. Violenta verbala nu este perceputa în aceeasi maniera de elevi si de profesori. Astfel elevii o minimalizeaza în timp ce profesorii o supraevalueaza.

Violenta scolara trebuie determinata luând în calcul contextul si cultura scolara. Profesorii dintr-o scoala pot propune grile de lectura a violentei în functie de referintele lor culturale, dar si de normele interne de functionare a institutiei scolare. Violenta perturba grav mediul scolar, ea conduce la o deteriorare a climatului în scoala, afecteaza raporturile elev-elev si elev-profesor si genereaza sentimente de insecuritate, de teama, de angoasa, care influenteaza negativ dezvoltarea normala a elevului.

Bibliografie:

1. Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și

prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372.
2. Online: http://animusassociation.org/wp-content/

Efectele fenomenului de bullying asupra dezvoltării personalității copilului

Profesor învățământ primar: Cîrnaru Ancuța
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Pentru foarte mulţi copii, interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.
Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său.
Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi” decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.
Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Potrivit literaturii de specialitate, comportamentul agresiv abuziv repetitiv (bullying) este una dintre formele specifice ale violenței școlare. Deși fenomenul de bullying – „comportamentul agresiv, abuziv, repetitiv” – este o problemă la nivel internațional, care poate conduce la grave consecințe atât pe termen scurt cât și pe termen lung, atât pentru agresor, victimă cât și pentru societate, totuși această formă de manifestare a agresivității în școală este prea puțin studiată în România, fiind o problemă insuficient conștientizată și, poate, un subiect incomod.

Prof. Dr. Dan Olweus, un profesor cercetător în psihologie din Norvegia este considerat pionier pe tema bullying-ului, pe baza a aproape 40 de ani de cercetare, implementare și evaluare a programelor de prevenire (Hazelden Foundation, 2016). Definiția sa afirmă:
„Un elev este agresat atunci când el/ea este expus, în mod repetat în timp, unor acțiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi…. O acțiune negativă este situația în care o persoană provoacă intenționat, sau intenționează să provoace, durere fizică sau disconfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri.”

Fenomenul „bullying” trebuie analizat dintr-o multiplă perspectivă: din interiorul sistemului educativ preuniversitar (perspectiva elevilor, consilierilor, profesorilor) și din exteriorul mediului educativ formal(perspectiva părinților). Pentru cei mai mulți dintre subiecți, violența este o problema individualizată, izolată și contextualizată, nicidecum un fenomen generalizat la nivelul întregului sistem. Prin compararea cu servicii similare din alte ţări europene, cercetarea contribuie la crearea unei viziuni de ansamblu asupra modului de abordare a bullying-ului.
Pentru a atenua efectele acestui fenomen trebuie să mizăm atât în școală cât și în grădiniță pe implicarea consilierului școlar și realizarea unui program de intervenție personalizat, care va duce la reducerea frecvenței manifestărilor violente, victimizării și creșterea frecvenței comportamentelor

prosociale. Această intervenție trebuie să vizeze și familia știut fiind faptul că o piedică în calea unei dezvoltări reușite a copilului o pot constitui părinții, care, preocupați exagerat de latura financiară a existenței, uită elementul esențial de care are nevoie orice copil- afectivitatea.

Inconștient, unii copii sunt grav agresați de proprii părinți, care sunt de părere că doar banii pot echilibra lucrurile. Uită însă că foarte multe aspecte a căror repercusiune asupra creșterii și dezvoltării copilului sunt insignifiante, în realitate lasă cronic nesatisfăcute nevoile vitale ale acestuia. Pentru a se dezvolta armonios, copiii au nevoie de o relație foarte apropiată cu părinții și cu ceilalți membrii ai familiei. Acest lucru nu înseamnă o supraprotecție din partea părinților ci crearea premiselor de a-și dezvolta independența, de a relaționa cu ceilalți copii, familia fiind doar un sprijin, un mediator între cele două părți- copil și mediul în care trăiește.

Colaborarea echilibrată între grădiniță/ școală și familie, atunci când apare o problemă, este de natură să optimizeze demersurile făcute pentru atingerea scopului comun: diminuarea problemelor de orice natură care duc la probleme de adaptare școlară.

Bibliografie:

1. Animus Association Foundation (2016). LISTEN! What children have to tell us about bullying and safety at school
2. Baldry, A. C. (2003). Bullying in schools and exposure to domestic violence. Child Abuse and Neglect.

Cum să realizezi și să utilizezi softurilor educaționale în activitățile de prevenire și combatere a bullying-ului

Informatician: Heroiu Liana
Secretar: Chiriță Amalia
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

Din bibliografie se citeaza doua definitii ale softurilor educationale:
Softul educational reprezinta orice produs software, in orice formal (.exe sau nu) ce poate fi utilizat pe orice calculator si care reprezinla un subiect, o tema, un experiment, o lectie, un curs, o unitate de invatare etc, fiind o alternativa sau unica solutie fata de metodele educationale traditionale. (Vlada, M.)
Softul educational presupune un program de instruire si autoinstruire, care este un produs pedagogic si un program - computer, care este un produs informatic. Calitatea unui soft educational depinde, in egala masura, de valoarea lui tehnica si pedagogica.

Softul pedagogic/educational reprezinta un program informatizat, proiectat special pentru rezolvarea unor sarcini sau probleme didactice/educative prin valorificarea tehnologiilor specifice instruirii asistate de calculator. (Adascalitei, A., Brasoveanu, R., 2002)
Dezvoltarea IT&C a determinat deplasarea accentului de la procesele cognitive periferice (atentia, perceptia, incarcarea motivationala) catre procesele cognitive centrale (memoria, rationamentul, rezolvarea de probleme) si procesele noncognitive (motivatie, afectivitate). Astfel, se pot identifica trei directii de abordare ce pot servi la proiectarea softurilor educationale (directii noi in didactica), avand in centru, elevul, in concordanta cu principiile softurilor educationale.

Impartirea in pasi sau secvente de instruire mai extinse sau mai comprimate, urmate de feedback, permite parcursuri individuale prin intermediul elevului, prin dozarea timpului si a efortului, in functie de capacitatile cognitive. Datorita nivelului ridicat de interactivitate, utilizatorul poate sa-si aleaga traseul propriu in cautarea informatiilor dorite. Utilizarea meniurilor sau hyperlegaturilor este folosita pentru diferentierea sau individualizarea instruirii.
Un soft educational, utilizat in forma de organizare pe clase si lectii trebuie sa tina cont si de resursele de timp. De exemplu, lectia de autoinstruire nu trebuie sa depaseasca 20-30 min, demonstratiile. 10 min, verificarea cunostintelor nu trebuie sa dureze mai mult de 10-30 min. Depasirea acestor intervale de timp determina oboseala vizuala, scaderea atentiei, atenuarea efectului motivational, instalarea unei atitudini negative, diminuarea elementului de curiozitate.

Utilizarea unui soft educational produce modificari de comportament si de rol, mai ales in cazul profesorului. Rolul acestuia se innoieste in mod fundamental la nivelul elaborarii programului: un soft educational mobilizeaza competenta unor profesori, pedagogi, psihologi care colaboreaza cu experti (informaticieni, tehnicieni, designeri) in realizarea softului. Proiectarea unei lectii interactive de o ora solicita un efort de 100 pana la 300 de ore de proiectare didactica si a programului.

De asemenea, rolul profesorului se modifica si la nivelul managementului clasei si a lectiei: profesorul coordoneaza/dirijeaza activitatea. Etapele realizarii unui soft educational utilizat in forma de organizare pe clase si lectii:

Programarea didactica:

1. Se definesc scopul si obiectivele instructiv - educative (masurabile);
2. Se impart continuturile in pasi sau secvente de instruire;
3. Se stabilesc strategiile didactice: metode, resurse materiale, forme de organizare, posibilitati de diferentiere;
4. Se stabilesc forme de evaluare si autoevaluare.

Programarea informatica:

1. Se stabileste algoritmul programului;
2. Se identifica date de intrare, date de iesire;
3. Se scrie codul sursa (codul program);
4. Se realizeaza interfata cu utilizatorul.

Un produs informatic este un ansamblu de unitati de dialog om -calculator, in maniera logica, fiecare set de dialoguri raspunzand unui obiectiv pedagogic precis, intreg ansamblul fiind subordonat unui scop educativ.

In contextul interactiunii om-calculator, dialogul are loc intre un utilizator si sistemul de calcul, prin intermediul unei interfete. Interfata cu utilizatorul reprezinta acea parte a unui program calculator care mijloceste interactiunea dintre utilizator si masina. Comunicarea se face Prin limbaj natural, limbaje artificiale de comanda sau manipulare directa (cu meniuri, ferestre, butoane,). Se pot face diferite clasificari ale stilurilor de interactiune. O posibila grupare ale acestora, relativ la dispozitivul utilizat pentru manipularea interfetei.

De cele mai multe ori, softul educational este o combinatie de interfete, care au coduri sursa in diferite limbaje de programare si in care sunt incluse mesaje multimedia (imagini, sunete).

Bibliografie:

1. Bârză, Silviu, Bazele informaticii si noțiuni de birotică, Ed. Fundaţiei Românieі de mâine, Bucureşti, 2002

Semnele bullying-ului

Profesor: Stîngă Liliana
Școala Gimnazială „ Zaharia Stancu„
Localitatea Roșiori de Vede , Județul Teleorman

Copilul este agresat. Cum îți dai seama? Suntem cu toții conștienți de faptul că a fi hărțuit nu este un lucru banal. Agresiunea, atât cea emoțională, cât și cea fizică, nu numai că provoacă suferințe acute, ci a fost legată, conform studiilor citate de childmind.org, de probleme emoționale pe termen lung. Și mai grav este că acei copii care nu au sprijin parental puternic întâmpină cele mai serioase probleme.

Controversele apărute în grupurile de copii pot fi, uneori, simple tachinări, care fac parte din dezvoltarea socială sănătoasă a copilului și care îl ajută să crească și să-și dezvolte abilități importante de socializare și comunicare. Dar când devine tachinarea agresiune? Care sunt elementele care fac diferența?

Când există o diferență de putere: Agresiunea este făcută de cineva aflat într-o poziție de putere – aceasta putând fi sub formă de putere fizică, influență, popularitate, putere financiară, statut social – și este îndreptată spre cineva care este perceput ca fiind mai puțin puternic.

Când se repetă: Comportamentul de agresiune este un model continuu de acțiuni ostile sau abuzive îndreptate asupra copilului țintă.

Când este intenționată: Agresiunea poate avea forma unui atac fizic sau verbal, amenințări, umiliri, răspândirea de zvonuri sau excluderea unei persoane din grup.

Când provoacă un rău vizibil: Comportamentul devine agresiv atunci când afectează copilul vizat (chiar dacă efectele sunt vizibile doar pe plan psihic/emoțional).

Semnele de alarmă ale agresiunilor repetate și manifestarea lor în comportamentul victimei:

- Marginalizare, singurătate, retragere de lângă prieteni sau activități
- Plângeri fizice repetate
- Teama de a merge la școală
- Îngrijorare, supărare sau fluctuații emoționale/toane frecvente (ex. enervare ușoară)
- Tristețe cronică
- Scăderea performanței la școală
- Coșmaruri

DEZECHILIBRUL DE FORȚE. DESPRE ATITUDINE ȘI AUTOAPĂRARE.

Toți experții în domeniul „bullying” (de la psihologi, până la experți care au studiat comportamentul copiilor în situații conflictuale) sunt unanim de acord cu următorul principiu fundamental: Pentru ca o agresiune să poată avea loc, trebuie să existe un dezechilibru de forțe.

Concret, agresorul trebuie să aibă un avantaj în ceea ce privește puterea lui, reală sau percepută, față de victimă și să abuzeze de acel avantaj.

Drept urmare, rezolvarea acestei probleme, exprimată în cel mai simplu mod posibil, ar fi echilibrarea raportului de forțe dintre agresor și victimă, moment în care agresiunile nu ar mai putea avea loc. Această reechilibrare se face pe de o parte prin educarea agresorului și pe de altă parte prin abilitarea victimei (oferirea de „putere” suplimentară victimei – atât sub formă de informații/educație, precum și sub formă de unelte fizice de autoapărare). În cele ce urmează, vom detalia cea de-a doua parte, respectiv abilitarea victimei.

Exemplu: Orice părinte va fi încercat/confruntat la un moment dat cu situația în care copilul vine la el spunând

În general, și mai ales când este vorba doar de cuvinte (agresiuni verbale), părintele va fi

înclinat să-i spună pur și simplu să ignore situația (și persoana respectivă) și să nu se lase afectat… Însă dacă e vorba de mai mult de atât (și mai ales dacă nu este nici prima oară când se întâmplă), părintele își va dori mai mult de la copil și îi va spune – „Ia și tu atitudine, spune-i să înceteze… fii mai încrezător(oare) și apără-ți drepturile dacă vrei să te lase în pace…” Și cu cât problema apare la o vârstă mai mare (ex. copilul este elev la gimnaziu sau poate chiar la liceu), cu atât părintele își va dori și mai mult să-l vadă pe copil că ia atitudine, că este mai sigur pe el, mai stăpân pe situație, mai independent și mai descurcăreț.

Deseori, părinții știu (sau măcar intuiesc) faptul că ATITUDINEA este extrem de importantă. Ei și-ar dori ca propriul lor copil să fie în stare să înfrunte un agresor fără ezitare, să fie mai sigur pe el, să-și apere drepturile, să vorbească pe un ton ferm, cu încredere și determinare, să privească agresorul în ochi, menținând o postură a corpului care să transmită faptul că are încredere deplină în propriile forțe și că nu se teme de acesta.

Graficul anterior ne arată acest principiu de bază – cu cât încrederea și stima de sine sunt mai reduse, cu atât riscul de a fi agresat crește. Și invers – cu cât încrederea în sine este mai mare, cu atât riscul de a deveni o țintă a agresiunii scade.

În plus, realitatea arată că în majoritatea cazurilor nu trebuie să te lupți pentru a dovedi că te poți apăra, ci trebuie doar să fii suficient de sigur pe tine, ca să arăți/transmiți că ai fi oricând dispus să o faci (respectiv să te lupți pentru a te apăra/a-ți apăra drepturile), fără ezitare sau teamă. O astfel de atitudine poate proteja orice copil aflat într-o situație conflictuală și deseori poate evita agresiunea/atacul înainte să înceapă.

Problema este că nu poți avea așteptări de la un copil să se comporte în acest fel, să aibă încrederea necesară pentru a aborda un agresor și de a lua atitudine (măcar verbală) împotriva acestuia, fără a-i oferi suplimentar copilului și abilitățile fizice necesare pentru a se putea apăra în cazul în care agresorul decide totuși să acționeze/riposteze violent (să-l atace, să-l lovească).

În cele mai multe cazuri, un copil care nu deține „uneltele” necesare autoapărării, nu va avea nici atitudinea adecvată pentru a înfrunta un agresor. De aceea, o astfel de cerință (sau așteptare) din partea părintelui nu are sens. Este ca și când ai vrea să îl înveți pe copil să facă surfing înainte ca el să știe cum să înoate. Sau ca și când ai pune copilul să meargă de unul singur pe o scândură pe deasupra unui bazin plin cu apă, fără a-l învăța mai întâi să înoate, spunându-i că dacă doar merge încrezător, ținându-și echilibrul, totul va fi bine… Ceea ce teoretic este corect. Dar chiar dacă îl convingi pe copil să urmeze întocmai instrucțiunile date, ce te faci dacă dintr-un motiv sau altul la mijlocul drumului se intimidează, își pierde concentrarea, se dezechilibrează și cade în apă?

Se spune că atitudinea este totul. Că încrederea în sine este esențială! Corect. Dar de ce ar înfrunta copilul un agresor, dacă el știe că nu se poate apăra de unul singur și mai mult – dacă el știe că, de fapt, în realitate se teme de acesta?? (Și de ce ai vrea ca părinte să-l convingi de așa ceva, conștientizând riscurile majore la care s-ar expune?)

Nu are rost să încerci să-l faci pe copil SĂ PARĂ încrezător. Și, totodată, nu poți nici să îl faci SĂ FIE încrezător, dacă el nu se poate baza pe nimic concret în această privință, dacă el nu are nimic în spate care să-i asigure și să-i alimenteze acea încredere și siguranță de sine. Chiar dacă este un actor talentat și interpretează perfect rolul unui copil încrezător, rămâne în continuare doar un rol. Iar pentru ca rolul să fie 100% credibil, atitudinea trebuie să fie reală, AUTENTICĂ. Altfel, este doar un bluf și se bazează pe o simplă păcăleală, pe abilitatea de a transmite cât mai convingător o imagine. Unii o fac mai bine, alții mai puțin bine. Dar rămâne o imagine fabricată în mod artificial. Iar dacă agresorul nu îl crede (sau dacă nu-i pasă), iluzia de „încredere în sine” a victimei se risipește instantaneu, iar copilul riscă nu doar să fie agresat fizic cu acea ocazie, ci să își piardă și mai mult încrederea – atât în propriile forțe, cât și în părintele (sau profesorul) care l-a încurajat să se comporte în acel fel/să joace acel rol. Iar asta ar fi mult mai grav și mai greu de reparat.

În concluzie, atitudinea este o unealtă foarte utilă, dar trebuie folosită în mod responsabil. Ideal, încrederea afișată trebuie să fie reală, comparabilă cu propria abilitate de a se apăra. Pentru că oricând simpla atitudine nu va fi suficientă, copilul trebuie să fie în stare să gestioneze

corespunzător situația/atacul întâmpinat, pentru a nu păți nimic rău.

În concluzie, acel dezechilibru de forțe despre care aminteam la început, acel avantaj (real sau perceput) al agresorului asupra victimei, poate fi eliminat prin afișarea unei atitudini ce denotă o reală încredere în sine, și care împreună cu tehnicile (verbale și fizice) învățate vor balansa/reechlibra raportul forțelor din ecuație.

După părerea psihologului Izzy Kaleman (fondatorul campaniei și website-ului „Bullies2Buddies", promotorul principiului „The Golden Rule"), cel mai eficient mod de a combate și preveni fenomenul bullying este să oferim elevilor „înțelepciunea" de a ști cum să reacționeze față de agresori fără ajutorul unui adult. Atunci fenomenul bullying va ajunge să dispară, iar copiii vor fi mai fericiți și mai încrezători în ei înșiși. Pentru a-și dezvolta abilitățile sociale, copiii au nevoie să experimenteze, printre altele, și interacțiuni sociale negative, fără a fi mereu supervizați de adulți.

Majoritatea campaniilor anti-bullying din școli aplică, în special, 2 principii pentru combaterea fenomenului:

- Elevii trebuie să raporteze/informeze profesorii atunci când au loc situații de bullying.
- Agresorii trebuie să fie pedepsiți.

Deși cele două principii au la bază motivații bune, în lipsa altor soluții care să funcționeze în paralel, acestea două pot avea efect advers. Dacă fiecare caz de bullying este raportat profesorilor, va transmite elevilor ideea că nu pot face față singuri situațiilor neplăcute. Încrederea și respectul de sine ale elevilor vor fi afectate, iar elevii care informează profesorii pot fi văzuți ca trădători/turnători. În plus, în multe situații, agresorul se poate răzbuna pe cei care au informat profesorii și conflictele pot escalada… Studiile au arătat, de asemenea, că a pedepsi un copil nu poate avea rezultate pe termen lung în a-l determina să se poarte frumos.

Foarte mulți profesori au parte și ei de agresiuni verbale din partea elevilor (iar uneori, de la elevii mai mari, chiar și fizice). Modul în care profesorii reacționează însă la aceste incidente este extrem de important din două motive:

- Reacția profesorilor va fi oglindită în modul în care mulți elevi vor reacționa în astfel de cazuri.
- Dacă profesorul va reacționa greșit (agresiv/violent), elevul va urî și mai mult școala/profesorii, fiind practic încurajat să primească atenția pe care o doreşte prin comportamentul anti-social.

În schimb, dacă va reacționa în mod corect, atât agresorul, cât și elevii martori îl vor respecta pentru că vor simți că îi pasă de ei – nu doar de imaginea/reputația sa. Dacă se concentrează însă asupra cuvintelor jignitoare și ofensatoare, profesorul va oferi elevilor o armă pe care aceștia să o folosească împotriva sa.

E important ca profesorul să înțeleagă de ce elevul reacționează în acel mod și, mai important, care este scopul său, ce obține prin comportamentul afișat. Vrea atenție, putere, răzbunare, vrea să se distreze? Ar putea fi ajutat să-și atingă scopul într-un mod util?

Principii comportamentale ale adulților (profesorilor) de avut în vedere:

-nu răspundeți agresiv și nu manifestați un comportament agresiv,

-evitați să-l certați pe agresor în fața celorlalți – morala îi va oferi exact atenția pe care o caută,

-analizați incidentul cu atenție înainte de a ajunge la o concluzie,

-nu stabiliți consecințe prea repede – puteți realiza ulterior că ați greșit,

-oferiți șansa agresorilor de a realiza greșeala și de a-și cere scuze/a se împăca cu victima.

Bibliografie:

1. Animus Association Foundation (2016). LISTEN! What children have to tell us about bullying and safety at school

2. Baldry, A. C. (2003). Bullying in schools and exposure to domestic violence. Child Abuse and Neglect.

Metode de prevenire a violenței, în școală

Profesor : Stanciu Valentina
Şcoala Gimnazială "Zaharia Stancu"
Localitatea Roşiori de Vede, Județul Teleorman

Am abordat această problemă importantă pentru mediul şcolar, în cadrul proiectului "STOP BULLYING"- FIECARE COPIL CONTEAZA, mobilitate de formare profesională Erasmus+, in perioada 29 iunie-3 iulie 2019,Vasto, Italia, la cursul "Stop bullyng in educational enviroment."
În mod tradiţional, şcoala este locul de producere şi transmitere a cunoştinţelor, de formare a competenţelor cognitive, de înţelegere a sensului vieţii şi a lumii care ne înconjoară, de înţelegere a raportului cu ceilalţi şi cu noi înşine.
Şcoala trebuie să profileze caracrere, să-i educe tânărului plăcerea de a învăţa, dorinţa de a reuşi şi de a face faţă schimbărilor. Astfel, a vorbi despre violenţă acolo unde ne aşteptăm să găsim cele mai bune condiţii pentru formarea şi dezvoltarea armonioasă a personalităţii, poate părea un fapt cel puţin neverosimil. În ultimii ani, violenţa în rândul minorilor a constituit subiectul a numeroase dezbateri mediatice.
Fenomenul violenţei şcolare este extrem de complex, iar la originea lui se află o multitudine de factori. De accea, nu putem adera la concepţia conform căreia violenţa este un fapt social, iar rădăcinile şi cauzele ei trebuie căutate exclusiv în exteriorul şcolii. Şcoala însăşi poate reprezenta o sursă a unor forme de violenţă şi acest lucru trebuie luat în consideraţie în conceperea diferitelor programe de prevenire şi stăpânire a violenţei.
Şcoala este un loc unde elevii se instruiesc, învaţă, dar este un loc unde se stabilesc relaţii, se promovează modele, valori, se creează condiţii pentru dezvoltarea cognitivă, afectivă şi morală a copiilor. Clasa şcolară constituie un grup ai cărui membrii depind unii de alţii, fiind supuşi unei mişcări de influenţare reciprocă ce determină echilibrul funcţional al câmpului educaţional.
Fiecare grup cere de la membrii săi diferite forme de comportament.
Relaţia de autoritate, pe care educatorul încearcă, poate, inconştient să şi-o manifeste, influenţează şi tipul de comunicare, pe lângă multe alte frustrări, tensiuni, ostilităţi între membrii grupului:acte de agresivitate de genul: pus piedică unii altora, pişcături, împingeri, loviri, agresivitate verbală etc. A trebuit să iau decizii pe moment şi pe termen lung, dacă s-au repetat.
De obicei, aceste acte de agresivitate sunt prezente atunci când se joacă singuri, în perioada de acomodare.De aceea, a trebuit să iau anumite măsuri, ca:
-observarea atentă a comportamentului copiilor, pentru o mai bună înţelegere a cauzelor actelor de agresiviate;
-ameliorarea comunicării cu copiii ce manifestă comportamente violente şi stabilirea unor relaţii de încredere;
- discuţii cu copiii în cauză;
-detensionarea conflictelor prin abordări diverse ;
-dezvoltarea parteneriatului şcoală–familie;
-colaborarea cu specialiştii (psihologul/consilierul şcolar), în cazul actelor grave de violenţă, manifestate de la vîrsta preşcolară şi repetarea lor un timp mai îndelungat;
-planificarea de activităţi cu teme şi mijloace de realizare care sunt adecvate vîrstei şcolare, în urma cărora să desprindă singuri actele negative, dar în primul rînd pe cele pozitive;
-de la începutul anului şcolar îmi planific regulile de comportare în sala de clasă, pe holuri, la toaletă, etc.;
-de cele mai multe ori am aplanat astfel de acte de violenţă purtând discuţii, „între patru ochi", cu

şcolarii mai năstrușnici.
In general, un program de prevenire şi combatere a agresivității în rândul elevilor îşi propune câteva obiective distincte:

- prevenirea situațiilor cu potențial agresiv;
- combaterea agresivității în școală încă din faza sa incipientă;
- formarea unei culturi şcolare nonviolente;
- îmbunătățirea supravegherii elevilor în incinta şcolii şi în afara ei.

În cazul copiilor violenți am cerut ajutorul familiei, pentru a cunoaşte cauzele actelor de violenţă, dar şi ajutorul consilierului şcolar, în abordarea metodei studiului de caz.
Pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiţii şi, implicit, succesul în viaţă, e nevoie ca toţi factorii implicaţi în procesul educaţional să formeze o echipă în care fiecare ştie ce are de făcut şi îi acordă partenerului respectul şi încrederea cuvenită.

Bibliografie:

Fundația Asociației Animus (2016). ASCULTA! Ce trebuie să ne spună copiii despre bullying și siguranță la scoala. Produs în cadrul UE Daphne proiectul „Identificarea și prevenirea timpurie a intimidării în cadrul școlii, JUST / 2013 / DAP / AG / 5372. Online: http://animusassociation.org/wp-content/

Combaterea comportamentelor de tip bullying, în școală

Profesor: Roșioru Mihaela Doina
Şcoala Gimnazială "Zaharia Stancu"
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Hărțuirea (bullying-ul) în mediul școlar este o problemă gravă și trebuie recunoscută ca atare. În ultimele decenii, s-a demonstrat că hărțuirea poate avea efecte pe termen lung, cu impacte majore asupra personalitatii viitorilor adulti.

Definiția general acceptată a hărțuirii face referire la un act a) intenționat, b) repetat și c) având la bază un dezechilibru de putere între victimă și autor. (Hărțuirea online nu face obiectul acestui articol.) Hărțuirea este un fenomen pluridimensional, care necesită o întreagă gamă de răspunsuri. De exemplu, anumite aspecte ale agresiunii pot fi legate de dificultăți de vorbire și de natură lingvistică, altele de prejudecăți societale legate de minoritățile etnice sau comunitatea

Școlile pot contribui la prevenirea hărțuirii, în primul rând prin instaurarea unui mediu mai deschis, care pune accent pe incluziune și relaționare, nu pe violență și confruntare. Totul începe cu profesorul de la clasă. Acesta poate recurge la abordări curriculare în care elevii dobândesc competențe de relaționare: numirea emoțiilor, cooperarea secvențială, poezii despre hărțuire și joc de rol pentru soluționarea conflictelor (spre exemplu, în cazul unui conflict între personajele animale interpretate de elevi în sala de clasă). Este important ca, atunci când reacționează față de un caz de hărțuire, profesorul să perceapă situația atât din punctul de vedere al autorului, cât și a victimei. Iată de ce profesorul trebuie să reacționeze adresând întrebări, în loc să se grăbească să dea instrucțiuni și să condamne. O reacție a profesorului motivată de furie nu va face decât să atragă și mai multă furie.

Profesorul trebuie să fie priceput să adreseze întrebări deschise.

Iată câteva exemple de întrebări propuse de diversi specialist:

1. Ai putea să-mi explici cu propriile tale cuvine ce s-a întâmplat în acea zi?
2. Ai putea să-mi spui la ce te gândeai atunci?
3. Ce părere crezi că are X (victima) despre această situație?
4. Dacă ai avea posibilitatea, ce ai face diferit?

Consecințele pentru autor pot fi stabilite odată ce profesorul a auzit întreaga poveste. Acestea se pot concretiza sub forma unui plan individual de educație și dezvoltare, care să cuprindă obiective clare, în cadrul unui dialog cu autorul și părinții săi, cu procese rapide de feedback, și, eventual, scuze scrise adresate victimei.

Abordările narative se axează pe ceremonii publice precum pactele de pace din cadrul unei clase sau între clase, la care participă foști autori ai unor acte de hărțuire. Utile se pot dovedi și declarațiile împotriva hărțuirii afișate pe pereții școlii.Printre strategiile care nu funcționează se numără amenințările și umilirile, așa-numitele abordări bazate pe toleranță zero, axate pe excludere și pedepse, suspendare și exmatriculare. Aceste abordări tind să aibă un impact disproporționat asupra minorităților etnice și rasiale, iar strategiile de apărare de către colegi – care îi învață pe ceilalți elevi să intervină în mod activ – sunt tot mai des puse sub semnul întrebării. În general, s-a demonstrat că măsurile de prevenire a hărțuirii funcționează mai bine în cazul copiilor mai mici decât al tinerilor din învățământul secundar.Aceasta subliniază necesitatea unei implicări mai active a elevilor în procesul de proiectare a unor medii școlare incluzive și a unor măsuri de prevenire a hărțuirii, printre care videoclipuri, resurse curriculare etc.Strategiile de combatere a hărțuirii la nivel de școală trebuie implementate cu elevii, nu doar pentru elevi. Comisiile la nivel de școală, în care elevii participă centralizat, pot suscita schimbări sistemice și pot îmbunătăți climatul de comunicare. Din acest punct de vedere, hărțuirea este și o chestiune de comunicare: studiile arată că hărțuirea se manifestă mai pregnant în mediile în care profesorii fac diferențe între statutul elevilor (spre exemplu, între elevii nativi și cei migranți).

De asemenea, este important de reținut că hărțuirea este adesea subestimată de profesori și poate suferi modificări de-a lungul unui semestru, fapt ce presupune efectuarea unor anchete regulate. În egală măsură, fenomenul se poate produce în locuri și momente specifice: spre exemplu, în recreație, între ore sau imediat după ore.Dacă sistemele de școlare favorizează spațiile de opoziție diametrală, caracterizate de medii închise, non-interactive, exclusiviste, ierarhice și rigide, se creează un teren propice hărțuirii și excluziunii. Pe de altă parte, un sistem de relaționare spațială concentrică este interactiv, incluziv, deschis și fluid, putând contribui la crearea unui climat pozitiv în școală.Un număr de hărțuitori pot exterioriza violența sau traumele pe care le-au trăit ei. Prin urmare, comportamentele lor de hărțuire pot fi adânc înrădăcinate, necesitând intervenția unei echipe de sprijin multidisciplinare. Profesorii pot contribui la prevenirea stresului, însă nu sunt terapeuți.Studiile arată că printre cele mai eficiente elemente ale programelor de combatere a hărțuirii se numără instruirea părinților, ședințele cu părinții, formarea profesorilor, o mai bună supraveghere a terenului de joacă, metode disciplinare (care nu se reduc la abordări punitive sau de toleranță zero), cooperare între profesioniști, reuniuni școlare, regulamente în clasă, gestionarea colectivului de elevi și o politică de luptă împotriva hărțuirii la nivelul întregii școli.

Alte strategii de prevenire şi reducere a agresivităţii în contextul şcolar :

1. Introducerea părinţilor în programele de prevenţie şi intervenţie. Agresivitatea este o problemă foarte serioasă care necesită solicitarea tuturor factorilor implicaţi în creşterea şi educarea copilului în vederea conştientizării efectelor pe termen lung şi planificării intervenţiilor de prevenire şi reducere a comportamentelor agresive. Părinţii au nevoie să fie implicaţi în acţiuni de susţinere a efortului de reducere şi prevenire a comportamentelor agresive desfăşurate de membrii personalului şcolar. Un exemplu de susţinere ar putea fi ”recompensarea acasa a comportamentelor prosociale de la şcoală”.

2. Schimbarea contextelor şcolare care utilizează pedeapsa.

Contextele care favorizează pedepsirea copilul oferă şanse foarte mari pentru declanşarea

comportamentelor agresive. În acest sens, este foarte important să identificăm şi să modificăm aspectele negative din contextul şcolar care conduc la întărirea şi creşterea frecvenţei de manifestare a comportamentelor agresive. Aspectele negative din contextul şcolar care au legătură cu întărirea comportamentului agresiv pot avea legătură cu: utilizarea excesivă a dezaprobării sau lipsa remarcilor de aprobare din partea profesorului sau colegilor, experienţe de eşec şcolar, greşeli excesive, schimbări în rutina clasei, tehnici agresive de gestionare a comportamentelor agresive ale copiilor. Obiectivele acestui tip de intervenţie vizează învăţarea şi utilizarea de către profesori a tehnicilor de gestionare a comportamentelor elevilor la clasă, în vederea scăderii frecvenţei de manifestare a comportamentelor neadecvate concomitent cu creşterea frecvenţei de manifestare a comportamentelor alternative, acceptate social.

3. Învăţarea de către copii a abilităţilor sociale.

Cei mai mulţi copii devin agresivi deoarece au un deficit de abilităţi sociale adecvate. De exmplu un elev care foloseşte agresivitatea pentru a lua un obiect din mâna altui copil (smulge obiectul), are nevoie să înveţe să ceară politicos şi să aştepte până ce îl va primi. 8 În alte situaţii elevii pot folosi comportamentele agresive pentru a evita sau a modifica o serie de aspecte neplăcute (ex. să schimbe sau să scape de situaţiile în care sunt hărţuiţi, tachinaţi, ameninţaţi sau la limita eşecului). Obiectivele acestei strategii de intervenţie vizează învăţarea de către elevi a unor comportamente care să-i ajute să gestioneze situaţiile în care se confruntă cu comportamentele agresive ale celorlalţi. De exemplu, elevii pot fi învăţaţi să ignore situaţiile, să-şi ia distanţă de aceste situaţii, să reacţioneze cu fermitate şi să solicite asistenţă de la profesori atunci când este nevoie. Elevii care acţionează agresiv pentru a obţine atenţia colegilor şi prestigiul în faţa lor, pot fi învăţaţi să folosească alte metode mult mai eficiente care să le permită să obţină acest lucru, fără să se pună în situaţia de a fi respinşi sau marginalizaţi de ceilalţi.

Stop Bullying în școli!

Profesor: Petrache Ecaterina-Catiușa
Școala Gimnazială "I. C. Lăzărescu"
Localitatea Țițești, Județul Argeș

Bullying-ul reprezintă forme de abuz, de la simpla formă de neglijare până la abuzul emoțional, fizic și sexual.

Bullying-ul are 4 forme de exprimare: verbale (glume "nevinovate", tachinare, amenințare, ignorare), fizice (blocarea/înghesuirea unei persoane, lovire cu picioarele/pumnii, împingerea/bruscarea), sexuale (hărțuire, atingere, amenințare cu fotografii compromițătoare), deposedare de lucruri (furt, incendiere, distrugere, extorcare de lucruri/bani).

Conform studiului Eu Kids Online, 41% dintre copiii români au fost hărțuiți în lumea reală, iar 13% au fost hărțuiți online.

Conform www.salvaticopiii.ro "3 din 10 copii sunt excluși din grupul de colegi. 3 din 10 copii sunt amenințați cu bătaia sau lovirea de către colegi. 1 din 4 copii a fost umilit în fața colegilor".

Elevul violent/agresiv: vrea să fie popular, își dorește atenție, provine din familie în care violența este un lucru comun, se simte puternic atunci când amenință și lovește.

Elevul victimă se simte singur, neajutorat, anxios, fără încredere în sine, nu răspunde cu violență și nici nu se apără, devine deprimat și izolat. Copiii agresați dezvoltă un comportament antisocial, iar cea mai întâlnită problemă este cea de sănătate mintală, în timp apărând depresia. Acest lucru se întâmplă deoarece victimele devin nefercite, le scade stima de sine și încrederea în sine.

Cele două principii pentru combaterea fenomenului de bullying sunt:

1. Elevii informează profesorii atunci când au loc situații de bullying.
2. Agresorii sunt pedepsiți.

Pentru prevenirea și combaterea fenomenului de bullying și cyberbullying, este importanță colaborarea victimă-părinți-școală. În școală profesorii pot susține activități bazate pe implicarea copiilor, energia și creativitatea lor, cu scopul de consolidare a conștienței și luarea unor măsuri pentru un mediu sigur, pentru evitarea situațiilor conflictuale. Activitățile interactive îi ajută pe elevi să dezvolte empatia, să identifice tipurile de bullying și consecințele lor, să învețe să solicite ajutor pentru a gestiona situația de bullying, să învețe să coopereze și să lucreze împreună.

Există câteva metode utile pentru a deprinde empatia și munca în echipă: mingea, cercul, jocul de rol, discuții, dezbateri, studiu de caz, dar cu atenție la gestionarea emoțiilor elevilor implicați în aceste activități. Aceste metode îi ajută pe elevi să înțeleagă sentimentele celui rănit și îi determină să renunțe la acțiunile de violență.

Prevenirea se poate face și prin întâlniri frecvente cadre didactice-părinți și întâlniri frecvente cadre didactice-părinți-elevi. Pentru a stopa violența este necesar ca toți factorii implicați să colaboreze pentru a crea un mediu sigur pentru toată lumea.

Conform principiului "all aboard", numai împreună putem și vom reusi să stopăm orice formă de violență.

Bibliografie:

1. Istrate-Ştefănescu Adriana, Nastasă Anca-Mihaela ; ref. şt.: conf. univ. dr. Chirimbu Sebastian. "Efectele bullyingului : strategii de intervenţie la clasă : suport de curs - ghid pentru cadrele didactice " - Bacău : Smart Academic, 2019
2. https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/protectie/protectie-impotriva-violentei/prevenirea-violentei-in-scoala

Prevenirea bullying-ului în școală

Profesor: Toma Ionela
Școala Gimnazială "I. C. Lăzărescu"
Localitatea Țițești, Județul Argeș

Bullying este un fenomen ostil între două sau mai multe persoane, intenționat, repetat de-a lungul timpului, care implică un dezechilibru de putere.

Acest fenomen poate îmbrăca mai multe forme(manifestări) : verbale (țipete, porecle, insulte, jigniri, sarcasm), fizice (loviri, îmbrânciri, bătăi, distrugerea bunurilor materiale), relaționare (intimidare, izolare, manipulare, răspândire de zvonuri cu caracter denigrator), cyberbullying (trimiterea unor imagini, unui mesaj pe telefon, pe internet pentru a denigra imaginea unei persoane), mobbing (agresiunea verbală și emoțională a unui grup față de un individ), sociale (excluderea din grup, izolare socială, insulte cu privire la statutul social).

Agresorul vrea să îi domine și să îi controlez pe ceilalți. El își alege victime din cei care sunt "diferiți" :supraponderali, subponderali, săraci, cu altă religie sau rasă, cu dizabilitati.

Bullying - ul are urmări precum: scăderea încrederii în sine, depresie, scăderea rezultatelor la învățătură, abandon școlar, somatizări diverse sau chiar sinucidere.

Prevenirea fenomenului se face vorbind despre existența lui și având în vedere creșterea inteligenței emoționale. Un rol important în prevenirea bullying-ului îl au actorii principali în educație : părinți, profesori, persoane calificate(consilier școlar, medic, psiholog).

De asemenea este bine ca elevii să fie informați despre acest fenomen, să îl identifice și să afle consecințele asupra dezvoltării fizice și psihice armonioase.

Specialiștii în sănătate mintală afirmă că o măsură de prevenire a efectelor negative ale bullying-ului este buna comunicare dintre copil și părinte, încurajarea oferită de către profesori și părinți pentru ca elevii să-și identifice interesele și hobby-urile, să li se ofere modele de comportament pozitive și dezirabile social.

Părinții trebuie să identifice semnele care indică experimentarea bullying-ului : răni, haine rupte, recuzita școlară distrusă, teama de a frecventa școala, insomnie, tristețe, depresie, să stabilească limite cu privire la utilizarea tehnologiei, să interacționeze zilnic cu copilul, să fie un model pozitiv pentru copil, să îi asigure anumite experiențe sociale pozitive, să îi învețe pe copii să devină rezilienti (învățarea de strategii sau oferirea de răspunsuri adecvate pentru comportamente de bullying: evitarea persoanei agresoare, cererea de ajutor, deprinderea de a spune Nu, învățarea unor tehnici de autoapărare etc).

Profesorii trebuie să oprească comportamentul și să raporteze conducerii școlii, să intervieveze separat agresorul și victima, să prezinte elevilor un regulament de activități care să cuprindă drepturi și obligațiile, să deruleze campanii de informare cu privire la bullying.

Un rol important îl are martorul care intervine cu scopul de a stopa bullying-ul, nu cel care devine complice.

Victima trebuie ajutată să își recapete încrederea în sine și să știe pașii legali pe care îi poate face și la cine poate apela pentru ajutor.

Bibliografie :

1. Strategii de prevenire a bullying-ului în școli - șase abordări majore
2. http://www.apa.org. helpcenter/bullying. aspx
3. Strategii de prevenire a bullying-ului pentru profesori și părinți
4. http://www.eutopia.org/blog/bullying - prevention-tips_techers_parents_anne_obrien
5. Prevenirea bullying-ului http://stopbullying.gov/prevention/intex.htm

Cum putem preveni Bullyng-ul

Profesor educator: Budurache Anca Mirela
Școala Profesională Specială "SAMUS"
Localitatea Cluj-Napoca, Județul Cluj

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care superviza rea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai

slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.
Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.
Cum să ieși din „jocul bullying" Uită-te în jurul tău și găsește o persoană cu care poți vorbi, cu care te poți împrieteni. Uneori nu este simplu să rămâi calm și să nu te superi când ești insultat, lovit, ignorat sau lăsat în afara grupului. De ce este extrem de important să nu te superi? Ori de câte ori te superi, agresorii văd asta și se alimentează din atitudinea ta.
Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.
Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.
Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).

Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi". În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!" (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!" ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!". Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.

Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!". Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.
Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de

bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Bibliografie:

1. https://republica.ro/
2. https://b.politiaromana.ro/
3. https://tikaboo.ro/

Metode de combatere a violenței, în clasele primare

Prof. înv. primar: Pavel Georgeta
Școala Gimnazialî „Al. Depărățenu„
Localitatea Roșiorii de Vede, județul Teleorman

Ce numim violență școlară? Violența in mediul școlar este un fenomen destul de complex, cu o diversitate de forme de manifestare care justifică folosirea terminologiei specializate, rafinate: astfel școala este spațiul de manifestare a conflictului între copii și între adulți-copii, iar raporturile de forță sau planul în care se consumă conduitele ofensive (verbal, acțional, simbolic) sunt variabile importante în întelegerea fenomenului.

De aceea când vom folosi noțiunea mai generală de „violență" vom desemna orice comportament al cărui scop este prejudicierea sau distrugerea victimelor. În primul rând, atunci când vorbim despre violență școlară nu putem să ne limităm la actele de violență care cad sub incidența legii. Violența școlară este un fenomen mult mai larg, ce trebuie evaluat și cu ajutorul altor indicatori. Jacques Pain reperează două tipuri de violență în mediul școlar: violențele obiective, care sunt de ordinul penalului (crime, delicte) și asupra cărora se poate interveni frontal (Poliția și Justiția sunt obligate să colaboreze direct cu instituțiile școlare) și violențele subiective, care sunt mai subtile, țin de atitudine și afectează climatul școlar (atitudinile ostile, disprețul, umilirea, jignirea, sfidarea, lipsa de politețe, absențele de la ore, refuzul de a răspunde la ore și de a participa la activități sau ceea ce unii autori numesc atitudini antișcolare). O formă de violență extrem de răspândită în mediile școlare esteviolența verbală.

Violența școlară trebuie deci determinată. Așadar, fenomenul violenței școlare se întinde pe o scară largă, la ale cărei capete se află violența fizică (extrem de mediatizată de altfel, dar fărăanalize temeinice ale cauzelor ce o provoacă), respectiv incivilitățile (care sunt foarte numeroase și pot afecta grav ambianța școlară). Violența perturbă grav mediul școlar. Violența este dezorganizarea unui sistem personal sau social care se traduce printr-o pierdere a integrității (fizice, materiale, psihice). Dacă, în fazele de început ale educației școlare (când părinții nostri erau elevi), predomina violența profesorului asupra elevilor, democratizarea educației a antrenat o deplasare a violenței către elevi, canalizând-o dinspre elevi spre profesori.

Violența fizică si cea verbală sunt două dintre cele mai des întâlnite tipuri de violență în școlile din Europa. Cultura adolescenților pare a fi centrată pe violență, fenomen la care au contribuit familia, școala, industria divertismentului și mass-media.

Tipuri de violență școlară la care sunt expuși elevii/ profesorii În mediul școlar, elevii sunt supuși următoarelor tipuri de violență:

 violență emoțională, vulgaritatea de limbaj, dinspre elevii cu comportament indezirabil;

 violență fizică din partea colegilor mai mari sau mai puternici;
 agresiunea părinților sau altor membrii ai familiei, ca metodă de rezolvare a nemulțumirii față de copil;
 stress provocat de părinții cicălitori, de cerințele prea mari față de copii în legătură cu performanțele lor;
 critica și sancțiunile exagerate ce vin dinspre profesori, care nu-și cunosc suficient de bine elevii;
 violență stradală, escrocherii, santaj din partea unor tineri fără ocupație, a găștilor de cartier;
 frustrarea datorată unor probleme de natură socio-economică;
 violuri, perversiuni sexuale, pornografie între elevi sau provocate de persoane din afara școlii.
În mediul școlar, profesorii sunt supuși următoarelor tipuri de violență :
 atitudinișilimbaj trivial, vulgaritate din partea elevilor;
 agresivitate nonverbală, atitudini sfidătoare din partea elevilor sau persoanelor din afara școlii;
 vestimentație provocatoare, etalarea opulenței familiei, violență emoțională;
 ostilitate în atitudini sau/ și agresivitate fizică;
 impolitețe, insulte, obraznicie, nesupunere, amenințări, reproșuri din partea elevilor;
 comentarii impertinente la observațiile profesorilor, părăsirea clasei în timpul activităților, gesturi care generează disconfort în interacțiunea acestora cu elevii și părinții;
 violență verbală, amenințări și chiar violență fizică din partea unor părinți;
 suspiciuni, contestarea autorității, corectitudinii și competenței profesionale a unor cadre didactice de către elevi și părinți;
 existența unor grupuri organizate care terorizează școala, pe unii profesori;
 violuri, perversiuni sexuale, lovire, tâlhărire...

Cauzele violenței în mediul școlar Violența școlară este asociată, în general, cu zonele urbane dificile, cu periferiile, acolo unde sărăcia este la ea acasă. De aceea, atunci când se vorbește despre violență în școală se consideră drept surse defavorizante anumiți factori exteriori ai școlii: mediul familial, mediul social, ca și unii factori ce țin de individ, de personalitatea lui.

Mediul familial reprezintă, credem, cea mai importantă sursă a agresivității elevilor. Mulți dintre copiii care prezintă un profil agresiv provin din familii dezorganizate; ei au experiența divorțului părinților și trăiesc în familii monoparentale. Echilibrul familial este perturbat și de criza locurilor de muncă, de șomajul ce-i atinge pe foarte mulți părinți. Părinții sunt confruntați cu numeroase dificultăți materiale, dar și psihologice, pentru că au sentimentul devalorizării, al eșecului. În aceste condiții, ei nu mai sunt sau sunt puțin disponibili pentru copiii lor. Pe acest fundal apar probleme familiale foarte grave, care-i afectează profund pe copii: violența intrafamilială, consumul de alcool, abuzarea copiilor, neglijența, la care se adaugă și importante carențe educaționale – lipsa de dialog, de afecțiune, inconstanța în cerințele formulate față de copil, utilizarea mijloacelor violente de sancționare a copilului.

Mediul social conține, la rândul său, numeroase surse de influență de natură să inducă, să stimuleze și să întrețină violența școlară: situația economică, slăbiciunea mecanismelor de control social, inegalitățile sociale, criza valorilor morale, mass-media, unele disfuncționalități la nivelul factorilor responsabili cu educația tinerilor, lipsa de cooperare a instituțiilor implicate în educație. Conjunctura economică și socială provoacă anumite confuzii în rândul tinerilor, care încep să se îndoiască de eficacitatea școlii, de utilitatea științei. Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei constată că școala nu le asigură inserția profesională.

Un mediu social în criză (criza locurilor de muncă, criza familiei, criza valorilor) afectează profund dezvoltarea personalității copilului. Trăsăturile de personalitate ale elevului sunt și ele într-o strânsă corelație cu comportamentele violente.
Adolescența este o perioadă de transformări profunde pe plan fizic, psihic și social. Schimbările fizice care încep la pubertate sunt adesea foarte brutale și adolescenții le trăiesc ca pe o veritabilă metamorfoză. O caracteristică importantă este relația pe care adolescentul o stabilește cu propriul corp. Corpul este suportul privilegiat al exprimării personalității și, în aceste condiții, asistăm la

excese în privința vestimentației, coafurii, machiajului. Lookul este când o modalitate de afirmare, de impunere a personalității, când o carapace sub care se ascund multe neliniști și temeri. Adeseori, el oscilează între sentimentul de putere, de forță și sentimentul de îndoială, de descurajare, de scădere a stimei de sine.Pentru a se apăra de aceste emoții, adolescenții dezvoltă reacții de provocare, de agresivitate, de opoziție față de părinți și profesori. În această perioadă atât de dificilă, dialogul părinți-copii și profesori-elevi este absolut necesar.

Stop Bullying în competițiile sportive

Profesor: Radu Daniel
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Bullying-ul este o actiune deliberata de rănire (de oricare natura) asupra unei alte persoane. În bullying este vorba despre o balanta inclinata de partea agresorului, cu ajutorul capacitatilor sale, fie sociale, financiare sau fizice, asupra altei persoane care, poate, nu dispune de atat de multe abilitati/capacitati. Cand vine vorba despre sport, bullying-ul se poate referi la tonul ridicat al unui antrenor/profesor asupra copilului; la spectatorii care abuzeaza verbal jucatorii din echipa adversa; poreclele adresate copilului sau atunci cand un antrenor/profesor sau un coleg de echipa exclude o persoana dintr-o activitate sportiva.

Care sunt semnalele unui bullying in sport?

- Nu are prieteni in echipa. De altfel, sunt raportate faptele celorlalti colegi ai echipei, cum ar fi excluderea unui copil dintr-o echipa sau abuzul verbal asupra acestuia, scrie Very Well Family;
- Copilul se teme doar la ideea de a merge la joaca;
- Pierdere semnificativa a interesului pentru sport;
- Exista conflicte atat intre frati, cat si intre colegii de la scoala;
- Copilul se intoarce de la antrenament cu rani inexplicabile, deteriorarea sau pierderea unui echipament sportiv;
- Comportament agresiv al copilului dupa ce ajunge acasa;
- Simptome fizice, cum ar fi durerile de cap sau de stomac, pierderea apetitului sau probleme cu somnul;
- Copilul prezinta semne de anxietate, depresie, neincredere in sine, timiditate, temere etc.
- Copilul nu stie cum sa se protejeze impotriva abuzurilor de orice fel;
- Hainele personale fie lipsesc, fie sunt deteriorate;
- Copilul pierde sume de bani sau alte posesii.
- amenintari, insulte primite pe retelele de socializare sau pe adresa de e-mail.

Homofobia:

- batjocura pe baza orientarii sexuale diferite;
- poreclele adresate copilului.

Bullying-ul fizic:

- intimidarea fizica, cum ar fi apropierea inconfortabila a unei persoane;
- controlul asupra unei persoane;

- violenta fizica (impingere, lovire, bruscare etc.).

Bullying-ul emotional:

- intimidarea verbala;
- blamarea, invinovatirea atunci cand o persoana greseste intr-o anumita situatie;
- negarea realizarilor unei persoane;
- repetarea criticilor asupra abilitatilor unei persoane;
- tonul ridicat sau tipetele;
- restrictii repetate, cum ar fi inlaturarea timpului de joaca din programul copilului;
- asteptari, presiuni cu privire la performantele copilului;

Bullying-ul social:

- excluderea dintr-un grup, chiar si atunci cand copilul-victima apartine unui grup, dar nu primeste deloc mingea pentru a lua parte la activitatea sportiva;
- ironiile, rumoarea;
- intimidarea in fata celorlalti prin critica adusa copilului.

Copiii-agresori pot:

- sa aleaga, cu atentie, victima potrivita, scrie Play by the Rules;
- sa-si insuseasca, in urma agresiunii de orice fel, ceea ce-si doreste, cum ar fi putere, admiratie sau acceptare;
- copiii-agresori au fost, la randul lor, victime ale bullying-ului;
- acestia pot sa adopte o atitudine aroganta, agresiva sau impulsiva;
- pot sa imparta „puterea” cu alti copii-agresori;
- nu constientizeaza efectele comportamentului lor asupra unei victime;
- acestia pot crede ca unii copii merita sa fie agresati;
- acestia pot fi influentati, in mod negativ, preluand agresivitatea de acasa, de la televizor sau din filme;
- considera ca „isi pot face dreptate” si singuri.

Daca nu stii cum arata copilul-victima, el poate fi si cel hiperprotejat de parinti, care nu stie cum sa se foloseasca de abilitatile sale sociale.

Vorbeste deschis cu copilul tau despre bullying

Pune cat mai multe intrebari astfel incat copilul sa vorbeasca cat mai deschis despre incidentele pe care tocmai le-a mentionat. De asemenea, ii poti spune copilului tau ca nu mai pare interesat de activitatile sportive la fel de mult cat obisnuia sa le placa. Ceea ce trebuie sa inteleaga el este faptul ca nu are nicio vina pentru care i s-a intamplat asta. De altfel, micutul tau are nevoie sa stie ca esti un parinte mandru de el pentru ca a avut curajul sa se deschida, sufleteste, in fata ta. Asigura-te ca acesta stie ca ii esti mereu alaturi si-l poti ajuta sa treaca peste asta.

Potrivit Aliantei Nationale privind Sporturile pentru Copii (The National Alliance for Youth Sports, presc. NAYS), exista cateva sfaturi pentru situatiile in care copiii se vor afla intr-o situatie de bullying, si anume:

- sa respire adanc si sa inspire, in mod calm si lent;
- sa stea drepti, „cu capul sus”;
- ca parinte, fii calm si nu furios sau distrat;
- mentine contactul vizual;
- adopta un ton al vocii linistit, dar totusi cat mai clar si precis pentru a te face auzit de catre copilul-agresor/copiii-agresori;
- Adopta un ton neconflictual, dar totusi ferm, ca de exemplu „Asta este bullying si nu-mi place ceea ce-mi faci. Trebuie sa spunem <<Stop>> pentru a ne putea distra cu totii in continuare”;
- Nu folosi porecle pentru copilul-agresor si nici insulte, amenintari;
- Nu folosi degetul aratator sau oricare alte semne amenintatoare;

- Evita sa porti ranchiuna;
- Vorbeste scurt si la obiect.
- Evita sa contactezi parintii agresorului sau chiar pe agresorul insusi sau sa planifici intalniri intre acesta si copilul tau.

Cel mai bun sfat, in astfel de cazuri, este sa stai de voba cu antrenorul copilului tau deoarece acest lucru denota ca ai luat lucrurile in serios, ca parinte. Vorbiti, impreuna, despre cum poate antrenorul/profesorul sa pastreze o anumita siguranta cand vine vorba despre fiecare copil in parte. Daca raspusnul sau nu este indeajuns sau daca nu te poate ajuta cu nimic, cel mai bine este sa mergi mai departe, la conducerea scolii pentru a semnala anumite fapte care se petrec asupra copilului tau. Daca copilul isi doreste o alta echipa sau chiar sa renunte la activitatea sportiva practicata, este alegerea sa.

Bibliografie:

1. Anghel, F., Liiceanu, A., Săucan, D., & Voinea, L., 2006, Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. în: M. Jigău, A. Liceeanu, L. Preoteasa (coord.) Violenţa în şcoală, Bucureşti, Ed. Alpha MDM
2. Aniţei, M., 2007, Psihologie Experimentală, Iaşi, Editura Polirom.

Tehnici antibullying

Profesor: Florea Mihaela
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu„
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Fenomenul bullying este din ce în ce mai răspândit și foarte intens, atât în ceea ce privește vârsta, cât și diferitele sale forme. Din acest motiv, el a atras interesul a numeroase organizații care activează în domeniul protecției drepturilor copilului, precum și a organelor de elaborare a politicilor oficiale ale Uniunii Europene. În ultima perioadă proiectele finanțate de Uniunea Europeană în cadrul programului DAPHNE III au fost sau sunt în curs de implementare. În cadrul acestor proiecte au fost realizate cercetări semnificative care dezvăluie multe aspecte ale fenomenului bullying. În același timp au fost create cele mai bune practici pentru a-l combate. Cu toate acestea, acțiunile rămân separate una de cealaltă, ceea ce duce la eficiență limitată și la lipsa unei strategii centrale de a combate fenomenul bullying la nivel european. Acorda-i atentie copilului tau

Primul lucru pe care trebuie sa il faci daca observi ca ceva este in neregula cu copilul tau este sa vorbesti cu el. Cel mai important lucru pe care il poti face pentru un copil care este afectat de bullying este sa validezi situatia prin care trece. Fii atent la sentimentele copilului tau si spune-i ca iti pasa. Poate ca nu vei putea sa ii rezolvi toate problemele fiului sau fiicei tale, insa este esential ca el sau ea sa stie ca poate conta pe tine si pe sprijinul tau.

„Normalizarea” agresivității

Mulți părinți, atunci când li se aduce la cunoștință un comportament agresiv al copilului lor, adoptă politica struțului. Ca părinți, nu ne este ușor să admitem că însuși copilul nostru poate fi un agresor, însă negarea nu îl va ajuta pe cel mic să dobândească abilitățile sociale corespunzătoare, ci

din contra se va simți îndreptățit să continue. Este important pentru părinți să înțeleagă de unde provin comportamentele agresive. Toată lumea manifestă agresivitate, aceasta fiind – pe scara evoluției – un impuls util supraviețuirii speciei. Deci, la bază, fiecare dintre noi prezintă riscul unor reacții agresive, însă la adulți reacțiile sunt mult atenuate. Copiii nu au complet dezvoltat cortexul prefrontal, acea zonă a creierului responsabilă cu calmarea emoțiilor puternice, astfel încât sunt mult mai predispuși la a se lăsa duși de val.

Pe de altă parte, la polul opus, mulți părinți își doresc să aibă copii „docili", ascultători. Or, victima comportamentelor de bullying trebuie să știe să spună STOP. Dacă instinctul agresiv i-a fost total anihilat copilului, în cadrul familial cerându-i-se să fie „cuminte și ascultător", el nu se va putea proteja, căci nu se va putea comporta altfel nici în afara casei.

Cunoașterea drepturilor și a legislației

Majoritatea părinților ai căror copii sunt victime ale bullying-ului nu cunosc dispozițiile legale și modul de funcționare și organizare a școlii. Conform Strategiei Naționale de Combatere și Eliminare a Violenței în Școli, părinții pot dispune de câteva pârghii pentru a interveni asupra politicii școlii și pot solicita crearea și implementarea de programe anti-bullying.

Fii un model pentru fiul sau fiica ta

Bullying-ul este un comportament care se invata. Copiii ajung sa deprinda sau sa invete comportamente antisociale, precum bullying-ul, de la adultii pe care ii vad drept un model in viata, parinti, profesori si mass media. Fii, pe cat posibil, un model pozitiv si invata-ti copilul inca de la o varsta frageda cum arata un bun comportament social. Copilul tau va avea mai putine sanse sa intre in relatii "daunatoare", care ii pot face rau, daca tu, ca parinte, eviti asocierile negative.

Cei din personalul scolii si alti adulti trebuie educati in acest sens

Educatia este esentiala in stoparea bullying-ului in comunitatea din care faceti parte tu si copilul tau. Atat profesorii, cat si parintii, trebuie sa se informeze si sa discute deschis cu elevii/copiii despre bullying si sa incerce sa descopere care este climatul de bullying la scoala.

Printr-o educare continua in acest sens si deschizand subiectul, aceste lucruri ii vor ajuta atat pe copii, cat si pe parinti sa inteleaga ce comportamente sunt considerate bullying. Reuniunile sau sedintele cu parinti pe acest subiect pot scoate problema la iveala.

Nu confrunta tu "agresorul"

Daca copilul tau este afectat de acest fenomen de bullying, este agresat sau jignit, este important ca tu ca parinte sa nu il confrunti pe "agresor" sau pe parintele "agresorului". De obicei, acest lucru nu este productiv si poate fi chiar periculos. In schimb, lucreaza cu comunitatea ta sau cu personalul scolii.

Profesorii de la scoala, invatatorii, educatorii sau dirigintele sau cei din conducerea scolii au informatiile si resursele necesare pentru a-i ajuta sa determine in ce fel vor decurge lucrurile dupa ce "agresorul" a fost identificat, dar si dupa ce stii clar ca micutul tau este are zile grele la scoala. Dezvolta impreuna cu comunitatea (in cazul acesta, cu cei de la scoala) o strategie pentru a aborda fenomenul de bullying.

Ce trebuie sa inteleaga agresorul/bully

Parintii si profesorii nu trebuie sa uite ca "agresorul" sau bully-ul are si el probleme cu care se confrunta si ca are nevoie de ajutor din partea adultilor. "Agresorii" adeseori se implica in comportamente de genul bullying-ului pentru ca le lipseste empatia si le lipseste increderea sau drept rezultat al faptului ca au probleme acasa. Inainte de toate, "agresorii" trebuie sa recunoasca ca comportamentul lor de la scoala este bullying. Apoi, ei trebuie sa inteleaga ca bullying-ul este un lucru rau, daunator pentru ceilalti si ca duce la consecinte negative. Profesorii, parintii sau consilierii in materie de psihologie pot gasi o solutie prin care ii pot arata "agresorului" care sunt consecintele actiunilor sale.

"Victimele" si martorii nu au de ce sa se simta neputinciosi

Adeseori, martorii la evenimentele din categoria bullying se simt neputinciosi, nu pot sa ajute in niciun fel "victima", adica copilul. Martorii pot crede ca daca se implica, ar putea atrage atentia

"agresorului" asupra lor sau ca acest lucru ii va face sa fie considerati mai prejos.
Insa este esential ca martorii sa inteleaga ca au puterea sa ajute, iar "victimele" nu trebuie sa uite ca au puterea de a cere ajutorul si ca exista solutii. Personalul din scoala ar trebui sa gaseasca solutii pentru a proteja martorii de replesalii sau consecinte si ar trebui sa ii ajute pe copiii care sunt martorii unor conflicte sa inteleaga ca tacerea si inactiunea (faptul ca stau deoparte si tac) il vor face pe "agresor"/bully si mai puternic.

Bibliografie:

3. Anghel, F., Liiceanu, A., Săucan, D., & Voinea, L., 2006, Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. în: M. Jigău, A. Liceeanu, L. Preoteasa (coord.) Violenţa în şcoală, Bucureşti, Ed. Alpha MDM
4. Aniţei, M., 2007, Psihologie Experimentală, Iaşi, Editura Polirom.

Tipuri de bullying în școli

Profesor: Gâdea Mirela

Ministerul Educației a pus în dezbatere publică proiectul privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii anti-bullying. Potrivit proiectului, există mai multe tipuri de bullying în școli: bullying elev – profesor, bullying profesor – elev, bullying părinte – elev, în spațiul școlii, bullying părinte – profesor, în spațiul școlii și bullying profesor – părinte, în spațiul școlii. În proiect sunt propuse și tipurile de intervenție, precum și etapele de intervenție în cazul bullyingului.
”Bullyingul reprezintă comportamentul abuziv, realizat în mod repetat şi cu intenţie directă sau indirectă, care duce la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei/victimelor, prin umilire, rănire, persecuţie, intimidare sau alte fapte. Acest tip de comportament se manifestă prin forme diverse, putând fi verbal, emoţional/ nonverbal, fizic, relaţional inclusiv sexual, deposedare de lucruri și electronic (cyberbullying)”, se arată în textul proiectului de Hotărâre de Guvern, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii privind violența psihologică-bullying.

1. Bullying elev – elev;
2. Bullying elev – profesor;
3. Bullying profesor – elev;
4. Bullying părinte – elev, în spațiul școlii;
5. Bullying părinte – profesor, în spațiul școlii;

Forme de bullying

Bullying elev-elev:

1. Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de excludere, ignorare etc
3. Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
4. Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, subminare, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.),

comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc
5. Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de: cerere de bani, bunuri sau echipamente, însoțite de amenințări; furt; provocarea sau forțarea de a fura, ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
6. Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc

Bullying elev-profesor:

1. Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. Emoţional/nonverbal: Priviri/ gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc.
3. Fizic: Lovire, îmbâncire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
4. Relaţional inclusiv sexual: Comportament e repetate de: subminare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale, comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
5. Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de furt; ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
6. Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying profesor-elev:

1. Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomic etc.
2. Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
3. Fizic: Lovire, bătaie, îmbâncire, plesnit, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, insulte în locuri publice etc.
5. Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying părinte-elev, în spațiul școlii:

1. Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
3. Fizic: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare,

ignorare, intimidare, agresiuni sexuale; comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.

5. Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying părinte-profesor, în spațiul școlii:

1. Verbal: Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc
2. Emoţional/nonverbal: Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea etc.
3. Fizic: Lovire, bătaie, îmbâncire, blocarea căii, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. Relaţional inclusiv sexual: Comportamente repetate de: respingere, subminare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
5. Deposedare de lucruri: Comportamente repetate de: furt; vandalism, distrugere, incendiere etc
6. Electronic (cyber bullying): Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Tipurile de intervenție în cazul bullyingului:

Intervenție specifică la nivel de caz – victimă, agresor, martor

Identificarea timpurie a elevilor cu potențial violent și a cauzelor care pot determina manifestări de tip bullying a acestora, prin implicarea cadrelor didactice și a personalului specializat (consilieri școlari, psihologi, asistenți sociali, mediatori) și a familiei;

Valorificarea intereselor, aptitudinilor și capacității elevilor prin diferite activitati scolare si extrascolare pentru a preveni manifestari problematice/de tip bullying (sportive, artistice etc.);

Intervenție extinsă – familie, clasă de elevi, grup

Colaborarea școlii cu familiile elevilor cu potențial violent pentru a găsi și aplica soluțiile pentru prevenirea bullying-ului;

Identificarea unor părinți-resursă care să se implice în activitățile de prevenire;

Semnalarea de către școală a cazurilor de familii cu un comportament violent față de copii; colaborarea școlii cu instituții cu responsabilități în acest domeniu, precum Autoritatea Tutelară, Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, poliție

Intervenție extinsă la nivel de unitate de învățământ

Transformarea regulamentului intern, specific fiecărei scoli, din instrument formal în mijloc real de prevenire, prin:

 definirea clară și funcțională a criteriilor de disciplină scolară și de conduită în școală a tuturor actorilor școlari (elevi, profesori);

 adaptarea prevederilor la contextul specific în care funcționează instituția;

 consultarea tuturor actorilor de la nivelul școlii (elevi, cadre didactice, părinți) în definirea și aplicarea prevederilor acestuia;

 operaționalizarea conținutului la nivelul activității didactice concrete, prin negocieri directe între profesor și elevi;

Inițierea la nivelul școlii si/sau al inspectoratului școlar a unor structuri cu rol demediere

care să contribuie la identificarea surselor de conflict; aceste structuri/ grupuri de inițiativă ar trebui să fie formate dintr-un nucleu de elevi, cadre didactice și părinți; astfel de structuri pot fi coordonate de personal specializat (profesori consilieri școlari, asistenți sociali, psihologi) și pot iniția și derula programe de prevenire a bullying-ului împreună cu parteneri de la nivelul comunității (ONG-uri, poliția de proximitate, autorități locale);

Dezbaterea, în timpul orelor de consiliere și orientare/dirigenție, a situațiilor de tip bullying petrecute în școală sau în vecinătatea acesteia și încurajarea exprimării opiniei elevilor privind aceste situații și posibile căi de soluționare;

Valorificarea temelor relevante pentru problematica bullying-ului, care se regăsesc în curriculumul diferitelor discipline școlare (drepturile și îndatoririle individului, libertate și normă/regulă de comportament, decizie si consecințele deciziilor, abilități sociale etc.), prin utilizarea unor strategii activ-participative (studiu de caz, joc de rol, analiză critică a mesajelor audio-vizuale de tip bullying, problematizare etc.), care să conducă laconstientizarea și dezvoltarea unei atitudini critice a elevilor față de problematica
bullying-ului.

Derularea unor programe și activități extra școlare pe tema combaterii bullying-ului (de exemplu: săptămâna anti-bullying; jocuri, concursuri și expoziții tematice; întâlniri cu specialisti care să prezinte în mod interactiv teme legate de bullying, la care să participe elevi, cadre didactice și părinți).

Fără violență în școală, fiecare copil contează!

Profesor: Cârnaru Ileana Florinela
Liceul Tehnologic ”Anghel Saligny”
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

Violența este una dintre marile probleme ale lumii contemporane. Presa, scrisă sau audiovizuală, informează in permanența cu privire la manifestări diverse ale acestui fenomen, de la formele cele mai agresive, precum războaie ori crime terifiante, bătăi, violuri, furturi, distrugeri de bunuri, și pâna la cele mai puțin șocante (dar nu mai putin vinovate), cum ar fi violențele verbale. In acest context, apariția diferitelor forme de violența in mediul școlar pare aproape o fatalitate și devine, adesea, un lucru obișnuit,cu care semenii coexistă fără măcar a se mai sesiza asupra pericolului. Chiar dacă reprezintă o problemă delicată, luarea in stăpânire a fenomenului violenței nu se poate face decât dacă ii sunt cunoscute cauzele, originile, formele de manifestare și posibilitățile de prevenire.

Am să dau exemplul unui caz real, intâmplat in școala unde eu invăț:

De câteva săptămâni “V.D.”, un elev din clasa a IX-a care se mândrea cu porecla ce-o avea datorită muşchilor pe care îi expunea neîncetat, chinuia un coleg din aceeași clasă. Îi punea piedică, îl înghiontea, îl urmărea într-un loc mai retras din curtea şcolii, ii lua banii dar şi caietul de teme, deşi fără probleme fizice şi psihice întâmpină unele greutăţi în a face faţă cerinţelor şcolare. Temele orale şi cele scrise sunt efectuate de cele mai multe ori cu superficialitate. Are carenţe în deprinderile formate de muncă intelectuală. Acesta nu îndrăznea să spună nimic şi nimănui de teama bătăii promise de fiecare dată. Până într-o zi, când un coleg al “vedetei” îi atrage atenţia că nu aşa trebuie să se poarte cu colegii şi că-l va pune în discuţie la ora de diriginţie dacă nu încetează.

Acesta a fost motivul pentru care a început bătaia. Luaţi la întrebări de diriginte, “V. D.” răspunde orgolios:

- Dacă nu se uită la filme şi nu ştie să se bată, de ce nu-şi tine gura?’’

Copilul“V.D.” locuieşte împreună cu bunicii din partea tatălui: P.A (63 ani) şi P.R (56 ani), fiind crescut de aceştia de la vârsta de 2 ani.

Datorită faptului că părinţii l-au lăsat în grija bunicilor spre a-l creşte, acesta a profitat de lipsa de interes a bunicilor pentru evoluţia sa şcolară (din clasa a VII-a, considerând că se poate descurca şi singur) şi ca urmare au început să se manifeste tulburări de comportament şi de învăţătură. Nerealizările şcolare, insuccesele înregistrate tot mai des, tendinţa de introvertire singurătatea, toleranţa, supraaprecierea bunicilor şi lipsa părinţilor au făcut ca elevul să aibă o imagine de sine destul de scăzută şi o motivaţie slabă la învăţătură. Toate acestea au dus la modificarea traiectoriei dezvoltării afective şi în special a celei emoţionale a copilului.

Bunicii au recunoscut neputinţa lor de a-l mai ţine sub control şi s-au declarat depăşiţi de situaţie. Îşi doresc să colaboreze cu doamna diriginte pentru ca lucrurile să nu mai constituie o sursă de stres şi pentru ei. Părinţii îl vizitează o dată pe an, separat fiecare, şi-şi exprimă părerea de rău că nu-l pot creşte şi educa pe copil. În cadrul colectivului clasei iese mereu în evidenţă cu brutalitate (altercaţii, injurii, neîndeplinirea unor sarcini, vorbeşte neîntrebat, distrage atenţia colegilor).

Starea copilului rezultată este următoarea:

Are posibilităţi relative bune de comunicare orală,gestuală şi expresivă, Are capacitate relativ bună de învăţare comportamentală, Se angajează în îndeplinirea sarcinilor primate, dacă este bine motivat, şi este receptiv şi cooperant, Predomină memoria de scurtă durată, Atenţia are un volum destul de redus şi putera de concentrare este scăzută, Are probleme de comportament, Stima de sine este scăzută.

Pornind de la premisa că orice activitate de învăţare trebuie să fie plurimotivată, trebuie să ţinem cont că eficienţa oricărei activităţi scade dacă nivelul de motivare este minim şi creşte dacă acesta este un nivel optim.

Prioritar este creşterea nivelului motivaţional în întreg procesul lui de instruire şi educaţie. Copilul are nevoie de atenţie specială din partea cadrelor didactice,(care au ore la această clasă şi în mod evident a dirigintei sale) şi de preocuparea bunicilor , a părinţilor de a–i asigura necesităţi materiale dar şi afecţiune, respect, sprijin în educaţie şi în activitatea sa şcolară.

Acasă elevul nu mai are un program bine organizat de muncă şi de odihnă . Acest lucru trebuie stabilit în colaborarea cu bunicii, copilul şi diriginta lui.

La clasă se impune implicarea activă a copilului în activităţi curriculare şi extracurriculare. În acest sens trebuie susţinut emoţional pentru realizarea sarcinilor şcolare cu responsabilitate maximă. Sarcinile vor fi concepute gradual din punct de vedere al dificultăţilor pentru a-i oferi posibilitatea copilului să-şi demonstreze capacitatea de progres cu fiecare pas rezolvat, cu scopul de a-l motiva în vederea rezolvării paşilor următori şi de a câştiga mai multă încredere în sine. Cunoaşterea obiectivelor activităţilor la care participă şi necesitatea îndeplinirii acestora va duce la trezirea interesului, a curiozităţii şi la mobilizarea voinţei sale. Repartizarea sarcinilor se va face în mod atractiv, cât mai posibil captivant, dar şi în concordanţă cu interesele şi aspiraţiile sale.

În încercarea de a soluţiona acestă problemă doamna dirigintă a urmărit formarea unui stil de muncă corect al elevului precum şi o mai intensă colaborare a şcolii cu familia copilului. În acest sens formarea şi dezvoltarea motivaţiei pentru învăţătură va viza protejarea şi dezvoltarea imaginii de sine prin următoarele strategii: Alocarea de sarcini personalizate, ce corespunde capacităţii sale, Oferirea de muncă suplimentară în mod încurajator pentru a stimula progresul, Atragerea atenţiei mai mult asupra succeselor decât a nereuşitelor, Încurajarea pentru a-şi exprima liber opiniile în mod civilizat, Sprijinirea sa în înţelegerea erorilor, Orientarea criticilor pe sarcina de lucru şi nu pe elev, Gestionarea unor situaţii de învăţare motivante cu scop de a ridica nivelul general de activizare şi al stării de vigilenţă, Alternarea adecvată a activităţilor intelectuale cu cele fizice, a celor de învăţare cu cele de exprimare a propriilor opinii, Aprecierea pozitivă a elevului în faţa clasei.

Alternarea recompenselor cu sancţiuni şi cu iertare, Asigurarea unui climat al clasei de securitate afectivă pentru a-l motiva în obţinerea de rezultate bune, Încurajarea permanentă a elevului că este capabil de succes, Oferirea de modele de comportare civilizată, Promovarea motivaţiei de învăţare folosind ca strategie învăţarea prin cooperare, predare-învăţare reciprocă, jocul etc.

Doamna dirigintă a incercat să conştientizeze familia de importanţa pe care trebuie să o acorde permanent evoluţiei copilului înaintea oricărei alte probleme.

De asemenea a încercat stimularea continuă a elevului de a învăţa consecvent şi de a-şi face temele corect cu regularitate. Asigurarea de explicaţii în efectuarea temelor atît elevului cât şi bunicilor săi.

Suntem acum într-o eră caracterizată de un ridicat acces la arme și muniții, acte de terorism, furie, găşti și violență, un mediu care favorizează expunerea a mult prea mulți copii de vârstă şcolară la un nivel ridicat de violență în mediul lor social. Deși modalitatea socio-emoţională prin care trauma determină delincvență și violență pentru unii tineri dar nu şi pentru alţii, nu sunt încă pe deplin înțelese, cercetătorii au demonstrat că tinerii care raportează niveluri ridicate de expunere la traume sunt mult mai predispuși la violență și delincvență. Un stil de viață stresant, experiențele traumatice, problemele emoţionale nerezolvate şi furia asociate copiilor de şcoală poate duce la furie continuă, comportamente agresive, și la alte forme de violență în interiorul sau în afara școlilor

Produsă asupra copiilor, violenţa domestică este regăsită în abordări sub numele de maltratarea, abuzul asupra copiilor.

Violenţa domestică are un impact negativ asupra tuturor persoanelor implicate, studii referitoare la copiii martori, de exemplu, relevă că din punct de vedere al traumei, efectele asupra acestora sunt similare cu cele produse de abuzurile fizice.

Cadrele didactice trebuie să continue să fie conștiente că expunerea copiilor la violență au efecte asupra socializării, a educației, și a comportamentului în școli. Planificarea și colaborarea sunt esențiale în pregătirea sistematică și temeinică pentru prevenire și reducerea actelor de violență.

Fără Bullying!

Profesor: Popescu Tatiana
Școala Gimnazială Zaharia Stancu
Roșiori de Vede, județul Teleorman

Școala este o instituție a societății care educă și formează copiii pe o perioadă lungă a vieții lor. În timp, școlile, ca instituții obligatorii, se dezvoltă constant, se transformă și se modifică rapid, lucru care este perceput și judecat diferit de elevi, profesori și părinți. În prezent, școlile sunt considerate atât un spațiu educațional pentru dezvoltare personală, transfer și conservare de cunoștințe cât și o instituție educațională, un mediu protejat, un spațiu de viață, un tărâm al experienței, o autoritate de socializare, un instrument de selectare și o instituție de reproducere a societății.

Când devin elevi, copiii se confruntă cu sarcina de a-și găsi locul în noua lume a instituției școlare extinse, cu toate structurile și regulile sale. Ei trebuie să învețe și cum să construiască relații și să-și formeze un simț al apartenenței la spațiul său intern și la conviețuirea în comunitate împreună cu grupuri și indivizi diverși. Copiii trebuie să învețe cum să se adapteze unul la altul, să accepte și să respecte regulile, să dea naștere și să pună în aplicare propriile idei într-un mod

corespunzător, să fie capabili să gestioneze dezamăgirile și constrângerile.
În calitate de instituție educațională, școala stabilește o gamă de cerințe specifice: performanțele școlare ale elevilor sunt în mod sistematic inspectate, examinate și comparate cu ale celorlalți.

Deloc surprinzător, așteptările și presiunea percepută în ceea ce privește realizările, precum și stresul legat de acestea, pe de-o parte, și un climat școlar negativ, în general, de cealaltă parte, sunt factori importanți care facilitează bullying-ul în școală. În funcție de resursele personalității lor, de mediul de proveniență cultural și social și de circumstanțele vieții, elevii sunt echipați în mod diferit să facă față provocărilor personale și sociale din partea școlii. Totuși, este vital să învețe să facă față cerințelor și provocărilor, pentru că este o competență cheie și o condiție obligatorie pentru o viață împlinită ca adult. Pentru a realiza aceasta, elevii au nevoie de ajutor din partea părinților, profesorilor și grupului lor de semeni. Condițiile importante pentru succes în acest proces sunt un climat de deschidere, reguli clare, acceptare și conștientizare în cadrul mediului școlar.

Odată cu debutul vieții școlare a copiilor, părinții să confruntă și ei cu provocări complet noi. În timp ce încă este cea mai semnificativă resursă socială, educațională și fizică pentru copiii lor, ei trebuie să fie receptivi, pentru că școala va determina viața de zi cu zi a copiilor lor, și astfel a familiei lor, pe o perioadă lungă de timp. Dacă părinții vor fi capabili să-și sprijine emoțional copiii, dacă vor reuși să aprecieze perspectiva copilului, aceasta depinde de o serie de factori și experiențe timpurii. Experiențele lor personale, resursele de timp disponibile și, posibil, o presiune internalizată de a performa, transferată asupra copiilor, pot afecta sprijinul oferit de unii părinți. Un climat deschis, reguli clare, acceptare și conștientizare în mediul școlar sunt importante pentru părinți și pentru copii, pentru a putea să acționeze spre binele copiilor și să-i sprijine atunci când e nevoie.

Pe de-o parte, sarcina profesorilor este de a implementa programa școlară și planurile de lecție, dar și să facă față cerințelor sociale ale școlii într-o manieră care să ofere înțelegere, promovare și corectitudine. Profesorii și personalul școlar trebuie să promoveze un climat școlar deschis, pozitiv și de susținere cu reguli clare, acceptare și conștientizare. Școala este un spațiu pentru învățare și relații sociale, la un loc. Poate opera cu succes doar ca o operă completă: școala ar trebui să fie un mediu educațional sigur și pozitiv. Orice tulburare a dezechilibrului dintre aceste sarcini cheie poate împiedica succesul fiecărui elev și poate afecta construirea de relații sociale, de încredere și comuniune pentru toți.

Este știut că bullying-ul are loc în fiecare școală, indiferent de tipul de comportament de bullying sau de scara la care fenomenul are loc, dar ce contează și ce diferă semnificativ între școli este modul în care acestea îl gestionează în practica de zi cu zi. Pentru a construi sau crea un răspuns de succes la bullying, ajută concentrarea, reflectarea și discutarea modului de înțelegere a bullying-ului și atitudinile față de acesta în școală. Această abordare permite angajament și vederi din unghiuri multiple, evaluând nevoile și resursele fiecărui grup angajat.

Reflecțiile politicilor informate pe bază de dovezi confirmă faptul că intervențiile anti-bullying efective nu pot fi limitate doar la clasă, lecție sau la activitățile bazate pe programa școlară. Inițiativele anti-bullying nu pot funcționa singure, fără angajamentul administrației școlii, profesorilor și educatorilor și, în mod special, al părinților. Nu mai puțin important, participarea autoritară din partea copiilor ar trebui văzută ca o resursă puternică în abordarea bullying-ului școlar.

Bullying-ul poate avea un mare impact pe termen lung. De aceea e nevoie sa oprim bullying-ul acum!

Alege prietenia și spune NU bullying-ului!

Profesor: Popescu Gabriel
Școala Gimnazială Mihai Eminescu
Localitatea Roșiori de Vede, județul Teleorman

Rădăcinile etimologice ale cuvântului bullying se pot regăsi în secolul XVI, când "my bully" însemna "dragul meu", "iubitul meu", venind din cuvântul danez boele. Un secol mai târziu a apărut pentru prima dată cu sensul actual, dar abia în secoul XX acest cuvânt a dobândit definițiile academice folosite astăzi. Ca verb, to bully înseamnă: a intimida, a speria, a domina, printre altele. „Bully" este o persoană care își folosește puterea și tăria sa pentru a speria sau răni persoanele mai slabe.

Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violenţă. Cu toate acestea, nu fiecare act de violenţă este o acțiune de bullying. Conform studiului Organizației Mondiale a Sănătății privind comportamentul sănătos la copiii de vârstă școlară, bullying apare atunci când un elev este: tachinat în mod repetat într-un mod care nu îi place… Dar nu este bullying atunci când doi elevi de putere sau autoritate similară se ceartă sau se bat. Nu este bullying nici atunci când un elev este tachinat într-un mod prietenos și glumeț.
În plus, nu este ocazional sau un eveniment singular, ci un tipar comportamental care se repetă în timp împotriva aceleași persoane cu o diferență evidentă de putere. Prin diverse acte de bullying, elevul mai puternic țintește în mod sistematic, intenționat și crud să rănească, să sperie sau să intimideze persoana mai slabă. Nu este o simplă tachinare. Contrar miturilor larg răspândite despre autoapărarea victimei, victima nu se poate apăra prin propriile eforturi. Bullying-ul nu se oprește de la sine fără intervenție din exterior.

Odată cu intrarea în școală, copilul face cunoștință cu alte tipuri de reguli de relaționare, la care este nevoit să se adapteze, pentru a nu fi marginalizat. Socializând, el are ocazia să descopere ce anume îl definește ca diferit de ceilalți, trăiește relații de simpatie și de antipatie, își face prieteni după criterii de similitudine sau admirație. Uneori copiii se împrietenesc datorită vecinătății, care îi determină să parcurgă împreună drumul de la școală acasă, sau datorită faptului că stau împreună în bancă sau pe criteriul apartenenței la gen – băieții aleg grupuri de băieți, fetele aleg grupuri de fete, pe preocupări specifice comune, pe idealuri împărtășite, pe modul în care ceilalți relaționează, astfel încât relațiile de prietenie să fie armonioase.

Fiind în bună măsură ușor de influențat, din cauza unei insuficiente maturizări, copilul poate fi facil atras în relații de prietenie nepotrivite. De aceea, părinții pot supraveghea și interveni în aceste relații, atunci când nu sunt benefice pentru copil, însă întotdeauna în mod argumentat, fără interdicții severe care îi pot crea copilului sentimentul că este nedreptățit. Relațiile de prietenie, la orice vârstă, sunt adevărate surse de lecții de viată, al căror rol este bine să nu fie minimalizat.

Ne naștem cu această nevoie de conectare cu celălalt. Dacă nu are satisfăcută aceasta nevoie, copilul și-o va satisface prin bullying. Avem nevoie să aparținem! În primul rând familiei, iar mai apoi, când copilului începe să i se formeze eul și personalitatea, acesta dorește să aparțină grupului. Grupului de colegi și grupului de prieteni pe care și-i va face. Dacă până în adolescență nu reușim să aparținem, există riscul să ajungem să aparținem la tot felul de grupuri nedorite, de alcoolici sau alte feluri de acest tip de grupuri.

Persoanele pe care le primim în viața noastră ne arată cum să interacționăm cu ceilalți, cum să iertăm, să râdem sau să pornim o conversație. Datorită prietenilor noștri, învățăm să interacționăm cu diferite tipuri de oameni. În special cu cei care sunt altfel decât noi sau au o viziune diferită asupra lumii. Este esențial să învățăm din prietenie cum să fim deschiși, lipsiți de prejudecăți și, totodată, să observăm ce anume face oamenii să reacționeze în moduri atât de

diferite.

Adesea, prietenii ne ajută să ieșim din zona de confort, în timp ce ne oferă un spațiu emoțional stabil pentru a fi noi înșine. De aceea, să alegem prietenia și să spunem NU! bullying-ului!

Stop bullying-ului în școala mea!

Educatoare: Bibelea Oprica Daniela
Grădinița cu P.P. Nr.3
Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman

Deși există documente și legi care reglementează, atât la nivel global, cât și la nivel național drepturile copilului, există încă mulți copii ale căror drepturi nu le sunt pe deplin respectate, copii expuși abuzurilor, violenței, discriminării, bullying-ului, traficului de persoane, consumului de substanțe ilicite, exploatării sau altor forme de abuz. Încălcarea drepturilor copiilor se întâmplă frecvent, în diferite situații, în familie, la școală, în comunitate, pe stradă , în media etc.

„Cuvintele politicoase sunt uşor de spus, iar ecoul lor este fără sfârşit.” -Maica Tereza

Copiii trebuie să beneficieze de drepturile omului la care suntem toți îndreptățiți încă din momentul nașterii. Drepturile omului înseamnă să îi tratezi pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat, cu demnitate, egalitate, respect și se aplică tuturor, fără deosebire de origine, cetățenie, limbă, sex sau orice alt statut. Însă copiii diferă de adulți. Ei sunt vulnerabili, trebuie să se joace, sunt în proces dedezvoltare, au nevoie de drepturi speciale.

Un fenomen îngrijorător care reprezintă o formă gravă de încălcare a drepturilor copiilor este bullying-ul. Bullying-ul este un concept umbrelă care acoperă diferite tipuri de comportamente, stabile în timp, repetate, cel mai adesea ascunse de ochii părinților, adulților, care urmăresc să provoace suferință, care implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă, care se manifestă repetitiv, regulat într-un grup de copii, care continuă în absența unor măsuri.

Fenomenul de bullying este mult mai des întâlnit decât ne-am dori să credem. Se întâmplă pe coridoarele școlii, în curtea şcolii, pe străzi și, din păcate, uneori și în sălile de clasă. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate.

Bullying-ul este un fenomen care trebuie luat foarte în serios, atît de școală, de cadrele didactice, cât și de familie, părinți, psihologi școlari. Nedepisat și nesoluționat la timp, poate avea conscințe dintre cele mai grave asupra copiilor, precum: diminuarea încrederii în sine, autoizolare, perpetuarea unui comportament violent, rezultate slabe la învăţătură, afectarea dezvoltării fizice şi psihice ulterioare, depresie, anxietate,tentative de suicid.

Pentru aceasta, este nevoie de implicarea tuturor, familie, elevi, școală, comunitate, toți au obligația de a interveni și de a acționa pentru a transforma școala într-un mediu incluziv, sigur, lipsit de violență pentru toți copiii.

Încheie prin a transmite câteva mesaje pe care le-am descoperit în cartea, respectiv filmul „Minunea”:

- „Niciodată nu judeca după aparențe!”
- „Când ai de ales între a fi corect și a fi bun, alege să fii bun!”
- „Faptele voastre vă sunt monumente”
- „Nu poți vedea bine decât cu inima”
- „Măreţia nu constă în putere, ci în dreapta folosire a puterii. E măreț cel a cărui putere însuflețește

cele mai multe inimi din puterea inimii lui”.
• „Fă cât de mult bine poți, prin orice mijloace poți, în orice fel poţi, în orice moment poți și cât de multă vreme poți!”
• „Fă un pic mai mult bine decât este necesar!”

Copilărie fără violență

Profesor: Loncea Monica
Şcoala Gimnazială “Zaharia Stancu”
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Familia reprezintă contextul fizic şi social ce asigură copilului resursele necesare pentru a creşte, a se dezvolta şi a se maturiza şi în final a duce mai departe viaţa, prin modul în care va fi părinte cu proprii copii.

Evenimentele traumatizante provoacă un nivel crescut de cortizon în corpul copilului, ceea ce modifică specific echilibrul neuroendocrin care influenţează întreaga dezvoltare şi stare de sănătate fizică. Cercetările în domeniul fiziologiei stresului arată faptul că unii hormoni de stres și cortizonul, stimulaţi de evenimentele traumatice petrecute în familie, modulează energia şi activitatea mentală cu scopul de a găsi soluții la problemele psihosociale. Copiii care se nasc şi sunt crescuţi de mame singure, lipsite de o reţea socială de sprijin, dezvoltă şi ei un profil anormal al cortizonului, acompaniat de numeroase probleme de sănătate.

Copilul este victimă indirectă şi adeseori directă a violenţei domestice; efectul participării copiilor la scenele de violenţă dintre părinţi este condiţionat de numeroşi factori, un factor major fiind vârsta copilului în concordanță cu capacitatea lui de a prelucra evenimentele cognitive traumatizante la care este martor sau ţintă directă.

În majoritatea cazurilor de violenţă în familie, copiii sunt atât martori cât şi ascultători fideli, confidenţi ai victimei precum şi victime directe ale abuzului din partea părinţilor.

Copiii sugari cu vârsta de până la un an sunt cei mai puţin capabili să înţeleagă ceea ce se întâmplă. Acest lucru determină părinţii inconştienţi să nu vadă pericolul în care se află copilul mic, afișând un comportament violent deschis, fără a se preocupa de ceea ce se întâmplă cu copilul. Spun: „el e mic, nu înţelege…” ceea ce este adevărat, însă aceşti copii de vârstă mică, martori la violenţe între părinţi, se disting printr-o stare de sănătate precară, tulburări de somn şi plâns excesiv.

În relaţia cu copilul, mama-victimă nu mai poate veni în întâmpinarea nevoilor emoționale ale copilului. Construirea ataşamentului, a cărui perioadă sensibilă va începe în jurul vârstei de 6 luni, va fi profund afectată. Şi asta nu doar din cauza stărilor intense de spaimă ale copilului, ci mai ales din cauza indisponibilităţii emoționale a unei mame care trăieşte anxietatea unei relaţii ameninţătoare cu partenerul de viaţă. Emoţiile negative ale mamei au un ecou intens negativ în starea copilului.

În al doilea an de viaţă al copilului, din punct de vedere cognitiv se structurează relaţia cauză-efect şi se dezvoltă gândirea simbolică. Expresiile emoționale ale celor dragi induce copilului stări de indispoziţie cu atât mai profunde, cu cât persoanele sunt mai semnificative pentru el. La această vârstă, expuşi fiind la scenele de mânie dintre părinţi, copiii nu mai pot rămâne pasivi, ci fac eforturi pentru a se implica în conflictul dintre părinţi.

În al treilea an de viaţă, copiii au reacţii intense de supărare atunci când adulţii interacționează cu mânie. O reacţie comună a copiilor de vârsta aceasta este de a-şi duce mâinile la urechi, a-şi astupa urechile pentru a nu mai auzi ţipetele celor dragi. De asemenea, acum vor începe să manifeste

comportamente violente în relaţiile cu copiii de aceiaşi vârstă. Deja apar reacţii diferite la fete şi băieţi: în timp ce băieţii se comportă mai violent la supărare, fetele se manifestă cu o profundă tristeţe, disperare, izolare.

Efectele globale, vizibile asupra copiilor care cresc la această vârstă cu părinţi cu violenţă în cuplu sunt: boli frecvente, timiditate exagerată, neîncredere în ei înşişi, probleme de comportament printre ceilalți copii de vârsta lor, bătăi, certuri, ţipete, plâns.

Adolescenţii devin capabili să înțeleagă ceea ce trăiesc şi la ce au fost expuşi în familie. În plus, ei se deschid către grupul de prieteni, către şcoală. Ei știu că sunt moduri diferite de a simţi, gândi, acţiona,dar duc cu ei un handicap: sunt mai puţin capabili, comparativ cu colegii lor de-o vârstă, de a interacţiona pozitiv. Această condiţie specială a lor determină şi prieteniile. Ei se simt adesea respinşi de ceilalți. Își vor căuta prieteni cu experienţe asemănătoare şi adesea se vor afilia la grupuri cu comportamente agresive. Agresivitatea, respingerea şi delincvenţa se suprapun în mare măsură în cazul adolescenţilor.

Între 20% şi 40% dintre adolescenţi cu violenţă cronică au fost expuşi violenţei în familie. Unii adolescenţi (băieţii) îşi manifestă frustrările prin comportamente violente faţă de fraţi şi surori sau chiar faţă de părinţi, mai ales mamă. Există cercetări care arată că un mare număr al bărbaţilor violenţi în cuplu şi femeile-victime ale violenţei în cuplu provin din familii violente unde au fost martori la astfel de relaţii, încărcate de violenţă, între părinţii lor.

Codul Familiei prevede egalitatea soţilor în relaţiile familiale! Toate problemele vieţii familiale se soluţionează de către soţi în comun. Fiecare dintre soţi este în drept să-şi continue ori să-şi aleagă singur/ă profesia.

Relaţiile dintre soţi se bazează pe stimă şi ajutor reciproc, pe obligaţii comune de întreţinere a familiei, de îngrijire şi educaţie a copiilor.

Orice persoană care consideră că este victimă a violenţei sau se simte ameninţată, trebuie să ştie că violenţa în familie este infracţiune prevăzută şi sancţionată de Codul Penal!

La poliţie, victimele găsesc atât înțelegere, cât şi ajutor şi sfaturi practice. Pot cere să vorbească cu o femeie poliţist şi dacă doreşte, se poate acorda ajutor pentru a merge la o unitate sanitară sau la un loc de refugiu; există anumite organizaţii care le pot acorda sprijin.

Daca violenţa fizică s-a produs, victima trebuie să meargă la Serviciul Medico-Legal în cel mult 48 de ore de la comiterea agresiunii, pentru constatarea acesteia și eliberarea unui certificat medico-legal.

Trebuie anunţată cea mai apropiată secţie de Poliţie în cel mult două luni de la producerea agresiunii!

Pentru ca Poliţia să poată apăra de repetarea violenţelor, este bine să fie făcută o plângere care să fie înregistrată la secţie.

Bibliografie:

1. Anghel, F., Liiceanu, A., Săucan, D., & Voinea, L., 2006, Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. în: M. Jigău, A. Liceeanu, L. Preoteasa (coord.) Violenţa în şcoală, Bucureşti, Ed. Alpha MDM
2. Aniţei, M., 2007, Psihologie Experimentală, Iaşi, Editura Polirom.

Violența nu te face inteligent

Profesor: Moise Alina
Şcoala Gimnazială "Zaharia Stancu"
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Violența reprezintă, cu certitudine, una dintre problemele recurente ale societății contemporane, cu atât mai mult atunci când termenul se asociază, într-un firesc regretabil, pedepselor sau măsurilor privative de libertate.

Teorii ale agresivității

"Agresivitatea este înnăscută" susține Sigmund Freud, dar și Konrad Lorenz. Oamenii se nasc cu predispoziția sau impulsul de a fi violenți și de a agresa. Cum nu se poate înlatura, trebuie, prin educare, gasite modalități nedistructive de canalizare a energiei negative. Totuși se face o departajare între cei doi teoreticieni asupra acestui lucru: la Freud agresivitatea apare ca fiind predominant distructivă pe când la Konrad Lorenz agresivitatea are o valoare adaptativă și este chiar esențială pentru supraviețuire. Dacă agresivitatea umană ar fi numai de natură instinctuală ar fi de așteptat să întâlnim foarte multe asemănări între oameni, legate de modul de adoptare a comportamentului agresiv. Cu toate astea realitatea demonstrează permanent că există mari diferențe atât la nivel individual cât și la nivel de comunități. Sunt indivizi, grupuri și chiar popoare care se manifestă extrem de agresiv, pe când alții sunt foarte pașnici.

Respingerea cvasi-generalizată a naturii instinctuale a agresivității nu înseamnă, însă, și ignorarea unor influențe biologice asupra ei, cum ar fi: influențe neuronale - există anumite zone ale cortexului care, în urma stimulării electrice, facilitează adoptarea de către individ a comportamentului agresiv; influențe hormonale - masculii sunt mult mai agresivi decât femelele datorită diferențelor de natură hormonală; 17 influențe biochimice - creșterea alcoolului în sange, scăderea glicemiei pot intensifica agresivitatea.

"Agresivitatea este un răspuns la frustrare" susțin cei de la Yale University din SUA. Atunci când atingerea unui scop este blocată ia naștere frustrarea. Această frustrare devine apoi o sursă de manifestare a agresivității. Se întâmplă însă deseori ca agresivitatea aceasta să nu poată fi orientată către sursa stării de frustrare ci ea este reorientată către ceea ce se numește o "țintă sigură".

De exemplu o persoană nu își poate sancționa șeful și în schimb se poate certa acasă cu partenerul de viață; un copil nu își poate pedepsi părintele în schimb însă lovește un alt copil.

Mai apoi, supusă unor revizii, această teorie suferă modificări. Se consider că într-adevăr frustrarea produce supărare (stare de pregătire emoțională pentru a deveni agresiv) însă o persoană poate da curs furiei sau nu.

O a treia explicație ar fi aceea că "agresivitatea este un comportament social învățat". A apărut astfel teoria învățării sociale a agresivității care susține că un comportament agresiv se învață prin mai multe modalități: direct, deci prin învățare directă (prin recompensarea sau pedepsirea unor comportamente); prin observarea și imitarea unor modele de conduită ale altora, mai ales ale adulților.

Se consideră că modelele de conduită agresivă se întâlnesc cel mai des în:

 familie (copii violenți provin din familii în care cei doi părinți au fost crescuți tot cu ajutorul pedepselor fizice);
 mediul social (în acele comunități în care modelele de conduită agresivă sunt acceptate, chiar admirate, agresivitatea se transmite ușor și generațiilor următoare);
 mass-media (în special televiziunea care oferă zilnic modele de conduită agresivă, fizică sau verbală).
 Putem enumera adesea printre cauzele comportamentelor impulsiv-agresive existența la subiect a unor trăsături temperamentale, apartenența individului la unul din tipurile de temperamente. Anumite temperamente - coleric, nervos - se constituie în bază pentru conduite agresive adoptate imediat. "Temperamentul este dimensiunea dinamico-energetică a personalității care se exprimă cel mai pregnant în conduită". De aceea cunoașterea temperamentului poate deveni un punct de plecare pentru modalitățile în care putem gestiona impulsurile și comportamentele agresive. Pe baza a trei trăsături fundamentale: emotivitatea, activismul și rezonanța reprezentărilor au fost descrise opt tipuri temperamentale: nervos, sentimental, coleric, pasionat, sangvinic, flegmatic, amorf, apatic.
 A cincea cauză demnă de menționat este cea legată de stima de sine. Mulți cercetători au stabilit o legătură evidentă între nivelul stimei de sine și tendințele agresive, în sensul că cu cât stima de sine, încrederea în forțele și capacitățile proprii, este mai scăzută cu atât componenta agresivă este mai pregnantă. Conceptul de stimă de sine este corelat cu sentimentul de competență și conștientizare a propriei valori. Indivizii cu un grad scăzut de stimă de sine se concentrează de obicei să-i impresioneze pe alții, au o încredere scăzută în propria persoană, au dubii asupra valorii și acceptării lor sociale, nu-și asumă riscuri și încearcă să evite eșecul. Caută confirmarea propriei valori, a propriilor decizii la alții și sunt ușor influențabili.

Sursele agresivității

Dintre sursele agresivității putem enumera: surse care țin de individ, de conduita și reactivitatea comportamentală a sa:
 frustrarea;
 atacul (provocarea directă) - fie fizic sau verbal, atrage un răpuns sau o răzbunare;
 durerea fizică și morală;
 căldura - cerectări multiple au evidențiat legătura directă între temperatura ridicată și comportamentul agresiv;
 aglomerația - în mijloacele de transport în comun; în spații de locuit mult prea mici pentru numărul de persoane;
 alcoolul şi drogurile; surse ale agresivitatii din cadrul familiei:
 bătaia sau orice formă de agresiune sau pedeapsă fizică;
 incestul; surse care țin de mijloacele de comunicare în masă, unde includem violența expusă în presă și televiziune.

Bibliografie:

3. Anghel, F., Liiceanu, A., Săucan, D., & Voinea, L., 2006, Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. în: M. Jigău, A. Liceeanu, L. Preoteasa (coord.) Violenţa în şcoală, Bucureşti, Ed. Alpha MDM
4. Aniţei, M., 2007, Psihologie Experimentală, Iaşi, Editura Polirom.

Stop bullying în școli!

Profesor Florea Alina Simona
Colegiul Tehnic Câmpulung
Localitatea Câmpulung, Județul Argeş

Agresivitatea şi violenţa în interiorul sau în preajma şcolilor a devenit o problemă extrem de serioasă atât pentru elevi şi profesori, cât şi pentru autorităţi.
Bullying reprezintă un comportament repetat și intenționat prin care agresorul își rănește, persecută și intimidează victima prin diferite forme:

- verbal – țipete, porecle, sarcasm, insulte, jigniri;
- fizic – palme, loviri, îmbrânciri, bătăi;
- mobbing – agresiune verbală și emoțională a unui grup față de un individ;
- relațional – intimidare, denigrare, izolare, manipulare;
- cyberbullying – acțiuni în mediul digital cu scopul de a denigra imaginea unei persoane;
- social – excludere, insulte cu privire la statutul social.

Fenomenul bullying are trei caracteristici: intenționat (agresorul are ca intenție să rănească pe cineva), repetat (aceeași persoană este rănită mereu și mereu), dezechilibrul de forţe (agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.
Fenomenul bullying:

- de multe ori începe ca un joc, însă se transformă într-un abuz care poate avea efecte foarte grave; un joc în care toți jucătorii au ceva de pierdut.
- poate avea loc oriunde – la școală, în familie, la locul de muncă.

Bullying-ul, ca formă de violență în școală, apare prin abuzul de putere exercitat ofensiv asupra celuilalt, intenționat și pe o perioadă mai lungă de timp. Agresorii de tip „bully” sunt persoane care își folosesc puterea și tăria pentru a speria sau răni persoanele mai slabe. Astfel, bullying-ul, pe lângă comportamentul de persecutare și intimidare a celuilalt, este, de obicei, asociat cu caracteristici individuale precum vârsta, trăsăturile fizice, trăsăturile de personalitate, dezvoltarea emoțională și formarea grupurilor de prieteni. Fenomenul de bullying a fost conceptualizat ca o subcategorie de comportamente agresive exprimate fie în mod direct (bătăi, loviri cu pumnul sau cu piciorul, îmbrânceli; amenințări verbale, insulte, hărțuire, însușirea unor bunuri aparținând victimei) și/sau în mod indirect (a răspândi zvonuri, a bârfi, a exclude sau a izola pe cineva de un grup).
Bullying-ul este o formă soft de violență, care apare atunci când o persoană sau un grup de persoane aleg cu intenție să facă rău unei personae prin: poreclire, tachinare, împingere, lovire, amenințare, bârfă, răspândirea de zvonuri neadevărate, excludere socială și izolare, jucarea unor feste de prost gust. Spre deosebire de violență, bullying-ul nu intră sub incidența legii. Bullying-ul este un comportament repetat o anumită perioadă de timp, devenind un pattern, iar victima, de obicei se simte lipsită de ajutor și incapabilă să se apere singură.

O altă formă de bullying, mai recentă și care a luat proporții o dată cu progresul tehnologic și accesul facil la internet, este bullying-ul în mediul online sau cyber-bullying-ul, care include comportamente precum denigrarea (insultarea și umilirea), amenințarea prin apeluri sau mesaje, furtul de identitate în mediul online, excluderea sau eliminarea dintr-un grup de socializare.
Copiii care agresează alți copii sunt de obicei nesiguri, se tem și au în istoric traume interne care nu sunt gestionate adecvat în familiile lor. Mediul emoțional de acasă este menționat de mulți autori ca

un factor important în a deveni agresor sau victimă. Astfel, lipsa căldurii dintre părinți sau dintre părinți și copii, utilizarea oricărui tip de violență (dar în special fizică) și abuz în familie, combinat cu lipsa unor reguli clare și fiabile de îndrumare a copilului, pot cataliza adoptarea comportamentului de tip bullying.

Atât fetele, cât și băieții pot fi agresori și au câteva trăsături în comun: se pricep foarte bine să intimideze și să îi manipuleze pe cei din jurul lor, le place să domine și sunt extrem de preocupați de propria lor persoană. Uneori, aceștia nu au pic de compasiune față de ceilalți și jignesc fără a se gândi la consecințe. Unii agresori se consideră invincibili, alții sunt, de fapt, nesiguri pe ei, așa că încearcă să îi intimideze pe alți copii pentru a se simți interesanți și puternici. Există, totodată, și cazul agresorilor care au fost agresați la rândul lor de un părinte sau un alt adult și încearcă astfel să își verse frustrările pe cei mai slabi.

Școala este locul în care copiii își dezvoltă propriile forțe, primesc cunoștințe noi, își formează personalitatea proprie, îi face pe copii să perceapă realitatea și lumea care ne înconjoară. Școala este mediul care educă în fiecare copil dorința de a reuși, de a depăși obstacolele. Și totuși comportamentul bullying persistă și este foarte des întâlnit în mediul școlar, mediul pe care societatea contează cel mai mult în formarea unei personalităţi căreia viitorul îi aparţine. Bullying-ul este o formă a agresivității care este frecvent întâlnită în rândul școlarilor mici, manifestându-se printr-un comportament agresiv asupra unuia sau mai multor elevi din clasă, folosind insulte, porecle, minciuni, intimidări, amenințări în adresa cuiva sau chiar poate ajunge la acte de violență cum ar fi: lovirea, împingerea, trasul de păr.

Bullying-ul are efecte în plan emoțional individual: scăderea stimei de sine, diminuarea puterii de învățare, creșterea timidității copilului, lipsa capacității de concentrare, agresivitate sau chiar depresie în unele cazuri, frică mergând până la teroare, toate alimentate care dau impresia victimei că este urmărită permanent de agresor și că urmează un nou atac împotriva sa.

Semnele bullying-ului la copilul-victimă sunt relativ uşor de depistat deoarece acesta începe să aibă altfel de comportamente decât până la momentul producerii situaţiei nou apărute: copilul poate da semne de oboseală, nu mai are poftă de mâncare, a devenit anxios și evită anumite situaţii, uneori are coşmaruri, mergând până la somatizare (momente de febră, greţuri, dureri de stomac, dureri de cap, vărsături) atunci când trebuie să meargă la şcoală.

Atunci când un copil este victima bullying-ului, s-ar putea ca acesta să nu știe cum să facă față situației sau cui să spună despre ea. Este important ca acest copil să știe că nu e vina lui și că nu merită să fie tratat în acest fel.

Când elevul nu știe cum să gestioneze o astfel de situație, acest gen de hărțuire poate continua pe o perioadă de timp îndelungată, devenind practic un abuz psihologic asupra respectivului copil. Negestionate corespunzător, agresiunile verbale repetate îl fac pe acesta să sufere mult mai mult și mai intens decât ar face-o o agresiune fizică întâmplătoare (sau de scurtă durată).

În cazul agresiunilor fizice, șansele de a exista intervenția promptă a unui profesor sunt mai mari decât în cazul unor hărțuiri verbale (chiar dacă acestea sunt repetate frecvent) și de aceea ele pot afecta psihicul elevului pe termen lung, putând transforma mai târziu acel copil într-un adult cu niște frustrări sau complexe grave.

Bullying-ul este așadar un fenomen complex, în a cărui abordare un rol major revine colaborării deschise și autentice cu școala. De asemenea, la un nivel mai larg, al contextului social de ansamblu, ar trebui să existe un discurs mai puternic, cu accent pe ”tolerantă 0” față de astfel de fenomene. La nivel micro însă, și familia are la îndemână anumite mijloace prin care poate interveni în mod semnificativ în prevenirea și stoparea acestor situații.
Trebuie să copiii să vorbească deschis cu noi despre toate problemele prin care trec. În general, cei mici trebuie sustinuți să discute cu un adult despre lucrurile care îi frământă, iar acesta îi poate ajuta. Copiii sunt, de obicei, amenințați că, dacă spun cuiva prin ce trec, o vor păți mult mai rău.

Dar adulții care sunt într-o poziție de autoritate părinți, profesori ar trebui să găsească o

soluție pentru ca situația de hărțuire să ia sfârșit într-un mod echilibrat. Tăcerea nu este o rezolvare, iar copiii trebuie încurajați să nu se lase intimidați, cu atât mai puțin de unii de seama lor. În plus, dacă noi, ca adulți, observăm o situație de bullying, ar trebui să luăm măsuri.
Consilierea psihologică atât a copilului, cât și a părinților este esențială pentru a-i face pe toți să conștientizeze problema și să ia măsurile corecte. În plus, copilul trebuie ajutat să își înțeleagă "victima" și să empatizeze cu aceasta, să își dezvolte mecanisme de relaționare sănătoase. Este însă inutil ca un copil-hărțuitor să fie penalizat la școală în timp ce părinții nu iau nicio măsură acasă.

Sau invers, cadrele didactice ar trebui să le reamintească periodic copiilor care sunt regulile de comportament la școală și să se aplice fără ezitare sancțiunile prevăzute de regulamentele școlare. Mai mult, este esențială psihoeducația despre bullying în școli prin organizarea de sesiuni periodice de informare a tuturor celor implicați: copii, părinți, cadre didactice.
Chiar dacă un copil și-a însușit în mod greșit principiile de folosire a puterii sale (fizice sau sub forma de abilități sociale sau intelectuale), el le poate reînvăța oricând. El își poate corecta comportamentul și obișnuințele asimilate în mod greșit. Trebuie doar încurajat și ghidat în direcția corectă. Ceea ce îi trebuie, este un model pe care să îl poată urma și o motivație. Părinții ar trebui să fie primii care să îi ofere copilului un exemplu de urmat și cei care să îl încurajeze să își schimbe comportamentul în acest fel.

Bibliografie:

5. Anghel, F., Liiceanu, A., Săucan, D., & Voinea, L., 2006, Legislaţie privind drepturile copilului, violenţa şi violenţa şcolară. în: M. Jigău, A. Liceeanu, L. Preoteasa (coord.) Violenţa în şcoală, Bucureşti, Ed. Alpha MDM
6. Aniţei, M., 2007, Psihologie Experimentală, Iaşi, Editura Polirom.

Bullying-ul - un fenomen periculos

Profesor: Onișor Andrea
Liceul Teoretic „Samuil Micu"
Localitatea Sărmașu, Județul Mureș

„Copilul este la fericita vârstă când se trezește la viață, cu ochii plini de lumina unei fericiri nebănuite și îndepărtate. Să ne ferim a întuneca cu cărbune și cretă aceste vise ale vârstei de aur. "
AD.FERRIERE

Lumea în care trăim este o lume a contrastelor și a evoluțiilor sinuoase, o lume cu orizonturile începețoșate în care, pe zi ce trece, tot mai mulți oameni se îndepărtează de propria esență. Civilizația umană pare a-și fi epuizat resursele firești de manifestare și evoluție. Forțe centrifuge, până mai ieri latente, au început să lucreze febril la temeliile existenței, îndepărtând și înstrăinând oamenii unii de alții, creând imense goluri atât în spațiul social, cât și în sufletele indivizilor.

Curtea școlii este un micro-univers social în care copiii primesc primele lecții de viață în afara familiei. Vorbim despre validare, empatie, acceptare, dar din păcate vorbim și despre teamă, rușine, respingere. De cele mai multe ori, încărcarea negativă de la școală reverberează și acoperă emoțiile pozitive, ambianța și potențialul copiilor. Odată cu vârsta, crește frecvența

comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează.

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul lui de cunoștințe sau de către colegii care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/familial). Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar în atacuri fizice.

Violenţa în şcoală o întâlnim la tot pasul şi nu neapărat în formele ei extreme (comportamente agresive care pun în pericol viaţa altor persoane), ci într-o formă mascată, cu care elevii şi, uneori, profesorii şi părinţii, ajung să se obişnuiască şi să o accepte ca făcând parte din viaţa de şcoală.

Victima agresiunii este denumită uneori „țintă". Intimidarea constă în trei tipuri de abuz de bază - emoțional, verbal și fizic. În mod obișnuit, implică metode subtile de constrângere, cum ar fi intimidarea. Intimidarea poate fi definită în multe moduri diferite. Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori. Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic.

Manipularea, bârfa, constrângerile, criticile, minciunile, zvonurile, satirizarea, comicul exagerat adresat unei persoane sau unui grup de persoane (în clasă, în curtea școlii etc.), diferențelor pe care acestea le prezintă (înălțime, greutate, culoarea ochilor, culoarea părului, nivel cognitiv, potențial de învățare, rasă, religie, etnie, dizabilitate, tip de familie
etc.) constituie comportament de tip bullying.

Studii realizate la nivel internațional au indicat că bullyingul implică un număr mare de copii și tineri din toate mediile socio-economice, din grupurile rasiale care au fost studiate, și este prezent în zone cu densitate diferită a populației (Nansel et al., 2001). Nu există diferențe majore privind predilecția agresorilor către un anume gen, însă modalitatea punerii în act a comportamentelor de tip bullying se diferențiază. În timp ce băieții intimidează, dețin controlul, umilesc, amenință, domină prin forță, lovind, deposedând de bunuri sau altele asemenea, fetele sunt manipulative, resping subtil și izolează victima sau împăștiind zvonuri false, utilizând porecle etc.

Experiențele în care un copil este pus să facă anumite anumite lucruri umilitoare pentru distracția altor copii, este hărțuit, etichetat, amenințat, deposedat de anumite bunuri etc. Își pun amprenta asupra modului în care se va percepe pe sine și pe cei din jurul său. Unii dintre acești copii vor adopta și ei același comportament, exploatându- i pe cei pe care îi percep că sunt mai slabi decât ei sau mai lipsiți (ex. nu au prieteni), alții rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este teamă să vorbească. Mai este și categoria copiilor care reușesc să-și înfrunte frica și cer ajutorul unui adult.

Efectele bullyingului pot fi grave, chiar fatale. Se indică faptul că persoanele, indiferent dacă sunt copii sau adulţi, care sunt supuse permanent comportamentului abuziv, prezintă risc de stres, îmbolnăviri şi chiar sinucidere. Victimele hărţuirii pot suferi pe termen lung probleme emoţionale, probleme de comportament, probleme sociale, singurătate, depresie, anxietate, stimă de sine scăzută, o creştere a frecvenţei îmbolnăvirilor.

Cu ajutorul adulților, copiii învață cum să facă față comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying- ul apare de obicei în comunitățile de copii, acest mesaj trebuie promovat și întărit atât la școală, cât și acasă. Este important să îi învățăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment, întrucât bullying- ul afectează pe toți elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează și la victimă.

Este important să se depună eforturi pentru eliminarea acestui comportament. Se afirmă că, de multe ori, în şcoala românească, încă nu există şi nu se întâmplă astfel de fenomene, dar trebuie să fim pregătiţi şi să se prevină apariţia acestora.

Toți adulții, cadre didactice și părinți, care au legătură cu școala trebuie să fie vigilenți în a identifica acest fenomen și a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulții să respecte cele trei principii de intervenție:

- Să acționeze imediat;

- Să-i ofere credit copilului agresat;
- Să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

Prin jocuri de rol copiii pot fi învățați ce să își spună în situația respectivă sau să o privească diferit: „este adevărat ce spune... despre mine?" ; poate să se gândească la calitățile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa. Tot prin joc de rol copilul învață să se comporte diferit: să ignore copilul care tachinează, să transmită mesaje la persoana I, (sunt trist/ nu-mi place să faci glume pe seama ochelarilor mei), să dea răspunsuri paradoxale („Mulțumesc că ai remarcat că am ochelari!") sau răspunde cu un compliment. De asemenea, umorul este un alt tip eficient de reacție deoarece este total diferit de răspunsul așteptat. Râsul poate schimba o situație cu potențial de rănire, într- una comică.

În cadrul orelor de consiliere a părinților/copiilor am desfășurat o activitate de povestire prin care aceștia au înțeles efectele pe care le pot avea agresivitatea verbală/fizică asupra copiilor și a colegilor lor. În cele de mai jos voi prezenta doar rezumatul povestirii cu titlul „Mihăiță".

Mihăiță era, de obicei, un copil foarte vesel, gureș, sociabil, plin de inițiativă și inventivitate. Dintr-o dată i-a fost paralizată capacitatea de a acționa. Avea o problemă. Mama și tata știau tot ce face la grădiniță, dar nu știa cine le spune. Cunoșteam bine familia lui Mihăiță, familie în care sentimentele față de copil erau corecte și frumos exprimate, preocuparea pentru educația lui mereu prezentă. Grijulii pentru comportarea lui îi atrăgeau mereu atenția să fie cuminte, amenințându- l că știu tot ce face, că află tot.

Într-o zi un guguștiuc s-a așezat pe pervazul unei ferestre. Acesta i-a lăsat impresia lui Mihăiță că îl spionează. Mihăiță a luat un cub și a aruncat cu el după informator, dar acesta și-a greșit ținta. A lovit un copil în cap.

Pe cine trebuia să sancționez? Cel mult pe cei care dau asemenea cunoștințe eronate copiilor.

Încrederea, dragostea, tactul și răbdarea arătate copiilor, le alimentează forța necesară pentru a se comporta în cele din urmă cum se cuvine. Este delicată munca, dar cu minunate rezultate.

Bibliografie:

1. Ion, D. Dunăreanu, Violența în familie, Editura Universității „Petru Maior", Târgu- Mureș, 2003
2. Tatiana, Bădică, Însemnări pentru educatoare, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973
3. www.desființațirecreațiile. ro
4. www.salvați copiii. ro

Stop Bullying, fiecare dintre noi e important...

Profesor: Mihăilescu Maria Lavinia
Școala Gimnazială "Ecaterina Teodoroiu"
Localitatea Târgu-Jiu, Județul Gorj

Fiecare sistem național de educație a adoptat, mai devreme sau mai recent, anumite politici educaționale anti- bullying în școli. Pentru a respecta aceste politici și, mai important, pentru a crea climate școlare sănătoase care promovează relații pozitive, este important ca educatorii, părinții,

elevii și factorii de decizie să lucreze împreună. Prevenirea intimidării ar trebui să fie în centrul atenției eforturilor statului - folosind dovezi convingătoare cu privire la ceea ce funcționează pentru stimularea eforturilor de prevenire și intervenție.

Există multe abordări promițătoare pentru reducerea bullyingului. Articolele de specialitate evidențiază cele mai actualizate dovezi privind prevenirea intimidării. Astfel, se recomandă:

- Folosirea unei definiții comune a bullyingului și includerea cyberbullying-ul în definiție;
- Colectarea unor date locale despre prevalența tuturor formelor de intimidare, inclusiv a bullyingului electronic, verbal, relațional, fizic și bazat pe prejudecăți;
- Focalizarea efortului în colectarea acestor date și partajarea datelor la nivel de zonă sau național;
- Colaborarea cu cercetătorii pentru a evalua legile anti-bullying și impactul asupra altor forme de violență în rândul tinerilor, cum ar fi hărțuirea, lupta, violența împotriva întâlnirilor și chiar posesia armelor.

Aplicarea de către stat a legilor și politicilor anti-bullying va contribui la crearea unor climate școlare pozitive. Cele mai bune practici în prevenirea și intervenția împotriva intimidării indică faptul că profesorii, administratorii, părinții și elevii ar trebui să beneficieze de instruire în prevenirea bullyingului, prin cursuri și activități educative - interactive specializate. În consecință, legile și politicile statului individuale informează și impulsionează dezvoltarea legilor și politicilor la nivel școlar.

Legile și politicile anti-bullying au un efect pozitiv asupra reducerii bullyingului și protejării elevilor. Este esențial ca conducerea școlii, profesorii, părinții și elevii să fie conștienți de politicile anti-bullying, inclusiv despre ceea ce se aplică și ce nu.

Există câteva lucruri importante de care trebuie să țineți cont atunci când implementați politici anti-bullying:

-Conslierii școlari și consiliile profesorale școlare ar trebui să lucreze împreună pentru a cuprinde sfera de aplicare și funcția legilor și politicilor anti-bullying;

-Departamentele de învățământ ale statului ar trebui să conducă propriile lor inițiative de prevenire a intimidării;

-Politicile de toleranță zero (adică, suspendarea și expulzarea) nu au succes la reducerea bullyingului și, de fapt, pot avea chiar consecințe negative;

-Departamentul de stat al învățământului ar trebui să cerceteze și să ofere strategii alternative de intervenție bazate pe măsuri concrete anti- intimidare;

-O abordare promițătoare este folosirea dreptății restaurative, în cazul în care agresorii de orice fel își modifică comportamentul lor, fiind învățați să abordeze mai multe moduri de interacțiune (acțiuni care promovează incluziunea).

Până în prezent, nu există niciun efort coordonat între departamentele de învățământ ale statului pentru prevenirea, identificarea și utilizarea practicilor bazate pe măsuri concrete pentru a răspunde la intimidare. Prin urmare, consilierii școlari din învățământ sunt încurajați să acorde prioritate testării strategiilor noi și inovatoare de prevenire a intimidării. O compilare cuprinzătoare de resurse și studii privind prevenirea bullyingului poate fi găsită la StopBullying.gov și ”Consolidarea bazei de probe pentru revizuirea evidenței sănătății mamei și copiilor privind intimidarea” efectuată de Centrul de politici pentru sănătate pentru femei și copii la Universitatea Johns Hopkins. Prioritizarea prevenirii și intervenției bullyingului și eforturile coordonate între cercetători, factorii de decizie și departamentele de învățământ ale statului sunt necesare pentru a preveni, a interveni și a reduce în cele din urmă comportamentele de intimidare.

Responsabilitatea pentru propria dezvoltare prin participarea la proiecte educaţionale

Prof. înv. primar: Parga Silvia
Școala Gimnazială Nr.31 , Bucureşti, sector 2
Prof. înv. primar: Deaconu Emiliana
Școala Gimnazială Nr.31 , Bucureşti, sector 2

Cu 2 ani în urmă am avut şansa de a participa împreună cu elevii clasei mele la programul european Ora de Net .Subiectul dezbătut a fost „Ora de Net – Dă BLOCK agresivităţii! Şi „glumele" dor. Stop cyberbullying!".

Activităţile s-au desfăşurat în parteneriat cu Salvaţi Copiii şi au fost foarte apreciate de elevi.Copiii au primit răspunsuri la întrebările:

Ce este bullyingul și cum îl depistăm, înțelegând mai mult decât ne dă definiția fenomenului?

• Cum oprim bullying-ul?

• Care sunt participanții la acest fenomen, în afară de cel care generează starea conflictuală?

• Ce efecte are bullying-ul?

• Care sunt semnele unui copil/adult care este afectat de bullying?

Copiii au fost încurajaţi să devină autonomi în învățare, să preia responsabilitatea pentru propria dezvoltare și utilizare creativă a ceea ce vor descoperi pe parcursul întâlnirilor din cadrul proiectului . Chiar de la începutul activităţilor toţi copiii participanți au fost foarte creativi în găsirea unor soluţii de prevenire a bullyingul-ului.

În cadrul programului european Ora de Net am susținut 3 activităţi.

• Prima activitate a introdus copiii în tema bullyingul-ului prin vizionarea unui material video realizat în 3 secvențe pentru a putea reflecta asupra celor 3 roluri implicate în situațiile de bullying și cyberbullying.

După vizionarea materialului video au avut loc dezbateri foarte constructive în urma cărora copiii au aflat următoarele:

bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv intenționat care este menit să provoace disconfort sau durere, implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă, și se manifestă repetitiv, regulat

impactul este resimțit în fiecare dimensiune de dezvoltare psihologică:

emoțională, accentuând riscul ca cele mai frecvent trăite emoții în relațiile interpersonale să fie de teamă, furie, frustrare, resentiment, vinovăție sau rușine;

socială, aducând în relațiile cu semenii variate comportamente de agresivitate, respingere sau izolare;

comportamentală, transformând, pentru mulți copii, comportamentul violent în cea mai intens utilizată strategie de rezolvare a problemelor;

cognitivă, reducând resursele copiilor pentru procesul de învățare.

• A doua activitate i-a invitat pe elevi să identifice soluții și modalități de intervenție care pot fi aplicate de ei înșiși și de întregul colectiv al clasei.

Copiii au prezentat diferite situaţii la care au asistat , situaţii care i-au pus în faţa unor fapte la care trebuiau să răspundă într-un mod pozitiv, fără a folosi violenţa.

Dacă au primit mesaje răutăcioase și/sau amenințătoare din partea unei alte persoane, folosindu-se de dispozitive mobile sau internet au comunicat imediat unui adult cunoscut(parinte, dna învăţătoare, consilierul şcolii)

Dacă au aflat că un coleg răspândește în mediul virtual zvonuri, mesaje de discreditare sau dezvăluie secrete neplăcute despre o altă persoană, afectându-i în mod negativ reputația au luat

legătura cu cadrul didactic care i-a inspirat cea mai mare încredere
Dacă au aflat că o persoană trimite mesaje negative pe telefonul altei persoane, atât SMS-uri, cât și mesaje trimise prin intermediul unor aplicații online, de cele mai multe ori sub identitate falsă sau ascunsă au povestit părinţilor.
Dacă au descoperit căexistă persoane care inițiază discuții în care anumite persoane sunt invitate sau păcălite să dezvăluie informații personale, care sunt ulterior trimise altora au comunicat consilierului şcolii şi când a fost cazul chiar poliţistului de proximitate când a participat la activităţile de la clasă.
Daca au vazut printre colegi ca sunt persoane care trimit altora fotografii compromițătoare ale unei persoane, fără a avea consimțământul acesteia i-au atras atentia colegului respectiv si i-au adus la cunostinta ca nu respecta dreptul la imagine al celui fotografiat.
• Cea de-a treia activitate a fost centrată pe discuții libere care insistă pe felul în care ei aplică cele învățate și contribuie la reducerea fenomenului de cyberbullying și cum pot transmite ce au învățat și altor copii, tineri sau chiar adulți.
La finalul acestei activităţi copiii au realizat afişe cu mesaje adecvate temei.Afişele realizate au fost expuse la loc vizibil în şcoală, pentru a fi un bun exemplu pentru cei din jur şi pentru ca cei care au trăit astfel de emoţii să ştie unde şi la cine să apeleze.

Bibliografie:

1. www.salvaticopiii.ro

Cyberbullying, sau un alt fel de bulying...

Profesor: Osăceanu Victor Gabriel
Şcoala Gimnazială “Zaharia Stancu”
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Atunci când vorbim despre ,,bullying" suntem obișnuiți să ne gândim în general la violența din școli care se răsfrânge asupra elevilor, copii, tineri, adolescenți. Este într-adevăr locația clasică și cu efectele cele mai directe, mai ample și mai vizibile asupra celor care, din păcate, devin victime ale acestui fenomen regretabil. Dar ce înseamnă ,,bullying"? Acest termen poate fi tradus prin cuvinte precum intimidare, hărțuire, terorizare, brutalizare, atât fizic cât și psihic. Să zicem că nu brutalizare fizică, dar ceilalți termeni sunt perfect valabili și specifici unei alte forme de bullying, mai puțin mediatizată ce-i drept, dar reală și cu consecințele ei nefaste, deloc de neglijat în ultimul timp și în România, unde au apărut o mulțime de cazuri. Este vorba despre ,,cyberbullying".

Cibernetica sau hărțuirea cibernetică este o formă de intimidare sau hărțuire folosind mijloace electronice. Cibernetica și hărțuirea cibernetică sunt cunoscute și sub denumirea de intimidare online. A devenit din ce în ce mai frecventă, în special în rândul adolescenților, pe măsură ce sfera digitală s-a extins și tehnologia a avansat. Cyberbullying-ul este atunci când cineva, de obicei un adolescent, agresează sau hărțuiește pe alții pe internet și în alte spații digitale, în special pe site-urile de socializare. Comportamentul dăunător poate include postarea de zvonuri, amenințări, observații sexuale, informații personale ale victimelor sau etichete peiorative (adică discursul de ură) Bullying-ul sau hărțuirea pot fi identificate printr-un comportament repetat și o intenție de a face rău. Victimele cyberbulling-ului sunt cu precădere copiii, adolescenții, tinerii, având în vedere și vulnerabilitatea vârstei lor.

O definiție frecvent utilizată a intimidării cibernetice este „un act sau un comportament agresiv, intenționat, care este realizat de un grup sau de o persoană, folosind forme de contact electronice, în mod repetat și în timp, împotriva unei victime care nu se poate apăra ușor sau pe ea însăși”. Există numeroase variante ale definiției, una dintre cele mai potrivite ar fi „procesul de utilizare a internetului, telefoanelor mobile sau a altor dispozitive pentru a trimite sau posta text sau imagini destinate să rănească sau să jeneze o altă persoană".

Cyberbullying-ul este adesea similar cu bullying-ul tradițional, cu unele distincții notabile. Este posibil ca victimele cyberbullying-ului să nu cunoască identitatea „bătăușului" lor sau motivul pentru care agresorul îi vizează, pe baza naturii online a interacțiunii. Hărțuirea poate avea efecte de anvergură asupra victimei, deoarece conținutul folosit pentru a hărțui victima poate fi răspândit și împărtășit cu ușurință între multe persoane și rămâne adesea accesibil cu mult după incidentul inițial.

„Cyberbullies" pot dezvălui datele cu caracter personal ale victimelor (de exemplu, numele real, adresa de domiciliu, școala/liceul) pe site-uri web sau forumuri - numite doxing sau pot folosi personalitate, creând conturi false, comentarii sau site-uri care prezintă drept țintă pe copii sau tineri, în scopul publicării materialului în numele lor care îi defăimează, îi discreditează sau îi ridiculizează. Acest lucru poate lăsa anonimatul cibernetic, ceea ce poate face dificilă prinderea sau pedepsirea comportamentului lor, deși nu toate cyberbullies-urile își păstrează anonimatul. Utilizatorii site-urilor de chat semi-anonime prezintă un risc ridicat de infracțiuni cibernetice, întrucât este ușor în acest magazin să rămână anonim. Mesaje text sau instant și e-mailuri între prieteni pot constitui, de asemenea, cyberbullying dacă ceea ce se spune este dăunător.

Creșterea recentă a smartphone-urilor și aplicațiilor mobile a generat o formă mai accesibilă de cyberbullying. Este de așteptat ca cyberbullying-ul prin aceste platforme să apară mai des decât prin intermediul unor platforme de internet mai staționare, din cauza accesului constant la internet. În plus, combinația de camere foto și acces la internet și disponibilitatea instantanee a acestor tehnologii moderne de smartphone produc tipuri specifice de cyberbullying care nu se regăsesc în alte platforme. Este probabil ca acei cibernetici prin intermediul dispozitivelor mobile să experimenteze o gamă mai largă de metode de intimidare cibernetică decât cei care sunt excluse în exclusivitate în altă parte.

Cyberbullying-ul poate avea loc pe site-urile de socializare precum Facebook, Myspace și Twitter. Până în 2008, 93% dintre tinerii cu vârste cuprinse între 12 și 17 ani erau online. De fapt, tinerii petrec mai mult timp cu mass-media decât orice altă activitate, în afară de somn. Ultimul deceniu a fost martor la o creștere a acțiunilor informatice, care este clasificat drept bullying care apare prin utilizarea tehnologiilor de comunicații electronice, precum e-mail, mesagerie instantanee, social media, jocuri online sau prin mesaje digitale sau imagini trimise către un telefon mobil. Există numeroase riscuri pe site-urile de socializare, iar cyberbullying-ul este unul dintre riscurile mai mari. Statisticile spun următoarele. Un milion de copii au fost hărțuiți, amenințați sau supuși altor forme de intimidare cibernetică pe Facebook în ultimul an, la nivel mondial. În timp ce 90 la sută dintre adolescenții care folosesc social media care au asistat la cruzimea online spun că au ignorat comportamentul mediu pe social media, iar 35 la sută au făcut-o frecvent. Nouăzeci și cinci

la sută dintre adolescenții care folosesc social media care au asistat la un comportament crud pe rețelele de socializare spun că au văzut pe alții ignorând comportamentul mediu, iar 55 la sută au asistat la acest lucru frecvent. Termeni precum „depresia Facebook” au fost inventate special în ceea ce privește rezultatul utilizării extinse a rețelelor de socializare, cyberbullying-ul jucând un rol important în acest sens.

Cyberbullying-ul a devenit mai frecvent în zilele noastre din cauza întregii tehnologii la care copiii au acces. Cele mai frecvente aplicații pe care adolescenții le folosesc pentru cyberbully sunt Instagram, Twitter și Snapchat. Cyberbullying-ul a devenit mai greu de oprit, deoarece părinții și profesorii nu știu când și unde se întâmplă. Adolescenții vor spune lucruri îngrozitoare. unul la altul online și ceea ce nu își dau seama este că, odată ce este spus și publicat online, nu va dispărea. Acasă era un loc sigur pentru adolescenți, dar acum un copil este încă la îndemâna de a deveni victima cyberbullying-ului, fie că este prin YouTube, Ask.fm sau un mesaj text.

Un alt studiu care discută corelația directă între expunerea la jocuri video violente și intimidarea cibernetică a avut în vedere și factori personali precum „durata jocurilor online, consumul de alcool în ultimele 3 luni, părinții beți în ultimele 3 luni, mânie, ostilitate și un sentiment de apartenență" ca factori potențiali care contribuie la cyberbullying. Unii dezvoltatori de jocuri au fost supuși hărțuirii și amenințărilor cu moartea de către jucători supărați de modificările unui joc sau de politicile online ale dezvoltatorului.

Cercetările au demonstrat consecințele grave ale victimizării cibernetice. Cyberbullying-ul poate fi mai nociv decât bullying-ul tradițional, deoarece nu există scăpare de acesta. Unul dintre cele mai dăunătoare efecte este faptul că o victimă începe să evite prietenii și activitățile, ceea ce este adesea chiar intenția intimidării. Efectele cyberbullying-ului variază, dar cercetările ilustrează faptul că cyberbullying-ul afectează negativ copiii și tinerii într-un grad mai mare decât adulții. Tinerii au mai multe șanse să sufere, deoarece încă cresc mental și fizic. Copiii care sunt bulversați sunt susceptibili de a suferi anxietate, depresie, singurătate, nefericire și somn slab. Ei pot chiar suferi o stimă de sine mai scăzută, o idee suicidală crescută și o varietate de răspunsuri emoționale negative, inclusiv să fie speriați, frustrați, furioși sau deprimați.

Nu numai de bullying-ul tradițional, din mediul școlar, trebuie să se știe să se ferească orice copil sau tânăr, ci și de acest „cyberbullying". Din ce în ce mai mulți copii și adolescenți români, băieți dar mai ales fete, îi cad victime. Atenție, dragi elevi, evitați toate aceste aspecte, atenție la „cyberbullying" !

Fără Bullying în Scoală! Exemple de bună practică

Prof. înv. preșcolar: Lazăr Georgiana Elena
G.P.N. Nr. 6
Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman

"Bully" este o persoană care își folosește puterea și tăria sa pentru a speria sau răni persoanele mai slabe (Oxford Advanced Learners Dictionary, 2016).

"Un elev este agresat atunci când el/ea este expus, în mod repetat în timp, unor acțiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi. O acțiune negativă este situația în care o persoană provoacă intenționat, sau intenționează să provoace, durere fizică sau discomfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri." (Olweus, 1993)

"Bullying-ul este una dintre cele mai complexe forme de comportament agresiv și violență. Cu toate acestea, nu fiecare act de violență este o acțiune de bullying. Conform studiului Organizației Mondiale a Sănătății privind comportamentul sănătos la copiii de vârstă școlară, bullying apare atunci când un elev este: „tachinat în mod repetat într-un mod care nu îi place... Dar nu este bullying atunci când doi elevi de putere sau autoritate similară se ceartă sau se bat. Nu este bullying nici atunci când un elev este tachinat într-un mod prietenos și glumeț". (Craig et al., 2009)

Cea mai caracteristică trăsătură a bullying-ului este relația de putere asimetrică și dezechilibrată dintre cei care agresează și cei care sunt agresați. În plus, nu este ocazional sau un eveniment singular, ci un tipar comportamental care se repetă în timp împotriva aceleași persoane cu o diferență evidentă de putere. Prin diverse acte de bullying, elevul mai puternic țintește în mod sistematic, intenționat și crud să rănească, să sperie sau să intimideze persoana mai slabă. După cum am menționat mai sus, nu este o simplă tachinare. "Contrar miturilor larg răspândite despre autoapărarea victimei, victima nu se poate apăra prin propriile eforturi. Bullying-ul nu se oprește de la sine fără intervenție din exterior" (Gugel, 2014).

Prof. Dr. Dan Olweus, un profesor cercetător în psihologie din Norvegia, a făcut diferența între trei tipuri de bază de comportament tip bullying:

5. fizic: lovire, împingere, pocnire, ciupire, constrângerea celuilalt elev prin contact fizic
6. verbal: amenințări, tachinare, insulte, bătaie de joc, șantaj, poreclire, împrăștierea de zvonuri și minciuni
7. emoțional/psihologic: excluderea intenționată a cuiva dintr-un grup sau activitate, manipulare, ridiculizare

Ken Rigby este un alt cercetător renumit în domeniul bullying-ului, un fost profesor, psiholog și academician, care a lucrat pe tema aceasta timp de peste 25 de ani.

BULLYING-UL IMPLICĂ:„O dorință de a răni + acțiune dureroasă + dezechilibru de putere + (tipic) repetiție + utilizarea nedreaptă a puterii + plăcere evidentă din partea agresorului + sentiment de opresiune din partea victimei." (Rigby, 2002)

Depresia este considerată cea mai comună problemă de sănătate mintală, consecință a bullying-ului (Kaltiala-Heinoet al., 1999). Copiii agresați sunt defavorizați, nefericiți și suferă de probleme legat de stima de sine și încrederea în propria persoană. Ei se simt adesea anxioși, simt rușine și se simt chiar vinovați pentru ce li s-a întâmplat. În școală, ei sunt de obicei intruși fără prieteni, singuri și abandonați (Olweus, 1993). Relațiile lor de prietenie sunt adesea afectate din cauza unei frici sporite de a avea încredere în semenii lor. Consecințele negative afectează nu doar sănătatea lor mintală, ci și rezultatele academice și pot scădea motivația lor de a merge la școală și de a învăța.

Este știut că bullying-ul are loc în fiecare școală, indiferent de tipul de comportament de bullying sau de scara la care fenomenul are loc, dar ce contează și ce diferă semnificativ între școli este

modul în care acestea îl gestionează în practica de zi cu zi.

Pentru a construi sau crea un răspuns de succes la bullying, ajută să vă concentrați, să reflectați și să discutați modul de înțelegere a bullying-ului și atitudinile față de acesta în școala voastră. Dacă faceți acest lucru împreună cu colegii voștri, cu conducerea școlii voastre, cu elevii și părinții, veți avea astfel la dispoziție eforturi unite pentru o abordare școlară cu adevărat colaborativă.

Folosiți aceste patru reguli simple, dar foarte specifice pentru a ghida activitatea întregii școli: afișate peste tot în clădire și în fiecare clasă, discutate cu elevii și părinții, implementate prin referințe pozitive și negative constant:

1. Nu îi vom agresa pe colegii noștri.
2. Vom încerca să-i ajutăm pe elevii care sunt agresați.
3. Vom încerca să-i includem pe elevii care sunt excluși.
4. Dacă știm că cineva este agresat, îi vom spune unui adult din școală și unui adult de acasa.

ACTIVITĂȚILE INTERACTIVE AJUTĂ ELEVII:

● să-și consolideze conștiința de sine, conștiința față de ceilalți din grup și să dezvolte empatia;
●să identifice tipurile de bullying, să distingă între rolurile și dinamica bullying-ului într-o situație;
● să identifice impactul potențial al bullying-ului;
● să stabilească reacții eficiente și sănătoase la bullying, cu atenție pe rolul important al spectatorilor observatori;
● să utilizeze deprinderi de cerere de ajutor, prevenire și intervenție pentru a gestiona bullying-ului;
● să reducă incidentele de absenteism și bullying;
● să sprijine și să lucreze în vederea creerii unui climat neviolent, favorabil incluziunii și pozitiv la nivelul întregii școli.

MUNCA IN PERECHI MICI/GRUPURI.

Interacționarea în grupuri mici sau perechi face posibilă punerea în practică a diferitelor deprinderi de colaborare în grup: ascultare activă, empatie, politețe, deschidere față de ideile celuilalt, comunicare și evaluare (oferire de feedback). Formați grupuri noi pentru fiecare activitate.

JOCURI DE ROL

Jocurile de rol în clasă reprezintă o metodă eficientă pentru exersarea și modela-rea unor deprinderi noi într-un cadru sigur și de susținere. Din moment ce jocurile de rol pot fi emoționante, este foarte important să subliniem că participanții joacă rolul unor personaje și nu propria persoană. Jocurile de rol oferă posibilitatea experienței unor situații din viața reală, fără asumarea riscurilor din viața reală. Rugați voluntari să joace rolul personajelor.

Învățați elevii regulile de bază pentru jocurile de rol:

- Elevii care participă niciodată nu vor trebui să dezvăluie informații personale pe care nu vor să le împărtășească.
- Sunt interzise contactul fizic și înjurăturile.
- Actorii nu-și vor folosi propriile numele.

Sugestii pentru Regulile de bază pe care le puteți folosi și/sau adapta in cadrul activitatilor cu copiii:

- Spirit de echipă: Toți lucrăm ca o echipă.
- Egalitate și respect: Respectăm părerile celorlalți, chiar dacă sunt diferite de ale noastre.
- Permiteți-le și celorlalți să vorbească: Ascultați cu atenție, fără a întrerupe vorbitorul.
- Nu există întrebări greșite: Simțiți-vă liberi să puneți întrebări.5. Nu este obligatoriu să împărtășiți detalii personale: Nimeni nu trebuie să se deschidă.
- Nu există atacuri la persoană: Nimeni nu poate fi insultat.
- Informațiile sunt confidențiale: Orice spuneți și împărtășiți rămâne aici.
- Participarea este voluntară: Toată lumea are dreptul de a sări peste o activitate.
- Respectați durata stabilită.

Fără Bullying în școală!

Bibliografie:

1. Romain, Trevor,"Bullies:Cum sa faci fata intimidarii?", ed. Gama, 2004
2. Whitson, Signe, "Fenomenul Bullying. 8strategii pentru a-i pune capat.", ed. Herald, 2010
3. "Ghidul European de Bune Practici Antibully-ing", 2014
4. Olweus, Dan, „Bullying at school", Oxford, Blackwell Publishing, 1993

Cum să învățăm un copil să facă față bullying-ului

Profesor înv. preşcolar: Ciufu Oana
Grădinița cu PN Nr. 6
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Bullying-ul este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc).

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying?

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

De ce unii copii aleg să se comporte aşa?

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice. Cum le va fi afectată viaţa celor care manifestă frecvent comportamente de bullying. Bullyingul este un factor de risc pentru abandonul şcolar şi delincvenţă juvenilă. Elevii care agresează sunt de 5 - 6 ori mai predispuşi să se implice în acţiuni antisociale la vârsta adultă. (Olweus, 1991)

Ce impact are bullying-ul asupra vieţii copilului care primeşte un astfel de tratament. Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Ce putem face?

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Paşi în gestionarea comportamentului de tachinare. Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

- Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

- Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying

cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

- Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi”. Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).
- Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!” ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!”. Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.
- Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

În concluzie:

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Important de reţinut!

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. SĂ ACŢIONEZE IMEDIAT
2. SĂ-I OFERE CREDIT COPILUL AGRESAT
3. SĂ IA MĂSURI PENTRU A DIMINUA PUTEREA CELUI CARE AGRESEAZĂ.
4.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D. (2002) A profile of bullying at school.Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17

Metode de combatere a bullying-ului în învățământul gimnazial

Profesor: Scăunașu Ioana
Şcoala Gimnazială "Zaharia Stancu"
Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman

În contextul învățământului de astăzi, rolul și importanța cadrului didactic capătă o altă dimensiune datorită instruirii interactive, cât și a celei creative. Astfel, atmosfera pe care o crează profesorul în clasă reprezintă un factor cu influenţă majoră asupra comportamentului de învăţare al elevului. Crearea climatului favorabil, a unei colaborări eficiente între profesori şi elevi, o atmosferă caldă, afectivă, pozitivă, de exigenţă, dar şi de înţelegere, de responsabilitate este o condiţie esentială ce trebuie indeplinită la lecţie.

A avea creativitate pedagogică înseamnă a deține una dintre aptitudinile esențiale ale personalităţii didactice . Pedagogul are rolul de a stimula efortul copilului, tendinţa acestuia de fi original, inventiv, creativ. Atitudinea profesorului are un rol major în crearea unei atmosfere prielnice stimulării şi dezvoltării învăţării interactiv-creative.

Profesorul creativ dă libertate elevilor să-şi spună părerea promovând o atitudine deschisă, respectă opiniile celorlalţi, le întăteşte convingerea că pot emite judecăți valoroase, îi antrenează în procesul de evaluare, le comunică criteriile de evaluare şi le oferă timp suficient exersării. Pentru a stimula creativitatea elevului, profesorul însuşi trebuie să fie creativ, să manifeste un comportament şi o atitudine pozitivă în acest sens.Profesorul creativ utilizează în procesul de predare – învăţare-evaluare învățarea prin colaborare în mod eficient.

Cultivarea gândirii creatoare este o sarcină importantă a şcolilor de astăzi. Stimularea creativităţii elevilor se realizează printr-o pregătire susținută teoretică şi practică; prin dezvoltarea competențelor de muncă și experimentare independentă; prin dezvoltarea spiritului critic. Foarte importantă este relaţia și atitudinea profesorului în relația sa cu elevii. Atitudinea autoritară creează blocaje afective. E necesar un climat destins, democratic, prietenos care contribuie la o deschidere spre imaginație, spre creativitate.

Profesorului îi revine datoria să depisteze elevii ce dispun de un potenţial creativ peste medie şi să le cultive dezvoltarea acestor capacităţi. Cultivarea imaginaţiei, a creativităţii se face și in cadrul activităților din afara clasei si a celor extrașcolare.

Profilul competențelor cadrului didactic creativ este următorul:

- pedagog care "construieşte dispozitive de învăţare procedurală";
- proiectant, tutore, manager, moderator, organizator şi gestionar al conţinuturilor ştiinţifice;
- mediator, facilitator al învăţării;
- consilierul elevilor;
- coordonator al muncii elevului;
- co-evaluator alături de elev al procesului şi produsului.

Profilul competenţelor profesorului creativ capătă valenţe noi, depăşind tradiţionalul, nemaifiind doar un furnizor de informații. Cadrul didactic devine un coparticipant în actul invățării, alături de elevi. Procesul de învăţământ (predare-învăţare-evaluare) capată, astfel, valenţe formative şi formatoare și încurajează progresul individual şi colectiv. Profesorul este cel care poate încuraja sau dimpotrivă, descuraja manifestarile creative ale elevilor.

Iată câteva moduri prin care cadrul didactic stimulează creativitatea elevilor:

a) încurajează gândirea divergentă;
b) tolerarează opiniile nonconformiste;
c) încurajează elevii să aibă încredere în propriile judecăți;.
d) accentuează faptul că orice om este capabil să fie creativ într-o anumită măsură. Se evită exemple de mari artiști sau inventatori. Trebuie recunoscute și apreciate eforturile creative ale elevilor.

Experiența la catedră dovedește cum se poate înlesni creativitatea. Iată câteva exemple:

- încurajând elevii să gândească, dar fară să fie amenințați că vor fi evaluați. Evaluarea îi blochează uneori pe elevi în actul creativ. Trebuie acceptate erorile ca elemente ale procesului creativ;
- prin încurajarea curiozității, a explorării, a experimentării, a punerii de întrebări, a testării și incurajării talentelor creative ;
- recompensând ideile noi ,originale;
- prin neimpunerea unei soluții în rezolvarea de probleme;
- oferind idei controversate care să-i antreneze să gândească și să-și pună singuri probleme;
- încurajând elevii să-și noteze ideile proprii în caiete de notițe sau jurnale.

Profesorii care renunță la a oferi doar cunoștințe devin astfel mediatori între copil și realitate, ei nemaifiind doar o sursă de informație. Acești profesori:

- formulează întrebări de genul: „Care e părerea ta?”, „Tu cum vezi lucrurile?”. adresează întrebări divergente de genul: ” Ce crezi că s-ar întâmpla în situația…? .”, „Cum argumentezi aceasta?”. manifestă interes pentru răspunsurile paradoxale.

Rezultatul unor astfel de strategii este că elevii vor tinde spre a-și pune probleme, vor dori să descopere noi probleme și să problematizeze unele situații.

Învățarea prin descoperire dirijată este o învățare de tip euristic prin care profesorul nu face altceva decât să stimuleze creativitatea elevilor. Elevii trebuie dirijați să gândească independent, să tolereze ideile noi, să critice constructiv. Acest mod de învățare conduce spre formarea stilului creativ de rezolvare al problemelor, dar contribuie și la dezvoltarea personalității elevilor. Elevul abordează problemele în mod deschis, fără teamă . Este stimulat astfel să rezolve cu plăcere sarcinile.

Evaluarea trebuie să evidențieze aspectele pozitive și progresele fiecărui elev în parte. Uneori, evaluarea poate fi amânată pentru a-i elibera pe elevi de teama evaluării. Scopul îl reprezintă deschiderea pentru exprimarea liberă a fiecarui elev, dezvoltarea aptitudinilor creatoare, fără temerea că ar putea greși și a fi, eventual, sancționat, amplificarea încrederii în propriile forțe și dezvoltarea curajului. Analizând toate acestea, putem considera creativitatea ca fiind o capacitate complexă, care face posibilă crearea de produse reale sau pur mintale, constituind un progres în planul social. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație , dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum noutatea, azi, nu se obține cu ușurință, o altă componentă este voința, perseverența în a face numeroase încercări și verificări.

Bibliografie:

1. Cerghit, I. (2006), Metode de învăţământ, Editura Polirom, Iaşi
2. Claparede, Ed. (1975), Psihologia copilului şi pedagogia experimentală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării

Prof.înv.primar: Zamfir Nicoleta
Școala Gimnazială Duiliu Zamfirescu
Localitatea Focșani, Județul Vrancea

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc., îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying.

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele).

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Învăţaţi copilul prin joc de rol ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit.

- Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii "; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?" (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.

Învăţaţi copilul prin joc de rol să se comporte diferit:

- Ignorarea copilului care tachinează - să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.
- Transmiterea de mesaje la persoana I - acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi". Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).
- Răspunsul paradoxal. Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi". În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!" (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!" ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!". Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.
- Răspunsul cu un compliment este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea. De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!". Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Ce trebuie să facă un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!).
- Să se distanţeze de situaţia şi locul respectiv.
- Să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive).
- Să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Ce este important să evite un copil care este agresat: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. să acţioneze imediat
2. să-i ofere credit copilul agresat
3. să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

Bibliografie:

1. Juvonen, J. & Graham, S. (Eds.) (2001). Peer harassment in school. New York: Guilford Publications.2.
2. Olweus, D. (2001). Olweus' core program against bullying and antisocial behavior: A teacher handbook. HEMIL-senteret, Universitetet i Bergen, N-5015 Bergen, Norway.
3. Olweus, D.(2002) A profile of bullying at school.Educational Leadership, Vol.60, pp. 12-17.

Tipuri de bullying-efecte

Prof. înv. primar Glăvan Miruța
Profesor: Andreescu Marilena
Școala Gimnazială „C-tin Gheorghiță"
Localitatea Podari, Județul Dolj

Tipuri de bullying

Bullying-ul are fețe ascunse și se manifestă sub forma a numeroase comportamente, a căror intenție este să provoace suferință. Există lovituri care se văd, răni care pot fi pansate, dar există și lovituri insinuante, răni care nu știu să strige după ajutor.

Bullying-ul fizic

Cea mai evidentă formă de bullying este cea fizică, care include, dar nu se limitează la, comportamente de tip: lovire, pus piedică, îmbrâncire, plesnit, distrugerea/deposedarea de obiecte personale. Deși intensitatea acestor comportamente nu este de neglijat, ceea ce rănește cu precădere copilul vizat de astfel de comportamente este repetitivitatea, frecvența cu care ele se manifestă, precum și faptul că sunt realizate cel mai adesea departe de prezența unui adult cu rol de protecție (cadru didactic, părinte).

Bullying-ul verbal

Bullying-ul verbal, care include, dar nu se limitează la, comportamente repetate de tip: poreclire, insultare, tachinare, umilire, intimidare, transmitere de mesaje cu conținut homofob sau rasist este o modalitate prin care foarte mulți copii experimentează puterea cuvintelor de a genera suferință.

Bullying-ul social

Comportamentele de bullying social, adesea ascunse, greu de identificat/recunoscut, realizate cu scopul de a distruge reputația socială a unui copil și de a-l plasa într-o situație de umilință publică, includ dar nu se limitează la: minciună și/sau răspândire de zvonuri negative/umilitoare, realizarea de farse cu obiectivul de a umili/crea situații stânjenitoare, încurajarea excluderii/izolării sociale, bârfa, umilirea publică a cuiva.

Cyberbullying

Tehnologia a adus cu sine cyberbullying-ul. Ascuns sau evident, acesta se referă la orice comportament de bullying mediat de tehnologie, identificat în spațiul de social media, website-uri, mesagerie etc.; include, dar nu se limitează la, comportamente repetate de tip: mailuri, postări, mesaje, imagini, filme cu conținut abuziv/jignitor/ofensator; excluderea deliberată a unui copil în spațiul online; spargerea de parole ale unor conturi personale (de e-mail, FB etc.). Este o formă deosebit de dăunătoare de bullying, care se diferențiază prin viteza de propagare a informațiilor negative și posibilitățile limitate ale victimei de a controla situația.

EFECTE

Efectele bullying-ului asupra copiilor

Este superficial să credem că bullying-ul îi afectează doar pe copiii victime. Cu cât vom înțelege mai repede că, într-o situație de bullying, toți copiii sunt victime, indiferent de rolul specific pe care îl au, cu atât vom fi mai bine pregătiți să găsim soluțiile optime pentru a transforma școala într-un mediu sigur pentru toți copiii. Fie că vorbim de copil victimă, copil care agresează sau copil martor, bullying-ul generează consecințe negative pentru toți, fiind direct corelat cu tulburări de sănătate mentală, consum de substanțe sau suicid.

Efecte asupra agresorilor

În ceea ce îi privește pe copiii care sunt autorii comportamentelor de bullying, este întâlnită adesea o agravare a comportamentelor violente, de risc, pe măsură ce aceștia intră în anii adolescenței. Astfel, copiii care au experiențe de a agresa sistematic colegi, au șanse ca în adolescență și la vârsta adultă să:

- consume alcool și alte substanțe cu risc crescut pentru sănătatea lor fizică și emoțională;
- aibă comportamente violente și delincvente, de vandalism, violență fizică extremă, furt, abandon școlar;
- se implice prematur în relații sexuale cu risc;
- să devină adulți cu risc crescut de comportament ilegal, violență domestică și abilități minime de menținere a unui loc de muncă;

Efecte asupra victimelor

Referindu-ne specific la copiii victime în situații de bullying, ne putem aștepta la consecințe negative în planul rezultatelor școlare, sănătății fizice și confortului emoțional. Copiii care sunt victime ale comportamentelor de bullying, au șanse mai mari decât alți copii să:

- dezvolte depresie sau tulburări de anxietate, trăind sentimente acute de tristețe, însingurare, teamă și îngrijorare;
- aibă aibă dificultăți de somn și alimentație (ex. pot dormi puțin și agitat; vor avea dificultăți de trezire dimineața, înainte de a pleca la școală; își vor pierde pofta de mâncare sau pot exprima nevoia de a «ronțăi» constant ceva, fără să le fie neapărat foame) ;
- își piardă interesul pentru activități care odinioară le făceau mare plăcere (ex. joaca, citit, interacțiune cu cei din jur etc.);
- aibă frecvent dificultăți de sănătate (ex. dureri de cap, stări febrile, greață, dureri de stomac) ;
- înregistreze o scădere, aparent nejustificată, a rezultatelor școlare, însoțită de absenteism sau chiar refuzul de a merge la școală;

Efecte asupra martorilor

Cât despre copiii martori ai bullying-ului, experiența de a fi zi de zi într-o școală care eșuează în a le satisface nevoile de confort și siguranță fizică și emoțională, le crește acestora probabilitatea de a lipsi frecvent de la școală, de a trăi sentimente acute de anxietate, neliniște și îngrijorare, de a consuma alcool sau alte substanțe pentru a se simți mai bine sau a fi acceptați în «găștile puternice» , precum și de a copia comportamente de bullying pentru a-și asigura «supraviețuirea» în școală și a se asigura astfel că nu vor deveni următoarele victime.

Nu în ultimul rând, este demn de menționat avertismentul Organizației Mondiale a Sănătății, care plasează bullying-ul, alături de abuzul în familie, în topul factorilor de risc pentru sănătatea mentală a copiilor și pentru apariția comportamentelor suicidare în rândul adolescenților.

Bibliografie:

1. https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/sanatate/educatie-pentru-sanatate

Stop bullying- ului!

Prof. înv. primar: Lefter Nicoleta Nadia
Şc. Gimnazialã „Duiliu Zamfirescu”
Localitatea Focșani, Județul Vrancea

”Lumea este un loc periculos, dar nu din pricina celor cu adevărat răi, ci din cauza celor care privesc și nu fac nimic.”
(Albert Einstein)
Chiar daca fenomenul bullying este asociat cu mediul școlar, el poate apărea și în alte contexte, în fața blocului, parcul de joacă. Pericolul vine din falsa impresie de normalitate a acestuia, majoritatea oamenilor acceptându-l ca pe o componentă obișnuită a vieții de zi cu zi.

Bull în limba engleză înseamnă taur. Bullies (în aceeaşi limbă) înseamnă agresori, iar bullying este acţiunea agresivă (verbal, acţional şi implicit emoţional), desfaşurată între două sau mai multe persoane, şi începe prin intimidarea unuia de către celălalt. Poate nu întâmplător rădăcina termenului este „taur”, cu trimitere la brutalitate - „luat în coarne”, forţa conflictuală şi comportament agresiv.

Daca ne referim la bullying ul elev-elev, asupra celui agresat se pot manifesta următoarele situații:

- este supus tachinărilor și batjocorit;
- se fac glume proaste pe seama sa și se răspândesc comentarii jignitoare;
- este poreclit, etichetat și denigrat;
- sunt împrăștiate bârfe și zvonuri despre el/ea;
- este izolat sau exclus dintr-un grup/ cerc / activitate;
- este intimidat sau amenințat;
- este tratat ca un obiect și nu ca o persoana (chiar in prezenta sa);
- se vorbește despre el/ea ca și cum nu ar fi de față;
- este lovit, îmbrâncit, împins, înghiontit, bătut;
- îi sunt distruse sau confiscate lucrurile personale;
- este hărțuit prin intermediul rețelelor de socializare, al internetului – trimițându-se mesaje amenințătoare sau false, imagini ofensatoare (cyber-bullying);
- este atacat prin intermediul telefonului cu mesaje sau apeluri răutacioase.

Bullying-ul este atitudinea ostilă, violentă, emoționala și/ sau fizică ce se caracterizează prin trei elemente definitorii:

- caracterul intenționat, deliberat (un bully (en) = un bătăuș sau mai mulți atacă, intimidează, agresează în mod voit, sub o formă sau alta, o altă persoană, numita victimă);
- caracterul repetitiv – în situațiile de bullying, agresiunea nu este una izolată ci, în mod sistematic, persoanei i se fac răutăți;
- implică un dezechilibru de putere – victima nu se poate apăra, fie pentru că este singură și împotriva sa sunt coalizate mai multe persoane, fie pentru că agresorul are un ascendent de vârstă sau de un alt tip.

Bullying-ul este o problemă foarte serioasă și nu trebuie nicio clipă să ne gândim că pur și simplu face parte din viața noastră și să ne resemnăm cu acest lucru. Este distructiv și complet greșit și inacceptabil!

Victima bullying-ului se simte: confuzã, temãtoare, bolnavã, tristã, nefericitã, nu mai ştie în cine sã aibã încredere, ajunge sã se auto-izoleze şi chiar sã îşi dorească sã pãrãsească definitiv şcoala.

În funcţie de cât de puternic este bullying-ul, efectele pot fi unele dintre cele mai distrugãtoare pentru o fiinţa umanã:

- îşi doreşte sã renunţe la şcoalã pentru cã nu mai suportã sã ajungã in situaţii în care sã i se facã rãu (abandonul şcolar),
- în urma conflictelor cu agresorii poate suferi urmãri fizice grave astfel încât sã necesite spitalizare (vãtãmarea fizicã),
- îşi poate dori sã se sinucidã sau sã ia viaţa celui care i-a facut rãu (suicid sau omucidere),
- poate experimenta o teamã puternicã, extrem de intensã şi coşmaruri repetate, devine amorţitã emoţional, nu poate dormi, nu se poate concentra (traumã psihicã).

Fiecare dintre noi, fie ca suntem elev-coleg, pãrinte al unui copil-elev, profesor, adult care are în preajama sa elevi sau oricare alt rol posibil, sã încercãm sã nu evitãm sã ne implicãm în aceste cazuri, ci sã facem ce putem mai bine, astfel încât sã preîntâmpinãm propagarea bullying-ului sau chiar sã contribuim la a soluţiona cazurile de bullying existente.

Am desfãşurat la clasã câteva activitãţi pentru a preveni astfel de manifestãri. Una dintre ele s a intitulat SCRISORI LA REDACŢIE.

A avut drept obiective, urmãtoarele:

- dezvoltarea abilitãţilor de rezolvare de probleme şi de luare de decizii, în situaţii în care elevii ar putea fi agresaţi,
- dezvoltarea competenţelor de cooperare şi relaţionare interpersonalã în rândul elevilor,
- formarea de atitudini şi deprinderi de comportament prosocial în randul elevilor.

Elevii, impartiti pe grupe, primesc cate o scrisoare de la alţi elevi care, se presupune cã au trecut prin situaţii de bullying în mediul şcolar şi nu numai. Elevii din grupã, redacţia, îşi asumã rolul de a rãspunde la aceste scrisori. Prin utilizarea brainstorming ului, se discutã problemele comportamentale de tip bullying. Reprezentantul fiecãrei grupe va nota pe foaia de flipchart şi, ulterior, va prezenta concluziile elevilor, fie cã acestea reprezintã o decizie comunã a grupului, fie soluţii distincte ale elevilor.

Modele de scrisori:

”Mã simţeam ca într o închisoare, doar cã diferenţa între închisoarea mea si cea realã era EL care venea şi mã umilea, batjocorea, ceilalţi încurajându l sau stând sã privească spectacolul. Probabil nu voiau sã se implice, deşi poate ştiau ca ceea ce se spune despre mine nu sunt lucruri adevãrate. Am povestit ce mi se întamplã profesorilor, pãrinţilor, dar pânã sã rezolve ei, eu tot trebuie sã mã confrunt cu el… El continuã sã vinã la mine, sa mi spunã fricos, sã râdã şi mai tare de mine. Ma întreb adesea ce i am fãcut…”

“Zilele trecute, în timpul orei de mate, cineva din spate mi a aruncat un bileţel. Nu era semnat, dar nu era nevoie. Bãnuiam cine mi l a trimis. În el scria: “Arãţi iar ca un homeless cu bluza aia penibilã”. Atât, însã nu era nevoie de mai mult, oricum aud câte ceva de acest gen în fiecare zi. Auzeam cum în spatele meu râdeau mai mulţi când m au vãzut citind biletul. Ştiu cã nu am haine prea grozave ca alţii, dar nu ma îmbrac nici eu în cârpe… De fapt, nu cred cã are legãturã prea mare cu hainele, pentru cã ei gãsesc mereu câte ceva legat de mine, pentru un subiect de distracţie la adresa mea. Nu toţi colegii, doar douã fete şi un bãiat, însã nimeni nu îmi ia apãrarea. Nu ştiu ce le am fãcut.”

Rãspunsurile elevilor, celor din redacţie, au fost dintre cele mai elaborate. Cu surprindere am constatat cât de altruişti pot fi copiii şi ce suflet mare pot avea. Cât de justiţiari pot deveni, atunci când sunt sensibilizaţi, când îi incearcã emoţii de compasiune. Atât de frumos şi au intrat în rolul personajului, încât au adresat întrebãri suplimentare, au demarat adevarate anchete imaginare, fiind atât de implicaţi, încât unii dintre ei au lãcrimat. Copiii pot fi modelaţi frumos, dacã sunt trataţi cu

înțelegere și considerați parteneri egali ai educației.
O persoanã harțuitã, singurã, nu poate opri un bully, dar ajutatã, acest lucru va deveni posibil.

Bibliografie:

1. Jigău, M., Violența în școală, Ed. Alpha MDN, București, 2006,
2. Tzvetina Arsova Netzelmann, Elfriede Steffan, Marina Angelova , Strategii pentru o clasă fără bullying , manual pentru profesori și personalul școlar.

Școli fără bullying
„Un copil rău este un copil descurajat!„

Profesor: Chiriac Florentina
Scoala Gimnazială „ Duiliu Zamfirescu „
Localitatea Focșani, Județul Vrancea

Bullying înseamnă folosirea unei forțe superioare pentru a inluența sau intimida pe cineva. Este un comportament repetat și intenționat prin care agresorul își persecută, rănește, intimidează victima verbal, relațional și sau fizic. Comportamentul poate fi învățat în familie sau în alte medii și este favorizat de diferențele sociale, de etnie, religie, gen, comportament, putere, caracteristici fizice etc. Efectele asupra victimei sunt adesea devastatoare din punct de vedere emoțional și comportamental.

Fenomenul bullying este întâlnit cel mai frecvent în mediul școlar. De regulă, când vorbim de violență școlară ne raportăm la actele de violență fizică ce se petrec în incinta unității de învățământ. De multe ori, însă, tratamentul discriminatoriu la care este supus un minor, jignirile zilnice venite din partea unor colegi, au efecte mult mai grave pe termen lung în ceea ce privește dezvoltarea copilului. Elevii au nevoie să trăiască într-un mediu în care se simt în siguranță și să învețe să rezolve situațiile dificile într-un mod corect.

Fiecare dintre noi, fie că suntem elev-coleg, părinte al unui copil-elev, profesor, adult care are în preajma sa elevi sau oricare alt rol posibil, să încercăm să nu evităm să ne implicăm în aceste cazuri și să facem ce putem mai bine din rolul nostru astfel încât să ne preîntâmpinăm propagarea bullying-ului sau să contribuim la a soluționa cazurile de bullying existente.

Bullying-ul este intotdeauna un proces in care, in timp, se mareste dezechilibrul de putere,cu frecventa si intensitate care variaza. Putem identifica cateva faze:
-conflictele zilnice
-inceputul bulling-ingului
-escaladarea
-excluderea
-iesirea

Acest comportament afecteaza atat victimele cat si agresorii. Cercetatorii afirma ca exista consecinte multiple ale bullyngul-ui : comportament delincvent, respingerea semenilor, , tulburari psihice, criminalitate.

Cea mai frecventa problema de sanatate mintala care deriva din bullying este depresia. Copiii agresati sunt nefericiti si sufera de probleme legate de stima de sine. Acestia devin anxiosi ,

nu au incredere in ei si se autoinvinovatesc pt situatia in care se afla. Devin retrasi, si fara prieteni. Activitatile anti – bullying nu se pot opri doar la nivelul clasei. Aceasta trebuie sa includa familia, apropiatii si persoanele cu care cel in cauza ia contact.

Masurile de preventie antibullying in scoli ar fi:

- Sa aratam elevilor ca ne pasa si sa ne implicam in vietile lor;
- Sadam dovada de empatie;
- Sa stabilim limite ferme pentru comportamentele inacceptabile
- Sa sanctionam adecvat atunci cand sunt incalcate regulile;
- Sa actionam ca modele pozitive;
- Sa creem un climat neviolent,specific incluziunii

Despre bullying-mituri și realități

Prof. înv. primar: Dragomir Claudia Tamara
Prof. înv. primar: Ungureanu Luca Diana Georgeta
Școala Gimnazială „C-tin Gheorghiță"
Localitatea Podari, Județul Dolj

CARACTERISTICI

Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv, intenționat, menit să provoace suferință și care implică întotdeauna un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă și se manifestă repetitiv, regulat, într-un grup de copii. Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu dispar de la sine.

Bullying-ul este o problemă relațională care solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului. Pentru eliminarea comportamentelor de bullying este necesară o intervenție directă din partea adulților, în contextul în care acestea apar, cel mai adesea în mediul școlar.

MITURI ȘI REALITĂȚI

Convingerile eronate despre violență, bullying și victimizare sunt larg răspândite. Acestea ne afectează adesea judecata corectă în situațiile de bullying, împiedicându-ne să detectăm la timp semnele bullying-ului și să răspundem situațiilor dificile în mod corespunzător. Există o serie de mituri (ex. "Bullying-ul nu este grav. Sunt doar copii care se comportă cum se comportă copiii") care minimalizează realitatea bullying-ului în școală.

MIT:Bullying-ul este un aspect normal al copilăriei, care există de când lumea și care trebuie pur și simplu ignorat, pentru că va trece de la sine.

REALITATE:Nu este nimic normal sau acceptabil când vine vorba despre bullying, iar ignorarea acestor comportamente repetate, care generează atâta suferință, nu duce automat la dispariția lor. Bullying-ul erodează stima de sine și încrederea unui copil că școala este un loc sigur în care învățăm și ne facem prieteni. Ori de câte ori vedeți o situație de bullying, vorbiți cu un adult despre asta și căutați o soluție pentru a opri violența.

MIT: Bullying-ul este un ritual de inițiere prin care trebuie să treacă fiecare copil, pentru a se

maturiza.
REALITATE:Sunt încă oameni în diferite părți ale lumii care afirmă că hărțuirea, discriminarea, rasismul, violența, atacul, urmărirea, abuzul fizic, abuzul sexual, molestarea, violul și violența domestică sunt ritualuri de inițiere. În realitate, fiecare dintre aceste comportamnete este de neacceptat. Ba mai mult, în multe țări, astfel de atitudini și comportamente sunt considerate încălcări grave ale drepturilor omului și sunt pedepsite prin lege.
MIT: Elevii vor depăși cu ușurință bullying-ul, indiferent dacă sunt victime sau agresori.
REALITATE: Bullying-ul nu este niciodată ușor de depășit. Adesea, copiii care fac comportamente de bullying devin adulți fără scrupule, capabil de orice pentru a-și atinge obiectivele; uneori vor fi chiar în conflict cu legea. Cât despre efectele victimizării, aceste sunt profunde și se pot menține până la vârsta adultă, sub forma depresiei, a lipsei de încredere în sine iar uneori chiar a gândurilor suicidare.
MIT: Poți detecta un agresor după cum arată și se poartă.
REALITATE: Nu există semne specifice care să ne indice cu certitudine că un copil este agresor. Ba mai mult, același copil, poate fi victimă sau agresor, în circumstanțe diferite ale vieții sale.
MIT:Bullying-ul online nu implică rănire fizică. Așadar, care este problema?
REALITATE: Sunt adolescenți și tineri care s-au sinucis pentru că nu au văzut o cale de ieșire din situația de hărțuire, amenințare și abuz continuu. Rănile emoționale se vindecă greu, iar unii dintre noi nu reușim niciodată să trecem peste ele. Sunt website-uri ce le permit utilizatorilor să posteze anonim ceea ce înseamnă că este foarte dificil să oprești acest tip de abuz. Este important să luați un screenshot al oricăror conversații, mesaje și postări pe care le percepeți ca bullying, pentru a avea o dovadă.
MIT: Uneori, copiii chiar merită să fie agresați sau umiliți.
REALITATE:Niciun copil nu merită să fie agresat. Fiecare copil face tot ce poate și pentru a se descurca, nimeni nu merită să fie victimizat. Unii copii sunt diferiți, pot acționa sau arăta într-un anumit fel, care atrage bullying-ul; sarcina fiecăruia dintre noi este să oprim bullying-ul și să ajutăm victima să învețe abilitățile necesare pentru a gestiona într-un mod mai eficient bullying-ul.

În anul școlar 2018-2019 am implementat programul Alegeri sănătoase, în colaborare cu organizația Salvați Copiii. Unul din modulele prezentate a fost cel despre bullying. Feed-backul a fost pozitiv, copiii au înțeles fenomenul și rolul nostru în identificarea și stoparea lui.

Bibliografie:

https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/sanatate/educatie-pentru-sanatate

CUPRINS

Nr. crt	Titlul lucrării	Numele cadrului didactic/ Instituția	Pagina
1.	Violența fizică în mediul școlar – Studiu de caz	Profesor: Stancu Iuliana Liceul Tehnologic Nr. 1 Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	3
2.	Consilierea educaţională şi consilierea psihologică în prevenirea bullyingului	Profesor: Iliescu Florina Eliza Colegiul National Anastasescu Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	8
3.	Fenomenul bullying	Profesor: Costache Florentina Flori Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	10
4.	Bullying – ul, o problemă și a școlilor noastre	Profesor: Stancu Estera Ligia Liceul Teoretic ,,Marin Preda,, Localitatea Turnu Măgurele, Județul Teleoman	11
5.	Bullyingul în școală	Profesor pentru învățământul primar: Ilie Sorin Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	16
6.	Cum putem preveni bullying-ul în clasă? Activitate practică	Profesor: Coman Monica Școala Gimnazială Nanov Localitatea Nanov, Județul Teleorman	18
7.	Instrumente pentru identificarea timpurie și intervenție adecvată în caz de bullying	Profesor: Ion Marilena Centrul Școlar de Educație Incluzivă Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	19
8.	Metode interactive utilizate în activitățile de stopare a fenomenului tip bullying	Profesor : Lăpădatu Angela-Gabriela Colegiul Național Pedagogic „ Mircea Scarlat” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	22
9.	Tipuri de violență Activitate practică	Profesor: Șuică Maria Elena Colegiul Național Pedagogic „ Mircea Scarlat” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	24
10.	Efectele bullying-ului asupra copilului	Profesor: Cepan Alina Centrul Școlar de Educație Incluzivă Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	26
11.	Metode și tehnici anti-bulliyng	Profesor pentru învățământ preșcolar: Damian Violeta Grădinița Nr. 7 Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	28
12.	Copii și adulți implicați în fenomenul bullying	Profesor: Nițu Narciza Liceul Teoretic ,,Alexandru Dimitrie Ghica,, Localitatea Alexandria, Județul Teleormna	29
13.	Comportamentul de tip ,,bullying,,	Profesor: Sferle Diana Școla Gimnazială Nr.7 Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	31
14.	Fenomenul Bullying	Profesor:Tătaru Daniela	

		Liceul Teoretic ,,Alexandru Dimitrie Ghica,, Localitatea Alexandria, Județul Teleormna	33
15.	Cine este implicat în bullying ?	Profesor pentru învățământul primar: Ilie Eugenia Scoala Gimnaziala ,, Mihai Viteazul,, Localitatea Alexandria , Județul Teleorman	35
16.	Bullying- delimitări conceptuale	Profesor: Ologeanu Nicolae Liceul Tehnologic Nr.1 Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	36
17.	Fenomenul ,,Bullying,, – tot mai des întalnit în școlile din România	Profesor:Gherghe Valeria Colegiul Național "Alexandru Ioan Cuza" Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	38
18.	Rolul consilierii educaţionale în managementul unității de învățământ	Profesor: Stăvărache Gina Școala Gimnazială Zaharia Stancu Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	39
19.	Caracteristici ala fenomenul bullying, în școli	Profesor : Ciofalcă Mihaela Cristina Scoala Gimnaziala ,,Mihai Eminescu,, Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	41
20.	Programul Olweus și rolul lui în prevenirea bullying-ului	Profesor: Mocanu Alexandra Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza" Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	42
21.	Copilul față în față cu bullying-ul Cum îl învățăm să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării ?	Profesor: Negrea Alexandra Colegiul Național Pedagogic ,,Mircea Scarlat ,, Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	44
22.	Fiecare copil contează Stop bullying, în școli !	Profesor: Davidescu Tatiana Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza" Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	47
23.	Fenomenul Bullying- delimitări conceptuale	Profesor: Tănăsescu Camelia Colegiul Naţional "Alexandru Ioan Cuza" Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	48
24.	Sensibilizarea la bullying Activitate practică : ȘOARECELE ȘI PISICA	Profesor: Radu Marin Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	50
25.	Legislația anti-bullying/ Împotriva bullying-ului -reușim împreună	Profesor : Dina Ionuț Școala Gimnazială Nanov Localitatea Nanov, Județul Teleorman	51
26.	Creșterea calității actului educațional prin utilizarea metodologiei TEAL	Profesor: Bălașa Cătălina Simona Liceul Teoretic ,,Marin Preda,, Localitatea Turnu Măgurele, Județul Teleoman	55
27.	Bullying-ul și formele sale de manifestare	Profesor: Nania Violeta Școala Gimnazială Nr.1 Localitatea Islaz, Județul Teleorman	56
28.	Modelarea comportamentului copiilor prin lectură	Profesor: Ciofalcă Tatiana Școala Gimnazială ”Ștefan cel Mare” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	58
29.	„Literatură, teatru şi film- mijloace de comunicare artistică”	Profesor: Cichi Ani Felicia Liceul Tehnologic Economic „Virgil Madgearu” Localitatea Iași, Județul Iași	59
30.	Prințesă și/sau vrajitoare? studiu de caz -	Profesor: Costică Elena Daniela Școala Gimnazială “Dan Berindei” Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	62
31.	,,Câteva aspecte legate de .... bullying,,	Profesor : Unteșu Mihaela Elvira Școala Gimnazială “Mihai Eminescu” Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	64

32.	Agresivitate și bullying la grădiniță	Profesor: Lupu Ionela Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Str. Grădinița cu P.P. Nr. 4 Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	67
33.	Argument pentru predarea interdisciplinară	Prof. înv. primar: Duță Natalia Felicia Școala Gimnazială "Henri Mathias Berthelot" Localitatea Ploiești, Județul Prahova	69
34.	Strategii pentru o clasă fără bulliyng	Profesor: Santavan Simona Mihaela Școala Gimnazială Nr. 1 Localitatea Aghireș, Județul Sălaj	71
35.	Cooperarea-cerință actuală anti-Bullying	Prof. înv. primar: Balint Laura Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Localitatea Arad, Județul Arad	73
36.	Strategii de eliminarea comportamentelor de bullying	Profesor: Bordea Gina Liceul ,,Simion Mehedinți" Localitatea Vidra, Județul Vrancea	75
37.	Studiu de specialitate ,,Bullyingul între mit și realitatea,,	Profesor pentru învățământul primar: Popescu Ioana Georgiana Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	77
38.	Stop Bullying, contează fiecare copil!	Profesor: Gavriluță Mihaela Colegiul Național ,,Calistrat Hogaș,, Localitatea Piatra Neamț, Județul Neamț	79
39.	Stop Bullying, contează fiecare copil!	Prof. înv preșcolar: Dumitrescu Doriana Prof. înv preșcolar: Picu-Vulpășin Adina Grădinița cu PP '' Lui Goghiță '' Localitatea Timișoara, Județul Timiș	80
40.	Bullying-Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării	Profesor: Pintea Denusia Grădinița cu program săptămânal ,,Floare de lotus,, Localitatea Odoreu, Județul Satu Mare	81
41.	Bullyingul la grădiniţă	Educatoare: Diaconu Alina Grădinița cu P. N. Nr. 24 Localitatea Ploiești, Județul Prahova	83
42.	Bullying - Spun NU violenței Agresivitate, violență, bullying: cauze, forme, soluții, combatere, prevenire	Profesor: Dincă Sonia Școala Gimnazială "Grigore Dimitrie Ghica", Localitatea Peretu, Județul Teleorman	84
43.	„Stop bullying, contează fiecare copil !" Rebus !!!	Prof. înv. primar: Maior Cristina Diana Școala Gimnazială „ Regele Ferdinand" Localitatea Sibiu, Județul Sibiu	86
44.	Cum învățăm copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării	Profesor: Piperea Tiberius-Mădălin Clubul Sportiv Școlar Localitatea Alexandria, județul Teleorman	87
45.	Bullyingul în școală Fenomenul îngrijorător al sistemului de învățământ actual	Profesor pentru învățământul primar: Răboj Maria-Gabriela Școala Gimnazială „Sfinții Voievozi" Localitatea Bragadiru, Județul Teleorman	90
46.	Tipurile de acțiuni din categoria bullyingului, manifestate în mediul școlar	Profesor: Magureanu Tony Școala "I. Gh. Duca" Tigănești Localitatea Țigănești, Județul Teleorman	91

47.	Bulliyng	Profesor: Gavrilă Alexandra Mariana Clubul Copiilor Caransebeş Localitatea Caransebeş, Județul Caraş-Severin	93
48.	Semnele Bullying-ului	Profesor: Marioara Adrian Școala Gimnazială Salcia Localitatea Salcia, Județul Teleorman	95
49.	Bullying. Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării	Profesor: Marioara Georgeta Mihaela Școala Gimnazială Putineiu Localitatea Putineiu, Județul Teleorman	97
50.	Și EU … pot face diferența!	Profesor învățământ primar: Enache Mădălina Școala Gimnazială „I.L.Caragiale” Localitatea Pitești, Județul Argeș	100
51.	Campania anti-bullying în școala noastră	Profesor: Popa Alina Mirela Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară „G.E.Palade” Localitatea Satu Mare , Județul Satu Mare	101
52.	Clasa noastră fără bullying	Profesor: Pîrlea Gabriela Mihaela Școala Gimnazială „Prof.. M. .Sîmbotin” Localitatea Cârligele, Județul Vrancea	104
53.	Combaterea devianţei şcolare	Profesor: Iordache Ana Maria Carmen Liceul Tehnologic Virgil Madgearu Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	106
54.	Combaterea bullying-ului și abuzului în mediul școlar	Profesor în învățământul preșcolar: Moldoveanu Emilia Grădinița cu Program Prelungit Nr. 3 Localitatea Buzău, Județul Buzău	108
55.	Combaterea bullying-ului în școală	Prof. înv. primar: Dascălu Silvia Școala Gimnazială Nr.33 Localitatea Galați, Județul Galați	110
56.	Cum evităm actele de violența?	Profesor: Vârtosu-Toma Florentina Palatul Copiilor ,,Adrian Băran,, Localitatea Slatina, Județul Olt	111
57.	Despre antiviolență în mediul preșcolar	Profesor: Șișcă Sorina Profesor: Roseti Gabriela Sorina Grădinița cu P.P. Nr. 8 Localitatea Bârlad, Județul Vaslui	113
58.	Violența nu te face mai puternic ! Exemplu de bună practică	Profesor: Iancu Elena Gina Școala Gimnazială ,,Profesor M. Sîmbotin” Localitatea Cârligele, Județul Vrancea	114
59.	Efectele bullyingului	Profesor: Dascălu Ionica Colegiul Național de Agricultură și Economie LocalitateaTecuci, Județul Galați	115
60.	Fenomenul “bullying” în mediul şcolar	Profesor: Drăgoi Doina Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	117
61.	Fenomenul de bullying în mediul școlar – exemple de bună practică	Profesor: Manole Andreea Loredana Liceul Teoretic ,,George Călinescu”	118

		Localitatea Constanța, Județul Constanța	
62.	Fenomenul Bullying	Profesor: Raica Cristine Liceul Teologic Localitatea Gorj, Județul Târgu-Jiu	121
63.	Pervertirea toleranței şi a discriminării	Profesor: Gorescu Carmen Liceul Teoretic „ Dr. Mihai Ciucă ” Localitatea Săveni, Județul Botoșani	122
64.	Să spunem NU violenței școlare	Prof. înv. primar: Hriţac Rodica Școala Gimnazială „Teofil Vâlcu “ Localitatea Hăneşti, Judeţul Botoşan	125
65.	Strategii de prevenție a fenomenului de bullying în școală	Profesor învățământ preșcolar: Husariu Andreea Grădinița cu Program Prelungit Nr. 25 Localitatea Iași, Județul Iași	127
66.	Iubirea și educația- căi de succes anti-bullying	Profesor: Drăguș Georgeta Liceul Tehnologic de Vest Localitatea Timișoara, Județul Timiș	130
67.	Fenomenul „Bullying„ în clasele primare	Învățătoare: Lázár Anikó Școala Gimnazială Gaál Mózes Localitatea Baraolt, Județul Covasna	132
68.	„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”	Profesor: Kiss Irma Colegiul Național Iancu de Hunedoara Localitatea Hunedoara, Județul Hunedoara	135
69.	Bullying- Strategii de intervenție	Profesor consilier școlar: Catalan Florentina Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	136
70.	Miniproiect Educaţional –Stop Bullying	Profesor logoped: Dumitriu Codruța Școala Gimnazială Specială CRDEII Localitatea Cluj Napoca, Județul Cluj	138
71.	Bullying-ul și urmările acestuia Proiect de lecție	Profesor: Mocanu Ștefania Mădălina Liceul de Arte “ Hariclea Darclee” Localitatea Brăila , Județul Brăila	140
72.	Modalități de dezvoltare a creativității	Profesor: Dumitraşcu Maria Magdalena Liceul Tehnologic Transporturi Căi Ferate Localitatea Craiova, Județul Dolj	141
73.	Modelul parental poate aduce după sine violenţa la copii	Prof. înv. primar: Manolache Elena Rada Școala Gimnazială Nr.25 Localitatea Timișoara, Județul Timiș	143
74.	Stop bullying, fiecare conteaza!	Profesor înv. primar: Neatu Anuta Scoala Gimnaziala I. Gh. Duca LocalitateaTiganesti, Județul Teleorman	145
75.	“Stop bullying- cuvintele rănesc!„	Profesor: Necula Mioara Liceul de Arte „Dimitrie Cuclin” Localitatea Galați, Județul Galați	147
76.	„Nu” bullying in sport!	Profesor: Piperea Costina Clubul Sportiv Școlar	

		Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	149
77.	Proiect didactic„Manifestările violente, de la mic la mare”	Profesor : Onița Claudia Daniela Școala Gimnazială Nr.11 Localitatea Oradea, Județul Bihor	151
78.	Bullying-ul în școli Exemple europene de bună practică	Prof. înv. primar: Păcurariu Crinișoara Adina Școala Gimnazială Nr.7 Localitatea Petroşani, Județul Hunedoara	155
79.	Controlarea comportamentului agresiv la preșcolari	Prof. înv. preșcolar : Piciu Nicoleta Silvia Grădinița cu P.P. „Micul Prinț„ Localitatea Pitești, Județul Argeș	158
80.	Proiect educațional „Prevenirea violenței”	Profesor învățământ primar: Radu Elena Școala Gimnazială „Ion Ghica„ Localitatea Iași, Județul Iași	160
81.	Instrumente pentru identificarea timpurie și intervenție adecvată în cazuri de bullying	Profesor: Rădoi Magda Adriana Școala Gimnazială „Grigore Dimitrie Ghica” Localitatea Peretu, Județul Teleorman	163
82.	Fiecare copil este important!	Prof. înv. primar: Eremia Georgiana Școală Gimnazială "Constantin Savoiu" Localitatea Târgu Jiu, Județul Gorj	165
83.	Bullyingul - o realitate	Prof. înv. primar: Sucitu Margareta Școala Gimnazială „Octavian Goga” Localitatea Satu Mare, Județul Satu Mare	167
84.	Rolul creativității în formarea tinerilor cu dificultăți de comportament și de învățare	Prof. înv. primar: Iftimia Cristina Școala Gimnazială Gâștești Localitatea Pașcani, Județul Iași	170
85.	Deschide-ți inima!	Profesor: Illyes Ecaterina Școala Gimnazială Nr. 4 Localitatea Vulcan, Județul Hunedoara	172
86.	Stop bullyng, contează fiecare copil, fie el mic sau mare!	Prof. înv. preşcolar: Picu-Vulpăşin Adina Grădiniţa PP nr. 19/33 Localitatea Timişoara, Județul Timiș	174
87.	Stop Bullying, contează fiecare copil! (Model de bune practici: Erasmus+)	Profesor: Mariana Ciurbe Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Localitatea Jibou, Județul Sălaj	176
88.	Bullying-ul, exemplu de bună practică	Profesor: Stan Gabriela Școala Gimnazială Nr.7 Localitatea Petroşani, Județul Hunedoara	178
89.	Abordarea diferențiată- cheia succesului școlar	Prof. înv. primar: Stancu- Melcea Cătălina Școala Gimnazială Leu Localitatea Leu, Județul Dolj	180
90.	Proiect Educațional „Stop Bullying!„	Prof. pt. înv. primar: Crasnean Livia Școala Gimnazială “Constantin Brâncoveanu” Localitatea Satu Mare, Județul Satu Mare	181
91.	Cum combatem bullying-ul in scoala?	Prof. învatamant primar: Walter Cristina Colegiul de Arte Localitatea Baia Mare, Județul Maramureș	183
92.	Stop Bullying! O lume fără violență!	Prof. înv. primar: Szigyarto Kornelia Școala Gimnazială „ Turoczi Mozes”	

		Localitatea Tg. Secuiesc, Județul Covasna	184
93.	Stop Bullying, fii OM!	Prof. înv. primar: Dinu Elena-Mihaela Scoala Gimnaziala Nr.2 Localitatea Boldesti-Scaeni, Județul Prahova	186
94.	Incidența violenței de limbaj la elevii de liceu - Studiu de caz -	Profesor: Dorobanțu Florentina – Lidia Liceul Tehnologic Nr. 1 Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	187
95.	Efectul fenomenului ,,Bullying,, în învățământul preșcolar Studiu de specialitate	Profesor: Untaru Ștefania Simona Grădinița cu P. P. "Paradisul copiilor" Localitatea Craiova, Județul Dolj	191
96.	Violența în mediul școlar	Profesor învățământ primar: Dindiri Carmen Școala Gimnazială Deveselu Localtatea Deveselu, Județul Olt	194
97.	Cum ne ferim de bullying	Profesor învățământ primar: Țivlea Loreta Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu”, Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	196
98.	Bullying	Profesor: Mitran Mariana Scoala Gimnaziala “Mihai Viteazul” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	198
99.	Bullying în școli - efecte asupra copilului	Profesor: Mitran Adrian Scoala Gimnaziala “Mihai Viteazul” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	199
100.	Ce este abuzul de tip bullying în școli?	Profesor învățământ primar: Voicu Popescu Corina Școala Gimnazială ,,Mihai Eminescu” Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	202
101.	Personalitatea elevului violent in contextu practicarii unui sport de performanta	Profesor: Gudan Iulian Clubul Sportiv Școlar Localitatea Alexandria, Județul Teleorman	203
102.	Activități interactive de prevenire a bullying-ului	Profesor: Tîrniceanu Claudia Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	205
103.	Fenomenul ,,Bullying,, în secolul XXI	Prof. înv. primar: Mignea Simona Loredana Școala Gimnazială Constantin Săvoiu Localitatea Târgu Jiu, Județul Gorj	207
104.	Studiu referitor la combaterea fenomenului de bullying în mediul școlar	Prof. înv. primar: Vintilescu Liliana Monica Școala Gimnazială ,, Mihai Viteazul ” Localitatea Craiova, Județul Dolj	209
105.	Putem preveni fenomenul intitulat bullyng ?	Profesor: Piper-Savu Cristiana Liceul Tehnologic Virgil Madgearu Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman Profesor: Piper-Savu Florin Școala Gimnazială Mihai Eminescu Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	212
106.	Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării	Profesor: Stoian Mariana Școala Gimnazială ,,Nicolae Bădăuță,, Localitatea Zâmbreasca, Județul Teleorman	214
107.	Să spune ,,Stop Bullying !,,	Profesor pentru învățământ primar: Stoian Dănuț Școala Gimnazială ,,Nicolae Bădăuță,, Localitatea Zâmbreasca, Județul Teleorman	216

108. Violența în școală	Profesor învățământ primar: Crețan Denisa Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	218
109. Motivele care stau în spatele fenomenului de bullying	Profesor: Ciopâcă Nicoleta Valentina Școala Gimnazială Plopii Slăvitești Localitatea Plopii slăvitești, Județul Teleorman	219
110. Strategii validate ştiinţific de prevenţie a fenomenului de bullying în şcoală	Profesor învățământ primar: Călcîea Raluca Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu”, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	221
111. Caracteristici ale fenomenului de bullying în școală	Profesor: Niculae Antonica Constanța Școala Gimnazială Beuca, Județul Teleorman	223
112. Ce poti face dacă esti victima bullying-ului?	Profesor: Cîrnaru Tanța Mirela Școala Gimnazială ,,Dan Berindei,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	224
113. Bullying-ul în rândul copiilor	Profesor: Cîrnaru Emilian Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	226
114. Bullying-ul sau violența psihologică -studiu de caz-	Prof. înv. primar: Desculțu Adriana Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	227
115. Bullying-ul in școală: agresorul, victima și martorul	Prof. înv.primar: Leonte Cameluța Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Localitatea Roșiorii de Vede, județul Teleorman	229
116. Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii și intimidării	Prof. înv.primar: Zopotilă Doinița Nicoleta Școala Gimnazială Putineiu, Județul Teleorman	231
117. Bullying-ul	Profesor: Costea Luminița Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Localitatea Roșiori de Vede, județul Teleorman	233
118. Violența îmblânzită prin joc	Profesor: Ilie Mihaela Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Localitatea Roșiori de Vede, județul Teleorman	238
119. Violența în mediul școlar	Prof. înv. primar: Parpală Daniela Scoala Gimnaziala ,,Zaharia Stancu”, Localitatea Rosiori de Vede, Județul Teleorman	239
120. Efectele fenomenului de bullying asupra dezvoltării personalității copilului	Profesor învățământ primar: Cîrnaru Ancuța Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	241
121. Cum să realizezi și să utilizezi softurilor educaționale în activitățile de prevenire și combatere a bullying-ului	Informatician: Heroiu Liana Secretar: Chirită Amalia Școala Gimnazială ,,Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	242
122. Semnele bullying-ului	Profesor: Stîngă Liliana Școala Gimnazială ,, Zaharia Stancu,, Localitatea Roșiori de Vede , Județul Teleorman	244
123. Metode de prevenire a violenței, în școală	Profesor: Stanciu Valentina Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roșiorii de Vede, Județul Teleorman	247
124. Combaterea comportamentelor de tip bullying,	Profesor: Roșioru Mihaela Doina	

în școală	Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	248
125. Stop Bullying în școli!	Profesor: Petrache Ecaterina-Catiușa Școala Gimnazială “I. C. Lăzărescu” Localitatea Țițești, Județul Argeș	250
126. Prevenirea bullying-ului în școală	Profesor: Toma Ionela Școala Gimnazială "I. C. Lăzărescu" Localitatea Țițești, Județul Argeș	251
127. Cum putem preveni Bullyng-ul	Profesor educator: Budurache Anca Mirela Școala Profesională Specială "SAMUS" Localitatea Cluj-Napoca, Județul Cluj	252
128. Metode de combatere a violenței, în clasele primare	Profesor înv. primar: Pavel Georgeta Școala Gimnazială ,,Al. Depărățeanu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	254
129. Stop Bullying în competițiile sportive	Profesor: Radu Daniel Școala Gimnazială ,,Mihai Eminescu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	256
130. Tehnici antibullying	Profesor: Florea Mihaela Liceul Tehnologic ,,Virgil Madgearu,, Localitatea Roșiori de Vede, Județul Teleorman	258
131. Tipuri de bullying în școli	Gâdea Mirela	260
132. Fără violență în școală. Fiecare copil contează	Profesor: Cârnaru Ileana Florinela Colegiul Tehnic Anghel Saligny Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	263
133. Fără bullying!	Profesor: Popescu Tatiana Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	265
134. Alege prietenia și spune NU bullying-ului	Profesor: Popescu Gabriel Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	267
135. Stop bullying, în școala mea !	Profesor: Bibelea Oprica Daniela Grădinița cu PP Nr 3 Localitatea Roşiori de Vede, Județul Teleorman	268
136. Copilărie fără violență	Profesor: Loncea Monica Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	269
137. Violența nu te face inteligent	Profesor: Moise Alina Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	271
138. Stop Bullying în școli	Profesor: Florea Alina Simona Colegiul Tehnic Câmpulung Localitatea Câmpulung, Județul Argeș	273
139. Bullying-ul-un fenomen periculos	Profesor: Onișor Andrea Liceul Teoretic ,,Samuil Micu,, Localitatea Sărmașu, Județul Mureș	275

140. Stop Bullying, fiecare dintre noi e important...	Profesor: Mihăilescu Maria Lavinia Școala Gimnazială ,,Ecaterina Teodoroiu,, Localitatea Târgu Jiu, Județul Gorj	277
141. Responsabilitatea pentru propria dezvoltare prin participarea la proiecte educaționale	Profesor: Parga Silvia Profesor: Deaconu Emiliana Școala Gimnazială Nr. 31 Localitatea București, Sector 2	279
142. Cyberbulying, sau un alt fel de bullying...	Profesor: Osăceanu Victor Gabriel Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	280
143. Fără bullying în școală. Exemple de bună practică	Profesor înv. preșcolar: Lazăr Georgiana Grădinița cu PN Nr. 6 Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	283
144. Cum să învățăm un copil să facă față bullying-ului	Profesor înv. preșcolar: Ciufu Oana Grădinița cu PN Nr. 6 Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	285
145. Metode de combatere a bullying-ului în învățământul gimnazial	Profesor:Scăunaşu Ioana Școala Gimnazială “Zaharia Stancu” Localitatea Roşiorii de Vede, Județul Teleorman	288
146. Cum să învățăm un copil să facă față umilirii, hărțuirii, intimidării	Profesor: Zamfir Nicoleta Școala Gimnazială ,,Duiliu Zamfirescu,, Localitatea Focșani, Județul Vrancea	290
147. Tipuri de bullying-efecte	Prof. înv. primar Glăvan Miruța Prof. Andreescu Marilena Școala Gimnazială „C-tin Gheorghiță” Localitatea Podari, Județul Dolj	292
148. Dreptul la siguranță al fiecărui copil Stop bullying- ului!	Prof. înv. primar: Lefter Nicoleta Nadia Șc. Gimnazialã ,,Duiliu Zamfirescu” Localitatea Focșani, Județul Vrancea	294
149. Școli fără bulluing ,,Un copil rau este un copil descurajat!,,	Profesor: Chiriac Florentina Scoala Gimnazială ,, Duiliu Zamfirescu ,, Localitatea Focșani, Județul Vrancea	296
150. Despre bullying-mituri și realități	Prof. înv. primar: Dragomir Claudia Tamara Prof. înv. primar: Ungureanu Luca Diana Georgeta Școala Gimnazială „C-tin Gheorghiță” Localitatea Podari, Județul Dolj	297

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru elaborarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor conținute în aceasta.